

Serge Brussolo

ÎNGERI DE FIER PARADIS DE OȚEL

Inedit

folio
SF

Serge Brussolo

**ÎNGERI DE FIER PARADIS DE
OTEL**

Anges de fer, Paradis d'acier, 2015

F.B. # 2

Gallimard

2015

Éditions Gallimard
5 rue Gaston-Gallimard
75328 Paris cedex 07 FRANCE
www.gallimard.fr

© Éditions Gallimard, 2015.
Couverture : Illustration de couverture de Georges Clarenko

La câțiva ani după expediția sa la Ozataxa, o planetă pierdută dincolo de granița barbară, David Sarella este acum în slujba clonei Papei Nothanos al III-lea. Acesta din urmă îi încredințează o misiune secretă: în fruntea câtorva soldați excepționali, va trebui să elibereze entități divine și să le plaseze pe Almoha, o planetă sălbatică și nelocuită, astfel încât să o terraformeze și să o facă un sanctuar pentru Nothanos al III-lea și adepții lui. Dar să fii ascultat de zeii vii, meschini și geloși nu este ușor, iar David va trebui să folosească comori de răbdare și persuasiune pentru a-și atinge scopurile.

Continuare a *Frontiere Barbare*, publicată în 2013, dar care poate fi citită independent, *Îngeri de fier, Paradis de oțel*, este cea mai recentă incursiune a lui Serge Brussolo în science-fiction. Încă o dată, talentul său extraordinar și imaginația fac minuni.

*Războiul și curajul au realizat
lucruri mai mari decât iubirea aproapelui.*

*Friedrich Nietzsche
Așa grăit-a Zarathustra*

1

Așa cum se întâmpla din ce în ce mai des, David Sarella a fost trezit de zgomotul tunurilor antiaeriene, însoțit de zgomotul cartușelor de 20 și 35 de mm care se loveau de betonul platformei de tragere din vârful fortăreței. Aerul, încărcat de mirosul greu de praf de pușcă ars, îi răvășea sinusurile și îl făcea să strănute. S-a așezat pe marginea patului, făcând o grimasă. De ceva vreme, și fără să poată explica acest lucru, durerile vârstei mijlocii se strecurau din nou în corpul său, în ciuda faptului că fusese întinerit artificial în timpul șederii sale în Ozataxa. Era ca și cum ar fi fost tânăr și bătrân în același timp. În interiorul lui, părea să existe acum un adolescent și un bătrân de cincizeci de ani în conflict constant, ale căror certuri îi torturau organele, oasele și tendoanele.

Cu dinții strânși, se ridică și luând un prosop, își șterse sudoarea de pe pieptul gol. Era sufocant în buncărul de beton pe care îl ocupa la QG escadrilei de artilerie.

Deși oficial, încă era un camerlengo^{1} al neo papa Nothanos al III-lea, nu mai avea niciun contact cu atotputernicul pontif *clonat* de creatura din Ozataxa.^{2} În ultimii trei ani, privilegiile de care se bucura în primele zile ale colaborării lor fuseseră retrase. Oh! aceasta s-a făcut fără violență sau condamnări verbale, pur și simplu, a fost îndepărtat de treburile papalității și limitat la funcția subalternă de supraveghetor al înaltei linii de apărare. Un titlu care, în realitate, ascundea o slujbă de contabil de obuze și diverse muniții. Obișnuia să își obosească ochii parcurgând rapoartele artileriștilor, rolul său constând în întocmirea listelor de piese de schimb și a bonurilor de comandă.

A presupus că Nothanos al III-lea, liniștit în privința sănătății fătului clonator, a decis să renunțe la serviciile acestui veterinar care știa prea multe despre manevrele subterane ale Bisericii. Poate că Papa nutrea chiar speranța secretă că o explozie l-ar fi eliminat de pe

lista martorilor incomozi?

David nu-și făcea prea multe iluzii cu privire la statutul său în cadrul fortăreței papale. Era doar un prizonier într-o uniformă împodobită cu panglici de aur, un slujitor al Bisericii Universale Intergalactice, secta care conducea societatea, care proteja monștrii și a cărei întreagă filozofie se baza pe această afirmație: *Extratereștrii sunt sălbatici, dar trebuie să le dăm timp să evolueze. Civilizația lor este încă în fază incipientă, dar odată cu maturitatea va veni și dragostea față de ceilalți.* Un precept care a reaprins ura rasială a șaptezeci la sută dintre pământeni, ca o canistră de benzină golită pe cărbunii unui foc de tabără.

De asemenea, David pierduse orice contact cu *clonele* soției sale decedate, Ula, acele creaturi ciudate de energie pură care o întruchipau în două aspecte ale fostei sale personalități: fetița și studenta. Într-o bună dimineată, fără ca măcar să se consulte cu el, hotărâseră să se alătore legiunii de novici ai Bisericii, o masă anonimă de adolescenți fără creier care trăiau cu rugăciuni... și trei boluri de orez pe zi. Această armată nenumărată și șoptitoare locuia la parterul cetății. Ea oferea sclavi sexuali extrem de docili unor prelați a căror ardoare nu putea fi stinsă prin macerări și posturi repetate. Totuși, ar fi fost inutil să se scandalizeze, deoarece abținerea nu figurase niciodată în statutele Bisericii, iar Biblia la care se referea nu era cea a creștinilor.

David era lucid. Disparația clonelor lui Ula fusese o ușurare pentru el, pentru că se dovedea dificil să fie în preajma lor. Dând dovadă de o anumită lașitate, nu încercase să afle ce se întâmplase cu *soțiile* sale.

Ce rost avea? își tot spunea el. Nu ne mai puteam suporta unul pe celălalt. În cele din urmă s-ar fi întâmplat ceva... E mai bine așa.

Bâjbâind, și-a recuperat rasa și a pus-o pe el. Un singur luminator, îngust, lumina încăperea de beton. Palatul papal fusese proiectat să semene cu un buncăr imens. Pentru a evita să fie la mila unei pene de curent care ar fi perturbat apărarea clădirii, ocupanții săi au fost încurajați să se lipsească de electricitate.

Suveranul pontif nu s-a sfiit să își exprime neîncrederea față de tehnologie în mod clar și răspicat. Încă de la urcarea sa pe tron, el și-a încurajat adepții să se îndepărteze de computere și de tot ceea ce, într-un fel sau altul, folosea limbaj binar. În acest fel, repeta el,

niciun hacker nu va putea să ne saboteze sistemele cu un virus. Calculatoarele ne fac vulnerabili, nu uitați niciodată asta.

Cu timpul, lumânările și lămpile cu ulei au ajuns să fie preferate becurilor fluorescente folosite în restul lumii civilizate.

Acest lucru nu a împiedicat Biserica să folosească, neoficial, tehnici de ultimă oră pentru a-și asigura supraviețuirea. Ca în orice sistem politic, duplicitatea era necesară dar, în cadrul ierarhiei, oamenii uitau să se simtă jigniți.

După ce și-a pus cizmele de siguranță, David și-a pus casca regulamentară și a împins ușa chiliei sale monahale. De îndată ce a pășit pe coridor, mirosul de praf de pușcă i-a ars gâtul. Pereții de beton vibrau sub ecoul exploziilor; ici și colo, rețele de crăpături își întindeau rețelele complexe. Îl irita faptul că nimeni nu venise să-l trezească atunci când începuse atacul. Însemna oare că era tratat ca o cantitate neglijabilă? Artileriștii formau o castă feroce, cu ritualuri bizare și sinucigașe, din care el fusese exclus de la bun început, pentru că nu știa nimic despre manipularea *Fliegerabwehrkanonen-urilor* antice recuperate pe bani de nimic din magazinele internaționale de vechituri militare.

Era văzut ca un împingător de hârtie. Unii presupuneau că fusese retrogradat ca urmare a unei aventuri neplăcute și aveau grijă să nu se apropie de el de teamă să nu provoace mânia Suveranului Pontif.

David a împins ușa blindată de la platforma de tragere. Zgomotul infernal i-a comprimat timpanele și a încercat să țină gura larg deschisă, așa cum fusese învățat să facă. Cartușele de obuze se împrăștiu pe jos. Trei baterii de Flak, fiecare trăgând cu o cadență de cinci sute de gloanțe pe minut pe tub, își concentrau focul asupra unui bombardier greu care încerca să ia altitudine pentru a se prăbuși pe clădire. Pentru artileriști, acest tip de atac era o rutină. Aproape că nu trecea o săptămână fără ca vreun grup terorist minuscul să nu vrea să reducă fortăreața papală la cenușă. Până acum, tunurile și mitralierele care stăpâneau acoperișurile palatului fuseseră suficiente pentru a alunga amenințarea, dar frecvența atacurilor și resturile rezultate au creat în jurul cetății un câmp incredibil de epave în care zăceau carcasele a sute de avioane doborâte. Acest inel monstruos de fier vechi ruginit căpătase treptat aspectul unui artefact ciclopian, pentru că, pe măsură ce se îngrămădea, înălțimea lui amenința să înghită cetatea. În ultimii trei

ani, se înălțase cu aproximativ douăzeci de metri!

David a fost brusc de doi servanți care transportau cutii de muniție. Nu a protestat. Artileriștii nu-i ascuseseră niciodată că nu le plăcea să-l aibă în preajmă.

Docil, s-a sprijinit de peretele unei cazemate și și-a îndreptat din nou atenția spre avionul care se făcea din ce în ce mai mare. Era un vechi Tupolev Tu-95 cu rază lungă de acțiune (de tip Bear), recuperat dintr-un depozit de fier vechi. Steaua roșie a companiei sovietice *Dal'Naya Aviatsiya* era încă inscripționată pe fuzelajul său. Probabil că teroriștii înghesuiseră câteva tone de explozibil puternic în vechiul compartiment de bombe. Ambiția lor era să reușească să spargă zidul de apărare care înconjură palatul, o breșă în care comandourile lor s-ar fi năpustit, cu strigăte de război. Până acum nu reușiseră, bateriile de artilerie reușind întotdeauna să doboare avioanele sinucigașe înainte ca acestea să-și atingă ținta.

Costul muniției era ridicat, așa cum constata David de fiecare dată când întocmea conturile secției. Siguranța Papei însemna că avea un buget considerabil la dispoziție pentru că, în acest ritm, sub efectul expansiunii din cauza căldurii, Flak 30 și Flakvierling 38⁽³⁾ se uzau rapid. Așa că trebuiau să fie înlocuite. De unde făcea rost Biserica de atâția bani?

July, fiica sa, îi explicase că o parte din aceste fonduri provenea din prostituția novicelor și, când David s-a revoltat, a fost de acord să precizeze:

— Calmează-te! Nu forțăm pe nimeni! Toată lumea se oferă voluntar. Se întâmplă fără nici-o pată morală. Înainte de a face sex, înghiți o pastilă care provoacă o amnezie temporară timp de șaiszeci de minute. Asta înseamnă că nu-ți amintești ce ai făcut în timpul acestui interludiu. Când redevii lucid, este ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Mulți novici iau parte la acest program. În jargonul nostru, spunem că mergem să *cerșim*. Asta aduce mulți bani în visterie.

— Tu... tu ai făcut-o? s-a bâlbâit David.

— Bineînțeles, a răspuns July. Timp de un an. M-am culcat cu câteva sute de bărbați și te asigur că nu-mi amintesc nimic. Tehnica este perfecționată. Așa am reușit să mă ridic în ierarhia Bisericii și să lucrez cu tine. Ce te așteptai să fac, să stau în refectoriu și să frec boluri?

David se simțise rușinat și vinovat, dar July, din cauza procedurii

de maturizare accelerată de care beneficiase, îi scăpase iremediabil printre degete. Nu se mai simțea îndreptățit să intervină în viața ei.

În timpul absenței tatălui ei, fetița de 12 ani a cerut să urmeze tratamentul cu hormoni de creștere care le permite copiilor să îmbătrânească mai repede. O lege recentă îi autoriza pe minorii sub 15 ani să recurgă la îmbătrânirea artificială pentru a scăpa de o condiție fizică care îi făcea dependenți de adulți. Judecătorii Curții Supreme au decis că copilăria poate fi asimilată legal cu infirmitatea. Întrucât legea nu poate împiedica pe nimeni să primească tratament, era deci legitim ca un copil să dorească să pună capăt unei stări de tutelă invalidante din punct de vedere social.

Mass-media a salutat această inovație *ca fiind sfârșitul sclaviei legale, de care părinții abuzau încă de la începuturile timpului!*

Așa că David o lăsase pe July fetiță pentru a o regăsi, șase luni mai târziu, în pielea unei femei de douăzeci și doi de ani despre care nu știa nimic. Nimic nu reușise să acopere prăpastia lăsată de această metamorfoză.

Ieșind din gândurile sale, și-a dat seama că artileriștii erau panicați și că loviturile lor nu aveau niciun efect asupra atentatorului sinucigaș. Cartușele incendiare lansate de cele două tuburi erau echipate cu rachete trasoare a căror dâră luminoasă amintea în mod incongruent de focurile de artificii de altădată.

Se dădeau ordine, lătrături inutile care trădau frica gărzilor. David se uită în jur în căutarea lui July. În ultimele trei luni, împotriva sfatului tatălui său, reușise să se facă transferata pe platforma de tragere unde *servea* un post de tragere montat pe o turelă pivotantă, mai exact o mitralieră care trăgea obuze de 20 mm cu o cadență de o sută douăzeci de cartușe pe minut. Lui David nu-i plăcea prea mult acest lucru, deoarece, cunoscând uzura echipamentului, se temea ca July să nu fie ucisă de explozia unei culate. Se întâmplase de trei ori, decapitându-l pe artileristul care se agăța de mânere. Încercase să-și avertizeze fiica, dar ea nu voia să asculte.

— Vreau să fiu în prima linie!, a replicat ea, luptând cu adevărat pentru a apăra Biserica. Cerșetoria și rugăciunea nu sunt pentru mine. Nu sunt suficient de umilă ca să cerșesc.

Ascultând-o, David a redescoperit sălbăticia lui Ula. Ca și mama ei, July avea un genom modificat. În cazul lui Ula, acest lucru se tradusese printr-o adevărată furie războinică. Ula fusese un

berserker, în sensul străvechi al cuvântului viking. David spera că, fiind transmis de la mamă la fiică, acest instinct fusese alterat și că July nu va cădea niciodată în excesele belicoase ale Ulei.

Cu ochii întredeschiși, a încercat să o localizeze prin fumul exploziilor. A fost dificil, deoarece artileriștii purtau toți aceeași armuri. Fețele le erau ascunse sub măștile respiratorii care ar fi trebuit să-i protejeze de fumul toxic și aveau aceeași siluetă stângace și asexuată. Căștile din jurul capului nu ajutau cu nimic. Dar era singura modalitate de a evita să fie răniți de ejecția obuzelor arzătoare care scăpau din bretele. În ciuda acestor precauții, un artilerist se prăbușea uneori, asfixiat de gaze, din cauza unui filtru înfundat de funingine.

Când un tun supraîncălzit a explodat, toți servanții din baterie au fost sfâșiați de schije. În mod tradițional, coifurile celor decedați erau atârinate pe peretele refectoriului după ce erau pictate cu numele proprietarului lor. La început, David crezuse că acest ritual era o chemare la prudență; acum îl vedea ca pe o sărbătoare barbară, un cult dubios care combina venerarea violenței cu o chemare la haos.

În cele din urmă, spre marea lui ușurare, avionul a explodat.

— Pe burtă!, a ordonat unul dintre ofițeri.

Ordinul a fost inutil, deoarece toată lumea se ghemuise deja la adăpostul crenelurilor pentru a scăpa de ploaia de resturi care urma să lovească platforma cu toată forța. David s-a aruncat la pământ și s-a ghemuit în spatele unui ecran blindat. Explozia a fost la fel de mortală ca și șrapnelul pe care l-a produs. Când erau loviți de unda de șoc, oamenii mureau din cauza stopului cardiac sau a comoției. David fusese recent martor la moartea unui artilerist care fusese aruncat în aer de explozie. După ce a plutit timp de un minut deasupra acoperișurilor palatului, s-a prăbușit în mijlocul câmpului de resturi. Resturile de metal îl tăiaseră în patru.

Acum că cerul se înroșise, o ploaie de fier pocni pe perete, aprinzând scânteii. Șuruburi, tablă, bucăți de fuzelaj... Avionul terorist, sfâșiat de explozie, a fost împrăștiat în cele patru puncte cardinale. Cea mai mare parte a carcasei sale avea să se adauge la epavele din jurul fortăreței.

Apoi a revenit calmul. David s-a îndreptat primul. Chiar dacă era imprudent, nu voia ca artileriștii să îl surprindă ghemuit ca un copil îngrozit.

O siluetă neîndemânatică s-a apropiat. Instinctiv, știa că armura o ascundea pe July. Dezbrăcată de mască, a apărut chipul tinerei femei, împânzit de pete negre. Pulberea arsă, încrustată sub piele, făcea un model de efelide funebre. Purta aceste semne cu mândrie, căci ele atestau apartenența ei *la* ceea ce se numea cu respect *ultima linie de apărare*.

— Ești bine? a întrebat ea, apucându-și tatăl de braț. Ești bine?

S-a dat la o parte. Din punct de vedere fizic, datorită întineririi la care fusese supus în Ozataxa, arăta abia mai bătrân decât fiica sa; totuși, ea nu se putea abține să nu-l trateze ca pe un bătrân suferind, iar asta îl irita. Avea ea vreo idee despre greutatea pe care le suferise pe acea planetă pierdută dincolo de granița barbară, unde cele mai rele excese erau ceva obișnuit? Ca și ceilalți îl vedea și ea ca pe un simplu hârțogar, sau contabil? *Târfa proastă!* se gândea adesea, *dacă ai ști...*

Din păcate, cine ar fi putut confirma acest lucru, având în vedere că el era singurul supraviețuitor *uman* al acelei deplorabile expediții!

Da, supraviețuise, în ciuda pericolelor, în ciuda monștrilor pe care îi ajutase să se nască. Cui îi păsa acum?

Fără să se preocupe de July, s-a îndreptat spre creneluri. Din epava fumegândă a avionului spulberat se ridica o ciupercă de fum de o compactitate rară. Prăbușirea deschisese un crater în mijlocul învâlmășelii de resturi. Pe fundul acestei pâlnii străluceau scipiri de lumină.

Mâna lui July a ajuns să se odihnească pe umărul lui.

— Haide, a șoptit tânăra femeie. Echipa doi preia comanda. Să plecăm de aici, suntem în drum.

David s-a resemnat să o urmeze. Au intrat pe scara care ducea la etajul inferior. Artileriștii au schimbat strigăte puternice de victorie și palme pe spate. Aceste demonstrații nu erau deloc convingătoare. Machismul lor scandalos nu prea reușea să ascundă frica pe care o simțeau cu toții când credeau că le venise ultima oră.

— Du-te și așteaptă-mă în refectoriu, a murmurat July, eu mă duc la vestiare și apoi la dușuri și ne întâlnim acolo.

David a dat din cap și s-a îndepărtat. Nu-i plăcea atmosfera din vestiarele unisex, unde băieții și fetele se dezbrăcau unul lângă altul, schimbând glume grele când se descoperea că, de groază, unul dintre ei își făcuse nevoile în costumul de scafandru. Era de modă veche. Ura și mai mult ideea ca fiica lui să facă duș cot la cot cu mitraliori

care, bineînțeles, nu ezitau să o atingă.

Dar de ce ar fi trebuit să fie altfel, din moment ce Biserica nu a impus castitatea credincioșilor săi?

A ridicat din umeri, totul era prea mult pentru el.

În refectoriu, a comandat o ceașcă de maté și s-a așezat în cel mai întunecat colț al încăperii. Uneori se pierdea în vise cu ochii deschiși, evadând din citadelă pentru a-și reface viața în *altă parte*. În această nouă existență, se vedea practicând o meserie *naturală*: sablator, olar, zidar... deși nu știa nimic despre aceste tehnici!

Fantezia lui a fost întreruptă de sosirea unor grupuri de artileriști cu părul ud, precedate de mirosul de săpun ieftin. July a apărut brusc, de nicăieri. Ca și mama ei, avea un mod de a se mișca tulburător de felin. *Un fel de asasin...* medita uneori David.

A luat o clipă pentru a sorbi din ceașca de maté care îi fusese servită, apoi a murmurat:

— Știi că sunt zvonuri, nu-i așa?

— Ce zvonuri? a bombănit David.

— Nu face pe prostul. Despre câmpul de epave. Santinelele spun că noaptea se aud zgomote care vin din labirintul de fier vechi. Și cântece. Cântece de război. Această groapă de rahat este locuită.

— De către cine?

— De către supraviețuitorii prăbușirilor, care s-au grupat în triburi. Nu-i poți vedea de pe bastioane, dar se înghesuie la picioarele noastre. Epavele îi protejează ca un scut uriaș ridicat deasupra capetelor lor, iar dedesubt pregătesc prăbușirea noastră.

Când se lăsa dusă de val, avea tendința de a se exprima în stilul bombastic al unui predicator de biserică.

— La naiba! a mârâit David. Ce ar putea să ne facă o gașcă de nebuni?

— Să sape o mină, de exemplu! șuieră July. Nu este ceva ce trebuie tratat cu ușurință. Este posibil, cu timp și răbdare. Într-o noapte, vor sparge zidul și ne vor tăia gâtul.

David a rămas tăcut, avuseseră această conversație de zeci de ori. El bănuia că preoții răspândeau aceste zvonuri pentru a-i încuraja pe tineri să fie vigilenți, sau chiar să practice spionajul și corolarul acestuia, denunțul. Era dispus să parieze că nu va trece mult timp până când oamenii vor șopti că o a cincea coloană lucra deja în inima fortăreței.

Întrucât Sanctitatea Sa Nothanos al III-lea le interzisese novicilor

să folosească radioul, televiziunea și internetul, le era greu să-și facă o idee despre evoluția lumii din afara zidurilor cetății. Izolarea încuraja fanteziile. Mulți credeau că majoritatea guvernelor lucrau pentru a submina puterea Biserici Universale Intergalactice și că, într-o zi, în curând, o coaliție armată va mătura cetatea.

— Iată de ce nu fac nimic pentru a eradica teroriștii care ne hărțuiesc! Marile puteri lucrează mână în mână cu grupările nihiliste care pledează pentru o revenire la ierarhia rasială.

July s-a aplecat peste masă pentru a se apropia de tatăl ei.

— M-am săturat să joc un rol defensiv, a șoptit ea. Aș vrea să trec la acțiune. E rândul meu să aduc teroarea în tabăra inamică. Ai înțeles?

Ula nu ar fi spus-o altfel. David a ridicat din umeri.

— Nu depinde de mine știi, a suspinat el. Nu am mai avut niciun contact cu Nothanos de trei ani. Am fost parcat pe o linie de demarcație și nu știu de ce. Nu comite imprudențe, nu este imposibil să fie în curs o revoluție de palat.

S-au despărțit cu aceste cuvinte, deoarece July, care era de gardă în acea noapte, trebuia să se întoarcă la cămin pentru a dormi trei ore. Turele de noapte erau o muncă grea și era mai bine să nu adormi la postul tău dacă voiai să eviți pedepsele corporale în vigoare.

Deprimat de această nouă ciocnire, David s-a întors în biroul său cu intenția de a trece în revistă conturile șantierului naval. Abia își deschisese registrul de conturi când un novice sosi cu un mesaj. Era nevoie urgentă de el la biroul directorului districtual. Tonul convocării nu era de bun augur.

David nu a considerat util să se schimbe într-o uniformă curată. Protocolul în uz în ierarhia papală îl enerva, mai ales că era stabilit de oameni care, nefiind niciodată în prima linie, evitau să se murdărească. Indiferent la privirile muștrătoare pe care le primea din partea novicelui, s-a târâit înapoi în labirintul care ducea la biroul administratorului.

Acesta din urmă – cunoscut sub numele de fratele Engelbert – nu avea mai mult de douăzeci de ani. Era un băiat subțire, roz, cu o față de fată, care vorbea încet, sugând cuvintele ca pe niște bomboane zaharisite. David nu-l văzuse niciodată făcând altceva decât să stea țeapăn în spatele biroului său uriaș, decorat cu gărgărițe marțiene. Poate că stătea așa zi și noapte, pietrificat, cu mâinile sale

manichiurate sprijinite paralel pe lemnul lustruit, ca două proteze de ceară.

Nothanos al III-lea, după ce i-a exilat pe miniștrii defunctului papă – a cărui clonă era – în cele mai îndepărtate colțuri ale sistemului solar a avut grijă să se înconjoare de copii imberbi și asexuați care îi ascultau orice comandă. De dragul cochetăriei, acest areopagus juvenil se chinuia să-și dea înfățișări androgine care trebuiau să le imprime o aură angelică. Se spunea că unii dintre ei se îndopau cu pastile care anihilau toate impulsurile libidinale pentru a atinge o stare de puritate serafică.

— Am o misiune pentru tine, a atacat Engelbert imediat ce David a trecut pragul cabinetului, al cărui decor pompos era inspirat din mitologia marțiană. Aceasta presupune explorarea câmpului de epave care ne înconjoară pentru a întocmi o hartă. Sanctitatea Sa mi-a atras atenția că nu știm nimic despre această zonă. Am lăsat-o să prolifereze fără să o sondăm vreodată. Aceasta este o greșeală, datorată fără îndoială vârstei înaintate a celui pe care l-am succedat. E timpul să facem ceva în acest sens.

David își reținu un chicotit în timp ce își aminti că guvernatorul anterior, când a fost demis, abia avea patruzeci de ani. După cum mergeau lucrurile, Orașul Papal avea să fie în curând condus de adolescenți. De ce se înconjura Nothanos de copii? Credea că erau mai ușor de îndoctrinat? Sau acest capriciu trebuia interpretat ca fiind prevestitorul unei iminente căderi psihice? Cu clonele, trebuia să te aștepți la orice. Funcțiile lor cerebrale aveau tendința de a scădea după patru ani. Coeficientul lor de inteligență se prăbușea adesea, iar ei cădeau pradă unor obsesii aberante, comice sau criminale. Psihologii numeau acest lucru *sindromul Caligula*.

Oare din acest motiv insistase Nothanos să-l țină departe de centrul de comandă?

Nu a vrut să-mi dau seama că își pierde controlul... gândi David.

— Nu mă ascuți! șuieră Engelbert cu vocea aceea de castrat adoptată de miniștrii papali. Crede-mă, situația este gravă. Câmpul de epave este scena unor manifestări ciudate... Am mai multe rapoarte despre zgomote, cântece și lumini inexplicabile. Trebuie să știm ce se întâmplă în această junglă de fier, motiv pentru care vei prelua conducerea unui detașament și vei pleca în expediție. Sarcina ta va fi să cercetezi zona și să-i recenzezi... *locuitorii*. Sunt simpli supraviețuitori ai prăbușirilor? Traficanți de fier vechi care

colectează tablă? Sau o armată invizibilă care încearcă să ne submineze fundațiile?

Cu mâna lui albă, a glisat o hârtie cu blazon spre David.

— Iată ordinul de misiune, conchise el. Recrutează în jur de zece voluntari și coborâți la parter. Acolo, prezentați-vă la caporalul Gunström. Este un soldat vechi, cu mai multe incursiuni în zona epavelor la activ și cunoaște toate capcanele. Nu-i ignorați sfaturile. Bătrânii pot fi uneori folositori.

Dându-și seama că fusese concediat, David luă documentul și ieșii din încăpere fără să scoată un cuvânt.

Pe drumul de întoarcere, cedând unei explozii de paranoia, se întrebă dacă Nothanos al III-lea, nerăbdător să-l vadă mort, nu încerca să-i grăbească sfârșitul aruncându-l într-o aventură sinucigașă.

Astăzi, sunt singurul care știe că adevăratul Papă a murit și a fost înlocuit de o clonă, a reflectat el. Puținii martori ai acestui transfer de putere au fost exilați în alte galaxii, unde au murit rapid. Dacă Nothanos m-a ținut în viață până acum, este pentru că avea nevoie de un veterinar care să se ocupe de fătul duplicator adus de pe Ozataxa... Acum, dintr-un motiv oarecare, simte că se poate lipsi de serviciile mele. Ticălos bătrân!

Rumegându-și ranchiuna, a trântit ușa biroului său și a deschis sertarul pentru dosare în care ținea sticla de ouzo cu lămâie care-i servea drept mângâiere în momentele dificile.

Alcoolul i-a redat în curând buna dispoziție și a ajuns să-și spună că poate avea, în sfârșit, ocazia să scape! Dificultatea ar fi s-o convingă pe July să-l însoțească în evadarea lui. Se îndoia că ea ar fi fost de acord să dezerteze.

2

O oră mai târziu, după ce și-a trecut capul pe sub robinet și și-a clătit gura cu apă de gură, s-a dus la platforma de tragere și a anunțat că are nevoie de o duzină de voluntari pentru a explora câmpul de epave. Așa cum se așteptase, July a fost prima care a făcut un pas în față.

Ceilalți candidați aveau cu toții sub 20 de ani. Ochii lor străluceau de entuziasm, ca și cum ar fi fost pe cale să despacheteze un cadou minunat. David le invidia și le ura naivitatea. Erau încă la acea vârstă la care te crezi nemuritor și la care atracția pericolului este dublată de o vagă componentă erotică. În curând aveau să fie dezamăgiți.

Neputând să le țină morală, așa cum ar fi făcut-o orice conducător de război, s-a mulțumit să conducă coloana spre interminabila scară de fier care străbătea fortăreața pe verticală, de la acoperiș până la adăposturile subterane aflate la zece metri sub suprafață. Copiii adoptaseră un ritm cadențat, pe care David le ordonă să-l întrerupă din cauza vibrațiilor, a căror frecvență ar fi putut deteriora scara sau chiar provoca prăbușirea ei. Această prudență, considerată excesivă, a provocat chicoteli. El le-a ignorat. Dar încrederea în sine a tinerilor războinici a început să se prăbușească pe măsură ce pereții cuștii se strângeau în jurul lor și lumina devenea mai puțină. David nu mai coborâse decât o singură dată în acest puț, cu trei ani în urmă, când, în compania lui July, încercase să exploreze împrejurimile cetății. Nu reușise decât să se rănească la picior și să se facă de râs.

I s-a părut că zidăria se deteriorase și că rețeaua de fisuri care străbătea betonul se extinsese și mai mult. Nu se putea nega faptul că impacturile repetate ale avioanelor sinucigăse slăbeau bastioanele. Într-o zi, în curând, întregul edificiu se va sparge, lăsând cale liberă hoardelor barbare.

În spatele lui, copiii nu mai șopteau. Și ei își dădeau seama de amploarea amenințării. Dintr-o dată, lăudăroșenia pe care ofițerii lor

le-o serviseră atâta timp s-a dovedit a fi ceea ce era: spălare de creier. Cetatea papală nu era în nici un caz acest bastion inexpugnabil cântat de către maeștrii de cor, acea stâncă pe care avea să fie ciobită pentru totdeauna sabia Infamului Dușman. Sanctuarul Credinței era mai degrabă o ruină decât un munte de granit pur.

În partea de jos a scărilor se deschideau criptele, depozitele de alimente și echipamente unde resursele – presupus inepuizabile – permiteau cetății să trăiască în autarhie. Tuneluri supurânde legau depozitele. De aici încolo, trebuiau să se ferească de legiunile de pisici care aveau misiunea de a vâna șobolanii și șoarecii care bântuiau prin localuri. Lăsate în voia sorții, felinele au revenit la sălbăticie și nu prea tolerau ca oamenii să le invadeze teritoriul. Era o lume în care prelații de la etajele superioare nu puneau niciodată piciorul. Era departe de fastul baroc al saloanelor, cu lambriurile lor aurite și podelele de marmură fină; peisajul avea toate caracteristicile unei fundături medievale. După ce s-a învârtit în cerc pentru o vreme, David a reușit în cele din urmă să localizeze sectorul caporalului Gunström. Bărbatul l-a salutat fără a arăta un respect excesiv. Era un colos îmbătrânit, cu capul ras. O mustață galeză cenușie îi dădea un aer de spadasin obosit. O cicatrice urâtă îi despica fruntea. Îi lipsea, de asemenea, o parte din nas și urechea stângă.

— Te așteptam, mârâii el. Am pregătit echipamentul. Dar am crezut că vei aduce soldați adevărați. Ce fel de echipă este asta? O adunătură de fugari de la grădiniță? Rahat! Unde crezi că mergem? Nu știu dacă ai înțeles, dar e un iad acolo. O adevărată junglă sălbatică. Jumătate din copiii ăștia vor fi morți până la sfârșitul celei de-a doua zile de explorare.

— E în regulă, tăie David. Nu exagera. Băieții ăștia vin de pe platforma de tragere, au trecut de etapa de inițiere.

Gunström a făcut o grimasă:

— Nu exagerez deloc! șuieră el. Nu ai idee ce te așteaptă afară. Este întotdeauna aceeași poveste cu cei din interior, subestimează amenințarea. Crezi că sunteți primul pluton care încearcă să iasă? Ai înțeles greșit, amice. Alte trei comandouri te-au precedat și niciunul nu s-a întors. Jungla de fier vechi i-a devorat.

Văzând angoasa de pe fețele tinerilor, s-a liniștit brusc.

— Bine, a capitulat el, vă voi da un curs intensiv de supraviețuire, dar nu există nici-o garanție.

După ce a ridicat fitilul lămpii cu ulei care lumina cripta, s-a apropiat de o masă unde era o hartă în relief a câmpului de epave.

— Nu sunt nebun, a bombănit el. Te îndrepti spre necunoscut. *Lucruri* s-au născut și se ascund în inima acestui haos.

— Ce lucruri?

— Toate avioanele care se prăbușeau la poalele bastioanelor erau echipate cu roboți mecanici... *mécabots*, a căror sarcină era să repare avioanele. Acești androizi erau programați să improvizeze, să se adapteze și să găsească soluții de urgență, indiferent de costuri. Atenție, mă refer la echipamente de război, desigur. Roboți concepuți pentru a da prioritate aspectului ofensiv al lucrurilor. Noi numim asta *vectorul de atac*. Pentru a simplifica lucrurile, să spunem că un *mécabot* găsește o cratiță și trei cartușe în mijlocul unei grămezi de fier vechi. Puteți ghici ce face cu ele?

— Transformă cratița într-un pistol automat?

— Ai înțeles. Aceasta este logica care îi conduce. Cu un prăjitor de pâine, sulf, cărbune și o mână de mucegaiuri, îți vor construi o mină de fragmentare care îți va smulge ambele picioare la prima ocazie. Țsta e genul de insecte care te așteaptă afară. Asta, și alte lucruri și mai înfiorătoare.

— Dar ce altceva?

— Tocmai v-am vorbit despre *mécabots*, dar există și roboți *medicali*. Doctori androizi. Aceștia sunt programați să repare oamenii cu orice preț. Așa că au avut grijă de cei care au supraviețuit prăbușirii. Ei i-au... *bricolat*. Exact: i-au luat pe răniți și i-au reparat folosind proteze inventate de ei. Transplanturi pe bază de membre și organe recuperate ici și colo, conexiuni de calculator, cipuri electronice, biele, scripeți și chiar motoare auxiliare. Rezultatul a fost crearea unor creaturi aberante, supuse și ele imperativelor vectorului de atac. Eu le numesc *maimuțe de fier*. Mai devreme sau mai târziu vor fi pe urmele tale. Nu-ți face iluzii, nu va fi o călătorie de plăcere.

— Ai o hartă?

— Aproximativă. Am făcut și eu o mică explorare. Escaladarea epavelor mi-a oferit câteva puncte de referință, pe care le-am folosit pentru a modela acest model. Pot să vă arăt unde sunt campate două sau trei triburi... epavele de evitat, dar dincolo de o anumită limită este necunoscutul. Toate astea au fermentat prea mult timp. Ar fi trebuit să fie rezolvate mai devreme. Dar acolo sus, la etajele superioare, nimeni nu și-a dat seama că avioanele conțineau material

de război și că acest material a fost conceput pentru a supraviețui...

David a rămas tăcut. Perplex, a scrutat planul în relief modelat cu o mână naivă. Caporalul o văzuse ca pe o ocazie de a-și umple singurătatea. Epavele avioanelor fuseseră cioplite din lemn de ladă și pictate grosolan. Totul arăta ca un bâlci răsturnat de un uragan. Nu lipsea nimic, nici carusele răsturnate, nici clovnii.

Clovni? Nu, micile figurine care ieșeau ici și colo din dezordine trebuiau să reprezinte creaturi imposibile născute în urma manipulării roboților chirurgicali. Era ceva copilăros și înduioșător în această atenție la detalii. David nu îndrăzni să se aplece pentru a se uita mai atent la aspectul figurinelor făcute din pesmet întărit. Pentru o secundă, a încercat să și-l imagineze pe uriașul plin de cicatrici aplecat asupra dioramei sale, frământând micile figurine cu degetele sale groase cu unghii ciobite.

— Ei bine, a mârâit Gunström, să trecem la logistică. Am pregătit două mașini de forat tuneluri pentru voi. Arată ca niște torpile care se rostogolesc și mănâncă prin metal. De fapt, sunt niște burghie montate pe un tren pe șenile. Rolul lor va fi să vă deschidă un pasaj în jungla de fier vechi pe care o veți întâlni. Fără ele, nu veți ajunge departe. Vino aici să-ți arăt cum funcționează.

Mergând pe urmele lui, David s-a trezit față în față cu două vehicule de mărimea unor mașini, cu arcuri dințate destul de neplăcute. Totul semăna cu o insectă acoperită de armură, cu capul plin de mandibule lacome. Un fel de molie uriașă.

— Sunt alimentate de o mică baterie atomică, a explicat caporalul. Sunt sigur că Papa ar dezaproba, dar în acest caz este dificil să folosești cazane cu aburi. Ai grijă la freză, dinții roții de tăiere sunt din carbură de tungsten, se rotesc atât de repede încât nimic nu le poate rezista. Nu lăsa băieții să se apropie prea mult. Dacă te agață de îmbrăcăminte, ești mort. În mai puțin de zece secunde ești hrană pentru câini. Fără glumă am văzut-o în acțiune.

— Cum îi ghidăm?

— Control prin cablu. Nepractic, știu. Dar din cauza mediului metalic, telecomenzile cu infraroșu nu funcționează. Există o cameră mare în spate unde băieții tăi pot exersa cum să le folosească. Mergem să bem ceva? Am rachiu, Underberg, aquavit, Wacholder, toate distilate de mine, în mod tradițional...

Seara, udată cu bere caldută și alcool tare, s-a desfășurat într-o

atmosferă de bucurie artificială. Nervozitatea tinerilor, alimentată de lăudăroșenie și de glume, aproape degeneră în câteva rânduri în încăierări, pe care caporalul Gunström le-a dezamorsat cu abilitate. Acest lucru l-a făcut pe David gelos. Colosul plin de cicatrici vorbea limbajul universal al soldaților și știa cum să impună respect fără să latre, în timp ce David era incapabil să facă acest lucru. A ghicit că July resimțea lipsa de putere carismatică a tatălui ei. Ce putea să facă? Chiar dacă ar fi supraviețuit unor pericole incredibile, nu ar fi fost niciodată un conducător de oameni.

Cu berea care îi îngreuna, băieții au sfârșit prin a se întinde pe beton și a cădea într-un somn adânc. Unii dintre ei au făcut pipi în pantaloni.

David s-a trezit singur cu fiica sa și cu caporalul, ambii băuseră moderat.

— Haide, Gunström, a atacat July cu franchețea ei bruscă caracteristică, ajunge cu prostiile, spune-ne adevărul. Ce ne așteaptă afară?

Colosul a făcut un gest evaziv.

— Nu trebuie decât să-ți imaginezi ce e mai rău, frumoasa mea, a suspinat el. Adevărul adevărat este că fortăreața este condamnată, mai devreme sau mai târziu. Oricât de tare ai trage cu tunurile, nu poți opri prăbușirea clădirii. Moartea va veni de dedesubt. Ne va mânca picioarele. Procesul a început. În fiecare zi văd fisurile care se largesc în zidurile din jurul meu. Fundațiile se prăbușesc.

— Ei sapă?

— Cred că da. Noaptea, când totul este tăcut, aud ecourile unor mașini îndepărtate care lucrează în subteran. Mașini de săpat tuneluri care vin și pleacă, săpând o rețea de tuneluri. Când nu vor mai avea suficientă susținere, fundațiile se vor prăbuși și, odată cu ele, zidurile, bastioanele și întregul palat însângerat. Am scris mai multe rapoarte pentru a explica acest lucru, dar nu am primit niciodată un răspuns sau nu am fost convocat. Fără îndoială că acolo sus cred că sunt nebun. Știu ce cred ei, în ceea ce îi privește, oricine trece de treizeci de ani este senil.

Apoi conversația s-a împotmolit și au decis să se culce.

Lui David i-a luat mult timp să adoarmă. S-a întins pe spate, ascultând pisicile care mieunau în depărtare. Știa că July, întinsă în apropiere, făcea același lucru..

— În dimineața următoare, deșteptarea a fost laborioasă.

— E bine, a mormăit Gunström. Mahmureala anesteziază frica. Dar hei, când trebuie să pleci, trebuie să pleci.

Deschiderea ușii a fost un moment emoționant. Nu era deloc ușor să răstorni un bloc de câteva tone pentru a elibera coridorul îngust care ducea spre exterior. Zgomotul pietrei care se freacă de piatră a răsunat la nesfârșit sub bolți, în timp ce podeaua și pereții se zguduiau ca în urma unui cutremur. David, cu inima bătând cu putere, se simțea ca un faraon mumificat care evadează din piramida sa. Comparația nu era deloc scandalosă. La fel ca toți copiii care se înghesuiau în spatele lui, nu mai pusese piciorul în afara cetății de ani de zile.

Asta ar putea fi șansa ta de a pleca naibii de aici! Îl avertiza o voce șireată din spatele capului. Profită de șansa ta. Scufundă-te în labirint și fă-te nevăzut. În afară de July, nimeni nu te va căuta.

Sperase atât de mult la acest moment... și acum ezita. De ce ezita? Devenise ca acei prizonieri care, după ce au executat o lungă pedeapsă, sunt îngroziți de ideea de a-și recăpăta libertatea?

Nu a avut timp să se gândească la asta, căci lumina soarelui a desenat brusc un pătrat orbitor la capătul tunelului. Rampa de ieșire era îngustă; trebuia să te apleci. Din exterior, era invizibilă, o gaură secretă ascunsă în sculpturile rotunde ale bastioanelor.

— Grăbește-te! a spus caporalul, chestia asta nenorocită e într-o stare proastă. Dacă se rupe unul dintre angrenaje, blocul de închidere se va întoarce în poziția inițială, ceea ce înseamnă că va cădea peste tine și te va strivi.

David i-a făcut semn lui July să lanseze mașinile de forat tuneluri. Cele două utilaje au urcat rampa cu vuietul unui tanc.

— Ei bine, a oftat Gunström, sper să ne revedem nu peste mult timp. Păzește-te din toate părțile și dormi cu un ochi deschis.

David a presupus că spusese această propoziție de mai multe ori și nu a fost liniștit de ea.

Haide, spuse vocea șireată, ce dovadă ai că comandourile anterioare au fost ucise? De ce nu ar fi fugit, nu? Te-ai gândit la asta.

Da, se gândise la asta.

În timp ce urca pe rampa de zece grade, a fost asaltat de un sentiment oribil de claustrofobie. Uitase cât de îngust era tunelul.

Dar și mai angoasantă era prezența deasupra capului său a uriașului bloc de granit suspendat de lanțuri, formând un tavan mobil care aștepta doar momentul să se întoarcă la locul lui. Scotea niște scârțâituri îngrijorătoare. De îndată ce ieșeau din galerie, blocul cobora, blocând întreaga lungime a tunelului. Era o tehnică primitivă, desigur, dar eficientă. Cu toate acestea, dacă acel paralelipiped de granit cobora prea curând, el și băieții lui ar fi fost prinși între ciocan și nicovală. A observat că July avea aceleași temeri, căci continua să arunce priviri neliniștite în direcția *tavanului*. Este adevărat că într-un astfel de moment înțelegi cu adevărat semnificația expresiei *sabia lui Damocles*.

De îndată ce a pus piciorul afară, David a fost cuprins de o panică pe care a încercat din rășputeri să o ascundă. Priveliștea dărâmăturilor era într-adevăr dantescă. Amestecul de carcase zdrobite formase un organism monstruos de fier vechi, cu foi de metal zimțate care ieșeau în afară parcă menite să descurajeze intrușii.

— Rahat! oftă July, s-a înrăutățit foarte mult de data trecută.

Avioanele îngrămădite formau acum un mille-feuille de aripi și fuzelaje aplatizate. Acest baldachin de coșmar bloca lumina zilei, astfel încât, la nivelul solului domnea o penumbră neplăcută.

— Ne sufocăm! a suspinat tânăra femeie. Carcasele trebuie să absoarbă căldura soarelui. E ca și cum am fi într-un cuptor.

Nu exagera deloc. Umezeala a făcut imediat insuportabilă purtarea costumelor de protecție cu care membrii echipei de comando consideraseră esențial să se echipeze. David simțea deja cum sudoarea îi îmbiba spatele.

Paralizat de uimire, nu-și putea întoarce privirea de la epava unui Tupolev Tu-160 White Swan, cu aripile sale contorsionate care se întindeau la cincizeci de metri deasupra capului său. După ce studiase în timpul liber vechile anuare de aeronautică stivuite pe rafturile biroului său, știa că suprafața aripilor acestui monstru depășea trei sute de metri pătrați. Zeci de alte avioane erau îngrămădite în apropiere. A identificat mai multe Sukhoi, MiG-27, dar și o duzină de Ilyushin IL-4... Un adevărat cimitir pentru Neo-CCCP, al cărui arsenal fusese vândut atunci când Noul Stat Sovietic a fost înghițit de China celei de-a opta dinastii T'seng, care, prin decret imperial, interzisese orice armament alimentat cu benzină sau kerosen.

— Mișcă-te... i-a șoptit July. Nu sta acolo ca un țăruș, băieții vor crede că ești speriat.

Așa este, într-adevăr! Aproape că a răspuns David, care în schimb în schimb a pornit.

Totuși, după vreo zece pași, a cedat impulsului de a se întoarce și de a contempla fortăreața de la sol. A tresărit. De jos, rețeaua de crăpături care străbătea crenelurile părea și mai impresionantă.

— La naiba! a oftat July. Crăpăturile sunt suficient de largi ca să-ți bagi capul în ele. Caporalul are dreptate, cetatea putrezește de jos în sus.

Greutatea carcaselor care o înconjurau nu o ajutau deloc.

În orice caz, palatul papal fusese construit în timpuri străvechi.

În orice caz, palatul papal fusese construit în timpuri străvechi. David citise în arhivele Bisericii că subsolul insulei era presărat cu cariere din care fuseseră extrase pietrele necesare pentru clădire, era ca și cum ar fi spus că cetatea se sprijinea pe o roată de brânză elvețiană. Da, dacă stăm să ne gândim bine, s-ar putea ca Gunström să fi spus adevărul.

Se auzi un vuiet, care anunța că pasajul se închide. La jumătatea peretelui, fusese fixată o placă de bronz. În ciuda numeroaselor zgârieturi de pe ea, putea fi descifrată următoarea inscripție:

ATENȚIE! Instalație religioasă și militară. Nu intrați. Zonă restricționată. Este autorizată utilizarea forței letale.

— Să mergem, a ordonat David. Mișcați-vă încet și nu atingeți nimic. Folosiți-vă ochii pentru a analiza împrejurimile.

Nu-i plăcea rolul pe care era forțat să îl joace, pentru că era doar atât, un rol.

Deși învelișurile cauciucate pe care Gunström îi obligase să le îmbrace îi protejau de muchiile metalice ascuțite, îi condamnau, de asemenea, să se gătească în suc propriu, ceea ce sporea disconfortul situației.

Băieții abia așteptau să folosească mașinile de săpat tuneluri pentru a deschide un pasaj, dar David credea că acest lucru era prematur. De fapt, se temea că vuietul mașinilor de forat va atrage atenția eventualilor inamici.

— Facem în continuare progrese bune, a decretat el. Să încercăm să ne facem o idee despre acest loc înainte de a cânta la orgile mari.

Copiii au bombănit. Lui David nu-i păsa. Cu coada ochiului, încerca să zărească grămezile cu echilibru instabil. Își strângea fâlcile

de fiecare dată când aripile contorsionate ale unui avion se scuturau în rafalele de vânt. Cimitirul aeronautic emana o atmosferă de sfârșit de lume. Era ca și cum întreaga forță aeriană a planetei Pământ s-ar fi prăbușit acolo la sfârșitul unei bătălii. Fuzelaje sfărâmate, ciuruite de impacturi, motoare carbonizate se îngrămădeau pentru a forma totemuri precar echilibrate. Majoritatea avioanelor se spulberaseră în momentul prăbușirii. Elicele se izbiseră de pământ la întâmplare, ca niște *shuriken* imense. Peste tot era metal sfărâmat și ascuțit. Pământul, acoperit de șuruburi, angrenaje și aripioare de motoare cu reacție, făcea dificilă înaintarea. Din când în când, cablurile unei parașute atașate de o unitate de coadă acționau ca niște liane în această junglă mecanică.

De îndată ce vântul s-a întetit, epavele au început să scârțâie. Din când în când, o elice începea o rotație leneșă. De departe, se auzea ecoul unei alunecări de teren..

David, cu fața transpirată, era epuizat încercând să găsească repere. La urma urmei, nu era misiunea lor să cartografieze epavele?

Au mers timp de o oră, speriați de fiecare dată când se producea o avalanșă metalică. Deasupra capetelor lor, aripile încrucișate țeseau un baldachin ruginit, care ascundea cerul.

Când a început să obosească, David a decis să improvizeze un bivuac în interiorul unui 747 căruia îi fusese amputată coada. Era mort de sete.

— Nu am luat destulă apă cu noi, remarcă July în timp ce se dezbrăca de costumul de scafandru căptușit. Transpirăm prea mult. În ritmul ăsta, o să ne deshidratăm foarte repede.

Ca și mama ei, avea instinct de războinic. Genele sale de Neo-Viking îi dădeau în mod spontan răspunsul potrivit în situații neașteptate.

Ea ar fi trebuit să conducă patrula... a meditat David.

Privindu-și tatăl, a adăugat în șoaptă:

— Arăți extenuat, mult mai mult decât ar trebui. E ceva în neregulă cu întinerirea ta. Ar trebui să ai 30 de ani, îți reamintesc. Încearcă să te aduni, nu vrei ca băieții să te vadă așa.

Deschizând unul dintre saci, a scos rapid echipamentul de cartografiere și l-a pus în mâinile lui David.

— Prefă-te că desenezi o hartă, a spus ea. O să le spun celorlalți că ai nevoie de liniște și pace pentru studiul topografic. Ți va da o șansă

să te odihnești. Putem economisi două ore. Nu se vor supăra, sunt sătui.

David făcu cum i s-a spus. Durerea de cap îi tăia prin craniu, picioarele îi cântăreau două tone.

July a terminat de dat jos costumul de neopren pentru a lua puțin aer, îmbrăcată doar într-un tricou și un slip kaki, a plecat să se amestece cu băieții, care se făcuseră și ei comozi. Unii dintre ei stăteau întinși goi, cu mâinile încleștate la ceafă. David și-a întors privirea, neobișnuit cu nerușinarea liniștită care guverna relațiile tinerilor din Biserică.

Și-a petrecut următoarea oră trasând stângaci pe hârtie milimetrică traseul urmat de pluton. Lucrarea sa era aproximativă, dar, în absența echipamentului topografic, nu ar fi putut spera la mai bine. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai absurdă i se părea această misiune, decisă după bunul plac de un funcționar public care ignora al realităților de pe teren.

Curând a avut parte de o surpriză neplăcută: lumina de pe sol se stingea mai repede decât ar fi trebuit. Semiobscuritatea în care se deplasaseră până atunci devenea crepuscul. Bolta metalică bloca razele soarelui, creând o noapte timpurie.

A înghițit în sec. Mai bine să rămână acolo pentru astăzi. La urma urmei, 747 oferea un adăpost acceptabil. A observat că July privea cerul printr-o spărtură din boltă. A presupus că și ea se gândea la același lucru.

Pe măsură ce se lăsa întunericul, îl vizitau temeri nedefinite. Instinctul îi spunea că nu văzuseră încă nimic, că, câmpul de epave aștepta momentul potrivit pentru a-și dezlănțui răul asupra lor.

July și băieții se îmbrăcaseră. Nervoși, se asigurau că armele lor sunt în stare bună de funcționare.

Kalașnikov, OTs-23 Drotik, Tokarev SVT, M16 sau QBZ-03 chinezesc cu crosă rabatabilă. Desigur, echipamentul lor era medieval, dar cum ar fi putut fi altfel, având în vedere că Nothanos al III-lea a interzis *oficial* orice utilizare a unei tehnologii mai recente? Prin urmare, era imposibil să se folosească arme cu calculatoare de tragere integrate, cum ar fi FN F2000 sau SABR-ul american.

Nu mai vedea nimic să scrie, așa că David a pus caietul înapoi în geantă. Noaptea îl oprima. July a venit și s-a așezat în dreapta lui.

— Le-am spus băieților să nu aprindă niciun foc, a murmurat ea. Miroase a kerosen, nu crezi? Mă tem că aerul este saturat cu

particule inflamabile. Se spune că vaporii de benzină se pot aprinde la o simplă scânteie.

Ea a continuat să monologheze, uitându-se cu coada ochiului la ceea ce o înconjură. David și-a dat seama că vederea ei nocturnă era mult mai dezvoltată decât cea a bieților oameni. Ca și Ula, July putea vedea invizibilul.

Cu cât îmbătrânește mai mult, se gândea el, cu atât mai mult se va dezvolta moștenirea ei extraterestră...

A tresărit, vizitat de imaginea unei July acoperită de solzi, cu o față de reptilă. În Ozataxa, sub această formă îi apăruse unul dintre avatarurile lui Ula, soția sa decedată, încă îl mai speria această amintire. Se zvonea că modificările genetice au întotdeauna câștig de cauză în cele din urmă. Pe scurt, dacă ți se injectau gene de oaie, te puteai aștepta să te trezești într-o dimineață acoperit de lână și behăind ca un miel târât la abator.

S-a grăbit să alunge acest gând. Profilul pur al lui July îi strângea inima. Era frumoasă, dar nu-i păsa. Nu o văzuse niciodată încercând să-l seducă pe unul dintre prietenii ei, tovarăși de luptă. Părea să nu aibă niciun fel de libido, spre deosebire de mama sa, la care apetitul sexual anunța întotdeauna debutul unei explozii războinice... ca să nu spunem o nevoie irepresibilă de a ucide. Și-a imaginat fruntea și obrajii invadați de solzii NV-ului ale cărui gene fuseseră injectate în buncii săi, cobai voluntari pentru serviciile științifice ale armatei.

Pe măsură ce căldura a scăzut, aerul s-a umplut de sunetul de trosnet al foilor de metal care se răceau. Zgomotele sunau ca niște explozii și îi speriau pe oameni. Gândurile lui David au plutit în derivă din cauza oboselii. Ultima dată când încercase să exploreze acest cimitir aeronautic fusese pentru a-l găsi pe fiul său, Kevin. Victimă a unei obsesii, se convinsese că *puștiul*, acum terorist, supraviețuise prăbușirii avionului său și se ascundea în inima cimitirului. De unde îi venise această ipoteză absurdă? Expediția avortată se soldase cu o tăietură la picior. Rana se infectase, iar urmările îl lăsaseră cu un șchiopătat dureros timp de doi ani.

July vorbea rar despre fratele ei care, ca și ea, suferise o accelerare a creșterii AAAA. Băiatul, spunea ea, a avut *mal tourné* și se lăsase sedus de spălarea creierului de către facțiunile care cer anihilarea totală a non-raselor umane, care erau împotriva opiniilor Bisericii Iertării Universale al cărui purtător de cuvânt era neo-papa Nothanos al III-lea.

A fost readus la realitate de murmurele băieților în timp ce-și despachetau rațiile și mâncau, făcând aprecieri deloc măgulitoare asupra calității mâncării. Lui David nu-i era foame. Știind că pierderea poftei de mâncare este un simptom de îmbătrânire, era îngrijorat. Oare tratamentul de întinerire pe care îl primise pe Ozataxa intra într-o fază de regresie? Întinerirea artificială era aproape întotdeauna însoțită de un efect de revenire nefericit. Cu alte cuvinte, anii ți se întorceau cu o uzură, creșcuți cu patruzeci la sută. Dacă se întâmpla asta, trebuia să fie pregătit să se trezească în corpul unei persoane de șaizeci de ani. Nu era vârsta ideală pentru a conduce un pluton de recruți tineri, saturați de testosteron!

Dintr-o dată, întunericul s-a umplut de o multitudine de puncte de lumină, ca și cum mii de licurici s-ar fi trezit. Unele dintre aceste mici luminițe pâlpâiau, altele rămâneau fixe. Unele erau roșii, altele albastre, verzi sau galbene...

— Bordel, a oftat David în timp ce se îndrepta, ce mai e și asta?

— Panourile de control ale cabinelor de pilotaj, a oftat July. Punctele de lumină sunt cele ale LED-urilor de control. Asta înseamnă că unele avioane au încă echipamente funcționale.

— Nu poate fi adevărat! Ai văzut în ce stare sunt?

— Acestea sunt avioane militare, proiectate să se repare singure. În anii în care au fost blocate aici, au avut destul timp să efectueze reparații, oricât de aproximative. Nu spun că ar putea decola, dar unele dintre ele își controlează parțial echipamentul.

— Ce echipament?

— Autoapărare, desigur. Sunt programate să se autoprotejeze.

— Dar de ce numai noaptea?

— Pentru că până la căderea nopții, panourile lor solare au generat suficientă energie electrică pentru a alimenta circuitele. Nu este un cimitir adevărat, înțelegi? Toate aceste lucruri au găsit un mod de supraviețuire într-un fel sau altul. Am putea spune că se află într-o stare de semi-hibernare.

Da, David a înțeles, dar situația era cu atât mai înfricoșătoare.

— În acest moment, continuă tânăra, avioanele analizează schimbările din mediul lor. Calculatoarele cuantice de la bord vor determina apoi dacă aceste schimbări implică o amenințare și care ar trebui să fie răspunsul adecvat.

— Crezi că vor observa că suntem înarmați?

— Există riscul, da. Totuși, nu s-a dovedit că toți acești zincuri

sunt în măsură să se apere.

David și-a mușcat buza inferioară. Pe parcursul zilei, observase mai multe turele echipate cu mitraliere pivotante, precum și tunuri de aripă și rachete. Aveau oare computerele de la bord capacitatea de a activa acest arsenal?

— Ce ne facem? a întrebat el.

— Cel mai înțelept lucru de făcut, a suspinat July, este să rămânem ascunși până la răsăritul soarelui. Până în zori, bateriile aeronavelor vor fi descărcate de o noapte de veghe, așa că nu vom risca nimic. Dar va trebui să rămânem vigilenți. Dacă soarele este puternic, panourile se vor umple mai repede de energie, ceea ce va activa detectoarele cu mult înainte de amurg.

David s-a asigurat că marea majoritate a acestor avioane erau fier vechi. Bombardierele care reușiseră să se repare singure puteau fi probabil numărate pe degetele de la o mână.

— Hai să încercăm să dormim puțin, a decis tânăra femeie. Mă tem că ziua de mâine va aduce surprize neplăcute.

S-a întors pe călcâie și a plecat să se alăture grupului și să-și întindă covorul pe podea. David sperase că se va acomoda la normele sale, era o prostie, bineînțeles. July nu voia să fie văzută de colegii ei ca fiind *fata lui tata*.

În ultimii trei ani, nu-l întrebasese niciodată despre mama ei, despre condițiile în care a murit sau despre ceea ce se dusese să facă la Ozataxa. O dată, doar o singură dată, se simțise obligat să-i explice că se dusese acolo cu ideea nebunească de a o readuce pe Ula din morți, pentru că un extraterestru pe nume Itai îi dăduse mijloacele necesare pentru a face acest lucru. July îi întrerupse rapid povestea.

— Știi, a spus ea cu scuze, nu mi-o amintesc prea bine pe mama. Nu este vina mea. Procedura AAAA are ca efect secundar ștergerea parțială a amintirilor noastre din copilărie... sau cel puțin îndepărtarea lor. Pentru mine, e ca și cum mama a murit când aveam doi ani. Înțelegi ce vreau să spun? Nu-mi mai amintesc fața ei... și nu-i mai aud vocea.

— Dar pe mine, a protestat David, m-ai recunoscut, nu-i așa?

— Nu, unul dintre preoți mi-a spus cine ești. Nu-mi purta pică.

Nu-i purtase pică, dar se simțise teribil de rănit, furat de ceva important pe care nu putea, totuși, să-l definească.

3

July l-a zgâlțâit la prima rază de soare. Când s-a îndreptat, a constatat că durerile sale articulare se intensificaseră. A încercat să nu lase să se vadă. Aștepta cu îngrijorare momentul în care părul îi va încărungi. Din fericire, coiful îi permitea să-și ascundă declinul de ochii trupelor. Când îl vor descoperi ca fiind un *bătrân*, băieții vor înceta să i se mai supună. Fuseseră antrenați să facă acest lucru prin faptul că li se spusese că *lumea fie va fi tânără, fie nu va fi*. Doar Suveranul Pontif, pentru că era un sfânt, avea dreptul să îmbătrânească. Cel puțin deocamdată, căci nu existau dovezi că această toleranță va mai dura mult timp. Poate că Nothanos va fi înlocuit într-o zi de un papă de șaisprezece ani?

Au ronțăit batoane energizante în liniște. Entuziasmul din ziua precedentă fusese înlocuit de anxietate. În fața avioanelor adormite, foștii tunari se simțeau goi.

Atenție! a strigat July, verificând încărcătorul de treizeci de cartușe de pe AK-47. Fiți pe fază și, de îndată ce vedeți că se aprind luminile într-o cabină, fugiți și ascundeți-vă!

Privirea lui David a zăbovit asupra încărcătorului curbat pe care fiica sa tocmai îl încărcase. Treizeci de cartușe nu erau multe, mai ales la o armă veche cu un *cook-off*⁴⁾ rapid.

Trupa a părăsit cu regret adăpostul inofensivului 747. Din momentul în care copiii au înțeles că fostele lor victime nu erau complet moarte, s-au simțit ca și cum ar fi fost pe urmele lor. Posibilitatea unei reacții i-a făcut să-și strângă fesele.

— Dacă ar ploua, a suspinat July, mergând lângă tatăl ei. Ar opri panourile solare să se mai umple atât de mult de energie.

Din păcate, nu a plouat. Dimpotrivă, soarele și-a concentrat ardoarea pe aripile avioanelor mari și spulberate, ca și cum și-ar fi propus să le înmoaie. Senzorii supraviețuitori, împrăștiați în jurul fuzelajelor, absorbeau cu lăcomie energia căzută din cer. La nivelul

solului, căldura devenind insuportabilă, tinerii soldați s-au dezbrăcat de costumele de protecție, chiar dacă drumul practicabil continua să se îngusteze, expunându-i la mușcăturile metalului sfărâmat. David era reticent în a pune în mișcare forezele. Se temea că senzorii bombardierelor ar putea confunda mașinăriile zornăitoare cu niște rachete și ar riposta în consecință. July a fost de acord:

— Senzorii vor detecta că aceste lucruri conțin un nucleu atomic. Ar putea crede că bateriile sunt bombe. Atâta timp cât mașinile de forat funcționează în liniște, e în regulă, dar emanațiile lor REM va crește vertiginos de îndată ce li se va ordona să devoreze oțelul.

Această prudență era foarte lăudabilă, dar devenea clar că trupa va ajunge în curând într-un punct mort. Câmpul de epave nu semăna deloc cu un depozit de vechituri în care carcasele îngrămadite sunt separate de compartimente care permit libera circulație a indivizilor.

Aici domnea haosul, iar căile care se deschideau ici și colo nu aveau nici-o logică.

După o oră de rătăcire dificilă, au fost opriți de un zid de dărâmături de neevitat.

— Nu are rost să încercăm să-l urcăm, a spus July. Este prea instabil. Riscăm să fim loviți în față. Uită-te la motorul acela de acolo, așteaptă doar șansa de a declanșa o avalanșă.

David a dat semnalul de oprire. Erau oricum obosiți. Bivuuacul a fost organizat sub aripa unui Tupolev cu găuri în ea. Nimeni nu a vorbit. Toată lumea asculta cu urechile plecate zgomotul șuruburilor și al angrenajelor care se prăbușeau de pe munții de piese detașate.

Atunci au apărut primii șobolani de fier. Tom Belknap, un tânăr de optsprezece ani, clasa întâi, a fost cel care s-a ridicat și a dat alarma.

Creaturile arătau ca niște foreze în miniatură pe picioare. Nu erau mai mari decât un câine mic. Cu o lăcomie surprinzătoare, s-au apucat să roadă foile de metal aflate la îndemâna fălcilor lor. Înaintau în viteză, producând un zgomot continuu, asemănător cu cel al burghiului unui dentist.

— Rahat! a mârâit Tom, ce naiba fac?

Încruntându-se, July a murmurat:

— Sunt recuperatori-reciclatori, ei ingerează fier vechi pentru a face piese noi. Buloane, șuruburi, chestii de genul ăsta... Interiorul lor este calibrat pentru asta.

— Wow! a intervenit un băiat. Uite, se cacă metal...

Spunea adevărul. Curioasele mașini aveau o gură de aerisire în spate, asemănătoare unui anus, prin care erau ejectate bile de fier de mărimea unor mingii de golf. *Componente pentru rulmenți cu bile?* a presupus David.

Tom Belknap s-a aplecat, cu mâna întinsă. Înainte ca July să aibă timp să strige la el să nu atingă ciudatele *excremente* produse de șobolani, luase în palmă una dintre bilele sclipitoare și o frământa așa cum ar fi făcut-o cu o cutie de bere goală.

— Tom! a strigat July, aruncă aia!

În aceeași secundă, bila, plină cu gaz, a explodat într-un nor de schije care au săpat o gaură de mărimea unui pumn în sternul băiatului și, întâmplător, i-a smuls maxilarul inferior. Tom Belknap s-a clătinat. Mâna dreaptă îi dispăruse. Limba, care nu mai era ținută la locul ei de maxilar, îi atârna peste mărul lui Adam ca o cravată prea scurtă. S-a prăbușit.

— Înapoi! a lătrat David. Nimeni nu se atinge de chestiile astea.

Ordinul a fost inutil, trupa se retrăsese deja, abandonându-și armele și bagajele.

— Ce-a fost asta? a strigat el la July.

— Cineva a modificat reciclatorii pentru a-i forța să producă grenade, a oftat tânăra femeie. În mod normal, acestea *defecau* doar buloane și șuruburi, nu mini-bombe cu fragmentare. Au fost modificați.

Era palidă, dar în niciun caz șocată. Spre deosebire de tovarășii ei, ea își recăpătase deja calmul. Nu a fost traumatizată la vederea cadavrului mutilat al lui Belknap.

Genele NV, a meditat David. *Lucrează la adaptarea ei la situațiile de luptă.*

Nu știa dacă să se bucure sau nu. Odată cu trecerea timpului, nu cumva July risca să își piardă toată umanitatea și să se transforme într-un sociopat calibrat pentru câmpurile de luptă de tot felul?

— Calmați-vă! a tunat tânăra femeie, înfruntându-și tovarășii livizi. Luați-vă armele, gențile și retrageți-vă în ordine. Ați făcut asta de sute de ori la antrenament. Amintiți-vă de simulările de luptă.

Băieții se supuneau fără a încerca să-i conteste autoritatea, fără îndoială pentru că, la fel ca mama ei, emitea feromoni alfa care, acționând asupra sistemelor nervoase ale celor din jur, îi permiteau să exercite o influență asupra comportamentului lor. Ceea ce era confundat cu carisma era, de fapt, un subterfugiu biochimic produs

de glandele ei exocrine și distribuit sub formă de aerosoli.

Așa o să ne forțeze să facem ce vrea ea, s-a gândit David. Cât vom fi în contact cu ea, ne vom pierde tot liberul arbitru.

Dar nu era momentul pentru extrapolări și s-a alăturat grupului, având grijă să nu calce pe niciunul dintre excrementele mortale pe care șobolanii continuau să le expulzeze prin orificiile anale. Proliferarea bilelor însemna că Belknap nu putea fi abordat, ceea ce făcea imposibilă orice idee de înmormântare.

Plutonul a fost nevoit să se întoarcă pe urmele sale până la ultima intersecție. Exista un al doilea pasaj, mai aglomerat, pe care David refuzase să să-l abordeze mai devreme din cauza plăcilor metalice ascuțite de o parte și de alta. *Ar fi ca și cum am merge între două garduri de lame de ras*, spusese el. Acum nu mai aveau de ales.

— Nu contează, a suspinat el, vom folosi forezele. Hai să pornim una. Una singură. S-o ținem pe cealaltă în rezervă în caz de avarie.

El a sperat că, prin faptul că îi va ține ocupați pe tineri, conducerea mașinii va contribui la disiparea traumei provocate de moartea lui Belknap.

Primul tunelier a intrat în pasajul periculos. Rodea foile de metal cu o viteză prodigioasă și scuipat produsul devorării sale într-un jet de așchii strălucitoare. David a trebuit să recunoască faptul că mașina făcea progrese rapide. În curând, au reușit să o urmeze fără să riște să fie sfâșiați de fierul vechi din jur.

— Nu prea discret, i-a spus el lui July. Probabil că ne pot auzi de la trei kilometri distanță.

— Nu mai contează acum, a răspuns tânăra. Ei ne-au reperat încă de când am pus piciorul în afara fortăreței.

— Cine sunt ei?

— Habar n-am, dar îi simt. Ne privesc.

— De ce nu ne atacă?

— Vor lăsa mașinile să facă munca în locul lor. Este mult mai ușor.

După aproximativ o sută de metri, pasajul s-a lărgit și au oprit foreza.

În acel moment, avionul a apărut, clătinându-se ca o barieră gigantică, blocându-le calea. David l-a identificat ca fiind un TWA Lockheed Starliner. Un avion cu patru motoare cu elice, o antichitate propulsată de motoare Wright-3350. Cum reușise o asemenea piesă de muzeu să zboare până la palatul lui Nothanos? Deocamdată, stând

mândru pe trenul său de rulare cu roțile dezumflate, le bloca drumul, cu anvergura aripilor de patruzeci de metri întinsă ca brațele unui vameș care întorcea înapoi imigranții nedorți.

Doar motorul exterior din dreapta, scos din funcțiune de către DCA, își pierduse elicea și prezenta urme de incendiu. Deoarece avionul cu patru motoare nu explodase în zbor, pilotul său reușise o aterizare improvizată pe un teren mai puțin aglomerat în acel moment.

— La naiba ! șopti July, de unde vine această fantomă? Credeam că le-au scos din circulație în 1960!

— Așa este, a confirmat David. Le numeau Constellation și Super Constellation... Erau avioane de lux de cursă lungă. Palate zburătoare.

Dispozitivul li s-a părut atât de vechi, atât de... comic, încât au făcut greșeala de a crede că este inofensiv. Așa că fără bănuieli au lăsat foreza și băieții să treacă pe sub aripile Lockheed-ului. O tuse i-a făcut să tresară, dar era deja prea târziu, cele trei elice încă intacte – cu diametru de peste patru metri – tocmai începuseră să se rotească. Din cauza trenului de aterizare prăbușit, avionul era înclinat cu nasul în jos, astfel încât lamele de oțel care atingeau pământul nu au avut nicio dificultate să ridice soldații neglijenți care treceau pe lângă ele. Nu a durat mai mult de o secundă. Trei vârtejuri roșii s-au materializat în fața ochilor lui David. A deschis gura să strige dar drama se terminase deja. Patru băieți fuseseră smulși de elice și imediat striviți. Trupurile lor, transformate în pulpă, merseseră să vopsească fuzelajul avionului, al cărui cockpit devenise roșu aprins.

Mașina de forat, scoasă din funcțiune, zăcea pe o parte, pe jumătate secționată. Aproape imediat, motoarele s-au oprit și elicele și-au încetat rotația nebună.

— Ce... s-a bâlbâit David.

— Nu este un avion militar, a oftat July. Nu ar fi trebuit să fie dotat cu un sistem sofisticat de autoapărare. Cineva l-a modificat. Am fost surprinși ca niște începători!

Era aproape mulțumit să vadă că ea își pierdea în sfârșit echilibrul, asta îl liniștea. Doamne! Era încă om! Apoi i-a fost rușine de reacția sa și s-a gândit că tocmai pierduse cinci oameni în mai puțin de două ore. Jumătate din pluton. Supraviețuitorii stăteau încremeniți, speriați și mânjiți de sânge. Ca să adauge un plus de

dispreț, elicele nu pulverizaseră complet cadavrele. Resturile organice, aruncate în sus de rotația paletelor, se lipiseră de fuzelaj și alunecau ușor pe sol cu un zgomot spongios.

Mitraliorii și tunarii nu erau obișnuiți cu ambuscadele. De obicei, vedeau moartea venind de departe, într-o *dog fight* fără trucuri. O luptă directă. Câmpul de epave, pe de altă parte, îi neliniștea cu atacurile sale perfide. În adâncul lor, vocea unui băiețel se ridica în semn de protest; îl auzeau gemând: *Nu e corect, nu e un joc!*

David știa că nu avea rost să insiste, nimeni nu va îndrăzni să se mai apropie de elice, vor trebui să se întoarcă și să caute o altă cale de trecere.

— Hai să plecăm de aici, a șoptit July. Foreza a fost distrusă, iar bateria nucleară a fost avariata. Riscăm iradierea.

Da, să plece de acolo cât mai repede posibil. David a scos un răcnet pentru a-i scutura pe copii, care se transformaseră în stane de piatră. Supraviețuitorii plutonului au pufnit.

Când s-au întors la punctul de plecare, David a hotărât că vor campa în epava unui Douglas DC-4, care era inofensivă, deoarece nu avea echipament electric. A împărțit o sticlă de coniac pe care o adusese cu el din întâmplare. Alcoolul a avut un efect benefic asupra tinerilor. Nimeni nu avea poftă de mâncare, așa că rațiile au rămas pe fundul sacilor.

— Cu toate acestea, a subliniat July, vom avea o mare problemă cu intendența. Vom putea colecta apa care stagnează în golurile fuzelajelor sau ale aripilor, dar ce vom mânca?

David nu avea nici cea mai mică idee. Mai rău, și-a dat seama că nu se gândise deloc la asta, probabil pentru că își imaginase Exteriorul ca pe un vast teren de vânătoare unde vânatul proliferază.

Nu era nimic de genul ăsta. De când intraseră în câmpul de epave, nu întâlniseră nici măcar un animal.

— Suntem pe o insulă, se aventurează el jalnic. Marea este undeva în spatele acestui munte de epave, iar cine spune mare, spune pește, nu?

— Bineînțeles, a suspinat July. Dar, dacă vreți părerea mea, nu vom strânge crustacee prea curând. Ne învârtim în cerc și, în mai puțin de douăzeci și patru de ore, am pierdut deja jumătate din efectiv. Nu mă simt optimistă.

David a dat din cap. Acum înțelegea de ce nu se întorsese niciunul

dintre comandourile anterioare.

— Dacă ne raționalizăm mâncarea, putem rezista trei zile, a calculat July. Apoi va trebui să luăm o decizie.

— Adică să ne întoarcem la bază?

July nu a răspuns și privirea ei a devenit pierdută. David a presupus că nu avea nicio dorință de a se întoarce în cetate.

— Nu știu, a recunoscut ea. Cred că greșim dacă ne deplasăm la nivelul solului, după părerea mea, ar trebui să ne cățărăm pe epave pentru a ajunge în vârful acoperișului format de aripile avioanelor. Acolo sus am putea împușca pescăruși, goelanzi... și am găsi bălți de apă de ploaie în golurile foilor de metal lovite.

— Este posibil, recunosc David. Dar putem reuși? Aceste grămezi par atât de instabile...

Nu a îndrăznit să-i spună că, odată ajunși în vârf, razele soarelui se vor reflecta pe foile de metal și îi vor coace.

— Să ne mai acordăm o zi, a compromis el. Dacă până mâine seară nu progresăm, vom urca pe epave.

În următoarele câteva ore, tinerii au rămas prosternați, schimbând puține cuvinte. Niciunul dintre ei nu îndrăznește să recunoască, dar erau disperați să se întoarcă cât mai repede la refugiul din cetate. David însuși nu-și imaginase niciodată că lucrurile puteau merge atât de prost... și atât de repede. Încercă să-și imagineze ce surprize neplăcute le mai rezerva câmpul de epave.

Misiunea era absurdă, nu ținea cont de ritmul dificil de înaintare. În acest ritm, vor trece șase luni până când vor finaliza explorarea cimitirului aeronautic!

De la mijlocul după-amiezii, lumina, încă strălucitoare pe *acoperișul* de tablă, a dat naștere unui amurg artificial la nivelul solului. După cum era de așteptat, jungla *junk* a fost brusc populată cu LED-uri intermitente. Aproape în toate cabinele, tablourile de bord se trezeau. Zumzăituri urmate de clicuri anunțau că au fost puse în funcțiune dispozitive misterioase.

Posturi de tragere automatizate probabil... medită David, strângând din dinți.

Întinericul se adâncea când, au apărut spectrele. Ieșind dintr-o potecă îngustă, se deplasau în șir indian cu pași mecanici. David a numărat șase, îmbrăcați în uniformă Bisericii, cu excepția faptului că

uniforma era zdrențuită și dezvăluia, printre zdrențe, trupuri slăbite, cu pielea lividă. Nefericiții mergeau înainte fără să pară că văd în jurul lor, ca niște lilieci care se ghidează prin ultrasunete. Majoritatea aveau ochii închiși.

Nu a fost greu să-și dea seama că erau supraviețuitori ai comandourilor anterioare. Pe măsură ce mergeau de-a lungul epavei unde David și micul său grup se ghemuiau, protezele mecanice grefate pe diferite părți ale anatomiei lor deveneau evidente. Aceste ansambluri – care arătau mai degrabă ca o muncă de bricolaj decât ca o adevărată lucrare chirurgicală – formau un exoschelet șubred. Rănile de la cap fuseseră suturate cu ajutorul unor plăci de circuite imprimare recuperate de la echipamente de transmisie radio, iar ochii fuseseră uneori înlocuiți cu lentile de camere termice.

— Ce fel de carnaval e ăsta? a șoptit unul dintre soldați, cu degetele strânse pe patul puștii. Sunt băieții noștri... Ce le-au făcut?

— Au fost grav răniți, a răspuns July cu calm. Mécabots, roboții de reparații, au avut grijă de ei ca și de avioane. I-au peticit cât au putut de bine.

— Dar de ce?

— Probabil pentru că sunt programați să repare tot ceea ce este stricat și nu mai pot face diferența între mașini și oameni.

— Rahat! Prefer să fiu lăsat să mor decât să devin așa!

— Mechabots nu-ți vor cere părerea. Pentru ei, o rană este o defecțiune, iar o defecțiune trebuie reparată.

În timp ce fantomele se îndepărtau încet, ultima dintre ele s-a desprins de linie și s-a întors spre epava în care era ascuns comandoul. Era un băiat spălăcit, respingător de murdar, îmbrăcat într-o uniformă de sergent pătată cu sânge uscat. Membrele sale nu prezentau niciun semn de proteză, dar avea o cavitate în tâmpla stângă ce fusese sigilată cu o placă de bază recuperată de la un computer. Clipea spasmodic, ca și cum ar fi încercat să comunice prin semnale optice. A făcut trei pași spre David, care s-a abținut să se dea înapoi. Buzele sergentului au tresărit fără să scoată vreun sunet. Nu părea ostil. Tovarășii săi de nenorocire nu l-au mai luat în seamă și și-au continuat drumul. Era clar că nu era nici cald, nici rece.

— Hei... camarazi... a spus în cele din urmă cu o voce ciudată, fără timbru. Cum merge treaba? Eu sunt de la casa... sergentul Tony Mala... Mara... Tony Mano... nu mai știu exact. Nu vă fie teamă. Nu

sunt frumos, dar nu sunt rău.

A scos un țipăt atroce care se dorea a fi râs și aproape că a fost împușcat de soldații îngroziți care își strângeau armele.

— Hei, prieteni, a continuat el, putem să stăm de vorbă? A trecut mult timp de când nu am mai vorbit cu nimeni, îmi lipsește cu desăvârșire.

David a decis să facă ceva pentru a rupe vraja, așa că a coborât din DC-4 și s-a îndreptat spre bărbatul zdrențaros. Apucându-l de braț, l-a ajutat să intre în epavă și să se așeze pe unul dintre scaunele eviscerate ale cabinei de pilotaj.

Tony a refuzat flaconul care i-a fost prezentat. Nu, nu-i era sete. De fapt, nu mai avea nevoie de nimic.

Pișatul, căcatul, toate astea se terminaseră, a explicat el cu o voce curioasă, care uneori urca pe un ton înalt, alteori părea un bariton.

— Nu vă speriați, spunea el. Nu sunt un mort viu, doar că *mécabots* m-au bricolat după ce am fost împușcat în tâmplă. Nu se pot abține. Nu suportă cadavrele, trebuie să le repună pe picioare, indiferent de situație. Uneori asta duce la rezultate ciudate.

În timp ce vorbea, David examina placa de silicon încastrată în cavitatea slab vindecată a craniului său. Zgomotul firav a unui micro-disc care muncea din greu se ridica constant din ea.

— Mi-am pierdut o mare parte din amintirile personale, a continuat Tony, dar, în compensație, am obținut acces la date pe care nu aș fi putut să le înțeleg înainte... Per total, am devenit mai deștept decât eram înainte, ceea ce spune multe, pentru că am fost un adevărat ticălos. De aceea m-au făcut sergent.

Încă o dată a dat drumul râsului său atroce.

— Așadar, a îndrăznit David, ai putea să ne lămurești ce se întâmplă aici, nu?

— Da... Nu... Nu prea știu, se bâlbâi Tony. Ne-am luptat, sunt sigur de asta. Am fost atacați în a doua zi. A fost o ambuscadă, cu focuri de armă venind din toate părțile.

— Cine va atacat? a spus July nerăbdător.

— Supraviețuitorii prăbușirilor. Atunci când avioanele se prăbușesc, există întotdeauna supraviețuitori... tipi care se parașutează în ultimul moment. Bineînțeles, sunt adesea răniți, dar mecanicii se grăbesc să îi pună pe picioare... asta este treaba lor. Și dacă îți grefează un picior articulat din titan sau o mână cu arc... Ei reciclează totul și nu poți rămâne mort mult timp cu ei. Când scapi

din mâinile lor, nu mai ești cu adevărat om, ai devenit un *compozit*. Așa ești catalogat. Apoi ești înrolat în armata secretă de eliberare. Suntem angajați pentru a submina fortăreața.

David a tresărit. Cele mai mari temeri ale sale erau confirmate.

— Adică săpați tuneluri sub fundații? a insistat July.

— Da, bâigui Tony. Ei bine, nu cu târnăcoape și lopeți, nu. *Mécabots* au recuperat suficient material din epave pentru a face foreze. Ele intră și ies din subsol, de sub palatul papei. În cele din urmă, clădirile nu se vor sprijini decât pe spațiu gol și totul se va prăbuși. Este deja foarte avansat.

Zâmbi, mândru că lucrează la un proiect de o asemenea anvergură, un sclav umil ajutând la construirea unei piramide.

— Cine e la conducere? a întrebat David. Aveți un conducător, nu-i așa?

— Da... da! a fost de acord nefericitul bărbat. Un tip ca mine, dar mai inteligent, desigur. A supraviețuit prăbușirii bombardierului său, dar cum nu mai avea niciun un os întreg în corp, *mécabots* i-au construit un exoschelet care îi permite să se ridice în picioare, să meargă și să se miște... Fără el, nu ar fi fost decât un pachet de carne rulat într-o minge. Este ca o cușcă articulată în care este închis, dar nu se plânge niciodată. E un războinic al naibii de bun. El plănuiește totul. El este cel care a perfecționat *mécabots* și a programat epavele pentru a apăra teritoriul deșeurilor.

David și July l-au presat imediat cu întrebări, dar Tony părea să-și fi consumat toată energia reziduală și s-a scufundat în tăcere. Stătea pur și simplu acolo, privind în gol, în timp ce hard disk-ul din craniul său sfărâmat continua să bâzâie.

— Săracul de el, a murmurat David. Nu putem face mare lucru pentru el.

— Nu, a recunoscut July. Presupun că, fără toate aceste bricolaje, ar fi fost mort de mult timp, oricum poate ar fi fost mai bine.

Se apropiase de pragul avionului Douglas DC-4 și scruta întunericul, ca și cum ar fi vrut să evalueze amenințarea care se apropia încet de ei.

O armată, se gândi David. O armată de infirmi, oameni mutilați, peticiți de mașini încăpățânate și care lucrează pentru a doborî papalitatea.

— Nu ne putem măsura cu voi, a murmurat el. Nu are rost să insistăm.

— Asta e adevărat ! strigă Tony, ieșind din comă. Am umplut minele cu toate bombele neexplodate pe care le-am recuperat din epave și vă pot spune că este un arsenal. Când toate astea vor exploda, Papa s-ar putea să facă un zbor frumos, da! Părintele Nothanos va avea fesele fierbinți.

A mai lăsat să iasă un râs oribil. A fost ca și cum ar fi scuturat un sac plin de unelte nepotrivite.

— Ai fost unul dintre soldații papei, i-a spus July. Nu te deranjează că l-ai trădat?

— Nu, din cauza Papei era să mor... Mașinile m-au salvat. Așa că, bătrânului Nothanos în curul meu, nu-i datorez nimic!

Se mișca în toate direcțiile, pradă unor spasme incontrolabile. Supraviețuitorii plutonului îl priveau cu dezgust amestecat cu frică.

— Șefule, gemu unul dintre băieți, întorcându-se spre David, lasă-mă să-i trag un glonț în cap! Va fi o favoare pentru toată lumea.

— Dă-i drumul, dobitocule! a rânjit compozitul. Nu-mi pasă, oricum *mécabots* mă vor repara. Nimic nu moare aici, totul rămâne în viață transformându-se. Totul se rezumă la reciclare.

Agitația lui sporea mirosul de carne putredă care îi ieșea din haine. David se întreabă cât timp ar putea *compozitele* să sfideze cu adevărat moartea? Aplecându-se spre Tony, el a spus:

— E suficient, pleacă de aici, înainte ca băieții mei să-ți facă un pocinog.

Fostul soldat papal s-a ridicat cu greu în picioare.

— Nu fiți atât de mândri, a spus el, în scurt timp veți fi cu toții ca mine. Domnia Papei se apropie de sfârșit, ați ales partea greșită. Întreaga lume se va ridica împotriva Bisericii Iertării Universale Intergalactice. Nu vă așteptați la niciun ajutor. Când zidurile se vor prăbuși, toate armatele lumii se vor năpusti în spărtură pentru a vă măcelări până la ultimul om.

— Pleacă, a mârâit July. Dar mai întâi, spune-mi numele șefului tău, cel care trage sforile în spatele acestei mizerii.

— Kevin, a murmurat *compozitul* în timp ce se îndepărta. *Kevin... așa îi spun locotenenții săi. Nu-l veți prinde, este mult prea puternic pentru voi.*

4

Această coincidență a doborât ultima rezistență a lui David. El credea că a discernut implacabilitatea destinului, o batjocură a zeilor. Timp de un minut a rămas amețit, livid, atât de clar devastat încât July a trebuit să ascundă suferința tatălui său de camarazii săi.

Puțin mai târziu, în timpul nopții, s-a apropiat de el pentru a încerca să-l consoleze.

— Haide, a suspinat ea, e doar o coincidență. Nu poate fi Kevin al nostru. Ar fi prea mult.

— Și de ce nu? a răspuns David, aproape malițios. De trei ani îmi tot spui că a luat-o razna, că a fost implicat într-un mic grup terorist... Adevărat sau fals?

— Este adevărat. Bine. În regulă, atunci. Devenise violent, era supărat pe toată lumea și pe tine în special. Te învinovățea pentru moartea mamei când, de fapt, din cauza ritmului accelerat de creștere, abia își amintea de ea. Era amărât. Nu a făcut nimic. Când l-am părăsit, încerca să mă convingă să fiu o curvă pentru a finanța acțiunile grupului pe care îl înființa. Restul îl știi, m-am alăturat Bisericii Universale și nu am mai auzit de el. Habar nu am ce s-a întâmplat cu el.

— Și dacă era aici? Dacă a încercat să se prăbușească cu avionul în fortăreață, ca mulți alții înaintea lui? Îl crezi incapabil de așa ceva?

— Nu. Se potrivește, evident.

David nu a putut să doarmă și până în zori a fost bântuit de imaginea fiului său, un infirm prins într-un exoschelet, conducând o armată de *mécabots* și de morți vii. Kevin, da, acum era stăpânul războiului din câmpul de epave.

Dimineața, și-a anunțat oamenii că, în lumina ultimelor informații, a decis să abandoneze misiunea și să se întoarcă la cetate cât mai repede posibil pentru a avertiza autoritățile competente de pericolele care amenință orașul papal. Nimeni nu a protestat. Doar

July părea să dezaprobe decizia.

Lăsând ultima foreză pe loc, s-au retras fără să arunce nicio privire înapoi.

Pe drumul spre casă, David a avut senzația constantă că o privire îi urmărește fiecare mișcare. Privirea lui Kevin.

În timp ce pasajul secret se deschidea în partea de jos a peretelui, i s-a părut chiar că aude râsete. Un râs îndepărtat, ale cărui ecouri metalice erau reluate la nesfârșit de epave, ca și cum și-ar fi bătut joc de el.

5

Caporalul Gunström îi aștepta la capătul tunelului pentru a-i întâmpina. S-a grăbit să le ofere mâncare și băutură, dar nu le-a pus nici-o întrebare, ca și cum nu ar fi vrut să se amestece în secretele Bisericii. Abia dacă îndrăznea să regrete dispariția forezelor.

După ce au trecut pe la dușuri, grupul s-a instalat într-un dormitor dezafectat. În ceea ce-l privește pe David, acesta a scris în grabă un raport pe un colț de masă și l-a trimis managerului de district Engelbert folosind sistemul pneumatic. Se convinsese în mod naiv că va fi convocat de urgență pentru o ședință de criză. Nu a primit niciun răspuns. A fost dezamăgit.

Cum nu mai era nimic care să-i rețină la parterul fortăreței, s-au întors la etajele superioare și la platforma de tragere. Băieții au plecat cu capul plecat, învinși. Nefericita aventură prin care tocmai trecuseră le epuizase serios rezervele de energie.

Viața părea menită să revină la normal când Engelbert s-a manifestat în sfârșit. Când David a trecut pragul biroului său, l-a găsit în aceeași poziție ca și data trecută, ca și cum nu s-ar fi mișcat între timp.

— M-am uitat prin raportul tău, spuse tânărul cu jumătate de inimă. Recunosc că mi s-a părut oarecum... melodramatic. Este obișnuit ca bărbații de vârsta ta să fie impresionați într-o situație de criză și să distorsioneze evenimentele, dându-le o întorsătură extravagantă. M-am întrebat pe larg despre continuarea care ar trebui dată acestei... povești. Nu am vrut să mă discreditez dând crezare acestei fabule incredibile, iar simplul bun simț m-a sfătuit să închid dosarul când, Sfinția Sa, nu știu cum, a aflat de poveste. Pare să o intereseze punctul tău de vedere, și-a exprimat dorința de a te auzi povestind faptele oral. Ești, așadar, convocat la biroul Sfântului Scaun în această după-amiază, la ora 14. Acest lucru, sper, îți va oferi

timp să împrumuți o uniformă curată și să te bărbierești. Nepăsarea ta nu onorează Corpul pe care îl reprezinți.

Cu o mână obosită, și-a luat rămas bun de la David. Totul în atitudinea lui exprima dezaprobare și dispreț. În timp ce David se întorcea să plece, Engelbert i-a tras săgeata partică^{5}:

— Este numai vina mea, ar fi trebuit să încredințez această misiune cuiva mai tânăr. Acest gen de aventură nu este de nasul tău. Sper că nu te vei face de râs în fața Sanctității Sale.

David a considerat că nu este necesar să răspundă, deoarece situația era acum prea serioasă pentru ca el să piardă timpul în certuri inutile.

După ce s-a întors în camera sa, i-a cerut lui July să-l ajute să se pregătească. Ea a făcut-o de bunăvoie și chiar a mers atât de departe încât i-a tuns părul și i-a călcat uniforma. David era încordat. Nu-l mai văzuse pe Nothanos de trei ani, nu știa în ce stare de spirit se afla astăzi clona adevăratului papă (a cărui moarte fusese ținută secretă). Cedase el vertijului paranoiei, așa cum se întâmpla adesea în cazul prinților îmbătrâniți? Vedeau el spioni și otrăvitori peste tot? Din principiu, se ferea de clone. Cea a lui Ula nu prea fusese un succes. Nefiind umane, ele erau victimele unor capricii ciudate și se pierdeau în labirintul unei logici ale cărei căi erau misterioase, ca să nu spunem aberante.

Cu cât se apropia întâlnirea, cu atât David devenea mai nervos.

July a rămas tăcută, aținându-se să îi facă cea mai mică recomandare. Își dădea seama că era impresionată. Trecuse prin îndoctrinarea novicilor și păstrase o venerație naivă pentru Suveranul Pontif... sau cel puțin pentru creatura pe care o credea ea că este. Dorind să o menajeze, David nu-i dezvăluise niciodată adevărata natură a Papei.

În cele din urmă, cu o jumătate de oră înainte ca ceasul să sune, un secretar îmbrăcat într-o cazacă gri a bătut la ușă. Fără să scoată un cuvânt, l-a îndrumat pe David spre apartamentele pontifului. Lungul drum i-a oferit exo-veterinarului ocazia de a se minuna de sărăcia neobișnuită a spațiilor. Acolo unde odinioară se aflau statui de alabastru, torțe aurite și mobilier de marchetărie, acum se aflau coridoare lipsite de cel mai mic ornament. Draperiile fuseseră chiar îndepărtate, dezvăluind pereții brăzdați de crăpături și pătați cu salpetru. Oare Nothanos intrase într-o eră a renunțării? Făcuse oare un jurământ de sărăcie? Nu-i stătea deloc în fire, dar reușise să

evolueze în trei ani. David simțea totuși că aceste frământări aminteau de pregătirile de fugă. Își făcea papalitatea bagajele? Unde se ducea?

Când a intrat în biroul papei, a constatat că fastul și decorațiile fuseseră alungate. O masă foarte obișnuită luase locul biroului, iar un scaun obișnuit înlocuise tronul împodobit. Nothanos stătea sprijinit de șemineu, îmbrăcat într-o tunică de in neîmpodobită și fără bijuterii. După cum era de așteptat, nu dădea semne de îmbătrânire. Aceasta era una dintre caracteristicile clonelor Ozataxa, le era imposibil să-și schimbe aspectul fizic. Rămâneau pentru totdeauna ca în ziua creației lor. Pentru copii, acest lucru reprezenta o problemă de credibilitate, deoarece nu creșteau niciodată. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât tinerețea lor veșnică devenea mai suspectă în ochii populației.

— Prietenul meu, a spus Nothanos al III-lea, deschizându-și brațele ca și cum s-ar fi pregătit să-și îmbrățișeze vizitatorul. A trecut o veșnicie de când ne-am întâlnit ultima oară.

A zâmbit binevoitor, dar David nu se lăsă păcălit. Știind că îi lipsește empatie, Nothanos învățase să se prefacă. Principala lui ocupație era să vizioneze seriale de televiziune vechi pentru a copia actoria. Nu înțelesese niciodată că actorii de acolo își exagerau expresiile faciale până la caricatură și că își alesese profesori de teatru foarte mediocri. Dialogul cu neo-papa dădea adesea interlocutorului său iluzia de a juca rolul celui de-al treilea cuțit într-o telenovela de altădată.

După ce i-a dat lui David un *abrazo* demn de un serial polițist mexican, și-a făcut fața să capete o expresie de seriozitate atât de revoltată încât devenea comică.

— Prietene, a spus clona, modulându-și vocea într-un registru baritonal, voi trece direct la subiect. Acestea sunt vremuri teribile. Iartă-mă că nu te-am adus aici mai devreme, dar nu am auzit de raportul tău decât când a fost prea târziu. Sunt înconjurat de oameni care se tem atât de mult să nu mă nemulțumească încât ajung să cenzureze informații care ar putea să-mi strice moralul.

Mai presus de toate, cred că le este frică de tine! a meditat David, păstrându-și atitudinea impasibilă pe care o adoptase încă de la începutul interviului.

— Ceea ce îmi spui nu face decât să-mi confirme temerile,

continuă Nothanos. Sfârșitul este aproape. Tot ceea ce a mai rămas din populația Pământului a format o coaliție extremistă de ură rasială, al cărei unic scop este anihilarea completă a extraterestrilor. Dacă ar avea mijloacele necesare, ar străbate cosmosul pentru a reduce la cenușă tot ceea ce pare diferit sau de neînțeles. Din fericire, starea flotei lor spațiale nu le permite să facă acest lucru. Cu toate acestea, noi suntem primii amenințați. Biserica Iertării Universale Intergalactice este o țintă principală pentru ei, un simbol care trebuie distrus. Dacă rămânem aici, expuși la revărsarea urii lor, vom fi măturați.

— Știu toate astea, a suspinat David, plictisit de acest preambul. Așa că de ce nu-mi spui ce ai plănuțit, pentru că îți faci bagajele, nu-i așa?

Nothanos a simulat un zâmbet.

— Nu pot să-ți ascund nimic, nu-i așa?, a spus el pe un ton familiar. De fapt, am ordonat să începem pregătirile pentru transferul nostru. Părăsim Pământul pentru a căuta refugiu în altă parte, departe de nebunii care ne înconjoară.

— Unde? a întrebat rapid David, înainte ca clona să înceapă din nou să predice.

— Departe... Pe o planetă pe care Biserica a cumpărat-o cu mult timp în urmă. O planetă mică, nu mai mare decât Luna. Nelocuită, stearpă, lipsită de cel mai mic mineral negociabil. Fără apă sau atmosferă respirabilă. Pe scurt, lipsită de interes.

— Poți cumpăra o astfel de lume?

— Da, de cele mai multe ori acestea devin proprietatea companiilor care le folosesc pentru a instala balize de emisie, stații releu și antene. Depozite de deșeuri toxice... Toate automatizate, bineînțeles, și care nu necesită personal uman.

— Intenționează Biserica Universală să o terraformeze?

— Nu, ar fi prea scump și ar dura zeci de ani. Pe de o parte, nu suntem suficient de bogați, iar pe de altă parte, nu avem suficient timp.

David era perplex. Își pierduse oare neo-papa mințile? Era ceva obișnuit printre cei ca el. Logica și extrapolarea rece dusă la extrem, sfârșeau prin a deschide ușa spre nebunie.

— Nu-ți face griji, spuse Nothanos. Nu am atins încă data de expirare. Știu ce fac. Această planetă inutilă a fost listată ca Almoha și va deveni refugiul nostru, paradisul nostru. Odată ce ne vom

stabili acolo, vom fi în siguranță față de dușmanii noștri, pentru că le va fi dificil să ajungă la noi. Biserica se bucură de o bună reputație printre rasele extraterestre. Dacă va fi nevoie, xenomorfii ne vor apăra pentru că este în interesul lor să facă acest lucru.

David tresări. Almoha? Acest nume îi amintea de ceva... Nu știa ce, și totuși era sigur că l-a mai auzit în anumite circumstanțe. Numele a rămas legat de o încredere, de un secret pe care fusese rugat să nu-l divulge... și pe care se grăbise să-l uite, văzând în el doar o legendă urbană neplauzibilă. Dar despre ce era vorba?

Cum situația nu se preta la reflecție, nu s-a mai gândit la asta.

— Dar eu? se întrebă el, care va fi rolul meu?

— Tu vei fi vârful meu de lance, pentru că nu am încredere în nimeni altcineva, a declarat Nothanos. Bătrânii nu s-au gândit decât să mă trădeze, așa că a trebuit să-i execut sau să-i exilez. Tinerii, în schimb, sunt mai proști decât niște căței. Mult testosteron, dar puține celule cenușii. Tu ești tot ce am. Vei merge în avangardă cu misiunea de a face Almoha locuibilă, sau mai exact: de a o transforma într-un paradis.

Asta e! medită David. *A luat-o razna. Are vreo idee despre echipamentul necesar pentru terraformare?*

— Și cum te aștepti să supraviețuiești într-un deșert otrăvit? Nu sunt inginer, nu pot să transform metanul în aer respirabil sau să extrag apă potabilă dintr-o rocă.

— Nu va trebui să o faci, alții o vor face pentru tine.

— Cine? Și cu ce echipament? A fost nevoie de 20 de ani pentru a terraforma un mic planetoid ca MLH-235!

— Nu este nevoie de materiale în sensul la care te referi. Zeii se vor ocupa de asta.

— *Zeii! Ce prost sunt!* Dar e evident, de ce nu m-am gândit la asta mai devreme?

— Nu te amuza. Zeii există... cel puțin, într-un fel.

David și-a recăpătat seriozitatea. Simțea că clona era pe punctul de a dezvălui un secret vital, îngropat încă din zorii timpului. Era unul dintre acele mistere pe care nici regii, nici președinții nu îndrăznesc să le menționeze, deoarece sunt atât de încărcate de consecințe nefaste.

— Zeii există, a repetat Nothanos. Dar oamenii au scăpat de ei pentru că acești titani îi făceau să se simtă prea mici. Rasa umană s-a grăbit să îi neutralizeze, apoi să le reducă existența la nivelul mitului.

Instalarea ideii în mințile oamenilor că este vorba de o simplă superstiție era bună pentru afaceri. Astfel, guvernele nu mai trebuie să-și plece capul în fața unei autorități superioare...

Haide, se gândi David, iată-l din nou predicând.

— Zei, pe bune? a spus el cu insolență. Și unde s-au ascuns în tot acest timp?

Clona a făcut un gest liniștitor.

— Calmează-te și ascultă, spuse el. Nu avem timp să intrăm în detalii. Să începem prin a spune că termenul de *zei* este o aproximare. Ei sunt, de fapt, creaturi xenomorfe cu puteri dincolo de imaginație. Magicieni ai materiei care jonglează cu spațiul-timp, capabili să creeze găuri de vierme la fel de ușor cum faci o gaură într-o foaie de hârtie cu vârful unui creion. Monștri care pot încetini timpul sau îl pot accelera, pot modifica funcția de undă care guvernează curbura continuumului nostru... Despre asta vorbesc. Ființe fără vârstă, practic nemuritoare, care se joacă cu atomii și cu legile fizicii cuantice.

— Mutanți?

— Mai mult decât atât. Creaturi fundamentale care ar fi putut crea lumile în care trăim de la zero, doar pentru a se distra. Personaje foarte... *periculoase*. Adesea incontrollabile. De aceea, oamenii au decis să le scoată din circulație cât mai repede posibil. Rasei voastre îi place ca Universul să rămână stabil. Nu-i plac surprizele, realitățile paralele, manifestările inexplicabile. Tolerază miracolele doar în basme și în mitologia religioasă.

— O.K., recunoaște David. Înțeleg unde vrei să ajungi. Te bazezi pe colaborarea acestor xenomorfi pentru a-ți face planeta locuibilă. Crezi că vor fi capabili să creeze un paradis pe măsură, pocnind din degete.

— Caricaturizezi, dar da, în esență, da. Rolul tău va fi să-i eliberezi și să-i supraveghezi.

David nu și-a putut reține un râs amar.

— Să veghez asupra zeilor, eu? Pentru numele lui Dumnezeu! Eram un exo-veterinar. Te aștepți să mă joc de-a îmblânzitorul? Tigrii tăi mă vor mânca de viu, da!

— Ba nu, vei avea anumite mijloace pentru a le controla. Nu vor putea să-ți impună voința. Oamenii nu i-au putut ucide, desigur, dar au găsit o metodă prin care să-i facă vulnerabili.

David își trecu o mână peste față. Timp de câteva minute avusese

impresia neplăcută că vorbea cu un nebun. Respirând adânc, a întrebat:

— Și unde se ascund aceste ființe fabuloase?

— Ei au fost închiși pe o lume îndepărtată în condiții foarte speciale, pe care le vei descoperi la momentul potrivit. Prima etapă a misiunii tale va fi să mergi în această închisoare și să eliberezi un anumit număr de divinități. Nu pe toate, bineînțeles. Vei fi asistat în această sarcină de agenți FBI.

— Biroul Federal de Investigații, serios?

— Nu, *Force Bénéfique Irradiante*. Inițialele sunt similare, dar reprezintă unul dintre serviciile noastre de *acțiune*, care este autorizat să opereze pe planete străine. Sunt obișnuiți să se ocupe de chestiuni juridice delicate, la limită. Poți să-ți iei fiica cu tine, pe July. Știu că nu este chiar umană, are sânge xenomorf în ea, așa că ar putea stabili un dialog cu creaturile pe care le vei întâlni. În plus, este o războinică înăscută, te va proteja.

David a dat din cap. Mai degrabă ar fi vrut-o pe July alături de el decât s-o abandoneze – încă o dată – într-un ținut cuprins de cele mai grave convulsii.

— Totul trebuie să se întâmple foarte repede, a insistat Nothanos. Pregătește-te să pleci în această seară. O navetă vă va lua de pe pista clădirii 3. Vă va duce la una dintre navele noastre de pe orbită. Acolo, agenții FBI vă vor informa cu privire la misiune. Pericolul nu va veni din exterior, ci de la zeii înșiși, care sunt incontrollabili și capricioși. Va trebui să vă feriți de ei tot timpul, pentru că nu vă vor asculta decât cu reticență. Viitorul nostru este acum în mâinile tale. Dacă eșuezi, Biserica va fi anihilată de forțele întunericului și războiul împotriva xenomorfilor va deveni general. Oamenii vor pierde, bineînțeles, și rasa lor va dispărea. Totul depinde de tine.

David se pregătea să părăsească încăperea când Nothanos l-a chemat înapoi.

— Voiam să-ți mai spun un lucru, a spus el. Cele două avataruri ale soției tale moarte... Studenta și fetița...

— Da?

— Ele nu au reușit să se integreze în diferitele grupuri umane pe care le-au întâlnit. Prin urmare, au cerut permisiunea de a returna fătului lui Ozataxa energia folosită pentru a le crea. Am fost de acord. Au încetat imediat să mai existe în forma pe care le-o dăduseși. Oul le-a înghițit, așa cum era dreptul său, din moment ce ei existau doar

pentru că așa a vrut el. Am vrut ca tu să știi asta. În felul acesta, când vei zbura în seara asta, vei ști că nu lași nimic în urmă.

Greșit, se gândi David. Îmi părăsesc fiul. Kevin, războinicul din câmpul de epave, cel care va distruge în curând acest palat.

6

După ce s-a întors în camerele lui, David s-a grăbit să o caute pe July pentru a o avertiza despre evoluția evenimentelor. Spre marea sa surprindere, tânăra nu a arătat nicio reticență când a abordat subiectul zeilor. Pentru ea, acest lucru nu era deloc improbabil, credința ei îi prezenta lucrul ca fiind evident. Părea chiar încântată de ideea de a colabora la eliberarea lor. David, care atribuia această lipsă de simț critic îndoctrinării suferite în rândurile novicilor, și-a ascuns iritarea. Ar fi vrut ca ea să fie mai circumspectă. Pe măsură ce conversația a progresat, a avut impresia curioasă că fiica lui era, mai presus de toate, ușurată să scape din cetatea papală. A bănuț că îi era frică de Kevin. Acest lucru îl îngrijora. Prin tăcerile fiicei sale a apărut portretul unui fanatic implacabil. Moștenirea extraterestră a lui Kevin părea să aibă asupra lui un efect mult mai mare decât la July. Acesta era, fără îndoială, motivul pentru care băiatul se transformase într-un șef barbar, ca mama sa, Ula, pentru care războiul devenise o sursă de plăcere infinită.

Această ipoteză a avut efectul de a înlătura ultimele ezitări ale lui David și, cu ușurare, și-a făcut bagajele.

Îmbrăcați în costumele regulamentare de zbor, au traversat întregul oraș papal pentru a ajunge pe pistă. Se lăsa noaptea. Fusesse o zi liniștită. Pentru prima dată, niciun pilot kamikaze nu încercase să-și izbească avionul de ziduri. David era fericit să plece. Senzația de sufocare pe care o suferise în ultimii trei ani dispăruse în sfârșit.

Aflați la marginea pistei, au rămas tăcuți, cu ochii ridicați spre noaptea înstelată, indiferenți la rafalele de vânt care îi loveau din plin.

De data aceasta, medită David, plec definitiv. Nu mă mai întorc niciodată pe Pământ. Pagina a fost întoarsă.

Nu știa de unde îi venise această certitudine, dar o accepta cu

stoicism. Da, așa era scris, avea să moară undeva în stele, pe un pământ necunoscut, departe de lumea care îl văzuse născându-se și crescând. Era oare trist? Un lucru era cert, abia aștepta să ia parte la o ultimă luptă, una dintre acele șarje nebunești ale cavaleriei, cu sabia în mână, în fața câtorva sute de tunuri care scuipeau foc într-un rotop neîntrerupt de tunet.

Luminile de poziție ale navetei au străpuns brusc noaptea. Era un modul AVAXO-337, cu vopsea anti-radar scorjită, dar era echipată cu tunuri cu impulsuri. Când a aterizat, David a observat că fuzelajul său prezenta numeroase urme de impact. Ușa sasului a alunecat și s-a deschis. O siluetă a apărut în lumină. O femeie, subțire și noduroasă. Blondă, în jur de 40 de ani. Brațele ei goale și musculoase ieșeau din armura neagră care-i înfășura pieptul. Părul ei, legat la spate într-o coadă de cal, ieșea în mod incongruent din casca cu curea de bărbie.

— Ce aștepti ca să urci la bord? Sunt sergentul-major Théodora Wlakisch, voi fi înțelul tău păzitor pe durata misiunii.

S-au grăbit să se supună.

Théodora Wlakisch avea mâinile slăbite și deteriorate. Degetului mic stâng îi lipseau două falange. Ochii ei cenușii erau remarcabil de inexpresivi.

Alți trei agenți ai Forței Iradiante stăteau pe băncile de metal din spatele aeronavei. Doi bărbați și o femeie, care nu i-au salutat pe noii sosiți. Cabina mirosea a transpirație și a ozon. Era cald, de parcă vaporii de la duze ar fi contaminat cabina de pilotaj.

— Așezați-vă și puneți-vă centurile de siguranță, a ordonat Théodora. Ne așteaptă o călătorie grea. Dacă ciudații ăia extremiști ne detectează apropierea, ne vor trimite câteva rachete. Vom arunca momeli de contracarare, desigur, dar asta nu ne va proteja de unda de șoc a exploziilor.

S-a așezat și ea. Acum că o vedea mai bine, David credea că avea patruzeci și cinci de ani, dar vârsta o avantaja. Pomeții proeminenți, picioarele zvelte și liniile amare din jurul gurii emanau o seducție ciudată.

— Spune-mi Théa, a spus ea, va fi mai ușor. Îți voi da detalii după ce ne vom întoarce pe nava-mamă. Nu are rost să-mi irosc răsuflarea dacă un Stinger ne va pulveriza în zece minute.

Modulul s-a smuls de pe pistă cu atâta violență, încât David a

simțit că sângele i se lasă în gambe. În interiorul cabinei se stinse lumina roșie. Cursa a continuat într-un întuneric apăsător. Aeronava suporta vânturi puternice care o zguduiau crunt. Dacă nu ar fi fost legat, David ar fi fost aruncat de pe scaun. Strângând din dinți, se aștepta să fie pulverizat în orice secundă. S-a înșelat, naveta a ajuns curând la o altitudine care a scos-o din raza de acțiune a rachetelor. Restul călătoriei a trecut fără alte probleme decât zguduirile de aterizare pe nava-mamă.

Imediat ce au ajuns în zona presurizată, Théa a spus:

— Scuzați-mă că nu vă las să răsuflați, dar timpul este împotriva noastră. Așa că mergem în sala de ședințe pentru a face un bilanț al restului misiunii. Urmați-mă.

Nava nu era foarte diferită de cele pe care David le folosisese în trecut. Exista aceeași duhoare de oxigen prost reciclat, care abia era mascată de spray-urile dezinfectante. Toate suprafețele erau uleioase la atingere, iar lumina era mohorâtă.

Agenți înarmați stăteau de pază la fiecare intersecție. Théa și-a condus pasagerii într-o sală de conferințe alungită, cu tavan jos. Pereții, acoperiți cu material de izolare fonică, înăbușeau cuvintele care ieșeau din gurile lor. S-a așezat și, după ce și-a curățat gâtul, a spus:

— Ne-am adunat pentru a îndeplini o misiune care pare neverosimilă. Nu eu sunt cea care trebuie să o judec, eu sunt doar un executant. Mă supun ordinelor. Dar ne confruntăm cu mari pericole și vreau să fiți conștienți de asta. Nu este vorba de nimic mai puțin decât de eliberarea unor zei ținuți prizonieri într-o zonă de înaltă securitate a cărei existență nu a fost niciodată făcută publică. Știu că Suveranului Pontif, din motive proprii, îi place să se refere la ei ca fiind *divini*. Aș vrea să pun lucrurile în perspectivă, să îi scot din aura mitică cu care sunt învăluiți. Devianții pe care îi vom elibera pe riscul nostru sunt în primul rând infractori înscriși în repertoriul DEUS al forțelor de poliție intergalactice.

— *Deus? Ca deus ex machina?*

— Nu, ca în *Dieux Étrangers Universellement Suspects*^{6}. Ceea ce îi rezumă destul de bine. Sunt creaturi neclasificabile care nu par să aparțină niciunui popor sau rasă cunoscută. Unii sunt umanoizi, alții sunt mai mult ca animalele. Aceste... zeități nu se supun niciunei legi, cu excepția celor care le sunt impuse de propria voință. Sunt monștri egocentriци, fără nici un gram de empatie. Sociopați care se joacă cu

muritorii precum copiii sadici care se bucură să înfigă insecte în țepușe sau să stropească pisicile cu benzină înainte de a le da foc.

— Sunt muritori? a întrebat July, care părea să dezaprobe maniera ireverențioasă a Théei.

— Nu știm, la naiba, a suspinat ea. Puterile lor par să slăbească cu timpul, dar nimic nu este sigur. Speranța lor de viață nu se aseamănă deloc cu a noastră. Oricum ar fi, popoare întregi le-au venerat, ridicându-le temple și statui, oferindu-le sacrificii... În numele lor, s-au purtat războaie, s-au perpetuat genocide, mii de nou-născuți au fost măcelăriți, la fel de mulți eretici au fost arși pe rug. Victimele lor sunt nenumărate.

— Ne faci tabloul unor criminali în serie, a chicotit David.

Théa a ridicat din umeri.

— Erau zei care trăiau dincolo de granița barbară, să nu uităm. Când Tribunalul Intergalactic a devenit îngrijorat de activitățile lor, și-au unit forțele pentru a forma un fel de bandă, GOD.

— Ce?

— *Grupul Ofensiv Divin*. Aceștia doreau să fie umăr la umăr și să lupte pentru privilegiile lor. Nu a funcționat. Nu voi intra în detalii, dar am reușit să-i întemnițăm, unul câte unul, și să-i scoatem definitiv din afaceri.

— Având în vedere puterile lor, nu-mi pot imagina cum am reușit să o facem... a șuierat July, care părea iritat de felul în care decurgea dialogul..

Théa a privit-o amuzată.

— Cred că principalul motiv pentru care am reușit să îi prindem a fost faptul că nu erau zei adevărați, a spus ea. Pe scurt, oamenii de știință au dezvoltat un dispozitiv care a făcut posibilă disocierea lor.

— Ce vrei să spui cu asta? a întrebat David, incomodat de tensiunea evidentă dintre cele două femei.

— Nu te aștepta să-ți explic cum funcționează, a suspinat Théa. Dar se pare că atunci când dezmembrezi zeitățile în cauză, acestea își pierd puterile.

— Au fost tranșate?

— Și nu numai atât, le tăiem în bucăți, ca pe un puzzle. Apoi am închis fiecare piesă într-o cutie și am depozitat containerele într-un buncăr, având grijă să le împrăștiem cât mai mult posibil.

— Și nu au murit?

— Nu. Piese sunt încă vii și în stare perfectă. Este evident că

așteaptă să fie reunite... sau ar trebui să spun *lipite la loc*? Te-am avertizat, suntem în prezența unor creaturi care sfidează imaginația.

— Și această împrăștiere i-a neutralizat?

— Da. Nimeni nu știe de ce, dar așa stau lucrurile. Când unul dintre DEUS-uri este dezmembrat, își pierde capacitatea de a face rău. Corpul său intră în hibernare.

— Câte piese reprezintă asta?

— Diviziunea clasică: capul, trunchiul, membrele superioare și inferioare. Acestea sunt. Nu este nevoie să le tocăm.

Acest lucru era prea mult pentru July, iar de data aceasta a bătut cu pumnul în masă și a strigat:

— Te rog să arăți puțin mai mult respect, sergent! Familiaritatea ta este insultătoare pentru aceste creaturi, care pot fi într-adevăr de natură divină!

— Criminali de război, da! a chicotit Théa.

— Nu, a replicat July, palidă. Personal, îi văd ca pe niște zei barbari care ar putea fi educați, îndepărtați de egocentrismul lor infantil și treziți treptat la dragostea față de aproape. Ar fi doar o chestiune de timp și de răbdare.

— Foarte bine, micuța mea, a spus Théa, poți să te duci să le explici programul tău supraviețuitorilor genocidelor organizate în cinstea acestor divinități potențial altruiste. Vom vedea ce părere au.

Lui David îi era brutal de rușine să-și audă fiica regurgitând în acest fel catehismul infantil al Bisericii. Era surprins și pentru că, de curând, ajunsese să creadă că July se distanțase oarecum de filozofia Iertării Universale Intergalactice inițiată de Papa Nothanos al III-lea la începutul secolului trecut. Nu-i plăcuse să o descopere sub înfățișarea unei sectare înguste la minte.

Siguranța calmă a lui Théa a învins izbucnirea de furie a lui July și acesta s-a retras într-o tăcere îmbufnată.

Hai să ne întoarcem la chestiuni mai practice, a suspinat Théodora. Sarcina noastră va fi să ajungem pe asteroidul unde se află închisoarea, care seamănă puțin cu un vestiar de aeroport. Imaginați-vă un buncăr în care sunt aliniate sute de dulapuri numerotate. Dulapurile sunt blindate și închise cu cifru. Fiecare dintre aceste cutii conține o bucată din divinitățile pe care trebuie să le adunăm.

— Prin ce mijloace? a întrebat David, cuprins de ameteală.

— Oh, nu-ți face griji, va fi simplu. Tot ce trebuie să faci este să

pui diferitele piese împreună și se vor suda singure, prin... *magie*. Nu, glumesc. Presupun că este un proces de reconstrucție organică dincolo de înțelegerea noastră. Tipii ăștia sunt destul de bine echipați pentru supraviețuire, crede-mă.

Băgând mâna sub masă, a scos o servietă metalică din care a extras un dosar cu ștampila *TOP SENSITIVE*.

Acest document conține lista sertarelor pe care trebuie să le deschidem, cu cifrul lor, a explicat ea. Numerele nu se succed pentru că piesele au fost împrăștiate, așa cum am spus mai devreme. Cu toate acestea, va fi vital să nu facem nici-o greșeală, pentru că, dacă vom face greșeala de a atașa membre care nu aparțin unui trunchi, vom provoca o explozie atomică...

— Ce?

— Nu exagerez deloc. Energiile care conduc aceste creaturi sunt antagoniste. Dacă ele intră în contact, se declanșează imediat o explozie de același tip cu cea produsă de divizarea atomului. Prin urmare, va fi indicat să deschideți sertarele potrivite și să nu îi dați lui Shakana piciorul lui Solvator. Această secundă de distragere ne-ar costa scump.

— Shakana? Solvator?

— Acestea sunt numele de pe acest document. Știu că par desprinse dintr-un desen animat caraghios, dar nu pot face nimic în privința asta.

— Cum... adică, cum vor arăta aceste creaturi?

— Nu am fotografii pentru că este imposibil să fixezi imaginea acestor *zei* pe orice suport. Am încercat, dar fără succes. Cel mult, am reușit să fotografiem idolii sculptați de adoratorii lor, dar sunt destul de rudimentari și nu cred că ar trebui să le acordăm niciun credit.

A făcut o pauză, a părut să ezite și s-a uitat scurt la July înainte de a continua:

— Am reușit să vorbesc cu un fost agent al Forței Iradiante care, în tinerețe, a fost martor la arestarea lor. Din ce mi-a spus, nu te poți aștepta să descoperi personaje în stil wagnerian. Nu va fi *Amurgul zeilor*. Nici un Odin, Thor sau ceva de genul ăsta... Apariția multora dintre ei este, se pare, banală, cu greu mai extravagantă decât cea a cântăreților de rock din trecut. Nici Minotaur sau caracatiță zburătoare. S-a vorbit mult despre asta. Asta e tot ce știu. Acestea fiind spuse, banalitatea fizică nu exclude voința de putere.

— Bine, dar un lucru mă deranjează: odată ce i-am reconstituit și

și-au recăpătat puterile, ce îi oprește să ne distrugă și să fugă?

— Nu vă faceți griji, vom avea o metodă infailibilă de a-i ține în lesă. Pentru a spune mai simplu, adunarea lor va fi temporară.

— Ce vrei să spui?

— Am prins în capcană diferitele piese care îi compun prin programarea unui fenomen de respingere care poate fi declanșat de la distanță. Vom avea o telecomandă care, în caz de rebeliune, va provoca divizarea membrilor și a capului. Ca să o spunem pe scurt: creaturile se vor destrăma... și vor redeveni inofensive.

David se bosumflă. Se îndoia de procedurile infailibile.

— Știu ce te frământă, David, suspină Théa, dar nu-ți face griji. Acești zei nu au un IQ peste medie. Poți avea puteri imense fără să fii genial. Gândește-te la ei ca la niște adolescenți psihotici, niște sălbatici incapabili de empatie și care suferă de o megalomanie exagerată.

July a pufnit cu dispreț. Gura îi tremura. Pentru o secundă, David s-a temut că ar putea să scoată arma și să deschidă focul asupra Théei.

— Câți dintre acești... sălbatici va trebui să luăm?

— Trei, Shakana, descrisă în document ca fiind aparent de sex feminin. Solvator, despre care nu ni se spune nimic. Și un anume Albakhan, de sex nedeterminat. Sunt destul de mulți. Va trebui să fim în alertă zi și noapte, știind că aceste creaturi nu au nevoie să doarmă. Nu am alte informații. Totul a fost distrus de cenzură. Comitetul de Etică a vrut să îngroape problema cât mai repede posibil. Oficial, membrii GOD au emigrat în alte galaxii pentru a-și face noi adepți. Nimeni nu știe că ei sunt ținuți prizonieri pe un planetoid obscur, unde nu mai pot provoca nici cea mai mică catastrofă.

David și-a mușcat unghia degetului mare. Era tipic pentru Biserica Iertării Universale să elibereze creaturi capabile să creeze un haos absolut.

— Avem o descriere a puterilor pe care le au aceste creaturi? a întrebat el.

— Nu, a suspinat Théa. Nu există nici-o mențiune despre asta în dosar. Este evident că agentul nostru sub acoperire nu a reușit să pună mâna pe aceste informații.

— Așteaptă! a intervenit July, ieșind brusc din tăcere. *Ce agent sub acoperire?* Vrei să spui că ai obținut aceste informații în mod

ilegal și că misiunea noastră nu este una oficială?

— La ce te gândeai, sărmana mea dragă? a râs Théa. În această poveste ne comportăm ca niște adevărați escroci. Dacă vrei să știi, vom evada infractori intergalactici încarcerați într-o închisoare de stat, sfidând legile în vigoare, ceea ce ne face complici ai lor.

A făcut o pauză pentru o clipă înainte de a continua, pe un ton mai serios:

— Nu se poate face altfel. Toată lumea de pe Pământ vrea Biserica moartă. Suntem desperați. Aceasta este misiunea ultimei șanse. Băgați-vă asta în cap. Nothanos al III-lea reface Fort Alamo...

După ce a depozitat dosarele în servieta de oțel, s-a ridicat în picioare. Ședința de informare se terminase. David i-a urmat exemplul.

— Ai pregătire de exo-veterinar, conchise Théa, privindu-l fix. Va fi treaba ta să ai grijă de sănătatea zeilor. Acesta va fi rolul tău. Tot ceea ce ține de securitate și acțiune directă va fi plasat sub autoritatea mea. Nu suntem mulți, așa că nu ne putem permite să suferim pierderi mari. Acum vă voi cere să mergeți la infirmerie pentru a vă pregăti pentru saltul cuantic. Cunoașteți procedura. Ne vom teleporta la ora 00:00, așa că nu aveți prea mult timp.

Nu mai era nimic de spus. S-au despărțit la intrarea în cameră. Un ofițer i-a grăbit pe David și pe fiica sa spre unitatea medicală, unde li s-au făcut injecțiile obișnuite. David era îngrijorat. Nu cu mult timp în urmă își văzuse viața curmată de abuzul de teleportare-Q și doar întinerirea artificială l-a salvat în ultimul moment de la un anevrism fatal.^{7} Fără acest miracol, ar fi murit imediat ce a aterizat pe Ozataxa. În filmele științifico-fantastice din secolele trecute, te puteai teleporta printr-o pocnitură din degete, în realitate, operațiunea era riscantă și adesea dăunătoare pentru sănătate. Uneori, la sosire, atomii amestecați între ei, în ciuda bunului simț, duceau la malformații. Cea mai cunoscută anecdotă este cea a călătorului care s-a trezit cu penisul în loc de nas. Fără îndoială că a fost o farsă răspândită de un pilot, dar riscurile de inversiune sau de deplasare organică erau reale. Unii oameni au murit din această cauză.

După injecții, ghidul lor i-a condus în sala de tranzit, unde se aliniau rânduri de fotolii. Aici urma să se așeze întregul echipaj pentru salt. David și July s-au așezat unul lângă altul. Pentru moment, erau singurii ocupanți ai spațiului.

— Nu-mi place femeia aceea, Théa, a spus brusc July. Nu are niciun respect. Nu este decât o aventurieră.

David a avut grijă să nu o contrazică. Fără îndoială că, în naivitatea ei de credincioasă, fiica lui își imaginase întâlnirea cu niște noi Cruciați ai cosmosului.

— Nu mi-am imaginat niciodată agenții Forței Iradiante în felul acesta, a continuat ea cu voce joasă. Arată ca niște securiști... Sunt sigură că nici măcar nu îngenunchează ca să se roage!

David a încercat să și-o imagineze pe Théodora Wlakisch prosternată în fața imaginii lui Nothanos al III-lea. Nu a reușit să facă acest lucru.

Sub efectul drogurilor, au adormit zece minute mai târziu.

Teleportarea a decurs fără probleme. În jurnalul navei era consemnat că stewardesa Adrian se trezise cu un al șaselea deget la mâna stângă și că inginerul șef Brekking își recăpătase cunoștința cu un ochi în mijlocul frunții. Una peste alta, excursia a decurs perfect.

David a ieșit din transă înaintea lui July. După ce i-a trecut greața, s-a dus la refectoriu în speranța de a înghiți o cană de maté fierbinte pentru a-și liniști stomacul. În timp ce se servea, a dat nas în nas cu Théa. Trăsăturile ei erau obosite, iar lumina lămpilor din tavan făcea să strălucească șuvițele cenușii din părul ei. Dar era totuși atrăgătoare.

— Nu te mai holba așa la mine! a mârâit ea. La naiba, nu mai suntem copii. Crezi că te prefaci că ești mai tânăr decât pari? Ți-am citit dosarul, îți știu vârsta reală.

— Atunci știi că nu am avut de ales, a replicat David.

— Așa este, a spus Théa, înduioșându-se. Dar simt că te întreb despre mine. Ți-e teamă că siguranța ta depinde de o gagică?

— Nu. Soția mea a fost un războinic înăscut. Nici un om nu i-ar fi putut face față în luptă.

— În regulă, bine. Mă voi prezenta oricum, asta te va liniști. Am fost în Forțele Speciale în timpul Marelui Război pentru Apărarea Patriei dintre China și Uniunea Sovietică, într-o perioadă în care soldații cădeau ca muștele. Toți bărbații cu vârsta de luptă erau morți, așa că a trebuit să ne întoarcem la bătrâni și copii... Când și ei au murit pe câmpul de onoare, generalii au fost nevoiți să mobilizeze femeile. Oh, nu au fost forțați să le înroleze, nu, li s-a dat de ales: fie serviciul armat, fie o detașare într-un bordel militar din mediul rural. Aveam șaisprezece ani, credeam că ar fi mai puțin dureros pentru mine să merg pe front. M-am înșelat. Oamenii încă capabili să stea în picioare fuseseră promovați la ofițeri, erau acolo pentru a ne instrui, pentru a ne supraveghea. Chiar dacă erau puțini la număr, nu s-au lăsat înlocuiți de femei. Hotărâseră să ne facă să transpirăm... Pregătirea recruților femei începea cu un viol în grup ritualic. Trebuia să accepți să fii regulată de bărbații din unitate, cu zâmbetul pe buze, te rog! Nu era un picnic. Dacă nu izbucneai în lacrimi, dacă

reușeai să-i faci să creadă că ți-a plăcut, aveai o mică șansă să nu fii folosită ca, carne de tun pe linia frontului în dimineața următoare. Acestea fiind spuse, până atunci trebuia să te obișnuiești să servești drept loc de odihnă al războinicilor în călduri. Dintr-o pocnitură de degete, îți cădeau chiloții... După ce treceai testul – și tot pentru a te întări – un elicopter te lăsa în pielea goală în stepă, singura ta armă fiind o baionetă. Jocul avea ca scop să demonstreze că poți supraviețui o săptămână printre lupi. Și am reușit. Acest lucru mi-a permis să mă alătur unei escadrile de tanchiști... Te scutesc de amintirile de veteran. Am câștigat mai multe medalii, am obținut gradul de sergent întâi... și mi-am pierdut un braț. Vrei să vezi?

Fără să aștepte un răspuns și cu o indiferență totală față de oamenii care stăteau la mesele vecine, și-a desfăcut vesta antiglonț. Pe dedesubt, purta doar un sutien de nailon kaki inestetic, întărit în maniera unui boxer. Stomacul ei gol era presărat cu cicatrici purpurii. De la umăr în jos, brațul stâng era mai închis la culoare și mult mai musculos decât cel drept.

— Este un braț de bărbat a explicat ea. Este tot ce avea chirurgul în stoc. N-ar trebui să mă plâng, grefa a rezistat. Dar, cum are tendința de a fi acoperit de păr, trebuie să îl epilez în mod constant. Avea, de asemenea, un tatuaj obscen pe care l-am îndepărtat cu laserul.

S-a îmbrăcat fără să-și ia ochii de la David.

— Vezi, nu sunt începătoare. După căderea Moscovei, când legiunile de la Beijing au invadat Rusia, m-am retras în Africa. Acolo era nevoie de mercenari. Aveam abia douăzeci de ani. Dar în regatele Noii Națiuni Leopard era dificil pentru o femeie să obțină o comandă. Singura modalitate de a face carieră ca ofițer era să urmezi un tratament hormonal pentru a-ți schimba sexul. Unele dintre prietenele mele au făcut-o. Pe mine nu m-a interesat. Niciodată nu m-aș fi putut obișnui cu chestia aia dintre picioarele mele. Trebuie să fie jenant, nu? Și dureros când te așezi din greșeală pe ea...

— Te obișnuiești cu ea, a spus David cât se poate de serios.

— Pe scurt, m-am specializat în servicii paralele. Subcontractarea asasinatelor politice, exfiltrarea tiranilor care fugeau cu finanțele țării, ai înțeles ideea...

— Și asta te-a condus la Forța Benefică Iradiantă... O cale curioasă.

— Dacă dorești, dar nu atât de mult. Este dificil pentru companii

să găsească profesioniști care sunt încă în viață. Războaiele au lăsat puțini soldați nevătămați și apți din punct de vedere psihologic pentru a continua să lupte. Biserica Iertării Universale intergalactice este o companie ca oricare alta. În prezent, este supusă unei preluări ostile din care s-ar putea să nu-și revină.

— Ce pot să spun, oamenilor nu le plac xenomorfii.

— Nu fii naiv, monștrii și mutanții sunt folosiți ca pretext, ceea ce vor adversarii Papei este să pună mâna pe vistieria Bisericii, să jefuiască acest fabulos *jackpot*. Nimic altceva. Extraterestrii sunt țapi ispășitori pe care îi folosesc pentru a stârni ura maselor... și pentru a manipula grupurile extremiste.

A luat o înghițitură de cafea neagră și a concluzionat:

— Oricum, nu e treaba mea. În următoarele câteva ore, treaba mea va fi să iau cu asalt o închisoare pentru a elibera niște infractori deosebiți. Asta e tot, deci. Voi face tot ce pot să ne țin în viață... nu va fi ușor.

În timp ce se mișca să se întoarcă pe călcâie, s-a aplecat spre David și i-a șoptit:

— Dacă aș fi în locul tău, aș încerca să-mi țin fiica în lesă. Această târfuliță a fost complet intoxicată de spălarea creierului preoților lui Nothanos. Va avea parte de o trezire bruscă... Și dacă va continua să mă atace în public, voi fi nevoită să-i scot dinții. Ai înțeles?

Acest schimb de replici l-a lăsat pe David perplex. Se spune adesea că agresivitatea între două persoane de sex opus opus trădează o atracție sexuală nedeazăluită. Cu Théa, teorema era complicată de faptul că ea era ostilă atât față de David, cât și față de July. Cu cine voia ea să se culce? Să fi fost tatăl? Cu fiica? Sau cu amândoi?

A oftat, și-a terminat maté-le și a respins aceste gânduri parazite, căci nu era momentul pentru distracții venerice și nici nu simțea nevoia să o facă, acesta fiind unul dintre simptomele reversiunii senile a procesului de întinerire. A observat că a devenit din ce în ce mai puțin neliniștit. Fără să poată explica de ce, bătrânețea i s-a părut dintr-o dată un refugiu.

Două ore mai târziu, nava a intrat în atmosfera planetoidului, unde fusese ridicată închisoarea pe care urmau să o ia cu asalt.

David i s-a alăturat lui Théa pe puntea de comandă. Prin fereastra cabinei de pilotaj, corpul ceresc prezenta o alternanță neplăcută de deșerturi și munți zimțați.

— Am activat scutul anti-radar, a explicat Théa. Deci nu ne pot

detecta, dar e ciudat... Sondele nu detectează nici-o activitate electrică pe sol. E ca și cum am zbura deasupra unui univers lipsit de tehnologie. Nu se poate așa ceva. Aceasta este o închisoare, cu sute de sisteme de apărare. Chiar acum ar trebui să fim în bătaia radarelor lor... și a rachetelor lor.

Cedând unui reflex prostesc, David își întredeschise pleoapele pentru a scruta întinderea de deșert care trecea pe sub burta navei. Părea să existe puține căi navigabile. La orizont nu se zărea niciun oraș. Era o lume deprimantă de piatră neagră, cufundată într-un întuneric perpetuu.

— Am primit citirile sondei, a anunțat Théa. Aerul este abia respirabil. Se pare că sistemul de reprocesare a gazelor atmosferice funcționează cu încetinitorul. Va trebui să ne punem costumele spațiale. În orice caz, nivelul de raze cosmice este atât de ridicat încât nu poți să te plimbi dezbrăcat. Ceva a mers prost, la un moment dat, iar locuitorii nu au putut face nimic în acest sens.

— Dacă este o închisoare de stat, a obiectat David, ar fi putut cere ajutor, nu-i așa?

— Mai presus de toate, este o colonie penală secretă pentru prizonierii politici de care guvernele nu mai vor să audă. Nu cred că ar vărsa o lacrimă dacă colonia ar dispărea. Pregătiți-vă, vom ateriza lângă închisoare. Vom vedea ce se întâmplă. Ca să fim siguri, o să trimit o dronă să facă o recunoaștere.

Când a coborât de pe pasarela, David a văzut că July li se alăturase, dar că ea stătea vizibil într-o parte. Arăta de parcă ar fi avut o zi proastă. Un ofițer subaltern i-a condus în *vestiar*, unde au fost ajutați să îmbrace costume NII (*No Impact Injury*) destul de uzate.

— De ce fac toți astfel de fețe? întrebă July. Lucrurile arată rău?

David i-a explicat despre ce este vorba.

Nava a aterizat în siguranță în spatele unui bastion de munte. Théa a debarcat în fruntea unui pluton de aproximativ zece oameni înarmați. Două vehicule de teren îi vor transporta la periferia închisorii. Deși era ziuă, lumina era cea a crepusculului târziu. Dacă căștile nu ar fi fost dotate cu amplificatoare de vedere, nu ar fi știut unde să pună piciorul. Théa a lansat drona. De îndată ce a survolat închisoarea, a emis imagini de neînțeles ale unor clădiri în ruină care străluceau cu lumini ciudate.

— La naiba! a oftat David, zona arată de parcă ar fi fost

bombardată. Aceste fosforescențe... trădează activitatea izotopică?

— Nici măcar atât, a spus Théa. Contorul Geiger nu arată nici-o anomalie. În orice caz, nu a mai rămas nimic din instalațiile de apărare, nici tunuri, nici soldați roboți și nici un baraj de tomo-laser capabil să taie un tanc. Locul pare abandonat. Asta e neobișnuit.

Ascunzându-și nedumerirea, a vorbit pe un ton detașat pe care el ar fi fost incapabil să-l adopte.

— Să mergem, a decis ea. Am despachetat, așa că ar fi bine să terminăm odată cu asta.

Echipa de comando s-a urcat în vehicule și au pornit prin câmpia crăpată. Din când în când apărea câte un indicator, un depozit de combustibil sau o zonă de aterizare. Fiecare mic obiect era acoperit de praf cenușiu. După ce au traversat un câmp de antene parabolice, au ajuns în dreptul zidului perimetral... sau mai degrabă a ceea ce mai rămăsese din el. Pereții de beton deveniseră moi și se prăbușiseră în cele din urmă sub propria greutate.

— Arată ca niște bezele... a murmurat July, apucându-l de braț pe tatăl ei. Ce este asta?

David habar nu avea. O irizație albăstruie scălda molozul, luminându-l din interior. Pulsa la o rată de șaptezeci de bătăi pe minut, exact ca o inimă umană. Majoritatea clădirilor suferiseră aceeași soartă, lichefiindu-se ca niște bărci de cauciuc dezumflate. Colonia penitenciară se lichefiase ca urmare a unui fenomen inexplicabil. Doar trei blocuri rămăseseră intacte..

Plutonul a traversat perimetrul închisorii fără a da alarma. Dintr-o dată, o siluetă într-un costum de scafandru greu le-a blocat calea, agitându-și brațele.

— Nu stați acolo! a strigat bărbatul. Sunteți în zona contaminată! Urmați-mă!

Deranjați de această întorsătură a evenimentelor, s-au supus. Străinul i-a condus spre rampa care ducea spre un complex subteran, ale cărui uși etanșe s-au închis în urma lor.

Era un buncăr anti-atomic proiectat să găzduiască aproximativ o sută de persoane. Soldați nebărbieriți erau înghesuiți pe paturi de campanie. Cei mai mulți jucau cărți, alții se încăpățâneau să ridice greutate. Întreaga chestiune dădea o impresie de defetism și pre-răzvrătire..

Un bărbat emaciat, cu părul cărunt, purtând trese de colonel, s-a îndreptat spre mașina din față. Avea ochii roșii și apoși și părea

bolnav.

— Cine sunteți? a lătrat el. Întăriri? Ajutor? Nu păreți a fi. Ah, văd că purtați însemnele Forței Iradiante. Ați putea la fel de bine să fiți mercenari. Nu vă alarmați... Nu-mi pasă. Oamenii mei și cu mine am trecut peste toate astea cu mult timp în urmă. Sunt colonelul Anton Barznikov, comandantul penitenciarului... sau, mai degrabă, ceea ce a mai rămas din el!

A scos un râs din piept, dureros pentru urechi, de parcă ilaritatea îi făcea plămânii să sângereze.

— Veniți cu mine în cortul meu, a continuat el obosit. Puteți să vă scoateți căștile, suntem în siguranță aici. Emanațiile nu au ajuns încă la noi. Cei din jurul tău sunt ultimii supraviețuitori din personalul de supraveghere. Strigătele noastre de ajutor au rămas fără răspuns. E ca și cum nimeni din conducere nu a fost informat de existența noastră. Încep să cred că în ochii administrației noi nu existăm.

Și nu te-ai înșela! gândi David în timp ce îl urma pe ofițer până la adăpostul de pânză din spatele camerei. Lăzi de conserve de fasole și explozibili zăceau grămadă. Haine murdare zăceau pe un pat de curele. Colonelul s-a așezat în spatele unei mese pliante, a scos câteva pahare de hârtie și o sticlă de șliboviță dintr-un dulap de arhivare. Cu o mână nesigură, s-a apucat să-și servească oaspeții.

— Care este situația? a spus Théa nerăbdătoare. Arăți de parcă ai fi fost nevoit să fugi de un pericol pe care nu reușesc să mi-l închipui.

— Sunt criminalii ăia nenorociți de la DEUS, a mârâit Barznikov. Nu ar fi trebuit să permit să fie încarcerați aici. Așa zise zeități tăiate în bucăți... N-am mai văzut așa ceva până acum. Fiecare bucată într-o cutie, și fiecare cutie într-o celulă diferită. Nebunie curată.

— Ce s-a întâmplat? a insistat Théa, dar colonelul nu părea să o audă.

— Doar am respectat toate instrucțiunile de siguranță, a continuat el. La început, am crezut că resturile vor putrezi și se vor transforma în praf, dar m-am înșelat. Au rămas intacte în ciuda anilor. Ar fi trebuit să vedeți acele brațe și picioare, care se mișcau singure în cutiile lor transparente. Uneori aveau spasme... unghiile zgâriau pereții cutiei, piciorul lovea pentru a încerca să spargă capacul. Era înfiorător. Dar cel mai atroce lucru erau capetele. Se holbau la tine cu o privire îngrozitoare... iar gurile țipau insulte pe care nu le puteai auzi, dar le puteai desluși pe buze. A fost un coșmar. Câțiva dintre băieții mei au cerut transferul. Nu mai suportau să facă rondul în

acea zonă. Nimeni nu mai auzise de așa ceva până atunci: prizonieri tăiați în bucăți, dar care încă mai trăiau...

S-a oprit pentru a-și goli paharul dintr-o înghițitură și-l umplu din nou.

Théa, dându-și seama că nu avea rost să îi pună întrebări, s-a mulțumit să asculte.

— Și apoi a existat o scurgere în zona de izolare, a continuat Barznikov. Nu știu cum s-a putut întâmpla... Poate că energia acestor creaturi a ajuns să deterioreze cutiile în care sunt închise? Iradierea s-a răspândit de la o celulă la alta, apoi de la un coridor la altul, afectând structura moleculară a anumitor clădiri.

— Bastioanele moi? a întrebat Théa.

— Da, betonul a fost minat din interior spre exterior. O adevărată debandadă. Costumele ne-au protejat de contagiune, dar unii dintre băieții mei, care se expuseseră neglijent, au fost contaminați.

— Cum s-a manifestat? a întrebat David.

— Oasele lor au devenit cauciucate. Incapabili să stea în picioare, bieții ticăloși s-au metamorfozat în nevertebrate umane. De atunci, nu mai au o formă definită. Se târăsc, se scufundă. Uneori arată ca niște melci uriași, alteori ca niște furtunuri de grădină... Uneori încearcă să se strecoare pe sub uși pentru a ni se alătura. La naiba! Nu putem face nimic pentru ei. La ce se așteaptă?

— Această radiație emană din cutiile care conțin zeei, nu-i așa?

— Da, da, bineînțeles! a spus colonelul iritat. Cine, în afară de ticăloșii ăștia, putea să modifice materia în felul acesta?

— Crezi că încearcă să scape?

— Fără îndoială. Cine știe ce ar face dacă ar putea ieși din cutiile de izolare...

— Este posibil acest lucru?

— Nu, nu pe termen scurt. Cazematele au fost turnate dintr-un material extrem de rezistent, care va rezista încă o sută de ani. Nu se poate concepe nici-o scăpare până atunci, deoarece gradul de rezistență este foarte ridicat, uzura pereților nu este suficient de avansată. Când se va întâmpla acest lucru, nici eu și nici tu nu vom mai fi aici.

A fost o tăcere grea. Barznikov a continuat să golească ceștile de șliboviță într-un ritm constant, fără să pară indispus. În cele din urmă, i-a aruncat Théei o privire suspicioasă.

— Ce naiba faci aici, frumoaso? a mârâit el. Băieții tăi sunt

mercenari... Ai pus la cale ceva murdar, nu-i așa? Ați fost plătiți să eliberați unul dintre prizonierii politici? Ați ajuns prea târziu, iradierea i-a transformat pe toți în melci. Nu cred că cei care v-au pus să faceți asta se bucură de metamorfoza lor.

— Nu, nu mă interesează politica.

— Deci ai venit pentru zei, nu-i așa? Acei ciudați ai lui Dumnezeu! Nu-mi vine să cred! Vrei să-i eliberezi pe nebunii ăia?

— Da. Ai de gând să mă oprești?

— Glumești, *douchka*! Poți să-i iei pe toți dacă vrei, mă scutește de multe probleme. Îți pot da codurile pentru a deschide cutiile. Ia-i, dragă! *Ia-i pe toți!* Du-i pe acești demoni la celălalt capăt al cosmosului, ca să putem ieși în sfârșit din gaura asta!

Nici Théa și nici David nu se așteptaseră la asta.

— Costumele voastre nu vă vor proteja de vapori, a continuat Barznikov, dar vă pot împrumuta câteva din costumele noastre. Aveți grijă! După trei ore își vor pierde etanșeitățile și veți fi contaminați. Va trebui să reușiți să ieșiți din zonă înainte ca radiațiile să vă pătrundă în oase.

Cu bărbia, a arătat spre un seif de pe podea și a adăugat:

— Am toate codurile de deblocare. Ți le dau pe gratis dacă mă scapi de rahatul ăsta divin.

— Câți sunt? a întrebat Théa.

— Inițial au fost treisprezece. Astăzi, nu pot garanta că toți sunt în stare de funcționare. Iradierea provine din descompunerea structurală a unora dintre ei. Prin putrefacție, ne-au contaminat mediul înconjurător. Mi-au mai rămas opt, încă intacti. Ții voi da ție. Mulțumesc.

— Este prea mult. Noi nu am putea gestiona un trib ca acesta.

Avem un mandat pentru trei specimene, nu mai mult. Shakana, Solvator și Albakhan.

— Și ai de gând să-i lași pe Hoolbrok, Samala, Bakanar, Kratzer și Kaldar în mâinile mele?

— Da.

— *Idi naj huj!*^{8}

— Aveți o listă cu puterile lor respective? se aventură David.

— Nu, a mârâit colonelul. Noi suntem doar niște pușcăriași, nu avem acreditarea necesară pentru a accesa acest tip de informații.

A urmat o discuție aprigă, dar Théa și-a menținut poziția. Obosit de febră, colonelul a cedat în cele din urmă cu un oftat:

— Trei e mai bine decât niciunul, *kurva*^{9}!

Cu un pas târșăit, i-a condus spre vestiar. Costume de culoare portocalie, cu rame grosiere, aliniate pe rafturi metalice.

— Poftim, a spus el, servește-te. Dar fii cu ochii pe cronometru. Chestiile astea cântăresc șaiszeci de kilograme, așa că nu vei putea să alergi în niciun moment. Ți va lua treizeci de minute să mergi până la blocul de detenție și tot atâtea să te întorci. Odată ajunși acolo, va trebui să localizați camerele, ceea ce nu va fi ușor pentru că radiațiile vă vor orbi și veți avea probleme în a descifra numere. Nu faceți nici-o greșeală atunci când introduceți codurile de deschidere, pentru că la a treia greșeală, totul se va bloca și se va declanșa procedura de urgență. Pe înțelesul tuturor, asta înseamnă că mitralierele robotizate vă vor lua în vizor. Cu siguranță au mai rămas câteva dintre ele și nu vor face nici un fel de probleme în privința asta. Dacă ești rănit, incapabil să mergi, nu te aștepta ca băieții mei să vină să te salveze, nu ar risca asta nici pentru tot aurul Marelui Mogul. După trei ore, costumele vor deveni poroase, iar oasele tale mai moi decât spaghetele *al dente*. Ați înțeles?

David a simțit cum i se înnoadă stomacul.

— Bine, a spus Théa. Vom introduce codurile pentru a debloca capsulele. Vom avea nevoie și de un plan al instalațiilor. Dacă vrem să fim rapizi, trebuie să știm unde sunt păstrate cutiile care conțin părțile creaturilor pe care trebuie să le asamblăm.

— Am toate astea, a asigurat Barznikov. Dar, după ce îți termini puzzle-ul, nu te mai întoarce aici. Nu vreau ca monștrii ăia să se apropie de noi. Vei lăsa costumele lângă magaziile de echipament, în afara perimetrului de contaminare... Presupun că te-ai gândit că zeii tăi sângheroși te-ar putea măcelări odată ce vor fi liberi?

— Nu-ți face griji, totul este sub control.

— Chiar așa? E amuzant, exact asta mi s-a spus când mi s-au dat cutiile de depozitat: *nici-o problemă, totul e rezolvat!*

Timp de o oră, Théa și David au lucrat la memorarea documentelor decolorate pe care colonelul le scosese din seif. După ce renunțase să se mai implice în aventură, Barznikov se prăbușise într-un fotoliu, cu un trabuc într-o mână și un pahar de șliboviță cu piper în cealaltă. Fuma și bea pe rând, când îl lovi o criză de tuse. Ochii lui înroșiți și înlăcrimați păreau absorbiți de o misterioasă contemplație interioară.

— Bine, a decis Théa în cele din urmă. Să mergem.

Colonelul a chicotit și a dat din mână într-o parodie de rămas bun copilăresc.

Théa, David și July au fost nevoiți să se ajute reciproc pentru a-și pune costumele, deoarece niciunul dintre temnicheri nu s-a îndurat să facă pe scutierul. Barznikov nu mințise: armura era grea. Sistemul lor exo-articular răspundea la solicitări cu o întârziere de o secundă, ceea ce ar fi fost nefericit dacă ar fi fugit.

Numărătoarea inversă a început când au trecut pragul adăpostului și s-au repezit spre blocul închisorii care era înconjurat de o strălucire ireală. Foarte repede, erau acoperiți de sudoare. Reciclarea dioxidului de carbon lăsat de dorit, lăsându-i fără suflare.

Gardurile din perimetrul de securitate erau împrăștiate pe jos, ca o grămadă de tăiței prea fierți și zdruncinați de spasme. Aveau aceeași luminozitate ca peste tot. Difuzoarele din casca lui David transmiteau doar gâfâielile celor două femei care mergeau alături de el. Au intrat în cele din urmă în clădirea principală, unde nu le-a fost greu să dea la o parte ușile blindate care le-ar fi blocat odinioară calea. Metalul se agăța de degetele lor înmănușate cu zgomote de aspirație.

— Cum se poate așa ceva? a gemut July.

— Cred că iradierea, prin dilatarea spațiului intraatomic al moleculelor, a provocat prăbușirea structurilor, a răspuns David, fără să știe dacă teoria lui avea o bază științifică reală, dar raționalizarea îl liniștea.

— Nu mai trăncăniți!, a mârâit Théa. Concentrați-vă asupra misiunii. Avem la dispoziție două ore și douăzeci și două de minute pentru a găsi părțile a trei creaturi despre care nu știm nimic. Credeți că mă amuză? La naiba! Sunt prea bătrână pentru puzzle-uri!

Se aflau acum în pragul unei săli lungi. De o parte și de alta a compartimentului central se aflau doi pereți formați din cutii suprapuse care aminteau de dulapurile automate din terminalele aeroporturilor. Fiecare cutie era închisă de o ușă transparentă și numerotată. Încuietori cu combinații asigurau inviolabilitatea acestor închisori în miniatură.

Containerele rezistaseră la iradiere și nu prezentau semne de uzură. În interiorul cutiilor de sticlă se aflau brațe, picioare, torsuri și capete. Nu toate aceste bucăți de anatomie erau umane. Unele prezentau semne de hibridizare animală sau xenomorfă. Efectul era

cu siguranță tulburător, dar în niciun caz înfiorător, deoarece inevitabilele urme de sânge – care însoțesc de obicei orice dezmembrare – lipseau din imagine. Curățenia *bucăților* dădea impresia că avem de-a face cu roboți dezarticulați. Acolo unde carnea fusese secționată, se putea vedea o suprafață netedă, a cărei culoare varia de la roz la galben, verde și albastru, în funcție de nuanța pielii persoanei amputate.

David avea iluzia că a intrat într-o groapă de gunoi, unde androizii fuseseră îngrămădiți pentru a fi casați.

— Scutură-te! a strigat Théa. Nu suntem aici pentru un tur. Fiecare dintre voi are o listă de camere de deblocat. Să procedăm în ordine. Nu uitați să nu amestecați nimic. Dacă facem o greșală când ne reasamblăm oamenii, vom provoca o explozie nucleară. Să începem cu Shakana.

Dintr-o singură mișcare, s-au aplecat asupra tabloului pe care erau răspândite coloane nesfârșite de numere.

David încerca să-și înăbușe panica ce-i răscolea măruntaiele. Fiecare cameră era încuiată cu un cod specific, diferit de cel care încuia camera vecină. Aceste coduri nu urmau nici-o progresie aritmetică și, ca lucrurile să fie și mai grave, butoanele folosite pentru a le introduce erau prea mici pentru ca un deget înmănușat să le poată apăsa corect fără să facă vreo greșală.

— Nu uita, a strigat Théa, după a treia greșală, ușa se blochează! Și mitralierele ne vor umple cu plumb!

David era epuizat încercând să-și miște costumul cât mai repede posibil. A făcut un calcul mental rapid. Treisprezece zei tăiați în șase porțiuni reprezentau șaptezeci și opt de cazemate! Câte treizeci și nouă, de o parte și de alta a intervalului în trei rânduri suprapuse de câte treisprezece casete. Fiecare cutie măsura doi metri, așa că încăperea care le conținea avea treizeci de metri lungime.

Foarte repede, au început să se încurce unul pe celălalt în căutarea lor frenetică a numerelor corecte. Au fost aruncate insulte.

Orbit de sudoarea care-i curgea de pe sprâncene, David se chinuia să memoreze codurile, iar când a încercat să tasteze numerele pe tastatură, mâinile îi tremurau prea tare pentru a reuși din prima încercare.

— Nu vom reuși niciodată, își tot repeta el însuși într-o litanie compulsivă. Nu vom reuși niciodată.

Perspectiva de a se regăsi iradiat în inima acestui panteon palid îl

îngrozea. Pentru o secundă, s-a văzut transformat în Marshmallow, o victimă expiatorie sacrificată pe altarul zeităților adormite.

Se pregătise să descopere o gorgonă încoronată cu șerpi, o fecioară canibală cu colți de tigru, dar chipul care se odihnea în centrul cutiei de sticlă blindată era cel al unei adolescente cu părul roșu și pielea foarte albă. Pleoapele închise sugerau inconștientă. Frumusețea sa de modă veche evoca portrete feminine din epoca victoriană, în special *Andromeda* lui Edward John Poynter sau alte picturi mai intime de Frank Bernard Dicksee. Era dezorientat. A trebuit să încerce de două ori să introducă codul. Când ușa s-a deschis, a strigat cu vocea ascuțită:

— Shakana, am capul!

Au trecut douăzeci de minute până când cele șase părți constitutive ale creaturii au fost aliniate pe podeaua de gresie. Acum trebuiau să fie asamblate. Cu o privire rapidă, David verifică dacă provin din același corp. Paloarea extremă a pielii părea să indice acest lucru, la fel ca și puful ușor roșiatic de pe brațe și părul pubian.

— Nu avem timp să ezităm, a intervenit Théa. Trebuie să plecăm. Să terminăm acest puzzle și să trecem la următorul, repede!

David, cu mâinile tremurânde, a ridicat capul și l-a așezat pe secțiunea gâtului, în timp ce July și Théa au făcut același lucru cu cele patru membre. Când carnea, anterior separată, a intrat în contact, a izbucnit o scânteie, însoțită de un miros de ozon. Fata goală zăcea acum pe lespezi, fără cicatrici vizibile acolo unde se făcuseră conexiunile.

Contrar așteptărilor lor, ea nu a deschis ochii și a rămas inconștientă, cu brațele încrucișate și gura întredeschisă.

— E moartă, a suspinat Théa, nu mai respiră!

— De ce să respire zeii? a replicat July. Ai o viziune foarte comună asupra divinității.

— Hai să nu ne certăm, a intervenit David. Să trecem la următorul, Salavar, Samalar sau nu știu cum...

— Solvator... a corectat July cu severitate.

David și-a reluat cu reticență căutarea; ar fi preferat să rămână îngenuncheat lângă tânăra roșcată, așteptând să se trezească. Apariția ei îl deconcerta. Așa și-o imaginase pe Mary Shelley, autoarea lui *Frankenstein*.

Le-a luat o oră să îi aducă împreună pe Solvator și Albakhan. Și aici îi aștepta o surpriză. Nici unul dintre ei nu avea capul unui

Minotaur sau al unei reptile; erau doi efebi imberbi, în marea tradiție a antichității romane. Trupurile lor perfecte ar fi putut servi drept modele pentru un sculptor pasionat de anatomia clasică.

— Foarte sexii, copiii! șuieră Théa. Mi-aș dori unul ca acesta de Crăciun.

July o privi cu ochi răi. Théa a ignorat-o și a spus:

— Îi reasamblăm și îi reambalăm. Avem o jumătate de oră să ieșim din zona contaminată. Sper că acești zombi vor putea să meargă.

Asta era ceea ce îl îngrijora pe David. Fetița roșcată – Shakana – nu-și recăpătase cunoștința și se întreba dacă, în cele din urmă, nu va trebui să o ia în brațe.

— Ai grijă! a spus July. Ne cam grăbim. Suntem siguri că am cules ce trebuie? Cu băieții e mai puțin evident decât cu fata...

Avea dreptate. Nu era nimic excepțional în ceea ce privește tenul torsurilor. Ar putea duce la o eroare.

— Nu contează, mârâii Théa. Nu mai e timp. Să mergem.

L-au asamblat pe Solvator așa cum făcuseră cu Shakana. Apoi a fost rândul lui Albakhan. Minutele au trecut îngrozitor de repede. Aspectul prea *carnal* al adolescenților care zăceau pe jos îl deranja pe David. Îl făcea să se îndoiască de puterile lor divine.

— Zeii adevărați, nu ar fi trebuit să aibă caracteristici ciudate... chiar anormale? Lipsa organelor genitale, de exemplu?

— Ca îngerii? chicoti Théa, căci își exprimase temerile cu voce tare.

— Nu se vor trezi, se plânse July, ce ne vom face?

— Să le dăm o palmă? sugeră Théa.

— O să-i cărăm, a decis David. Exoscheletul costumului ar trebui să ne ajute să facem asta.

Și, dând exemplu, a ridicat trupul neînsuflețit al Shakanei și a început să meargă. Théa și July l-au imitat. Priveliștea acestor cosmonauți îmbrăcați în haine de metal care purtau la pieptul lor adolescenții goi și inconștienți l-ar fi îngrozit pe colonelul Barznikov, dar lui David nu-i păsa. Adolescența al cărui cap se legăna pe armura lui, prezenta toate semnele unei morți clinice, iar el era inexplicabil de dezamăgit.

Toate aceste riscuri degeaba... se gândi el. Dar se mințea singur. Dezamăgirea lui era mai secretă... În adâncul sufletului, sperase la ceva... El, ateul, omul fără zeu. A vrut să i se demonstreze că se

înșală. Din păcate, în loc de o zeitate triumfătoare, a adus înapoi cadavrul unei fete cu pielea de cretă. Nu va primi niciun răspuns.

Théa s-a întors spre vehiculul care îi aștepta la marginea perimetrului de securitate. Restul plutonului de intervenție se adunase acolo, așteptându-i să se întoarcă.

— Luații! le-a ordonat ea agenților Forței. Ne vom grăbi spre navetă și, când ne vom întoarce pe navă, vom preda acești zombi serviciului medical. Restul nu depinde de noi.

8

Au lăsat costumele pe marginea drumului când au ieșit din incinta închisorii. Théa a încercat în zadar să-l contacteze pe Barznikov prin radio pentru a-i spune că operațiunea a fost un succes. Tot ce a primit a fost un zgomot alb.

În navetă, David a observat că agenții Forței Benefice de Iradiere păstrau distanța față de tinerii neanimați care fuseseră acoperiți, din decență, cu o prelată, ceea ce echivala cu a recunoaște că deja erau considerați cadavre. Era iritat.

Odată ajunși la bordul navei-mamă, corpurile au fost transportate în unitatea medicală și lăsate în grija roboților medici. În mod normal, aceste unități chirurgicale aveau o rată de succes de șaizeci la sută, atâta timp cât prognosticul vital al pacientului nu era compromis iremediabil. Nu erau concepute pentru a face minuni și nu readuseseră niciodată la viață o persoană moartă. Ele operau, în principal, prin adăugarea de proteze, înlocuirea organelor și stropirea întregului ansamblu cu un roi de nano-particule auto-replicatoare concepute pentru a remedia găurile din program. Majoritatea transplanturilor nu erau respinse timp de doi ani. Aparatele operau rapid, iar pacienții puteau, în general, să-și reia viața normală în trei zile. Acest lucru era util în perioadele de conflict armat.

Cele trei trupuri au fost așezate pe mesele de examinare, în timp ce detectoarele își îndreptau razele laser asupra anatomiei lor fără cusur.

Aproape imediat, a sunat un mesaj de alertă:

— Diagnostic imposibil. Absența organelor. Subiectul analizat nu corespunde niciunei forme de viață cunoscute. Potențial energetic ridicat detectat. Posibilă fisiune atomică. Ipoteză adoptată: *dispozitiv nuclear tactic neamorsat*.

— Bombe pe picioare, a mârâit Théa, asta e tot ce-mi trebuia.

Dezamăgiți, s-au despărțit pentru a merge în cabinele lor. Nerespectând recomandările postate în baie, David a stat mult sub duș, apoi, prăbușindu-se pe patul său, a rămas cu mintea goală, privind în tavan.

Pierduse noțiunea timpului când, o bubuitură a umplut coridoarele, stârnindu-i curiozitatea. Sărind în picioare, a pornit să afle ce se întâmpla. Mai întâi a dat peste niște agenți speriați, care păreau să fugă de ceva, dar nu îndrăzneau să înceapă să alerge. Rumoarea creștea pe măsură ce echipajul se înghesuiau unul în altul, ca pasagerii unei nave care naufragiază. În cele din urmă, la curba unui coridor, a văzut-o pe Shakana. Adolescenta goală explora împrejurimile sălii de tratament cu un mers leneș. Cu un zâmbet pe buze, mângâia obiectele cu vârful degetelor, ca și cum formele și materialele din jur nu-i erau familiare. Părul ei roșcat o înfășura ca o pelerină și, prin contrast, accentua albeața pielii ei, lipsită de alunițe sau pistrui.

David stătea nemișcat, neștiind cum să o abordeze. Cum te adresezi unei zeițe? Acum că revenise la viață, Shakana părea și mai tânără. Câți ani părea să aibă? Paisprezece? Dar oare această aparență corespundea cu realitatea?

— Domnișoară? a spus el. Cum te simți?

Dându-și seama de prostia lui, se grăbi să adauge:

— Nu ai de ce să te temi. Ești înconjurată de prieteni care te-au eliberat din închisoarea în care ai fost ținută.

Fata a pivotat grațios pe călcâie și l-a privit fără jenă. Părea că nu-și dădea seama de nuditatea ei sau că nu era preocupată de ea.

— Am fost în închisoare? întrebă ea. Nu-mi amintesc nimic.

Vorbea într-o engleză de modă veche, cu accent rusesc, așa cum era la modă cu douăzeci de ani mai devreme, în timpul Marelui Război Patriotic împotriva Imperiului Chinez. Fără să știe de ce, David bănuia că joacă comedia inocenței.

Privirea o trădează, se gândi el. Nu este a unui copil.

Aproape imediat, adolescenta exclamă:

— Oops! Cred că am ratat intrarea. Trebuie să fi greșit secolul. Prietenii tăi nu au apreciat că mă plimb goală pe coridoare. Totuși, mi s-a părut fermecător... Ei bine, cel mai bun lucru este să resetăm succesiunea întâlnirii.

Acum vorbea cu accentul cockney al lumii interlope din Londra.

— Cum te cheamă? a spus ea în timp ce se apropia de David, care făcu un pas înapoi, uimit.

S-a prezentat, spunând că este un fost veteran. Ea a ascultat distrată, răsucindu-și una dintre buclele ei roșcate în jurul degetului arătător.

Iar pe mine, a întrerupt ea, cum mă cheamă?

— Nu ai nicio idee? se miră David.

— Nu. Așa funcționăm noi, zeii. La fiecare o sută de ani memoria noastră este resetată. Creierile noastre sunt formate, dacă vrei. Tot ce ne rămâne este sistemul de bază, informațiile de care avem nevoie pentru a porni, dar nu avem software. Nu face fața aia, încerc să-ți explic pe înțelesul tău. Încă nu mi-ai răspuns. Cum mă cheamă?

— Shakana.

— Nu, glumești? Ți se pare că arăt ca Shakana? Crezi că am de gând să-mi pun o piele de panteră și să joc rolul de zeiță a junglei?

Vocea scandalos de vulgară era atât de nepotrivită cu aspectul fizic al fetei, încât David își pierdu cumpătul. Interlocutoarea sa și-a dat seama de acest lucru, deoarece a corectat imediat situația, adoptând dicția unei tinere din societatea londoneză. Dintr-o dată, chiar dacă era goală, părea că a scăpat dintr-un roman de Jane Austen.

— Vă rog să mă iertați, domnule, a spus ea, făcând o plecăciune incongruentă. Dar sunt în proces de repornire, iar datele mele de bază întâmpină unele dificultăți în a se adapta la context. În orice caz, nu pot accepta, în mod decent, să mi se spună Shakana. Ce părere ai despre... Anatalia?

A pronunțat în stil francez, coborând pleoapele ca și cum i-ar fi fost rușine să arate o asemenea îndrăzneală.

În mod clar, personalități multiple se ciocneau în mintea ei, bucăți de vieți trecute pe care *formatarea* nu le ștersese în întregime. Aceste frânturi de existență se întrepătrundeau, se înnodau între ele, luptându-se să iasă din vid și să revină în centrul atenției.

— Ți-aș fi recunoscătoare dacă mi-ai da ceva cu care să mă acopăr, a spus Anatalia. Nu mi-am dat seama că îți jignesc pudoarea exhibându-mă în felul acesta.

David s-a grăbit să se ducă la infirmerie pentru a lua un halat alb. Tânăra fată l-a îmbrăcat.

— Să nu stăm pe hol, spuse David. Îmi vei explica în ce constă procedura ta de *reinstalare*. Sunt nou în asta. Nu mă învinovăți.

Se simțea de parcă vorbea cu un robot care suferise o eroare de sistem. Când s-au așezat în sala de așteptare a zonei medicale, Anatalia a vorbit pe un ton calm.

— Trebuie să înțelegi un lucru fundamental: eu pot avea o mie sau două mii de ani. Este imposibil să păstrezi în memorie un asemenea cumul de amintiri, ai înnebuni. Asta s-a întâmplat cu primii zei pe care i-a dat omenirea. De aici și poveștile cu sacrificii umane, măceluri și ritualuri sângeroase. Prin urmare, Autoritatea de Guvernare Divină a instituit un sistem de amnezie artificială care șterge amintirile zeităților actuale la fiecare sută de ani. Gândește-te că este ca și cum ai reseta contorul. O supapă de siguranță care ne protejează de paranoia și megalomanie. Această revenire la punctul de plecare ne oferă o nouă șansă de a ne desfășura activitatea fără a purta povara greșelilor din trecut. Ne ferește de remușcările care ne-ar împiedica luarea deciziilor și ne-ar face ineficienți.

David s-a agitat pe scaunul său.

Își bate joc de mine? se gândi el, luptându-se cu enervarea care îl cuprindea.

— De aceea habar nu am de ce m-au băgat muritorii în închisoare, a continuat Anatalia. Trebuie să fi greșit la una dintre misiunile mele anterioare. Puterea este un lucru teribil și, în plus, ești sub presiunea oamenilor, cu cerințele lor constante și nerezonabile. Întotdeauna vor mai mult. Este stresant. Așa ajungi să faci greșeli.

— Fără memorie, *serios?*

— Imagini. Umbre. Roșu, mult roșu. Dar nu mai mult, repornirea e gata. Îți spun, sunt ca un hard disk care tocmai a fost formatat.

David a rămas precaut, în ciuda privirii inocente pe care i-o arunca Anatalia.

— Această... guvernare divină, a îndrăznit el, poți să-mi vorbești despre ea?

— Nu, sunt informații clasificate la care muritorii nu au acces. Nu fiți prea exigent, explicați-mi de ce m-ați reactivat în schimb?

Adunându-și mințile, a încercat să explice cât mai clar posibil ce se aștepta de la ea și de la camarazii ei.

Să creăm o lume de la zero, asta e ? a spus Anatalia când a terminat.

— Noi furnizăm planeta, a corectat el. Dar este stearpă, lipsită de atmosferă, apă și vegetație – pe scurt, este nelocuibilă.

— Oh! Înțeleg, ne angajezi ca grădinari peisagiști. Nu este nicio

rasă de creat? Nicio religie de stabilit? Nu este foarte interesant.

Era o cochetă, simandicoasă. Avea nevoie doar de o ceașcă de ceai în mână.

Târfă mică! se gândi el, rugându-se ca ea să nu-i poată citi gândurile.

— Ce puteri ai? a întrebat el în cele din urmă.

— Nu am nici cea mai vagă idee, a chicotit Anatalia. Aceste puteri nu sunt niciodată la fel, ne sunt distribuite prin rotație, în urma unei trageri la sorți. De fiecare dată când suntem resetați le schimbăm. O să aflu pe măsură ce le folosesc.

Și-a dat ochii peste cap, a zâmbit și a concluzionat:

— Acum voi avea nevoie de puțin timp singură pentru a-mi finaliza actualizarea. Dacă nu vă deranjează prea mult.

David se ridică în picioare. Tocmai când se pregătea să părăsească încăperea, observă că în jur de douăzeci de curioși se adunaseră în spatele ferestrelor care dădeau spre coridor. Înainte de a pleca, a activat controlul oblonului, astfel încât Anatalia să se poată bucura de un minim de intimitate.

Zece minute mai târziu, se afla într-o conferință improvizată cu Théa, July și mai mulți oficiali de pe nava-mamă, ale căror nume nu le știa, și care îi cerură să le raporteze cât mai fidel ceea ce spusese zeița. Participanții erau extrem de nervoși și se tot întrerupeau unii pe alții, fără a-i da timp lui David să răspundă.

— În concluzie, a oftat el, ea se descrie ca un fel de funcționar public aparținând unei administrații divine care guvernează viața Universului. O *guvernare*, spune ea, din care ea nu este decât o rotiță printre multe altele. Acești funcționari publici sunt repartizați sistematic de îndată ce au rămas în același post timp de un secol. Memoria le este ștearsă și li se conferă noi puteri despre care nu știu nimic.

— Nu este neverosimil, a remarcat Théa. La urma urmei, întotdeauna există cineva care trage sforile celui care trage sforile. Manipulatorul este el însuși manipulat, *ad infinitum*.

— Prostii blasfemiatoare! a scuipat comandantul navei, un susținător fervent al lui Nothanos al III-lea. Ce e în neregulă cu tine? Vrei să atragi mânia lui Dumnezeu asupra noastră? Permite-mi să-ți reamintesc că oaspeții noștri, dacă doresc, pot doborî această navă cu o pocnitură de degete!

July aprobă.

David și-a pierdut interesul în cearta care a urmat. Îngrijorat, a decis să părăsească întâlnirea, altercațiile amenințând să se transforme într-o încăierare, și se întoarse în cabina sa, unde se întinse pe patul său. Oboseala nervoasă l-a învins și a adormit în zece minute. L-a trezit senzația unei prezențe la căpătâiul său. Anatalia stătea pe marginea patului. Îmbrăcată doar în halatul de infirmieră, îl privea cum doarme.

— Arăți extenuat, a spus ea. Nu ești atât de tânăr pe cât pari, nu-i așa? Cel puțin asta e ceva ce avem în comun. Am vrut să te asigur că nu am avut intenții rele. De fapt, nu am primit nici-o instrucțiune. Nici un sfat, asta e capcana. Sunt liberă, înspăimântător de liberă. Trebuie să-mi impun interdicții, înțelegi? Dar energia care se zbate în mine mă împinge să fac contrariul. E ca un uragan care așteaptă să măture totul. Sunt însărcinată cu un cataclism, dacă îmi permiți să folosesc această imagine foarte... umană. Va trebui să-mi folosesc această putere foarte repede, altfel o să-mi scape de sub control. Dacă nu reușesc să o canalizez spre creație, va deveni un factor de distrugere.

David s-a îndreptat. Mâna lui se atinse de coapsa goală a fetei. Anatalia a observat retragerea lui și a șoptit:

— Aspectul meu este înșelător, nu uita niciodată asta. De fapt, habar nu am care este adevărata mea formă, sau dacă am una. Poate că sunt doar o minge de energie cusută în corpul meu, un plic conceput pentru a-mi facilita interacțiunile sociale cu muritorii?

— Am eliberat doi dintre... colegii tăi, spuse David. I-ai văzut?

— Nu. Oricum, e puțin probabil să-mi amintesc de ei. Vrei să mi prezinți?

David a grăbit-o spre sala de recuperare, unde cei doi efebi zăceau inconștienți pe mesele de examinare. Cu o mișcare rapidă, Anatalia a dat la o parte cearșaful care le ascundea goliciunea și i-a privit un minut.

— Nu, a scăpat ea. Nu trezesc nicio amintire în mine. Totuși, iertați-mi expresia, dar chiar arată ca doi puțoi mici. Cred că vei avea probleme cu ei. Doar privindu-i îmi fac o impresie proastă. Doi imbecili frumoși. Cum se spune? Ah, da: *scandalagii*.

— Sunt foarte tineri.

— Nu fii naiv! Ambalajul nu dovedește nimic. Probabil că au peste două mii de ani. Au văzut zeci de civilizații ridicându-se și prăbușindu-se.

— Scuză-mă, dar de ce... guvernarea ar crea zeități malefice?

— Încă o dată gândești ca o ființă umană, zeii nu sunt nici buni, nici răi, sunt doar forțe creatoare. Când lucrurile nu merg bine, este întotdeauna vina omului.

— Dar spui că aceștia doi ne vor face probleme...

— Da, pentru că au prea multă energie în ei. Pot să o simt pe punctul de a exploda. Când o vor elibera, nu va ieși nimic bun din asta.

— Ascultă, oftă David, acesta nu este un subiect care să mă bucure, dar trebuie să știi că în timpul detenției, în timp ce erai inconștienți, ați fost echipați cu un dispozitiv de telecomandă care se va activa la cel mai mic semn de ostilitate din partea voastră.

— Oh!, a exclamat Anatalia, fără să pară speriată. Ce interesant. De ce nu-mi explici și mie?

În fața incredulității zeiței, David s-a gândit că ar fi o idee bună să apeleze la Théa, a cărei autoritate în materie de arme nu putea fi pusă la îndoială. Din păcate, acesta a eșuat.

— Această amenințare este absurdă, a decretat Anatalia. De ce să încercăm să evadăm, vă întreb? Nu ați înțeles că suntem amnezici, fără slujbe și fără prieteni? Unde am putea să ne ducem? Suntem niște zei șomeri, nimic mai mult, lipsiți de sprijin, neștiind nimic din Universul care îi înconjoară. În plus, de ce am refuza oferta ta de muncă? Nu ar fi în interesul nostru, deoarece avem nevoie urgentă de a elibera energia care clocotește în noi și care ne va distruge pe termen scurt dacă rămâne nefolosită. Înțelegeți asta? Inactivitatea ne va ucide... Va provoca un cataclism care va distruge mai multe planete. Acum că ne-ați reactivat, suntem ca niște cazane sub presiune. Dacă nu dăm drumul la aburi, totul va exploda. Ar fi trebuit să ne lăsați să dormim în camerele noastre, până la urmă nu era atât de rău acolo.

David și Théa nu au găsit nimic de replicat.

9

În zilele care au urmat, Anatalia nu și-a permis nici-o extravaganță, spre dezamăgirea echipajului iubitor de miracole.

— Nu sunt o atracție de bâlci, a mârâit adolescenta când David a menționat această problemă. Nu fac trucuri de magie pentru a-i face pe oamenii vulgari să râdă. Am oroare de aceste demonstrații de prost gust pe care zeii cred că trebuie să le facă. Ce te aștepti să fac? Să trec prin pereți, să răsară flori la fiecare pas pe care îl fac? Crezi că asta i-ar liniști pe idioții ăia care își petrec timpul spionându-mi fiecare mișcare? Dacă insiști, mă voi forța să te mulțumesc.

David nu a insistat.

Efebii nu păreau să iasă din inconștiență, așa că a întrebat-o pe Anatalia, care i-a răspuns morocănoasă:

— Nu vezi că se prefac că dorm ca să te enerveze? Este în stilul acestor doi idioți. Mi-am dat seama de la prima vedere. De ce i-ai ales pe ei? Nu mai era nimeni altcineva în catalog? Nici un alt zeu la promoție? Sper că ai obținut o reducere serioasă la ăștia doi!

David se obișnuise în cele din urmă cu aceste schimbări constante de registru. Uneori, Anatalia juca rolul de ingenuă romantică, sărutându-l și suspinând în timp ce adopta ipostaze languroase, dar alteori, își dădea înfățișarea unui huligan de sex feminin, spunându-i *tu* ca unui iubit de mult timp și scuipând un șir de înjurături în toate limbile vechii Rusii.

David nu se putea decide dacă aceasta era o strategie pentru a-l dezechilibra sau dacă avea de-a face cu o zeiță care suferea de tulburare bipolară. Din când în când, ea simțea nevoia să își ceară scuze:

— Am *bug-uri* în program, a gemut ea. Nu mă învinovați pe mine, sunt încă în modul beta. Probabil că sunt niște linii de cod fantomă care nu au fost șterse și care mă deranjează. Lucrez la asta. Cu puțin noroc, voi ajunge la stadiul de zero defecte într-o săptămână.

Deloc surprinzător, nu avea nevoie să mănânce sau să doarmă. Noaptea, se plimba prin navă, sperându-i pe membrii echipajului care o vedeau apărând de nicăieri, zâmbitoare și distantă, ca o fantomă dintr-un basm gotic.

David a descoperit în curând că July avea o venerație nemărginită pentru ea. Acest lucru l-a supărat. Când i-a atras atenția asupra acestui lucru, ea i-a replicat:

— Voi nu puteți înțelege, sunteți atei. Eu cred în ea. Ea va face din Almoha un paradis în care vom fi fericiți să trăim, unde nimeni nu va mai flămânzi niciodată și unde frica va fi alungată.

Când vorbea așa, expresia ei era cea a unui dependent de droguri aflat în plină euforie.

Îngrijorarea lui David a crescut când a realizat că fiica sa era acum singură. După ce părăsise dormitorul echipajului, își instalase o saltea pe coridorul din fața cabinei Anataliei și dormea acolo, întinsă la ușă ca un câine care apără casa stăpânului.

Acest val de evlavie s-a răspândit în rândul ocupanților navei, iar navigatorii, asistentele și mecanicii purtau cu toții medalii artizanale cu fotografia Anataliei surmontată de inscripția: CRED!

— Era inevitabil, a bombănit Théa. Nu există nimic mai toxic decât speranța. Așa ești obligat să înghiți orice vis fără speranță.

Fredrick Albersson, comandantul, a instalat un bust termo-format al zeiței în refectoriu. În fiecare dimineață, el se prosterna în fața acestui artefact și recita o slujbă stângace în fața unei audiențe care creștea cu fiecare zi ce trecea.

— Dacă Anatalia este un fals? a sugerat Théa într-o seară, în timp ce ea și David stăteau în refectoriu la o halbă de bere. La urma urmei, nu a furnizat încă nici-o dovadă a abilităților sale.

Neliniștile lui David erau de o altă natură.

— Suntem cu adevărat siguri că avem o modalitate de a-i neutraliza? Nu sunt convins de povestea asta cu telecomanda care le-ar putea provoca dezmembrarea imediată. Miroase a formulă magică de doi bani. Dacă personalul ar fi vrut să ne liniștească pe bani puțini, nu ar fi făcut-o altfel.

— Posibil, recunosc Théa. Nici eu nu sunt prea entuziasmată. Dacă nebunii ăștia o iau razna, vom avea probleme mari. Până la urmă, e ca și cum am fi luat trei psihopați dintr-un azil și le-am dat cheile regatului. Mă întreb: oare Nothanos și-a pierdut mințile?

Anatalia nu acorda atenție manifestărilor de evlavie. Ea nu apărea niciodată la adunări publice și nu oferea nicio binecuvântare când un membru al echipajului se prosterna în timp ce trecea.

— Contrar a ceea ce spun oamenii de secole, i-a spus ea lui David, zeii nu mor atunci când oamenii nu mai cred în ei. *Este invers!* Divinitățile sunt distruse de adorația muritorilor care cer prea mult de la ei. Nu există nimic mai periculos decât fervoarea. Ea îi împinge pe oameni să își înmulțească pretențiile. Pentru că ne oferă sacrificii, ei își proclamă dreptul la miracole! Ca și cum ar fi de la sine înțeles! Miracolul obligatoriu, le-am auzit pe toate! Ne epuizăm încercând să le facem pe plac, ne pierdem energia, slăbim... și când nu mai avem puterea de a crea noi minuni, acești nenorociți ne repudiază. Urăsc fervoarea. Mă îngrozește.

După ce a pierdut orice contact cu fiica sa, David s-a apropiat treptat de Théa.

— Tocmai am dat peste July, a murmurat femeia soldat într-o dimineață, în timp ce se alătura veterinarului în refectoriu. La naiba! A scăpat de uniformă și și-a pus un fel de tunică stupidă decupată dintr-un cearșaf. Arată ca o vestală sau ceva de genul ăsta. Merge desculță. Când am trecut pe acolo, era ingenuncheată în fața ușii Anataliei, spunând o rugăciune. Îi curgeau lacrimi pe obraji și zâmbea. M-a speriat foarte tare. Nu-mi place cum decurg lucrurile. Dacă va continua așa, nava se va transforma într-o mănăstire. Am aflat că trei dintre băieții mei s-au ras în cap și se adună să cânte imnuri noaptea. La naiba! Îi cunosc pe băieții ăștia, până azi erau câini de război, iar acum se transformă în preoți!

— Știi ce a plănuit Nothanos după ce ajungem pe Almoha? a întrebat David.

— Primul pas este terraformarea. Micii noștri zei trebuie să reușească să livreze un paradis la cheie Bisericii Iertării Universale Intergalactice. Acesta este contractul. Nothanos estimează că trebuie să fie gata în șapte zile. A citit despre asta într-o carte veche și vrea să se descurce la fel de bine.

— *O săptămână?*

— Da. Imediat ce paradisul va fi construit, îl vom popula prin transplantarea tuturor pământenilor care vor dori să meargă acolo, cu condiția să fie înregistrați ca fiind credincioși adevărați. Îi vom teleporta continuu. Aceasta este foaia de parcurs. Nothanos este

convins că mutarea poate fi finalizată în două săptămâni. De aceea a apelat la DEUS. Terraformarea convențională ar fi fost prea costisitoare și ar fi însemnat să aștepte mai mulți ani. Dar cu zeii, serviciul rapid este garantat. Poți pocni din degete și paradisul îți este servit fierbinte, ca o pizza.

David își trecu o mână peste față.

— Și dacă nu există nimic divin în legătură cu pensionarii noștri? a sugerat el. Ce se va întâmpla?

— Habar n-am. Dar un lucru este cert, am examinat citirile stabilite de scanerul blocului medical. Oricare ar fi adevărata lor natură, tipii ăștia sunt capabili să genereze la fel de multă energie ca un accelerator de particule. Astea sunt vești bune și vești proaste. Totul depinde de ceea ce fac cu abilitățile lor.

— De ce nu suntem deja în drum spre Almoha?

— Comandantul așteaptă ca celelalte două specimene să se trezească. Acestea sunt ordinele lui Nothanos. Dacă puștii nu-și recapătă cunoștința, va trebui să ne întoarcem la penitenciar pentru a le elibera înlocuitorii.

— De ce să facem asta?

— Pentru că, potrivit Sanctității Sale, este nevoie de trei pentru a terraforma Almoha. Dacă nu este o trinitate, nu va fi suficient.

Din fericire, cei pe care David i-a poreclit *efebii* au ieșit din somn două zile mai târziu, în timp ce Théa plănuia deja o nouă expediție.

Ca și în cazul Anataliei, băieții își petreceau timpul rătăcind goi pe coridoare, cu organele genitale fluturând în vânt. Impasibili, nu scoteau niciun cuvânt și se uitau fix la micii oameni, care se înclinau pe lângă ei. David se gândea în sinea lui că Anatalia avusese dreptate: *două magnifice puțe mici*.

— Miroase a necaz... a profetizat Théa. Nu par să fie prea interesați de noi.

David crezuse, în mod naiv, că Anatalia ar putea acționa ca un mediator și debloca un dialog care se clătina în acest moment, dar ea a refuzat categoric, cu un oftat de dezgust.

— În niciun caz! a spus ea. Nu vreau să am nimic de-a face cu nemernicii ăia. Ce crezi, că zeii sunt buni amici? Ți-ai ieșit din minți!

— Dar tu spui că nu-i cunoști...

— Da, este adevărat. Dar instinctul meu este să stau departe de ei. De regulă, zeii nu socializează. Scoate-ți din minte acele povești

mitologice în care Jupiter, Odin și toți ceilalți își petrec timpul făcând sex și chefuind. Este grotesc. Noi nu suntem oameni, nu avem impulsuri sexuale sau sociale. Nimic nu ne atrage unul spre celălalt. Nici sexul, nici dragostea... Energiile noastre sunt antagoniste. Dacă intrăm în contact, explodăm. Ca materia și antimateria. Așa că vă puteți imagina că nu se poate vorbi de copulare!

— Acest lucru nu vă va facilita colaborarea în viitor.

— Fără îndoială, dar așa stau lucrurile. Nu trebuie să ne atingem unul pe celălalt în niciun caz. Dacă aş pune vârful degetului arătător pe pielea lui Albakhan, s-ar produce o descărcare de energie care ar distruge echipamentul electric al navei. Niciun computer nu ar supraviețui.

David s-a grăbit să verifice acuratețea acestor afirmații. Ascuns la colțul unui pasaj, a observat că, deși Albakhan și Solvator se lăsau atinși de adoratorii lor, aveau grijă să nu se atingă niciodată unul pe altul și păstrau o distanță de siguranță unul față de celălalt, dincolo de care nu se aventurau niciodată.

Nu a trecut mult timp până când acești Gemeni muți și-au arătat puterile cu o serie de farse care ar fi fost mai potrivite la locul de joacă al unei școli.

În primul rând, pentru a sublinia apartenența lor divină, au încetat să mai meargă ca toată lumea și se deplasau doar levitând la zece centimetri de sol. Pluteau de-a lungul coridoarelor, statui vii ale căror picioare auguste nu atingeau niciodată podeaua. Apoi, în timp ce echipajul s-a adunat în refectoriu, au transformat vinul în apă și au redus porțiile de mâncare la dimensiunea unui degetar. În cele din urmă, într-o dimineață, echipajul de cabină a observat că toate uniformele se micșoraseră în timpul nopții. Doar copiii de cinci ani ar fi putut să le îmbrace.

Nu au fost exprimate reproșuri, iar adorația pentru Gemeni a fost chiar întărită. Anatalia, mica zeiță roșcată, fusese lăsată în plan secund. Nu mai rămăsese decât July și o mână de zeloți care o venerau orbește.

— Știi de ce oamenii tăi îi preferă pe Albakhan și Solvator? a spus Anatalia într-o zi când David a vizitat-o. Pentru că au ceva amenințător. Impresionează. Frica dă roade. Am făcut greșeala de a fi drăguță. Ar fi trebuit să fiu personajul negativ. Uitasem cât de masochiști pot fi muritorii când vine vorba de religie.

David a fost alarmat de gelozia care se ascundea sub această glumă.

A doua zi, Anatalia s-a apucat să populeze nava cu mici creaturi de basm: spiriduși, gnomi, unicorni și dragoni zburători nu mai mari decât o vrabie. Din păcate, trucurile ei au venit prea târziu, stârnind doar un interes politicos și fiind respinse ca fiind prostii tipic feminine, opera unei zeițe cu puteri limitate.

Anatalia a fost umilită. Din acel moment, războiul cu Gemenii a fost declarat.

Acesta a fost momentul pe care comandantul Albersson l-a ales pentru a anunța că saltul cuantic care îi va aduce în raza de acțiune a lui Almoha va avea loc chiar în acea seară.

De îndată ce efectele transei au dispărut, toată lumea s-a grăbit să intre în sala de ședințe a navei, singura dotată cu o fereastră panoramică care le permitea să vadă lumea exterioară altfel decât prin intermediul unui ecran de computer. Panoul de polycarbonat de zece centimetri grosime nu oferea cu siguranță o priveliște demnă de *Cartea Recordurilor*, dar era singura *gaură a cheii* prin care echipajul putea privi pentru a vedea ce se întâmplă în cosmos, în jurul uriașei cutii de sardele în care putrezeau deja de prea mult timp.

David și Théa nu s-au lăsat mai prejos și nu au ezitat să-și facă loc cu coatele în fața rândului. Almoha se afla în fața lor, la câteva mii de kilometri depărtare, o minge cenușie care nu promitea nimic bun.

— E foarte mică... a suspinat Théa. La naiba, mi-o imaginam mai mare. Ar putea s-o ocolim în doar șapte zile... *pe jos* și fără să ne grăbim.

— Nu așa cum este în momentul de față, declară comandantul Albersson. Gravitația sa este de o sută de ori mai mare decât cea a Pământului. De îndată ce ai ieși din navetă, ai fi strivit ca o roșie coaptă. Nu exagerez, corpul tău, oasele tale, ar fi reduse la terci.

— Chiar și cu compensatoarele de gravitație? insistă David.

— Costumele noastre spațiale nu sunt suficient de puternice. Dacă am ateriza această navă pe suprafața Almoha, ar fi comprimată. Lupta împotriva unei astfel de gravitații ar necesita o cheltuială de energie pe care nu o putem susține. După aproximativ douăzeci de minute, fuzelajul ar fi laminat... și noi cu el. Nu, nu vom ateriza până când procesul de terraformare nu va începe. Deocamdată, trebuie doar să păstrăm distanța față de perimetrul atracției. Dacă Almoha ne satelizează, suntem futuți.

— Dar cum o vor transforma zeii? a întrebat o voce anonimă. Pot face asta de la distanță? Vor trebui să debarce?

— În acest caz, a intervenit un alt membru al echipajului, vor trebui să fie transportați acolo cu o navetă, iar cei care o pilotează vor fi expuși la pericolele gravitației...

— Așa este! a fost de acord o a treia voce. Propun să discutăm imediat acest lucru într-o ședință a sindicatului. Toată lumea în camera 3, tovarăși. Se va vota prin ridicarea mâinii.

Lui David îi părea rău pentru comandant, care era copleșit de evenimente. De asemenea, el a observat că niciunul dintre *zei* nu se învrednicise să onoreze adunarea cu prezența lor. July era și ea absentă, ceea ce nu era surprinzător, din moment ce nu se despărțea niciodată de Anatalia.

În ciuda riscurilor pe care le implica o debarcare prematură, David era nerăbdător să părăsească nava, unde izolarea prelungită încuraja un comportament aberant. Poate că, o dată afară, echipajul își va reveni?

Și-a întors atenția spre planeta luminată de albedo-ul unui soare minor, Silphae. Cu greu putea exista o lume mai stearpă decât această bilă de biliard gigantică. O bilă de biliard deteriorată, răzuită, marcată de miile de meteoriți care, din zorii timpurilor, se prăbușiseră pe suprafața ei.

— Este o insulă pustie a cosmosului, a murmurat Théa. Nu este foarte mare și nu este foarte primitoare. Să sperăm că pensionarii noștri vor ști cum să remedieze asta.

Intrigat de absența Anataliei, David a decis să o verifice. A găsit-o în cabina ei, așezată pe pat. Îngenuncheată în spatele ei, July îi peria părul, ca un servitor umil. Nu și-a ridicat privirea când tatăl ei a trecut pragul și nici nu l-a salutat. Pentru ea, nu exista nimic altceva decât Anatalia. David era umilit de acest lucru, dar încerca să nu lase să se vadă.

— Suntem în vizorul lui Almoha, a spus el brusc. Pregătiți-vă de debarcare. E timpul să facem minuni.

Anatalia l-a privit cu ochi răi. Dintr-o dată părea mai puțin sigură pe ea decât de obicei.

— Ce s-a întâmplat? s-a îngrijorat David. Ai trac?

— Nu, a suspinat fata roșcată, am cedat... Se pare că nu pot să-mi declanșez puterile.

— Și totuși ai creat spiriduși, elfi...

— Sunt numai prostii, trucurile unui prestidigitator de bâlci. Când vine vorba de a modela o lume, de a face să crească munți și păduri

pocnind din degete, asta e cu totul altceva.

— Și?

— Și nu-mi amintesc cum să canalizez energia necesară pentru aceste minuni. Baza mea de date este incompletă sau coruptă. În acest moment, dacă aş ateriza pe această planetă nenorocită, nu aş fi în stare nici măcar să mă protejiez de efectele gravitației. Aş fi zdrobită.

— Glumești?

— Din păcate, nu. Trebuie să aştept până când sistemul se va reinstala complet în capul meu. Resetarea mea durează mai mult decât mă aşteptam. În momentul de față sunt vulnerabilă, doar puțin mai puternică decât un om, dar va trece. Lasă-i pe Gemeni să dea cele trei lovituri, abia aşteaptă să joace rolul de vedetă.

David nu a insistat. Confuzia Anataliei părea reală. Era speriată.

Enervat, s-a întors înapoi pentru a-l avertiza pe căpitan, dar l-a găsit în conferință cu delegații de sindicat de la bord.

— Cum arată? a întrebat el.

— Nu e prea rău, a spus Théa. Trei piloți s-au oferit să aterizeze naveta pe suprafața Almoha, cu condiția să îi transporte pe Albakhan și Solvator.

— Bine, atunci!

— Da. Micuța noastră roșcată nu este populară. Trebuie să recunoaștem că nu a reușit să-și impresioneze publicul. Pentru următoarea ei apariție, sugerează-i să-și pună un corset de piele neagră și să țină un bici. Băieților le plac dominatoarele.

David a făcut o grimasă.

— Toată treaba asta pute, a bombănit el. Toată această discuție despre zei îmi stă în gât. Cine sunt acești... *oameni*?

Théa a ridicat din umeri în semn de ignoranță.

— Dacă te face să te simți mai bine, a spus ea, gândește-te la ei ca la niște entități dintr-un univers paralel. Ți se pare mai credibil?

Habar n-avea.

Problemele sindicale au fost rezolvate, naveta a fost pregătită. Comandantul a simțit nevoia să țină o scurtă predică pentru a sărbători ceea ce ar putea fi considerat punerea pietrei de temelie a catedralei din spațiul cosmic, unde credincioșii Bisericii Iertării Universale Intergalactice își vor găsi refugiul mult aşteptat. Era un discurs bombastic, împletit cu metafore şubrede... Albakhan și

Solvator ascultau, schimbând priviri batjocoritoare.

Îmbrăcați în costumele lor de compensare a gravitației, piloții au venit să îngenuncheze în fața Gemenilor pentru a obține o binecuvântare care nu a venit. După o clipă de jenă, s-au ridicat în picioare rușinați și s-au îndreptat spre pistă, unde îi aștepta vehiculul lor.

— Își asumă un risc destul de mare, a șoptit Théa. Compensatoarele ar putea ceda în orice moment. Comandantul a spus că vor avea la dispoziție doar o oră pentru a face călătoria dus-întors. După aceea, generatoarele contra-câmpului vor înceta să mai funcționeze din lipsă de energie.

Fără să adreseze un cuvânt mulțimii, care le urmărea evoluția cu ochi halucinați, Gemenii au urcat în navetă. Era ceva supraréalist în a vedea acești bărbați goi stând lângă cosmonauți îmbrăcați din cap până în picioare.

O sirenă a început să sune, informând spectatorii că era timpul să evacueze platforma. Începea depresurizarea.

Cu inima strânsă, David, aflat în sala mare, a văzut naveta desprinzându-se de pe nava-mamă și îndreptându-se spre Almoha.

— Haideți, a îndemnat Théa, vom putea urmări mai bine evoluția lor pe ecranele din rotonda de control. Naveta este echipată cu camere care vor transmite în timp real evoluția expediției.

S-a lăsat atras. Toate ecranele erau aprinse și oamenii se îmbrânceau pentru a se apropia de ele. Unii își aduseseră aparate de fotografiat pentru a surprinde acest moment istoric.

Conștientizând că sunt filmați, piloții au încercat să facă o figură curajoasă. Unul dintre ei a ridicat triumfător degetul mare în sus și a spus o glumă care nu a fost auzită. Imaginea s-a cutremurat, ca și cum naveta ar fi fost supusă unor vibrații teribile. Lui David i s-a părut că a văzut diverse semnale de avertizare aprinzându-se pe tablourile de bord. Vehiculul suferea în mod clar de efectele gravitației. Absorbită de planetă, părea să cadă ca o piatră. Din ce în ce mai repede.

— Rahat, i-a șoptit Théa la ureche. Nu arată prea bine.

Atingerea buzelor calde de tâmpla lui a fost ca un șoc electric. Dar nu era momentul potrivit.

În ciuda puterii motoarelor cu împingere inversă, aeronava nu a reușit să își încetinească coborârea. Acest lucru a compromis manevra de aterizare.

— O să se prăbușească! a suspinat cineva din public. Coboară prea repede.

Comandantul a cerut liniște cu o voce ascutită. Fața îi picura de sudoare. Impactul cu solul a fost vizibil din trepidația camerelor de luat vederi, unele dintre ele fiind smulse din suporturile lor. Odată revenit calmul, trei dintre camerele de luat vederi – care fuseseră întoarse – au transmis imagini cu cosmonauții care se deplasau cu capul în jos.

— Totul este în regulă, spuse vocea căpitanului, ne-am descurcat bine. Nici-o avarie care să periclitizeze drumul de întoarcere. Ne debarcăm pasagerii și ne întoarcem la navă...

Ecranele de control au arătat ușa sasului care se deschidea, dezvăluind peisajul arid al planetoidului. Albakhan și Solvator, cu spatele la cameră, ieșeau din navetă. Fără să țină cont de scara de acomodare, au levitat până la sol. Peisajul pustiu din jur se potrivea cu goliciunea lor și, pentru prima dată de când se treziseră, păreau că se integrează în peisaj.

Doi Adams descoperind ce s-a ales de paradisul de pe pământ după un conflict atomic..., a meditat David, înăbușindu-și un râs nervos.

Spre surprinderea tuturor, i-au văzut punând picioarele pe pământ și mișcându-se ca toată lumea. *Mergeau!* Era un semn... Un semn bun, fără îndoială.

— Arată ca niște îngeri! se bâlbâia cineva în spatele lui David, care se gândea: *îngeri, da... dar îngeri de fier.*

Dintr-o dată, în timp ce adunarea râsufla ușurată, costumul pilotului-șef s-a zbârcit. Armura, comprimată de un baros invizibil, s-a pliat ca un acordeon. Deodată, cască transparentă – inundată de stropii viscerali ai corpului zdrobit – s-a transformat într-o hartă stacojie a lumii.

Un urllet colectiv de teroare a umplut încăperea. Cel de-al doilea pilot, care se grăbise să-și salveze șeful, deja avea aceeași soartă. Camerele de luat vederi nu au cruțat niciun detaliu al costumului sfărâmat, al căștii inundate cu amestecul de organe comprimate. Apoi a venit rândul navetei să se zbârcească. De îndată ce computerul de bord a fost aplatizat, ecranele s-au umplut cu paraziți.

În cameră, bărbați și femei plângeau. Alții își ascundeau fețele în mâini.

Comandantul Albersson, într-un efort lăudabil de a stăvili panica,

a spus cu o voce tremurândă:

— Martiri... Îi vom venera ca pe niște martiri. Fiecare mare cauză îi are. Nu poate fi altfel. Ei vor fi ai noștri și îi vom prețui.

Théa s-a aplecat spre David și i-a șoptit:

— Ai văzut asta? Gemenii... știau ce se întâmplă, dar nu au întors capul și nici nu au făcut vreo mișcare pentru a-i salva pe bieții ticăloși. Nu le-a păsat deloc.

Tragedia a aruncat echipajul într-o stare de năucire care a perturbat operațiunile navei, abia când computerul a semnalat o defecțiune iminentă a reciclatorului de aer, toată lumea s-a întors la posturile lor.

Psihologul navei și-a petrecut restul zilei dând mesaje liniștitoare și consultații *post-traumatice*. Pe baza conversațiilor care înfloreau în jurul său, David a concluzionat că nimeni nu a acordat atenție comportamentului Gemenilor. Reputația lor nu suferise în niciun caz din cauza insensibilității lor. În timp ce el reflectă despre asta către Théa, ea îi răspunde:

— În orice caz, chiar dacă ar fi observat, le-ar fi găsit scuze. Ei sunt favoriții lor. Probabil pentru că sunt arătoși... atât de stupid.

— Dar și Anatalia este frumoasă.

— Nu este același lucru. E ca un copil. Nu pare capabilă să protejeze un popor. Pentru ca asta să se întâmple, șeful ei ar fi trebuit să o facă să arate ca o mamă, ca un părinte. Albakhan și Solvator, cu mădularele lor de taur, impresionează atât bărbații, cât și femeile. Îmi pare rău, dar asta contează într-o campanie electorală. La urma urmei, despre asta este vorba, nu-i așa? Să determinăm cine va fi zeul zeilor. Cine va conduce Almoha.

David s-a temut brusc că ea avea dreptate. Nimic bun nu ar fi ieșit dintr-o confruntare între adversari divini. A decis să lămurească lucrurile cu Anatalia, pentru că era vital ca ea să se întoarcă în cursă cât mai repede posibil.

— Ha, ha! ricană Théa, vei deveni consilierul ei de campanie? Antrenorul ei! Sper să-ți placă.

De îndată ce s-a aflat în prezența tinerei zeițe, a atacat frontal:

— Ar trebui să ne pregătim pentru o confruntare între tine și gemeni? Mi se pare că, în trecut, ați fost uniți într-o mișcare, GOD, pentru a prezenta un front unit împotriva oamenilor care încercau să vă limiteze puterile.

— Nu-mi mai amintesc, a suspinat Anatalia. Această informație a fost ștearsă din baza mea de date. Acestea fiind spuse, este posibil ca guvernarea să ne pună în mod deliberat în competiție unul cu celălalt. Promovările noastre profesionale și viitoarele noastre misiuni vor depinde de succesele sau eșecurile care vor rezulta. Zeu major, zeu minor... ai prins ideea.

Mă ia peste picior, medită din nou David. Dar, în adâncul sufletului său, nu era sigur. Mitologia pământeană era plină de legende care înfățișau zei organizați într-o ierarhie strictă, asemenea directorilor unei companii multinaționale cu ramificații vaste. În vârful piramidei se afla CEO-ul divin, cu puteri care se diminuau pe măsură ce se cobora pe etaje. La parter se aflau spiritele casnice, cu puteri derizorii. Pe ce treaptă a acestei scări era cocoțată Anatalia? Era ea echivalentul unei simple secretare? Sau chiar o stagiară, limitată la prepararea cafelei și la fotocopiere, în timp ce gemenii personificau tineri directori...

La naiba! s-a gândit el, poate că nu am reanimat zeița potrivită...

— Trebuie să ieși din cabină, a spus el. Arată-te! Jocul a început și nu poate fi jucat fără tine. Albakhan și Solvator au un punct de sprijin pe Almoha. Nu te mai tăvăli în melancolia ta. Nu am încredere în cei doi... Mi-e teamă de ceea ce pun la cale.

A avut grijă să nu adauge: *iar tu îmi pari cea mai puțin nebună dintre voi.*

Anatalia a părut sensibilă la acest limbaj și a fost de acord să-l însoțească în sala de observație, unde camerele de luat vederi ale navei, îndreptate spre planetă, transmiteau în timp real acțiunile gemenilor.

Imaginea era uneori pixelată, dar, în general, transmisia a rămas stabilă.

— Cum vor proceda? se îngrijoră David. Există un protocol, un manual de instrucțiuni?

— Da, a spus Anatalia, uitându-se la ecrane. Primul lucru care trebuie făcut este să creăm o atmosferă respirabilă și să modificăm gravitația. Acest lucru le va cere să cheltuiască o cantitate enormă de energie. După aceea, probabil că vor trebui să se odihnească timp de câteva săptămâni, așa cum scrie în Biblia voastră. Restul, natură și insecte, este doar decor... Simplu ca bună ziua. Totul se face cu micro-bioelemente extrase din sol. Întotdeauna există ceva viu al

cărui ADN poate fi reorganizat. Nimic nu este niciodată complet mort. Prin reciclare găsim ceva care să modeleze creaturi mai mult sau mai puțin viabile. Trebuie să cauți.

Nimic nu este niciodată complet mort... Inima lui David se scufundă. Pe baza acestei axiome zburase la Ozataxa în speranța de a o readuce la viață pe Ula, soția sa. Acum se căia.

De la aterizarea pe Almoha, gemenii nu se mișcaseră nici măcar un centimetru. Timp de șase ore au stat spate în spate, ca niște dueliști care urmau să numere zece pași înainte de a pivota pe călcâie și de a deschide focul. Mai mult ca oricând, erau ca două statui antice care sfidau uzura veacurilor.

Dintr-o dată, Albakhan a început să meargă, urmat imediat de Solvator. Cu spatele unul la celălalt, mergeau în direcții opuse, ritmul lor fiind din ce în ce mai rapid. Picioarele lor goale lăsau urme adânci pe pământ, urme care izbucneau în flăcări, trasând traiectoria proprietarilor lor în puncte de foc.

— Rahat! gâfâi Théa. Ce este asta?

— Ritualul, nimic mai mult", a spus Anatalia. Sunt în curs de definire a diviziunii inițiale. Vor împărți planeta în trei zone egale. Fiecăruia dintre noi i se va alocă una dintre aceste părți și apoi va fi decretat zeu unic al acestui district. Asta înseamnă că vom avea dreptul să creăm tot ce vrem, să construim un univers fără a trebui să dăm socoteală vecinilor noștri. Liniile de demarcație vor trebui să fie considerate frontiere impracticabile.

— Impracticabile? a exclamat David.

— Da. Gemenii și cu mine vom da naștere la trei universuri antagoniste. *Etanșe*. Libertatea de mișcare de la unul la altul nu va fi o opțiune. Dacă oamenii vor încerca să treacă o graniță pentru a emigra în districtul vecin, vor pieri prin combustie spontană.

— Nu este posibil, a protestat David. Nu la asta ne gândeam...

— Din păcate, așa va fi, a spus Anatalia. Ar fi trebuit să citești mai bine instrucțiunile înainte de a ne reactiva. Ți-am explicat deja că naturile noastre sunt antagoniste. Așadar, fiecare dintre noi va crea o lume ale cărei caracteristici sunt incompatibile cu celelalte două. Oamenii care populează aceste trei universuri vor fi adaptați în consecință și nu vor putea concepe trecerea de la unul la altul. La urma urmei, pot trăi peștii în aer liber și păsările în mare? Nu, nu pot. Același lucru va fi valabil și pentru migranți. Odată ce s-au adaptat la legile fizice ale noii lor patrii, vor trebui să trăiască acolo

pentru tot restul vieții lor... chiar dacă regatul de alături pare mai atractiv. Pentru a le reaminti această regulă fundamentală, liniile de graniță vor fi pentru totdeauna delimitate de o barieră de foc, cea care este trasată de Albakhan și Solvator.

— Combustie spontană, nu-i așa? a mârâit Théa.

— Da, este curat și rapid. Considerăm că acest proces este mai uman decât moartea prin sufocare sau prin dezintegrare celulară, cum ar fi iradierea. Arderea atinge o coardă sensibilă și are un efect de descurajare. Există, de asemenea, o notă de *pedeapsă divină care* nu este deloc neglijabilă.

— Ce se întâmplă dacă infractorii folosesc costume de azbest?

— Focului ceresc nu-i pasă de azbest sau de orice alt material de protecție. Focul divin este capabil să lichefieze granitul dacă este necesar. Vă sfătuiesc să luați în serios acest avertisment și să vă informați managerii.

— De ce o astfel de compartimentare? O astfel de dorință de a interzice libera circulație a persoanelor? Se pare că guvernul dumneavoastră face tot ce poate pentru a vă învrăjbi unii împotriva altora.

— Nu este imposibil. Probabil că, consideră că este un mod de a ne împinge să excelăm, de a ne stimula inventivitatea. În cele din urmă, câștigătorul va fi cel ai cărui subiecți nu au încercat să încalce niciuna dintre frontierele învecinate. Pe scurt, cel care a creat condiții optime de viață.

David, încercând să își ascundă confuzia, și-a îndreptat din nou atenția spre ecranul de control. Albakhan și Solvator se mișcau atât de repede încât nu se mai puteau distinge. Doar linia de foc rămăsese vizibilă, arzând împotriva oricărei logici în această atmosferă lipsită de oxigen.

Vor trasa întreaga planetă? s-a bâlbâit el.

— Da, a spus Anatalia distrată. Nu le va lua mult timp, nu e foarte mare. Și, după cum vezi, sunt niște alergători destul de buni.

Nimeni nu a dormit în acea noapte. Membrii echipajului care nu erau de serviciu s-au adunat în sala de mese pentru a urmări evoluția situației pe ecranele instalate în jurul navei. Căni de cafea neagră au fost împărțite în jurul meselor, împreună cu tuburi de pastile împotriva somnului. Toți ochii au rămas fixați pe granița de foc trasată de gemeni care, deocamdată – după ce trecuseră în partea ascunsă a lui Almoha – rămâneau invizibili. Minunea acestor flăcări care ardeau sfidând un conținut scăzut de oxigen îi impresionase până și pe cei mai sceptici. Cu atât mai mult cu cât planeta era măturată sporadic de o ceață de bromotrifluormetan generată de dezintegrarea unor minerale necunoscute.

Zeci de bărbați și femei, cu mâinile împreunate, îngenuncheați, se înghesuiau pe coridoare, intonând rugăciuni confuze. Această fervoare o enervă pe Anatalia, care declară răspicat:

— Mă duc jos, nu pot să stau aici în timp ce acești doi nenorociți își fac numărul.

— Niciun pilot nu se va oferi voluntar să meargă cu tine, a spus căpitanul cu severitate. Îmi pare rău, draga mea, dar tu nu ești în atenția publicului.

— Nu am nevoie de nimeni să piloteze un vehicul atât de rudimentar ca navetele tale, a replicat tânăra. Împrumută-mi una și promit că voi dezvolta o zonă unde gravitația va fi adaptată metabolismului tău, suficient de mare pentru ca tu să așezi această navă acolo.

— În regulă, a capitulat ofițerul. Nu se va spune că am refuzat să cooperez. Mergi la hangare, voi da ordinele necesare. Sper că știi ce faci.

David, Théa și July au însoțit-o pe zeiță până la hangare.

— Te simți în stare să faci față? a întrebat fostul veteran. Dacă nu reușești...

— Știu, a spus Anatalia, cu siguranță voi fi discreditată. Ca să fiu sinceră, nu știu. Poate că, odată pusă la zid, îmi voi recăpăta puterile. Vom vedea.

Au privit-o trecând prin ușile etanșe ale pistei. July plângea. O implorase pe zeiță să o lase să o însoțească la Almoha, dar aceasta o respinsese fără milă. David nu-și mai recunoștea fiica în această adoratoare cu înfățișare luminată, gata să facă cele mai rele sacrificii pentru a-i face pe plac obiectului venerației sale. Era convins că ea nu ar fi ezitat să-i taie gâtul dacă ar fi ridicat mâna împotriva Anataliei.

Au stat în spatele ușii închise ermetic până când sunetul motoarelor le-a spus că naveta părăsea nava-mamă.

— Bine, a spus Théa. Nu avea de ales. Acum să vedem dacă această mică pacoste îi poate învinge pe cei doi ticăloși. Mi-ar plăcea destul de mult, recunosc.

Au urmărit pe ecrane coborârea avionului, apoi ieșirea Anataliei.

În refectoriu era liniște. Toată lumea era se uita la navetă, așteptând momentul în care aceasta va fi strivită de gravitație. Dar nu a fost așa.

Acolo, pe câmpia pustie, Anatalia a făcut trei pași, și-a scuturat părul, și-a dat jos rochia și, goală, s-a așezat în poziția lotus.

— Sunt sigură că e doar un spectacol, a suspinat Théa. Partea zen – *Om Mani Padme Hum*^{10} – este pentru a impresiona galeria.

— Bine, a oftat David, dar a reușit să împiedice turtirea navetei, asta e deja o victorie. Asta înseamnă că ea controlează gravitația lui Almoha.

— Da, pe o rază de zece metri...

— Este un început.

Primele minuni au avut loc în timpul nopții și au provocat o mare agitație pe navă. Camerele au filmat în direct apariția și creșterea a trei arbuști, care au fost văzuți ieșind din pământ, crescând cu o viteză prodigioasă și întinzându-și rețeaua de ramuri. Imediat după aceea, au apărut păsări care au zburat în jurul Anataliei înainte de a se cocoța în frunziș. Transmisia era încă foarte aproximativă, dar nu se putea nega faptul că frunzele copacilor se mișcau în bătaia vântului și că păsările erau de o rasă necunoscută.

David a zâmbit. Cu această prestidigitație, zeița roșcată reușise să le ia fața Gemenilor, care nu creaseră încă nimic.

— Haida-de! a mârâit Théa, enervată de fervoarea echipajului. Nu e nimic magic în toate astea, ea nu face decât să recombine moleculele culese de ici și colo, din jurul ei. Apoi, ea construiește lanțuri de ADN și le accelerează multiplicarea. Ea jonglează cu particule așa cum alții jonglează cu mingi de spumă.

— Da, a spus David, dar este o jonglerie sacră.

Puțin mai târziu, s-a descoperit că Anatalia făcuse o greșală: frunzele de pe copaci erau de fapt pene, iar păsările foloseau frunzele pe post de pene! Din fericire, puțini oameni erau conștienți de această inversiune.

La prânz, măsurătorile telemetrice au anunțat că o zonă de gravitație redusă a fost creată în jurul Anataliei. Așa cum promisese, aerul și gravitația se adaptaseră cerințelor umane într-un spațiu de mărimea unui teren de fotbal. Un spațiu totuși suficient de mare pentru a ateriza nava.

Schimbător ca întotdeauna, echipajul a pariat doar pe zeița cu părul roșu și i-a retrogradat pe gemeni pe plan secund..

Au început procedura de apropiere, care nu era lipsită de pericol, deoarece gravitația a rămas neschimbată peste tot. Nava-mamă a fost în curând absorbită de Almoha și, la fel ca și navetele, le-a dat

ocupanților săi iluzia de a cădea ca o nicovală. David a strâns din dinți și s-a agățat de scaun, convins că se vor prăbuși. Din fericire, zona de gravitație scăzută generată de Anatalia forma un dom care, imediat ce au intrat în el, a făcut ca împingerea inversă a motoarelor cu reacție să fie pe deplin eficientă.

După ce aeronava a aterizat, o agitație nebună a blocat accesul la sas. Ofițerii au încercat să atragă atenția echipajului asupra necesității de a nu se aventura în afara zonei terraformate, dar nimeni nu i-a ascultat.

Nu a reușit nici-o încercare de disciplinare a mulțimii surescitare care a pus piciorul pe terenul Almoha și care se extazia pentru orice. Roboții au fost desfășurați în grabă pentru a delimita porțiunea de teren dincolo de care gravitația revenea, reducându-i pe cei neavizați la terci. S-au pus țărugi și s-a trasat o linie de frontieră cu vopsea roșie, simbolizând prezența pericolului. Cu această ocazie, erori de control de la distanță au condus trei roboți în afara perimetrului de siguranță: aceștia au fost aplatizați ca niște cutii de bere goale.

Echipajul s-a adunat în jurul celor trei copaci, cu penele lor foșnind în vânt. Nimeni nu părea surprins să vadă păsările acoperite de frunze, care păreau să aibă dificultăți în a zbura. Toată lumea zâmbea. David însuși era cuprins de o dulce euforie.

Târfa aia mică! se gândi el brusc. *A adăugat un strop de protoxid de azot în compoziția aerului. Bravo! Încă un mod de a scăpa de critici.*

Clătinându-se, a întors spatele fabuloasei livezi și s-a apropiat de Anatalia, care stătea încă în poziția lotus, cu ochii închiși.

— Deci? a spus Anatalia, când David a ajuns lângă ea. Ce părere ai? Nu e rău pentru început, nu-i așa?

— Sunt ceva *bug-uri*, a răspuns veterinarul. Copacii cu pene...

— Știu, voi face ajustări. O fac instinctiv, spontan. Este ca și cum ai picta cu degetele.

— Aerul... ne-ai drogat, nu-i așa?

— E un cuvânt mare! Să zicem *umezit*. Protoxidul de azot se obține cu ușurință din descompunerea plantelor îngropate. Asta îmi economisește timp. Dacă vreau să construiesc repede, nu pot să pun la punct finisajele. Asta va veni mai târziu. Deocamdată, va trebui să vă mulțumiți cu o schiță.

— Cum îi veți hrăni pe toți acești oameni... ca să nu mai vorbim de imigranții care vor sosi în curând?

— Acest pământ nu este sterp. Este plin de elemente care pot fi recombinate la infinit. Un adevărat joc de construcție. Contrar a ceea ce ați putea crede, a fost cândva locuit, în antichitate. În subsol, detectez corpuri din care pot extrage ADN-ul. Același lucru este valabil și pentru plante: văd semințe și germeni închiși în blocuri de argilă fosilă. Știu cum să reactivez aceste celule – pe care voi, oamenii, le-ați declara inutilizabile – pentru a da naștere la alte specii. Dar această activitate mă va secătui de o parte din energie și, după un timp, va trebui să intru în hibernare pentru a o reface. Voi crea bazele acestui univers, iar apoi lucrurile ar trebui să se genereze singure prin mecanica copulativă... Mașina va fi lansată.

— Dar mâncarea de astăzi?

— Voi încărca aerul cu spori nutritivi pe care îi vei absorbi în timp ce respiri. Îți vor asigura aportul zilnic minim de calorii și îți vor da o senzație iluzorie de sațietate. Asta e tot.

David rămase tăcut. În timpul conversației lor, Anatalia nu deschisese nici măcar o dată ochii sau gura. Vocea ei răsunase în creierul interlocutorului ei fără să treacă prin urechile acestuia.

— Lasă-mă în pace, a spus ea mental. Trebuie să mă concentrez. Încerc să fac oi din ADN-ul recuperat din ceea ce pare a fi un omoplat de dinozaur. Dacă nu vrei să fie canibale și să-și mănânce partenerele, nu-mi mai distrage atenția, o reconfigurare ca aceasta necesită un minim de atenție.

David s-a retras fără a insista. Picioarele lui nu mai atingeau pământul, sau cel puțin așa credea el. Puțin mai departe, Théa și July stăteau pe spate, râzând prostește în timp ce priveau copacii cu pene. Și, în timp ce vrăbiuțele care se încăpățâneau să zboare își pierdeau frunzele cu fiecare bătaie de aripi, strigau:

— E toamnă, e toamna păsărilor!

David s-a întins pe sol, a închis ochii și a adormit cu o plăcere inegalabilă.

A doua zi, comandantul a dispus ridicarea unor adăposturi temporare din tablă ondulată. Roboții au trebuit să facă treaba, deoarece oamenii, aflați încă sub efectul protoxidului de azot, au rămas amorfi. David însuși avea dificultăți în a-și ordona gândurile. Angoasa și durerea îl părăsiseră. Ar fi putut să se holbeze la degetele de la picioare ore întregi, într-o deplină împlinire metafizică. Din când în când, într-o străfulgerare de luciditate, se gândea că Anatalia

juca jocul cu cărți măsluite și că nu era deloc *fair-play*.

Mai mulți copaci au răsărit din pământ. Albaștri, verzi, roșii. Ramurile lor purtau frunze adevărate, dar și fructe ciudate, luminoase, parfumate cu paciuli și care, odată culese, nu putrezeau niciodată. Acestea puteau fi folosite și ca torțe la lăsarea întinericului.

Pământul crăpat era acoperit de o iarbă cauciucată ale cărei fire se răsuceau. Dacă mângâiai covorul într-o direcție, acesta torcea, dar dacă îl mângâiai în direcție opusă, se iveau țepi otrăvitori. Aceste minunății asemănătoare desenelor animate îl enervau pe David. Și-ar fi dorit ca Anatalia să fi luat lucrurile mai în serios.

În cele din urmă, din tufișuri au ieșit un fel de animale.

Arătau de parcă ar fi fost desenate de un copil, atât de aproximativă era anatomia lor (în special lipsa organelor genitale). Printre ele se aflau oile promise de Anatalia, niște bulgări mari de lână ale căror culori se schimbau la fiecare două minute. Nu behăiau, dar la intervale regulate produceau un sunet de clopoțel foarte incongruent. După un timp, David a fost cuprins de o îndoială: oare aceste lucruri chiar existau? Nu cumva gazul îi provoca halucinații grotești? Dacă... dacă... dacă Anatalia se folosea de un truc hipnotic pentru a-i convinge că creaa un paradis?

Șoareci mari au început să galopeze prin iarbă. Mâncau gunoiul și apoi, când se săturau, se metamorfozau într-un fruct delicios în formă de ou pe care oamenii se aruncau cu lăcomie. Orice excremente erau absorbite într-o secundă de sol, care le transforma imediat în flori. Copacii de apă în formă de baobab aveau sarcina de a potoli setea pământenilor. Tot ce trebuiau să facă era să-i străpungă cu un briceag pentru a lăsa să iasă un lichid rece și mentolat. Rana din scoarță se vindeca după aproximativ zece secunde, închizând scurgerea.

David s-a întrebat cum va privi echipajul navei aceste miracole de basm când efectele gazului vor începe să dispară. Poate că vor fi mai puțin iertători decât erau astăzi.

Luptând împotriva letargiei fericite care îi șoptea să se întindă în iarbă și să tragă un pui de somn interminabil, s-a apropiat de linia roșie care marca zona dincolo de care gravitația își revendica drepturile. Cu ochii întredeschiși, a încercat să vadă ce se întâmpla pe teritoriul Gemenilor, de cealaltă parte a graniței de flăcări.

Privirea i s-a oprit pe bastionul unei păduri cu trunchiuri strânse

și copaci maiestuoși, parcă desprinși dintr-un tablou din epoca clasică. Nu era nimic extravagant în acest peisaj romantic, în care o ceață fină plutea în aer. Tot ce lipsea era un cerb și o căprioară care beau dintr-un iaz înconjurat de stufărișuri.

— Dumnezeule! a râs el, nu se poate mai ieftin de atât!

Dar era îngrijorat. Nu exista oare riscul ca oamenii să prefere această mizerie picturală în locul delirului suprarealist al Anataliei?

Pierdu noțiunea timpului. Hrănit doar cu spori distribuiți prin aerosoli, a slăbit cinci kilograme. Pentru a evita orice provocare, Anatalia a mărit procentul de protoxid de azot suspendat în aer, astfel încât echipajul navei s-a scufundat într-un somn asemănător cu o comă. Cu toate acestea, viața lor nu era în pericol, deoarece puteau respira pentru a continua să se hrănească.

Zeița roșcată a simțit în curând cum îi scad puterile. Va trebui să intre în hibernare. În mai puțin de o săptămână, terraformase terenul care îi fusese acordat. Aerul era respirabil, gravitația acceptabilă... Cât despre floră și faună, improvizase cu mijloacele pe care le avea la îndemână și considera că se descurcase destul de bine. Dacă viziunea ei asupra paradisului nu coincidea cu cea a muritorilor, era păcat! Trebuia să se obișnuiască cu ea. Cel puțin asta îi spusese lui David.

Odată ce atmosfera ambientală a fost curățată de toate gazele euforice, echipajul navei a ieșit din amorțeală pentru a descoperi cu ochi critici universul născocit pentru ei.

Așa cum prezisese David, jumătate din adunare și-a exprimat rezerve puternice. Această lume părea ciudat de neterminată. Au fost rostite cuvinte ca, *schite, caricaturi și ciorne*.

— Este ca și cum ai răsfoi o carte cu ilustrații pentru copii de trei ani, a spus o femeie cu timiditate. Este prea... colorată, prea naivă. V-ați uitat bine la aceste animale? Cele mai multe dintre ele nu au picioarele de aceeași lungime!

— Îmi amintește de parcul de distracții în care îi duceam pe nepoții mei, a bombănit un mecanic. Nu este serios. Să mă întorc în copilărie nu este genul meu.

Alții, dimpotrivă, au fost extaziați de această întoarcere la *original*, la puritate. Pe scurt, existau două facțiuni opuse. Pe scurt, de la început au apărut două facțiuni opuse între care, mai devreme sau mai târziu, aveau să apară fricțiuni și probleme.

David ar fi vrut ca Anatalia să ia în considerare aceste critici, dar a găsit-o întinsă pe iarbă, inconștientă. Când a îngenuncheat pentru a o trezi, July l-a împins violent.

— Nu o atinge! a răcnit ea. Hibernează. E epuizată, trebuie să-și refacă energia. Voi prelua eu în această perioadă.

— Ce vrei să spui?

— Ea continuă să comunice cu mine în visele mele. Așa îmi dă instrucțiuni, îmi dă răspunsuri...

David a făcut un pas înapoi. Oare July își pierduse mințile?

— Nu pot să o las așa, a spus tânăra cu vehemență. Voi recruta voluntari pentru a construi un templu în jurul ei.

În aceeași zi, nu i-a fost greu să adune o echipă care s-a apucat să sape cu mare entuziasm pentru a-i oferi Anataliei refugiul pe care îl

merita.

Simțindu-se inutil, David s-a întors pe navă pentru a vorbi cu comandantul. L-a găsit discutând cu Théa. Amândoi păreau îngrijorați.

— Deci? a întrebat el. Care este situația?

— Teraformarea este destul de satisfăcătoare în ceea ce privește aerul și gravitația, a răspuns ofițerul. Zeița s-a ținut de cuvânt, parametrii sunt stabili. Sunt mult mai puțin entuziasmat de stilul universului pe care a considerat că este potrivit să-l creeze. Mi se pare imatur... Excesiv de *feminin*. Este regretabil. Nu știu cum va reacționa Sanctitatea Sa. Am trimis o dronă să survoleze teritoriile gemenilor, sunt foarte diferite, poate ciudate, dar mai *serioase*.

— În concluzie, a intervenit Théa, ne temem că, odată ce caracteristicile celor trei regiuni vor fi cunoscute, coloniștii vor refuza să debarce aici.

Iritat că a fost întrerupt, comandantul i-a tăiat vorba și a spus:

— De aceea trebuie să începem de pe acum să-l convingem pe Sanctitatea Sa Nothanos al III-lea să se stabilească aici. Propun să începem să construim o reședință papală. Prezența a acestui palat ne va conferi o preeminență incontestabilă asupra altor teritorii, care ne vor fi apoi supuse din punct de vedere administrativ.

— Presupun că, la fel ca Anatalia, gemenii sunt în hibernare, a spus Théa. În plus, nu au forța de muncă necesară pentru a întreprinde lucrări de arhitectură. Acesta este un neajuns pe care trebuie să-l exploatăm.

David nu ar fi pus mâna la foc. Înainte de a adormi, extenuat de efort, efebii ar fi putut crea o legiune de gnomi-constructori cărora să le fi fost încredințată sarcina de a ridica piramida papală. Théa și Comandantul nu luaseră în considerare această posibilitate.

Lucrările au început a doua zi, sub conducerea inginerului de bord care fusese promovat la gradul de mare arhitect, iar July a controlat fiecare propunere, pe care pretindea că o depune – într-un vis! – spre aprobarea zeiței adormite.

Datorită roboților, munca a progresat rapid. Membrii echipajului, care au devenit de bunăvoie părinți fondatori ai Almoha, au descoperit cu circumspecție surprinzătoarele legi decretate de Anatalia.

Singurul animal comestibil – și care se lăsat capturat cu o

bunăvoință curioasă – a fost oaia care își schimba culoarea. De îndată ce una era ucisă, alte trei apăreau prin generare spontană. Carnea nu avea niciodată același gust. A căpătat gustul de pui, vită, rață sau pește. Și toate în timpul aceleiași mese. Același lucru era valabil și pentru sucul de baobab. În aceeași ceașcă, cafeaua se transforma brusc în vin, apoi în limonadă sau *aqua simplex*, *indiferent* de preferințele băutorului.

Nu a trecut mult timp până când s-a descoperit că excrementele de oaie, odată uscate, făceau trabucuri euforice excelente.

Celelalte animale, care erau pur decorative, nu puteau fi prinse niciodată și nu erau comestibile. Principala funcție a păsărilor era de a cânta serenade pentru public cu un potpuriu al hiturilor din ultimii zece ani, care uneori te enerva.

Din păcate, nu toată lumea a fost amuzată de aceste minuni. S-a format un grup de protestatari, al căror slogan putea fi rezumat într-o singură propoziție: *Să fim serioși! Suntem prea bătrâni pentru a trăi într-un nenorocit de desen animat!*

Unii s-au grăbit să sublinieze că, crearea acestui univers nu ar fi trebuit să fie încredințată unei femei, cu atât mai puțin unei zeițe de paisprezece ani.

David, care se îndoia cu tărie de naivitatea Anataliei, se întreba dacă nu cumva mica pacoste nu crease acest mediu copilăresc cu scopul ascuns de a stârni nemulțumirea. De ce, se întreba el? Nu știa.

Îngrijorarea lui a crescut atunci când a examinat imaginile transmise de dronă, care înfățișau regatele vecine ca fiind excesiv de virile. Acolo, totul era stâncă abruptă, cascade torențiale și păduri ciudate în care animalele de pradă alergau. Erau lumi concepute pentru a atrage tinerii în căutare de aventuri palpitante.

Tărâmuri virgine care trebuiau explorate cu un cuțit la cureauă și o pușcă în mână. Locuri în care nu exista riscul plictiselii și unde te puteai depăși pe tine însuși, devenind în sfârșit un erou... David putea vedea cu ușurință ce se ascundea în spatele acestor clișee atât de dragi romanelor pentru adolescenți din tinerețea sa. Tentăția, capcana, moartea...

Băieții vor găsi inevitabil regatul Anataliei de nelocuit din cauza nonsensului său infinit, vor visa să treacă granița de flăcări pentru a emigra la gemeni. Acest lucru nu va fi lipsit de drame atunci când combustia spontană îi va transforma în statui de gudron.

La sfârșitul săptămânii, templul care o adăpostea pe Anatalia era gata. În fiecare dimineață, închinătorii veneau aici pentru a depune brațe mari de flori de papagal, care învățaseră să repete numele zeiței, până când se ofileau și vocile lor deveneau un murmur inaudibil.

A început să se răspândească o credință ciudată, conform căreia zeița era capabilă să schimbe destinul oamenilor dintr-o dată. Tot ce trebuia să faci era să-ți faci o programare la preoteasă – July – și să îi prezinți un rezumat al vieții pe care doreai să o duci. July scria acest sinopsis în *Cartea Destinelor* și îl trimitea Anataliei care, din adâncul somnului ei, organiza viitorul fiecărui solicitant în funcție de aspirațiile sale.

David nu a încetat niciodată să fie uimit de credulitatea acestor oameni, dintre care cei mai mulți erau tehnicieni competenți, cu o pregătire științifică considerabilă. În niciun moment nu păreau să-și dea seama că alunecau pe panta superstiției.

— Poate mă voi duce și eu să o văd pe fiica ta, a chicotit Théa. Doar ca să-i pot comanda zeiței un ponei roz care se cacă monede de aur, ca în povești.

Se înșela: dorințele de fericire ale candidaților au rămas ciudat de rezonabile. Tot ce își doreau era să reușească în această nouă viață, să fie fericiți și să-și întâlnească sufletul pereche. Totul era foarte obișnuit.

July, cu un scris de mână atent, înregistra aceste dorințe într-un registru contabil recuperat din dulapul de aprovizionare al navei.

Așa erau zilele în regatul Anataliei, zeița roșcată.

Lucrurile s-au complicat și mai mult atunci când au sosit primele contingente de coloniști de pe Pământ.

Dronele care zburau deasupra celor trei districte bombardau în permanență navele care au părăsit Pământul cu imagini ale imigranților care fugeau de persecuțiile la care erau supuși acum credincioșii Bisericii. Aceste documentare erau difuzate la nesfârșit pe canalele de televiziune naționale, iar călătorii leneși își alungau plictiseala urmărindu-le până la hipnoză. Așa că, atunci când li s-a cerut să își aleagă zona de aterizare, majoritatea au optat pentru teritoriile create de gemeni. David fusese pregătit pentru acest lucru, dar comandantul Albersson a încasat cea mai mare parte a loviturii, deoarece se convinsese că construcția palatului papalității va atrage

credincioșii care doreau să trăiască în umbra lui Nothanos al III-lea. Nu a fost așa, iar cei câțiva imigranți care au ales să trăiască în sectorul Anatalia au fost în principal femei cu copii, văduve, divorțate sau fete tinere descurajate de caracteristicile excesiv de masculine ale lumii gemenilor. Albersson a fost umilit. După ce fusese unul dintre primii care pusese piciorul pe Almoha, ura să se trezească responsabil de o mânăstire de maici.

— În curând, a mârâit el, vor fi zece femei pentru fiecare bărbat, și nu sunt sigur că masculii au de ce să fie liniștiți. După părerea mea, nu va trece mult timp până când aceste doamne îmi vor contesta autoritatea și vor cere instaurarea unui matriarhat de drept divin.

Într-o dimineață, Milos Holbeck, inginerul de propulsoare cu protoni căruia i se încredințase sarcina de a construi reședința papală, l-a tras deoparte pe David. Până la înființarea coloniei de pe Almoha, Milos fusese întotdeauna jovial, dar de când Albersson îl promovase arhitect – o sarcină pentru care nu se simțea prea bine pregătit – starea lui de spirit se înrăutățise.

— Trebuie să-ți spun ceva ciudat, a șoptit el, aruncând o privire precaută în jur. În timp ce săpau în fundațiile palatului, roboții au dat peste ceva foarte neobișnuit. Știu că știi multe despre monștri, de aceea am nevoie de părerea ta.

David l-a urmat în barăcile în care erau stivuite instrumentele de telemetrie și calculatoarele pentru modelarea arhitecturală holografică.

— Uită-te la asta, a spus Milos, arătând spre un punct oval din subsolul modelului 3D. La început am crezut că este un depozit de minerale. Sondele estimează că obiectul este făcut dintr-un fel de oțel. Are treizeci de metri lungime și douăzeci de metri lățime. De fapt, se întinde ca un soclu sub picioarele noastre...

— ... dar ați respins această ipoteză..., a adăugat David.

— Da, pentru că forma este prea simetrică. Uite... acolo, și acolo... arată ca niște dălți. Este deliberat. Există o intenție estetică aici. Arată ca o operă de artă, sau ceva de genul ăsta de rahat. Am crezut că planeta nu a fost niciodată locuită. Pe scurt, am ordonat roboților săpători să îndepărteze o parte din artefact. Va trebui să-l studiem.

Ieșind din colibă, au intrat într-un tunel modular care ducea în subteran. Trei minute mai târziu, au ieșit într-o criptă luminată. Șase

roboți lucrau acolo, mutând molozi.

Milos nu se înșelase, era într-adevăr un artefact modelat într-un oțel mai strălucitor decât mercurul și înfățișând cadavre încâlcite. David estima numărul cadavrelor la cinci sute. Formau un morman înfricoșător de membre răsucite, piepturi și pânțe găurite, cioturi care se întindeau spre cer. Capete tăiate împodobeau perimetrul monumentului, în maniera *memento mori* renascentiste.

— E o adevărată nebunie, a spus Milos cu o voce distorsionată. Al naibii de barbar...

— Este un monument funerar, a murmurat David. Uite, morții... sunt războinici în armură, care au murit cu armele scoase.

— Înfrorător, da! E prea realist. Uită-te mai atent la detalii...

Intestinele care ies din stomacuri. Și aici, poți vedea plămânii în partea de jos a pieptului deschis. Venele, tendoanele, nimic nu a fost lăsat pe dinafară.

David a îngenuncheat la marginea monumentului.

Meticulozitatea cu care fuseseră reprezentate trupurile era suspectă. Îl făcea să se simtă neliniștit. Strângându-și fălcile pentru a-și învinge repulsia, a întins mâna și a atins fața unui războinic cu gura deschisă și dinții spărți. Un topor îi fusese înfipt în craniu; sângele și stropii de creier fuseseră reproduse pe fierul armei cu un realism uluitor.

— A găfâit brusc. Asta... asta nu este doar o sculptură. Sunt cadavre reale care au fost *metalizate* cu ajutorul unui procedeu necunoscut.

— Ce vrei să spui? Vrei să spui că sunt fosilizate?

— Într-un fel, da. Dar în loc să se transforme în piatră, s-au transformat în fier. Dintr-un motiv oarecare, au vrut să immortalizeze această scenă în seara unei bătălii. În loc să îngroape morții, aceștia au fost lăsați acolo unde zăceau la sfârșitul bătăliei.

— Dar de ce? Este indecent.

— Habar n-am. În unele culturi nu există nimic mai glorios decât să mori cu o sabie în mână.

Încerca să raționalizeze cu o voce rece pentru a potoli anxietatea care se acumulase în el. În realitate, monstruoasa *sculptură* îl speria de moarte.

— Nu este natural, repeta Milos. Ni s-a spus că planeta este neatinsă, dar nu este adevărat. S-au întâmplat multe lucruri rele aici.

— Haide, îl temperă David. Chestia asta ar putea fi veche de o mie

de ani. Să nu ne lăsăm purtați de val. De ce nu cauți în bazele de date în ce perioadă își transformau oamenii, morții în statui de oțel? Între timp, nu mai spune nimănui, avem deja destule dificultăți în atragerea emigranților în districtul nostru.

Simulând o încredere pe care era departe de a o simți, s-a întors cu spatele la câmpul de luptă. Milos s-a grăbit să îl urmeze. Neliniștea lor s-a atenuat de îndată ce au revenit la suprafață.

După ce și-a luat la revedere de la inginer, David s-a dus să- i spună Théei despre descoperire.

— Nu-mi place, a mârâit ea când și-a terminat povestea. Îmi amintește de anumite legende pe care ni le povesteam în armată. Povești despre planete deșertice folosite ca câmpuri de luptă. Lumi în care singurul motiv pentru a ateriza era acela de a se ucide între ei. După ce problema era rezolvată, supraviețuitorii se întorceau acasă, lăsând cadavrele pe teren.

— Planete folosite ca câmpuri de luptă și morminte?

— Da, nu poți avea una fără cealaltă. Câmpuri închise, precum cele folosite pentru ordalii în Evul Mediu. După fiecare confruntare, morții erau *fosilizați*. După câteva secole, pe măsură ce monumentele funerare acopereau întreaga planetă, oamenii căutau un alt loc pentru a continua să se măcelărească în voie.

— Bine, dar acest monument a fost îngropat.

— Cineva a încercat să-l facă invizibil. Sau o furtună de nisip l-a îngropat... Sau cineva a încercat să terraformeze Almoha și a eșuat. De unde să știm?

David a făcut o grimasă. Ascundea oare subsolul planetei un uriaș cimitir militar? O carapace de morți întrepătrunși care se convulsionau cât vedeai cu ochii în agonie interminabilă? Ipoteza lui Théa se susținea: în vremuri străvechi, cineva acoperise acest mormânt cu un strat de sol arabil în speranța de a reimplanta viața. Din păcate, dintr-un motiv necunoscut, nici-o floră nu prinsese rădăcini, iar Almoha se transformase într-un deșert.

— Crezi că Nothanos știa? a întrebat Théa.

— Cum putea să-i scape ceva atât de mare? a suspinat David. Am fost convinși încă de la început că adevărul ne este ascuns. Suntem aici pentru a crea un paradis sau pentru a pregăti apariția a altceva?

I-ar fi plăcut să aibă la dispoziție luminile Anataliei, dar ea dormea încă între cei patru pereți ai micului templu construit de adepții ei sub conducerea lui July.

Când a vizitat-o, a găsit-o întinsă pe podea, la fel de rigidă și rece ca un idol sculptat în marmură. Mici creaturi indescriptibile fluturau deasupra ei, lumini, fluturi fantomatici sau insecte fosforescente? Nu le putea defini.

— E doar praful din visele ei, i-a explicat July, împingându-l spre ieșire. Depinde de noi să le înțelegem. Uneori, grăunțele se adună pentru a forma... ceva. Un... obiect a cărui funcție îmi scapă.

David a încercat să o intereseze pe fiica sa în problema câmpurilor de luptă îngropate, dar fără succes. Ea i-a răspuns iritată că nu mai era interesată de aceste accidente ale realității.

Milos s-a întors a doua zi cu vești proaste.

— Dronele au detectat cincizeci și patru de monumente funerare, a anunțat el. De fapt, sunt peste tot în jurul nostru și sunt dispus să pariez că planeta este acoperită de ele. Almoha este un cimitir uriaș. Un abator ale cărui victime au fost immortalizate în *metal*. Sondele orbitale au crezut că sunt depozite de fier, motiv pentru care această rocă a fost mereu declarată neocupată.

— Nu trebuie să ne concentrăm asupra acestui aspect, a pledat David. Este neplăcut, desigur, dar nu este nimic grav.

— Asta nu e tot, a tăiat Milos. Mai este ceva nou. Noaptea trecută, roboții săpători au sfâșiat peretele unei cripte. Vino să arunci o privire.

— Mai multe mumii metalice?

— Nu, de data aceasta este diferit.

Într-adevăr, așa era. David și-a dat seama de acest lucru o jumătate de oră mai târziu, când, după ce și-a croit drum printr-un pasaj prăfuit, s-a trezit într-un palat subteran cu coloane de porfir roșu. Locul era somptuos și terifiant. Exista atmosfera opresivă a unui mormânt regal. Mii de hieroglife acopereau pereții de marmură neagră. În toate călătoriile sale în cele mai îndepărtate colțuri ale cosmosului, nu mai văzuse niciodată un asemenea scris. Simbolurile pulsau în timp ce trecea, ca și cum ar fi vrut să atragă atenția vizitatorului asupra unei maxime... sau a unui avertisment. Când puneai piciorul pe lespezi, acestea emiteau frânturi de fraze de neînțeles. Poate că erau răcnete sau strigăte de agonie înregistrate în grosimea materialului.

— Nu intra în panică, a șoptit Milos, locul nu e plin de capcane, am trimis roboții să cerceteze împrejurimile și nu au detectat nimic. Lucrul pe care vreau să ți-l arăt este mai departe.

David a înghițit în sec. Lumina orbitoare a rampelor de șantier accentua aspectul sumbru al arhitecturii de proporții ciclopice. Frize încrustate cu aur și platină străbăteau tavanul. Mânerele ușilor erau tăiate din diamante enorme de o strălucire fără egal. Din când în când, la capătul unui coridor apărea o statuie colosală cu chip inuman.

— *Xenomorfi*, a diagnosticat David, deși recunoștea în sinea lui că nu a fost niciodată în preajma acestui grup etnic, care probabil a dispărut de secole. Fresce nesfârșite acopereau pereții, înfățișând peisaje îmbibate de ceață, în care rătăceau ființe golașe și reptiliene, învăluite în giulgiuri și călcând pe un covor de săbii rupte și scuturi îndoite.

Probabil războinici în drum spre Walhalla, s-a gândit David. NV?

La capătul coridorului s-a deschis sala de banchet. Douăsprezece cadavre în haine stacojii stăteau prăbușite în jurul unei mese ovale.. Creaturile aveau în jur de trei metri înălțime. Morfologia lor umanoidă nu era hidoasă, ci doar... de *nedescris*. Douăsprezece cupe aurii inversate ocupau blatul mesei. Acestea conțineau un lichid gudronat cu reflexe micacee.

— Otravă, a explicat Milos. Probabil că vinul a fost condimentat cu un izotop radioactiv foarte puternic. Un asasinat...

— Aș înclina mai degrabă spre sinuciderea colectivă, a corectat David. După părerea mea, s-au adunat pentru a se sinucide.

— Pentru care motiv?

— Habar n-am.

Ar fi vrut ca Milos să tacă din gură. În acest moment, orice pălăvrăgeală i se părea o blasfemie. Nu-și putea lua ochii de la cadavrele uriașe, împrăștiate între cotierele înaltelor jilțuri domnești. În ciuda secolelor care trecuseră, trupurile nu prezentau niciun semn de descompunere.

Se adunaseră pentru ultima oară pentru a pecetlui un pact, a meditat el. Pentru a scăpa de o amenințare împotriva căreia, știau că nu puteau face nimic. Cine erau ei? De ce se temeau?

Au băut otrava radioactivă și au murit în inima acestei fortărețe de un lux fără precedent. În mijlocul unor comori care nu mai aveau nici un folos.

— Ce vom decide? a spus nerăbdător inginerul. Este înțelept să construim reședința Papei pe un astfel de mausoleu?

— O să mă ocup eu de asta cu Nothanos, a intervenit David.

Acesta este rolul meu în această misiune. Nu uita că sunt Camerlengo^{11} al lui.

— Cum dorești, a mârâit Milos. Dar, după umila mea părere, ar fi mai bine să părăsim această planetă fără întârziere. Acesta este un loc al morții, nu al paradisului.

David a cerut unuia dintre roboți să filmeze descoperirea lor și, după ce a recuperat înregistrarea, s-a întors pe navă. Acolo, s-a repezit în camera de transmisie și a ordonat persoanei responsabile să codifice imaginile pe care le trimitea către Nothanos. Apoi s-a retras în cabina sa și a încercat să se liniștească fumând unul dintre acele trabucuri euforice făcute din fecale de oaie. Gândurile sale au alunecat curând spre chestiuni banale. În special, se gândea la șansele sale de a se culca cu Théa. Relația lor stagnează și, după ce luase forma unui flirt trecător, regresase la o cochetărie bonomă. Nu era sigur că o regreta. Poate că se simțea chiar ușurat în secret, pentru că, de la moartea lui Ula, avusese cele mai mari dificultăți în a se imagina împărțind patul unei femei. Intrase într-o stază a libidoului pentru care nu se întrevedea niciun sfârșit.

Se gândea la aceste gânduri când operatorul radio i-a adus răspunsul Papei:

Nu luați inițiative pripite. Aceasta este o descoperire extrem de importantă. Un specialist va veni la dumneavoastră în termen de 48 de ore. Secretul absolut.

David a mototolit hârtia. Anxietatea lui a urcat o treaptă, disipând efectul benefic al dejecțiilor de oaie halucinogene.

A petrecut următoarele două zile într-o stare de nervozitate crescândă. În cele din urmă, o navă s-a materializat în atmosfera din Almoha. Când a aterizat, din ea a coborât un bărbat corpulent, un individ fără grație, cu picioarele contorsionate. Un preot a cărui apariție l-a speriat pe David. Acest bărbat scund, chel și cu barbă roșie era fratele Akenôn, care murise cu trei ani în urmă în orașul Ozataxa!

Akenôn, da... agentul de teren al papalității, specialistul în conspirații, care avea mai mult sânge decât apă sfințită pe mâini.

— Akenôn, s-a bâlbâit David, dar te-am crezut mort...

— Așa sunt. Sau, mai degrabă, adevăratul Akenôn este. Eu sunt doar o clonă modelată de fătul pe care l-ai adus din Ozataxa. Dar nu-ți face griji, am fost hrănit cu banca de amintiri a devotatului nostru frate în religie, așa că mai am încă mult din el în mine.

David nu știa dacă să se bucure sau nu, pentru că nu avea cele mai bune amintiri despre călugărul spion, maestrul manipulator care îl încurajase să o readucă pe Ula din morți.

— Gata cu felicitările, a oftat Akenôn, nu mai avem timp. Du-mă fără întârziere la locul descoperirii.

Încă uimit, David s-a conformat. În timp ce făcea acest lucru, clona i-a explicat cu o voce răsuflată de emoție:

— Mulțumită filmului și fotografiilor pe care ni le-ai trimis, lingviștii noștri au reușit să descifreze o parte din hieroglifele de pe pereți. Era suficient pentru a provoca un atac de cord unui arheolog experimentat...

S-a oprit brusc pentru a se uita în jur cu nedumerire.

— Pe tunica peticită a Sfântului Zodbar, a oftat el, ce fel de decor de carnaval e ăsta? E o oaie acolo care tocmai și-a schimbat culoarea de trei ori în decurs de un minut... și niciunul dintre picioare nu are aceeași lungime.

David a fost nevoit să improvizeze o prezentare rapidă a paradisului Anataliei, ceea ce a avut ca efect creșterea uimirii lui Akenôn.

— Și acolo... Femeia aceea, acolo..., se bâlbâi el, de ce scormonește în interiorul unui copac cu instrumente? Pare că-l operează.

— Este Irina, răspunse David. Fost mecanic aeronautic. Acum este reparatoare de copaci. Ea intervine de îndată ce unul dintre ei se strică.

— Copacii tăi se strică?

— Da. În loc ca frunzele lor să absoarbă dioxidul de carbon pentru a elibera oxigen, ele produc protoxid de azot, ceea ce aruncă populația într-o stare de amețeală. Când se întâmplă acest lucru, trebuie să despici scoarța pentru a lucra la sistemul de drenaj intern. Nu e niciun motiv de alarmă, această lume este încă în modul alfa-test. Versiunea beta va veni mai târziu.

Akenôn a făcut mutră neîncrezătoare.

— Toate acestea nu au nici-o importanță în comparație cu descoperirea ta, a decis el. Trebuie să rezolvăm urgent enigma celor doisprezece sinucigași.

A rămas tăcut până când au intrat în sfârșit în palatul subteran din fundul săpăturii. Acolo a încremenit, lovit de o teroare sfântă. Se prefăcea sau, ca produs al unei generații mai sofisticate de clone, era capabil să simtă? Lui David i-ar fi plăcut să știe.

Entuziasmat de toate, călugărul a făcut pași mici spre sala de banchet. David bănuia că amâna în mod deliberat momentul întâlnirii, de parcă i-ar fi frică. La capătul coridorului îi așteptau uriașii otrăviți. Neatinse și pietrificate, trupurile lor contorsionate și pline de spasme se înălțau deasupra intrușilor ca niște idoli supradimensionați, concepuți pentru a-i îngrozi pe oameni.

— Ajunge cu finețurile, a mârâit David. Ai de gând să-mi spui ce știi despre aceste creaturi sau nu?

— Ai în față membrii unei bresle străvechi cu un nume imposibil de pronunțat, a murmurat Akenôn. În termeni simpli, să spunem că erau agenți funerari la scară cosmică. Specialiști în ritualuri funerare al căror know-how era apreciat chiar și în cele mai îndepărtate galaxii. Dețineau monopolul trecerii în viața de apoi în toate universurile cunoscute. Erau mai mult o dinastie mistică decât o afacere, o putere ocultă care deținea cheile tărâmului sufletului. Fără serviciile lor, morții aveau puține șanse de a intra în paradis; ei rămâneau prizonieri ai limbo pentru totdeauna.

— Pe scurt, erau gilda croque-morts, a rezumat David.

— Acesta este un mod foarte simplist de a privi lucrurile. În realitate, știința lor despre moarte era aproape magică. Până la sfârșitul domniei sale, breasla era în posesia unor secrete care sfidau imaginația. Studiind ritualurile, culturile și reîncarnările, membrii săi descoperiseră anumite mistere interzise. Lucruri care e mai bine să rămână necunoscute.

Akenôn s-a apropiat de cadavre. Lângă acești coloși, arăta ca un copil care cerșea o bomboană. După o clipă de ezitare, s-a hotărât să frece cu degetul arătător piciorul gol al unui uriaș, dar și-a retras imediat mâna ca și cum tocmai s-ar fi ars.

— Trebuie să înțelegi că au format o cavalerie, a continuat el cu o voce nesigură. Îi puteai vedea ca pe niște călugări războinici, veri îndepărtați ai cavalerilor teutoni... Atât preoți, cât și soldați. Cunoștințele lor erau imense. Nu aveți idee de diversitatea ritualurilor funerare folosite în cosmos. Pe Warkos 4, de exemplu, rămășițele celor decedați sunt devorate de câini sacri. Excrementele acestor animale sunt apoi colectate și îngropate cu mare fast și

ceremonie.

— Rahat? Îngroapă rahat?

— Da, dar e un rahat sfințit de tranzitul intestinal al cerberilor divini. Pe Isotan, morții sunt arși, iar cenușa lor este colectată pentru a face statuete care sunt dăruite părinților lor. Aceste figurine veghează asupra familiei, precum zeii lares ai vechilor romani. La Bofora, cadavrele sunt umplute cu explozibili. Când acestea explodează, mulțimea este stropită cu resturi organice și trebuie să se frece pe piele până când acestea sunt complet absorbite. În acest fel, spiritul defunctului pătrunde în fiecare dintre urmașii săi. Pe Vandor 373, scheletul defunctului este recuperat; femurii și tibiile sunt folosite pentru a confecționa instrumente de suflat pe care familia, reunită într-o orchestră, trebuie să le cânte în fiecare seară, altfel riscă să fie bântuită de fantoma defunctului.

— E în regulă, înțeleg...

— Nu, mă îndoiesc, merge mult mai departe decât îți imaginezi. Pe Tibaldia, lumânările se fac din grăsimea cadavrelor. Fumul urcă direct în ceruri și potolește mânia perpetuă a zeilor. Dar există ceva și mai bun: pe Antarex, brandy-ul este distilat prin macerarea ficatului morților. Din glicogen se obține un alcool înspăimântător cu proprietăți halucinogene. La ceremoniile de înmormântare, familia se îmbată cu acest *tord-boyaux*, care de nouă ori din zece duce la o comă alcoolică letală. Cei care supraviețuiesc împart moștenirea defunctului. Pe Matalia 3, rămășițele sunt incinerate, apoi se umple o clepsidră cu cenușa lor. Văduva mortului sau primul său născut trebuie să întoarcă apoi clepsidra la fiecare trei ore. Fluxul nu trebuie să fie întrerupt niciodată pentru mai mult de trei secunde, altfel persoana care se ocupă de clepsidră va fi lovită de fulger. Nu voi intra în detalii despre lumile în care pielea mortului este tăbăcită pentru a face tobe de război, sau despre practicile canibalice care impun ca, carnea mortului să fie gătită și servită la un banchet final...

— Este inutil, într-adevăr. La urma urmei, e doar o superstiție, nu-i așa?

— Acest lucru nu este sigur. Departe de asta. Nu chicoti. Am adunat niște dovezi tulburătoare. Oricum ar fi, breasla s-a asigurat că aceste ritualuri ciudate, specifice fiecărei culturi, sunt respectate.

— Ce legătură are acest lucru cu noi?

— Asta este ceea ce trebuie să aflăm. Conform relatărilor hieroglifice, Almoha a fost ultima lor misiune. Această planetă a fost

folosită ca un câmp închis de diferite populații. Acestea se întâlneau acolo la date fixe pentru a rezolva dispute obscure privind succesiunea. Aceste bătălii au făcut multe victime. Misiunea breslei era să le *metalizeze* chiar în locul unde au căzut. Aceasta este originea a ceea ce ați confundat cu monumentele funerare. Acest obicei îi interesează doar pe etnologi, nu are nici-o importanță pentru noi.

— Atunci, care este problema? De ce ai venit?

— Pentru a afla de ce membrii breslei s-au îngropat în acest buncăr regal. Credem că au profitat de izolarea planetei pentru a efectua anumite experimente interzise. Almoha este locul ideal pentru acest lucru, pentru că nimeni nu vrea să se stabilească pe un teren care este plin de monumente funerare.

— La ce experimente vă gândiți?

— Ceva legat de secretele morții... Așa cum am mai spus, au dobândit cunoștințe fenomenale prin contactul cu alte civilizații. Cred că s-au angajat într-o întreprindere care îi depășea. Au mers prea departe și, îngroziți, s-au sinucis.

— Asta spun hieroglificele?

— Nu în mod deschis, dar se simte o mare teamă, un fel de oroare sacră și de căință. Au ales otrava pentru că era o moarte mai puțin oribilă decât cea care îi aștepta. Noi trebuie să decidem ce amenințare vom înfrunta. Nu se pune problema de a-l instala pe Sanctitatea Sa Nothanos al III-lea într-un loc în care siguranța sa ar fi compromisă de la bun început.

O tăcere lungă a urmat acestor cuvinte. David și călugărul clonat au rămas față în față, fiecare sondând motivațiile secrete ale celuilalt.

— Și cum se va desfășura această... anchetă? a riscat veterinarul.

— Mă vei însoți în turul meu de inspecție a celorlalte două districte, cele create de gemeni. Misiunea noastră trebuie, desigur, să rămână secretă.

— Glumești? a replicat David. Organismul meu este acum aclimatizat la legile sectorului Anatalia. Dacă voi încălca granița flăcărilor, voi pieri prin combustie spontană.

— Haide, nu fiți atât de dramatic, a subliniat Akenôn, avem pastile pentru a remedia acest inconvenient. Va trebui doar să iei una în fiecare dimineață pentru a scăpa de această pedeapsă ușor melodramatică. Zeii nu pot obiecta, sunt angajații noștri până la urmă, ar exista ei fără noi, vă întreb?

David a trebuit să insiste ca călugărul să accepte în cele din urmă să părăsească palatul subteran, care părea să exercite o fascinație nesănătoasă asupra lui. Pe drumul de întoarcere, Akenôn a vrut să facă o diversiune pentru a-și prezenta omagiile zeiței roșcate, dar a fost dezamăgit să o descopere dormind în inima unei incinte care amintea mai degrabă de un bungalow prefabricat decât de un templu demn de acest nume.

— Dar e un copil! a exclamat el, cu sprâncenele încruntate de supărare. Nu fusesem avertizat că astfel de responsabilități vor cădea în sarcina unui adolescent.

— Este doar o aparență, a subliniat David. Mai bine să nu ai încredere în ea. În realitate, nimeni nu știe cum arată membrii DEUS. În calitate de clonă energetică, ar trebui să știi asta mai bine decât oricine.

Deoarece era obligatoriu să îl prezinte pe Akenôn în mod special comandantului Albersson, s-au îndreptat spre navă. Ofițerul i-a salutat cu răceală și nu părea impresionat de înfățișarea debusolantă a călugărului. Spionul papal nu s-a simțit ofensat; dimpotrivă, îi plăcea să fie văzut ca un nimeni fără importanță. Era deghizarea lui preferată.

— Avem o mare problemă, a anunțat ofițerul. Au început dezertările. Șase dintre oamenii noștri au încercat să treacă granița în districtul vecin creat de Albakhan. În prezent sunt depozitați la morgă. Eram în drum spre ei.

Ei l-au însoțit. Priveliștea nu era deloc plăcută. Combustia spontană îi transformase pe dezertori în mumii carbonizate, ghemuite în poziție fetală. Mirosul de carne carbonizată era insuportabil.

— Primul a crezut că era inteligent să sară peste flăcări folosind o prăjină, a explicat Albersson. Ceilalți patru au săpat un tunel pentru a ajunge sub linia de foc. Inutil să spun că niciunul dintre aceste metode nu a funcționat..

— Și ultimul? a întrebat Akenôn. Poartă un fel de armură care a căzut pe el.

— Oh, acesta s-a deghizat în robot, convins că androizii nu sunt afectați de interdicție.

David a înghițit în sec.

Asta o să mi se întâmple dacă nenorocitele de pastile ale lui Akenôn nu vor funcționa, se gândi el. Voi lua foc de îndată ce voi

pune piciorul pe teritoriul Gemenilor.

— Presupun că băieților nu le plăceau oile care își schimbau culoarea și nu aveau picioarele de aceeași lungime? a spus Akenôn.

— Nu prea poți să-i învinovățești, a suspinat comandantul. Nu am făcut ceea ce trebuie cu această Anatalia, pe care unii o descriu deja ca pe o zeiță ieftină.

— Sfătuiește-i să aibă răbdare, a șoptit călugărul. Această lume este ca un nou-născut, trebuie să-i dai timp să crească.

— Bineînțeles, bineînțeles... s-a bâlbâit ofițerul, conștient că făcuse o gafă.

David a avut o noapte proastă. Ar fi vrut să-i mărturisească Théei chinurile sale, dar prudența l-a sfătuit să nu o facă. Pe de o parte, nu erau intimi (și probabil că nu vor fi niciodată) și, pe de altă parte, nu voia să o pună în pericol oferindu-i informații clasificate. Deși nu voia să recunoască acest lucru în sinea lui, enigma antreprenorilor funerari sinucigași îl tulbura.

În timpul mesei de seară, Akenôn le explicase detaliile viitoarelor misiuni. La comenzile navei, vor trece granițele învecinate pentru a explora pe rând universurile create de Albakhan și Solvator. Și asta până când vor descoperi secretul breslei. Deși, pe hârtie, planul era simplu, David, prevedea că lucrurile se vor întâmpla altfel. Teritoriile Gemenilor nu semănau deloc cu al Anataliei. Aveau ferocitatea originală a unei lumi în devenire. Aventura, pericolul și moartea erau la ordinea zilei. David, care nu mai era la vârsta la care astfel de lucruri sunt văzute ca fiind incitante, simțea că Akenôn era prea optimist.

În dimineața următoare, călugărul a venit să-l ia. Înfumurat, i-a explicat că era calificat să piloteze naveta.

— Gravitația este acum aceeași în toate cele trei părți ale Almoha, spuse el. Așa că nu riscăm să fim distruși în timp ce navigăm de la una la alta. În calitate de clonă, nu sunt afectat de pedeapsa pe care o primesc oamenii atunci când trec ilegal granița, dar, din păcate, nu același lucru este valabil și pentru tine, așa că, pentru a remedia acest lucru, vei înghiți această pastilă.

Sincronizându-și gestul cu cuvintele, i-a înmănat interlocutorului său un tub cu capsule albastre.

— Nu mai mult de una pe zi, a insistat el, altfel vei face ca temperatura corpului tău să scadă vertiginos, cu alte cuvinte, hipotermie fatală.

David a înghițit pastila cu o înghițitură de apă, apoi a urcat în

navetă după călugăr.

Abia se crăpase de ziuă, dar Akenôn era dornic să ia puțin aer proaspăt înainte ca populația să se trezească.

Decolarea a decurs perfect. În acest punct, clona nu mințise: stăpânea naveta la fel de bine ca un pilot adevărat. David, aplecat spre fereastră, scruta solul pentru a încerca să localizeze linia de flăcări care simboliza granița. Când a văzut-o, stomacul i s-a strâns, în timp ce se apropiau cu mare viteză. În momentul în care au trecut pe deasupra ei, a fost cuprins de febră. Corpul i-a devenit fierbinte și transpirația i-a îmbibat hainele. A început să pocnească din dinți și să tremure ca în plină criză de malarie. Prăbușit între cotierele scaunului său, a crezut că va leșina.

— Nu intra în panică, l-a sfătuit Akenôn după ce i-a aruncat o privire rapidă. Este normal, corpul tău se luptă cu combustia spontană. Antidotul va permite termoregulatorului tău intern să recapete controlul situației. Este doar un moment nepotrivit. Simptomele vor dispărea pe măsură ce ne vom îndepărta de linia de frontieră.

David nu putea răspunde, îi clănțăneau dinții. Hainele îi erau rupte. Mortificat, și-a dat seama că urinase în pantaloni. Globii lui oculari simțeau că vor exploda, iar ritmul cardiac se accelerase în proporții alarmante. Nu i-ar fi fost mai rău nici dacă ar fi fost închis într-un cuptor. În mijlocul confuziei sale, a verificat dacă hainele sale nu luaseră foc.

Din fericire, disconfortul a dispărut după vreo zece minute, lăsându-l doar zdruncinat.

— Vezi! a triumfat Akenôn, totul s-a terminat. Metabolismul tău va rămâne stabil până mâine. Apoi, de îndată ce va reîncepe febra, vei înghiți a doua capsulă. Nu înainte, ai înțeles? Mai ales nu înainte. Nu vreau să te găsesc mort de frig în pat.

De cealaltă parte a ferestrei, se făcea ziuă. Naveta zbura deasupra unei jungle cu frunziș roșu aprins. Dintr-o dată, chiar în momentul în care David își revenea în fire, aeronava lor a fost înconjurată de un roi de păsări, al căror penaj prezenta o curioasă strălucire metalică.

În curând au fost o mie sau mai multe.

— Ce-i asta? a mârâit Akenôn. De unde au apărut aceste păsări?

Norul ciripitor a devenit atât de dens încât a interceptat razele soarelui. Dintr-o dată, o voce ciudată s-a auzit din tabloul de bord.

David nu a fost surprins, deoarece era obișnuit cu tonul dezumanizat al traducătorului multilingv folosit pe navele spațiale. În mod neobișnuit, însă, reproducerea vocală a mesajului era scandată ca o transmisie în cod Morse:

Încalci... spațiul aerian... al... regatului suveran al Albakhanului, a răcnit vocea. Dacă... nu vă întoarceți... imediat... înapoi, vom fi nevoiți... să vă... doborâm.

— Pe toți zeii cosmosului! a oftat Akenôn. Nu-mi vine să cred! Păsările vorbesc cu noi! Traducătorul le adaptează ciripitul la limba noastră!

David nu a reacționat; nu mai avea suficientă energie pentru a se lăsa surprins de nimic.

— Nu se pune problema să mă întorc, a insistat călugărul. Nu văd cum aceste păsări ne-ar putea împiedica să ne continuăm călătoria.

S-a înșelat, după un ultim avertisment, sute de păsări au zburat în duzele navei, unde carcasele lor carbonizate s-au agățat de paletele turbinei, împiedicându-le să funcționeze. Penele lor, impregnate cu un accelerator de combustie, au declanșat o explozie care a distrus reactorul de la tribord. Dezechilibrată, aeronava a pierdut altitudine.

Akenôn, uimit de natura incongruentă a atacului, nu a putut împiedica naveta să spargă bolta frunzișului și să se prăbușească în junglă.

Dacă prăbușirea nu i-a ucis, a fost pentru că vegetația cauciucată a absorbit impactul și le-a amortizat căderea. Sub coronament, umiditatea era atât de mare încât, din vârful copacilor, cădea o ploaie permanentă. Această ploaie a înăbușit focul din reactor înainte ca rezervoarele să explodeze. Când David și clona au ieșit din carcasa contorsionată, au fost sufocați de duhoarea de pui la grătar care plutea din motoare. Kamikaze cu pene, peste o mie de păsări se sacrificaseră pentru a doborî nava invadatorilor.

— Dacă m-aș fi așteptat la așa ceva... Țsta e un nou tip de rachetă aer-aer! a oftat Akenôn, care sângera dintr-o tăietură pe frunte.

În mod miraculos, David nu suferise nici-o rană. Febra îi scăzuse și se simțea mai puțin bolnav decât atunci când trecuse granița. Înainte de a părăsi epava, a recuperat din reflex sacii de supraviețuire regulamentari din habitacul. Creșterea bruscă a temperaturii îl deshidratase și murea de sete. Înainte de a sări din carlinga eviscerată, a aruncat o privire în jur. A fost dezamăgit, deoarece vegetația densă îi limita câmpul vizual la aproximativ zece

metri. Ca să spună adevărul, conceptul de vegetație era greu de aplicat florei din jurul său. Lianele stacojii aminteau de vene sau de artere; frunzele cărnoase aveau culoarea brun-roșiatică a ficatului tăiat în felii... Arăta mai mult ca interiorul unui abdomen decât ca o pădure. Ici și colo, ciuperci enorme pulsau ca niște organe funcționale. Cea mai mică floare se târa pe pământ ca un miriapod, iar fructele arătau ca niște șiruri de scroturi atârinate de furcile ramurilor, iar scoarța lor păroasă făcea imposibilă degustarea lor.

Totul era atât de dezgustător încât dorința de caricatură, de exces, devenea evidentă. Albakhan își propusese să șocheze, fără să ezite să meargă prea departe. Jungla lui era fundalul unui film prost, menit să-i convingă pe oameni să se întoarcă cât mai repede. David a decis să nu se lase păcălit.

Când a ajuns la Akenôn, a văzut că tăietura de pe fruntea călugărului se închisese deja. În zece minute, va fi invizibilă. Această rană era, fără îndoială, rezultatul unei strategii de camuflaj conceput pentru a ascunde adevărata natură a clonelor cât mai mult timp posibil.

— Din moment ce ți-ai revenit, i-a spus spionului papei, îți sugerez să mergem mai departe.

— În ce direcție?

— Oricare, atâta timp cât ne ține departe de graniță.

Timp de două ore au înaintat cu greu prin rețeaua de liane care se străduia să le blocheze drumul. Când erau tăiate, creșteau la loc cu o viteză fenomenală. Imediat ce au analizat atacul la care au fost victime, au secretat o sevă care provoca oxidarea accelerată a macetelor. Curând, David nu mai avea în mână decât o sabie mâncată de rugină, a cărei margine se fărâmița la fiecare lovitură.

Aruncând o privire peste umăr, a văzut că poteca – deschisă cu mare dificultate – se închisese în urma lor. Se întrebă dacă nu cumva jungla avea să-i digere ca pe niște muște..

În timp ce Akenôn nu dădea semne de oboseală, nu același lucru se putea spune despre el. Băuse deja întregul conținut al bidonului și setea îl tortura. Ploaia de pe boltă îi lăsa pe piele o peliculă iritantă care îl făcea să vrea să se scarpine până la sânge.

Pădurea nu ne vrea, își repeta. Ne va face să ne învârtim în cerc până când vom muri.

Fiecare metru parcurs îi întărea convingerea că această junglă era

produsul imaginației perverse a unui copil. Cruzimea ei, impregnată de o naivitate copilărească, îi amintea lui David de mângălelile unui copil psihotic care se agață de creioanele lui colorate până la punctul de a face găuri în foaia de hârtie la care lucrează din greu, cu ochii ficși și cu tâmplele transpirate.

Tocmai când începea să-și piardă încrederea, trunchiurile s-au distanțat, dezvăluind întinderea unei câmpii unde se aflau adăposturile prefabricate ale unui sat de imigranți.

David și Akenôn abia ieșiseră de sub frunziș, când, un comitet de primire a ieșit în întâmpinarea lor. Medicul veterinar a fost frapat de subțirimea oamenilor din comitet. Arătau de parcă abia veniseră dintr-un lagăr de concentrare unde fuseseră lăsați să moară de foame. Cel mai ciudat lucru, însă, era că toate femeile erau însărcinate, în luna a șasea sau a șaptea. Acest lucru nu avea nici un sens, deoarece colonizarea din Almoha începuse cu o lună mai devreme și, mai presus de toate, femeile însărcinate *nu* erau *niciodată* teleportate. Se dovedise că disocierea moleculară avea efecte teratogene asupra fătului. Nothanos al III-lea decisese să ignore acest lucru? Era cel puțin ciudat, ca să spunem așa.

Un bărbat bărbos, în vârstă de 30 de ani, se distingea din grup.

Fața lui golașă era o priveliște de admirat.

— Salut! a spus el, încercând să zâmbescă. Mă bucur să văd că ați reușit să ieșiți. Am văzut cum v-ați prăbușit cu naveta. Păsările de frontieră nu lasă pe nimeni să treacă... Mă numesc Sirio, sunt șeful acestui sat. Pe Pământ am fost inginer agronom. Aici, asta nu înseamnă mare lucru, flora din Almoha nu seamănă deloc cu cea pe care o cunoașteam.

Vorbea prea repede, punctându-și discursul cu chicoteli nervoase care îl făceau să pară un student drogat.

— De cât timp ești aici? întrebă David. Sunt surprins că le-ați teleportat pe aceste doamne, în starea lor.

— O să-ți explic eu, a tăiat Sirio, aruncând o privire îngrijorată în jur, ca și cum ar fi știut că este spionat. Vino cu mine în cortul comun, unde putem discuta, aici soarele este prea arzător.

Această ultimă precizare suna fals, fusese rostită prea tare, ca și cum ar fi vrut să-i semnaleze lui David că trebuie să intre în joc.

Tabăra era formată din corturi militare și adăposturi de tablă care alternau, în stilul bazelor forțelor armate. Echipamentele datau din altă epocă și nu prezentau semne de uzură. Câteva jeep-uri vechi și

ponosite rugineau în iarba înaltă. Umiditatea ambientală trebuie să fi fost aproape de nouăzeci la sută. Aveai impresia neplăcută că te deplasezi printr-un nor de vapori invizibili.

Sirio, David și Akenôn s-au strecurat în adăpostul de pânză, în timp ce femeile au rămas afară, unde au format un cor și au început să cânte *Frații cu o mie de fețe*, psalmul care, pentru Biserica Universală, avea statut de imn național. Cântau prost, iar vocile lor discordante îi făceau pe oameni să scrâșnească din dinți.

— Scuzați cacofonia, îi șopti Sirio la urechea lui David, dar este o interferență necesară. Se spune că păsările *paznici de frontieră* pot auzi o conversație din nori.

— Vorbește cu încredere, frate, a intervenit Akenôn, care își scosese insigna Bisericii de la gulerul tunicii pentru a o afișa ca pe o stea de șerif. Ce se întâmplă aici? Nu pare să existe nici o bucurie sau armonie în acest loc. Oare mă înșel?

— Din păcate nu, frate, răspunse Sirio. Nava de imigrare ne-a lăsat în acest luminiș cu doar o lună în urmă, de atunci, a situația a luat-o razna. În primul rând, murim de foame. Tot ceea ce crește în jurul nostru este necomestibil, otrăvitor sau murdar. Același lucru este valabil și pentru animale. Cele mai multe dintre ele sunt extrem de feroce și aproape imposibil de ucis. Ne-am consumat toată muniția, dar fără niciun rezultat. Să vă dau un exemplu: singura creatură comestibilă este porcul zburător stacojiu, dar pielea lui este la fel de impenetrabilă ca o vestă antiglonț, iar proiectilele noastre se aplatizează fără să-l străpungă. Dacă vreți să ucideți această specie de porc înaripat, trebuie să îl nimerești cu o săgeată al cărei vârf este cioplit dintr-un silex galben – cu proprietăți speciale – care poate fi găsit doar la zece kilometri de aici. Problema este că aceste stânci servesc drept loc de cuibărit pentru șerpi enormi, al căror venin este exploziv. Dacă te mușcă, după cinci minute explodezi ca și cum ai fi înghițit o grenadă... Începi să înțelegi dificultatea? Încercările și erorile noastre au dus la moartea a o duzină de frați, așa că am renunțat la vânătoare. De atunci, am supraviețuit cu rațiile militare pe care le-am primit când am aterizat. Acum sunt aproape epuizate.

— Nimic comestibil, într-adevăr? a insistat Akenôn.

— Dacă te îndoiești, frate, a rânjit dureros Sirio, pot să-ți fac o salată de salată albastră. De îndată ce vei ronțai o frunză, vei căca kilograme de rahat până când intestinele tale vor urma aceeași cale. Restul e la fel.

— Este o aberație, de ce a creat Albakhanul un mediu atât de ostil?
— A făcut-o intenționat... Nu înțelegi? *Acesta este un șantaj*. Dacă nu cedăm, ne va lăsa să murim de foame.

David s-a apropiat mai mult de șeful satului, în timp ce cântecul strident al tinerelor femei făcea ca explicațiile sale să fie aproape inaudibile.

— Și în ce constă acest șantaj? a întrebat el.

— Albakhan vrea sacrificii, a spus Sirio, coborând ochii. Ne-a explicat că acest pământ trebuie să fie îmbibat în sânge uman dacă vrem să producă o floră și o faună de care să putem beneficia. Din acest motiv, în trecut, Almoha a servit drept câmp de luptă pentru toate părțile beligerante din cosmos. Aceste masacre au udat solul și l-au făcut fertil. Cu cât erau mai mulți oameni măcelăriți, cu atât fructele erau mai suculente, legumele mai delicioase... *Moartea era viață*. Doar cu asta trăia planeta. Când am încetat să ne mai luptăm aici, natura s-a prăbușit, din lipsa sângelui războinicilor... Aici, apa nu are nici-o importanță, ea udă doar buruienile și fructele toxice. Dacă vrem ca în sfârșit să crească ceva comestibil, trebuie să hrănim humusul cu sânge uman.

Sirio făcu o pauză ca să-și tragă sufletul. Îi tremurau buzele și transpira abundant.

— L-ai întâlnit pe Albakhan? a întrebat Akenôn, care părea interesat de acest detaliu decât de orice altceva.

— Nu, a suspinat Sirio. El ne vorbește în vise... Nu în cuvinte, nu. Se folosește de imagini... E ca un film mut, foarte explicit. E greu să-i confunzi intențiile.

— Acele femei însărcinate, a intervenit David. Nu erau însărcinate când ați sosit acum patru săptămâni, nu-i așa?

— Nu, și asta face parte din *darul* lui Albakhan. Încearcă să ne facă lucrurile mai ușoare, sau cel puțin așa pretinde el. Din nefericire, și-a dat seama că nu suntem destui ca să ne angajăm într-o politică de sacrificii excesive. Așa că a decis să remedieze acest lucru, acționând pe baza fertilității femeilor. El a redus perioada de gestație la șase săptămâni și a explicat că bebelușii născuți vor crește, de asemenea, cu o rată accelerată de zece ani la fiecare șapte zile, astfel încât, în curând, vor fi adulți. Această creștere rapidă, crede el, va împiedica mamele să dezvolte orice fel de atașament față de ei. Mai mult... *copiii* vor fi lipsiți de sentimente și de inteligență. Vor fi niște zombi, simple rezervoare de sânge.

— Deci, creaturi care sunt ușor de sacrificat?

— Da, așa vede el lucrurile. Dar, în opinia sa, nu ar trebui să fim atât de pretențioși, deoarece situația noastră nu ne permite luxul sentimentalismului.

— Femeile astea, spuse Akenôn, tu le-ai lăsat însărcinate? Dacă da, de acum înainte va trebui să practici o castitate strictă pentru a evita aceste neplăceri.

— Ar fi prea ușor, a rânjit Sirio cu amărăciune. Albakhan are o soluție. Principiul fertilizator este purtat în aerul pe care îl respirăm, nu are nimic de-a face cu bielele noastre organe genitale... Este un spor, un aerosol... Se strecoară în organism și își face treaba ca un virus, trebuie doar să-l inhalezi. Folosind această metodă, Albakhan a planificat ca fiecare femeie să rămână însărcinată o dată la două luni, dând naștere la gemeni sau chiar la tripleți. Această metodă ne va permite să avem rapid o turmă de zombi pe care va trebui să îi sacrificăm fără întârziere. Odată ce pământul va fi udat de sângele lor, condițiile noastre de viață se vor îmbunătăți ca prin farmec.

A rămas tăcut, și-a coborât ochii și și-a îngropat fața în mâini pentru a ascunde faptul că plângea.

David nu s-a putut abține să întrebe:

— De ce ați ales să vă stabiliți în mod special în acest district? Sirio a ridicat capul și s-a uitat la el, hâtru.

— Eu... cred că lumea din Anatalia ne-a speriat, s-a bâlbâit el. A fost... A fost ca o nebunie. Ați văzut oile alea care își schimbă culoarea la fiecare două minute și nu au picioare de aceeași lungime? Aici, totul părea normal... Și la început, așa a fost. Flora și fauna au început să se schimbe abia după ce ne-am mutat, când pământul a început să strige după apă. Albakhan continuă să ne spună: aici, moartea este viață.

David s-a gândit că, în realitate, acest lucru explica multe lucruri, nu în ultimul rând de ce Almoha fusese ales ca loc de confruntare permanentă. Războaiele și bătăliile purtate acolo nu erau decât niște sacrificii mascate. Cu toate acestea, s-a avut grijă să se celebreze memoria acestor victime prin ridicarea unor monumente funerare în cinstea lor, făcându-i eroi ale căror isprăvi vor fi cântate la nesfârșit de poeți. Un frumos machiaj menit să potolească resentimentele poporului.

— Știi unde se ascunde Albakhan? a întrebat Akenôn. Are o ascunzătoare? Un castel?

— Nimic de genul ăsta, a spus Sirio. A intrat în hibernare în interiorul unui menhir.

— Ce este asta?

— O piatră ridicată, ca cele de la Stonehenge, vezi? Piatra s-a deschis și el a alunecat în crevasă, care s-a închis în jurul lui. Nu a mai ieșit niciodată. Este un fel de granit pe care nimic nu-l poate crăpa. Cred că o explozie de bombă ar lăsa-o intactă.

— Poți să ne duci acolo?

— Da, este alături. Dar aveți grijă, odată ce ieșim afară, aveți grijă ce spuneți. Păsările se vor aduna deasupra capetelor noastre ca să ne spioneze. Nu vorbiți decât dacă vă uitați în jos și nu vorbiți prea tare.

Când au ieșit din cort, corul a tăcut, iar David a fost sincer ușurat. Vederea acestor femei în rochiile lor murdare, umflate de sarcină, era sfâșietoare. Unele dintre ele, apropiate de șaiszeci de ani, erau aproape la termen, ca și cum sămânța produsă de Albakhan își bătea joc de legile biologice umane și de inevitabila menopauză. Neliniștit, s-a întors și a trebuit să se grăbească să se alăture lui Sirio și călugărului care își continuase drumul fără să-l aștepte.

Au traversat o poiană invadată de mărăcini agresivi care erau hotărâți să se înfășoare în jurul gleznelor pentru a-i face să se împiedice. Dacă nu ar fi purtat cizme, le-ar fi fost ruptă pielea până la os.

Când sângele primelor sacrificii va fi vărsat – a explicat Sirio cu o voce falsă – ciulinii se vor transforma în flori, iar mărăcinii în lucernă. Același lucru se va întâmpla și cu fauna. Mistreții zburători se vor metamorfoza în purceluși inofensivi, iar toți prădătorii care bântuie jungla vor înceta să mai fie invulnerabili.

Zgomotul aripilor l-a avertizat pe David că păsările spion zburau în cerc deasupra lor, captând fiecare cuvânt rostit de Sirio.

Dintr-o dată, se aflau la poalele menhirului.

Piatra enormă arăta ca vârful unei sulite preistorice înfipite în spatele câmpiei. Strălucea cu o strălucire neagră, uleioasă, iar fiecare dintre marginile sale era mai ascuțită decât o lamă de ras. Cel mai bine era să nu-ți treci degetele peste ea. Pe suprafața sa nu existau sculpturi sau motive decorative; era un obiect brut, barbar, din care emana o aură de putere distructivă. Sirio a arătat spre o proeminență în stâncă, la un metru deasupra solului, și a spus:

— Aici se sparg craniile celor sacrificați. Pe acest pinten. Îi apucăm de păr și le lovim fruntea de țepușă până când craniul

explodează... Albakhan ne-a arătat în vis cum se face asta.

— De ce le dă timp bebelușilor să crească? a întrebat Akenôn.

— Este evident, a intervenit David. Există mai mult sânge în interiorul unui adult decât într-un nou-născut. E bine pentru pământ. Pun pariu că majoritatea bebelușilor vor fi de sex masculin. De ce ar trebui să fie așa? Pentru că volumul de sânge al unui bărbat este aproape dublu față de cel al unei femei. Un bărbat mare poate avea până la șapte litri, în timp ce o femeie rareori are mai mult de patru. Un bebeluș care cântărește trei kilograme conține doar doi litri. După cum vedeți, este ușor de făcut calculele. Este la fel de simplu ca și cum ați înmulți greutatea subiectului cu 0, 60 sau 0,70. Orice student în primul an de medicină știe acest lucru.

— Nu-i rău! a suspinat călugărul, dând din cap apreciativ. Nu mă gândisem la asta.

— Asta dovedește un lucru, râse David, zeii știu să numere.

S-a supărat imediat pe el însuși pentru că își permisesese o remarcă de natură să trezească suspiciunea păsărilor.

Sirio s-a agitat.

— Nu mai e nimic altceva de văzut, a spus el fără suflare. Hai să intrăm înăuntru, se întunecă și atunci prădătorii ies din junglă să dea târcoale taberei. Ar fi bine să ne adăpostim.

În drum spre casă, a explicat:

— De îndată ce soarele apune, abandonăm corturile și ne refugiem în colibe de tablă, care sunt mai rezistente la atacurile animalelor sălbatice. O să vedeți peste o oră. Aici, amurgul durează doar trei minute, iar întunericul coboară brusc și complet. Chiar și luminile electrice au dificultăți în a-l pătrunde. E ca și cum ar fi gros, amestecat cu smoală... Doar animalele pot vedea ca în plină zi. Nu-ți dai seama că sunt acolo decât când e prea târziu, când sunt deja pe tine.

Când au ajuns în tabără, femeile se înghesuiau deja să se poziționeze în adăposturile semicilindrice pe care armata le pusese la dispoziție. Pentru prima dată, David a observat că pereții exteriori ai cazematelor erau brăzdați de zgârieturi. Când lumina s-a stins, s-a alăturat rapid celorlalți.

Cu ajutorul a trei bărbați, Sirio a început să blocheze accesul la modulul său cu bare transversale. Femeile stăteau în tăcere, copleșite, pe paturi cu curele rudimentare. Sub bolta de fier ondulat, care fusese încălzită de soare toată ziua, aerul era sufocant de umed,

la care se adăuga mirosul toaletelor chimice din spatele adăpostului. Femeile șușoteau între ele, aruncând priviri acuzatoare în direcția bărbaților.

— Ne consideră responsabili pentru starea lor, a murmurat Sirio. Nu vor să recunoască faptul că nu avem nici-o legătură cu asta... Refuză să creadă că au fost impregnate de sporii pe care Albakhan îi împrășteie în aer. S-au convins în cele din urmă că sunt victimele unei conspirații masculine, sau alte prostii de genul ăsta. Este foarte dureros pentru noi.

Bărbații clanului erau efectiv izolați, ursuzi și morocănoși.

Un adolescent se plimba pe culoare, purtând un coș din care scotea rații militare de campanie învelite în hârtie unsuroasă.

— Sunt puțin depășite, s-a scuzat Sirio, dar e tot ce ne-a mai rămas. Capsulele cu autoîncălzire nu mai funcționează, așa că va trebui să vă obișnuiți să mâncați rece.

Când a ajuns la David și Akenôn, adolescentul a ezitat, nesigur dacă ar trebui să risipească rezervele prețioase ale satului pe străini. S-a uitat la Sirio pentru permisiune, care a dat din cap discret. Veterinarul și călugărul au primit fiecare câte un bloc de compuși nutritivi concentrați (cu *aromă de Kentucky Fried Chicken*, spunea ambalajul), precum și două capsule menite să *stimuleze reflexele și capacitatea de atenție*.

Nu înghiți pastilele alea nenorocite, mârâi Sirio. Nu vor face decât să vă facă paranoici și să vă provoace dansul lui Saint-Guy^{12}. Mâncau în tăcere, în timp ce noaptea se lăsa peste tabără și jungla se umplea de strigăte ciudate. Pateul lui David avea gust de ciuperci mucegăite, dar a trecut cu vederea pentru că era flămând.

— Ce vești de pe Pământ? a întrebat el între două înghițituri de mâncare, în timp ce liniștea ambientală îl apăsa.

— Rău, a mormăit Sirio. Foarte rău. Forțele reacțiunii s-au dezlănțuit împotriva Bisericii. Atacurile asupra Palatului Papal se înmulțesc. Se spune că aripa de vest a palatului a luat foc și că Sanctitatea Sa a fost nevoit să se refugieze în buncărul subteran. S-a format o coaliție internațională anti-xenomorfă. Aceasta strânge fonduri pentru a recruta o armată privată. Comandantul suprem al acestei forțe de intervenție este un anume Kevin... un tânăr luminat, învelit într-un exoschelet protetic, care nu se oprește niciodată din a scuipa retorică plină de ură în toate mediile de informare din lume. E frumos, e infirm, vorbește bine... fetele îl adoră ca pe un cântăreț

kamikaze psiho-rock. În toate facultățile, puștii poartă pe piept medalioane cu chipul său sau poartă salopete pe care sunt reproduse contururile exoscheletului său. Cea mai recentă modă este să se prefacă a fi cu probleme motorii și să imite mersul sacadat al lui Kevin. Totul miroase a holocaust. Adepții Iertării Universale sunt nevoiți să se ascundă pentru a scăpa de persecuții. Dacă sunt capturați de o patrulă, li se spune: *Îți plac xenomorfii? Atunci nu te va deranja să arăți ca unul!* Apoi, fețele le sunt stropite cu acid, sau li se taie nasul și urechile. De aceea am plecat. Viața pe Pământ a devenit insuportabilă pentru adevărații credincioși.

David a încetat să mai asculte de îndată ce a fost menționat numele fiului său. Așadar, previziunile lui July se adevăreau. Kevin devenise un lord al războiului care predica anihilarea non-umanilor și a simpatizanților lor. O profesiune de credință sinucigașă, având în vedere că rasa umană era minoritară în comparație cu multitudinea de grupuri etnice care populau galaxiile. Dacă Kevin, în nebunia sa rasială, ar fi decis să atace coloniile xenomorfe de la frontiera barbară, răspunsul ar fi fost implacabil... iar planeta Pământ ar fi fost ștearsă din cosmos.

— De aceea trebuie să facem din Almoha *Țara noastră promisă!* a proclamat Akenôn cu optimismul său caracteristic, insuportabil. Trebuie să găsim un teren comun cu Albakhan. Odată ce micile diferende dintre voi vor fi aplanate, așezarea poate reîncepe în condițiile potrivite.

David a fost surprins să îl vadă pe Sirio dând din cap în semn de acord. La fel ca mulți dintre adepții Grațierii Universale, renunțase la orice spirit critic și se înclinase fără îndoială în fața dictatelor sfântului părinte Nothanos al III-lea.

Un răget în apropiere a pus capăt conversației. Ceva ieșise din junglă și se plimba acum între barăci. Respirația sa grea se auzea prin pereții de tablă. La un semn de la Sirio, bărbații au deschis un dulap și au scos săbii, sulite și halebarde de casă, precum și scuturi și căști făcute din oale de gătit. Acest arsenal ar fi fost de răs dacă ghearele bestiei nu ar fi scrâșnit în același moment pe metalul ușii.

Fiara a încercat să intre, duhoarea ei sui generis i-a cuprins gâtul.

— Stați calmi, șopti Sirio. Este la fel în fiecare noapte. Rareori reușesc să-și forțeze drumul. Dar într-o zi, uzând tabla în același loc, vor reuși să deschidă peretele. Din păcate, ne lipsește materialul pentru a-l consolida.

Curând s-au auzit alte urlete, care nu evocau nimic familiar.

Unele sunau ca un râs dement, altele ca un răcnet de plăcere. David și-a dat seama că Albakhan încerca să încurce lucrurile. Dintr-o dată, bătaii furioase au zguduit ușa, în timp ce o voce inumană striga: *Bea-ți supa, fata cu pantofi mănâncă iarba cântecului pentru tine... trenul de gunoi îmbrățișează norocul pălăriei râioase!*

— Pe toți zeii, a sughițat Akenôn, ce este?

— O maimuță papagal, a spus Sirio cu oboseală. Un fel de gorilă care repetă în orice fel cuvintele pe care ne-a auzit spunându-le. Mușchii ei sunt impresionanți. În timpul zilei este inofensivă, dar imediat ce se lasă noaptea înnebunește. A sfâșiat un adolescent săptămâna trecută. Dacă va intra, ne va măcelări, doar pentru a se distra, pentru că este erbivoră și nu mănâncă carne umană.

Omoară floarea de pe motorul din stânga! a strigat și mai tare primata. *Spălătorul de pe aragaz a sfârșit în timp ce sărea cu ambele picioare pe aripa norului!*

Întregul adăpost se zguduia de bătaile pumnilor ei. O femeie a început să plângă, o alta s-a prăbușit într-o criză de nervi pe care tovarășele ei se străduiau să o stăpânească.

Gorila, după o ultimă tiradă suprarrealistă, și-a pierdut interesul pentru adăpost și a plecat mormăind. Sunetul țesăturii care se rupea a arătat clar că își descărca furia pe corturi.

Repausul a fost de scurtă durată, căci Sirio a scos un alt strigăt de avertizare:

— Lipitori cu dungi! Feriți-vă de ele! Se strecoară prin crăpăturile din metal! Striviți-le, dar nu le lăsați să intre în contact cu pielea voastră!

Puțin confuz, David a observat un vierme negru și plat care se unduia pe pământ la vârful pantofului drept. L-a zdrobit cu tocul, fără să stea pe gânduri. În jurul lui, copii și adolescenți fluturau ciocane și vâneau fără milă viermii de pământ care se frământau sub pătuțuri.

— Ce este de data asta? a întrebat Akenôn, care nu era deloc mișcat de acest nou atac.

— Este un animal pe care îl numim tigrul vampir, a explicat Sirio cu o notă de iritare. Este o felină mare, fără dinți în gură. Dungile sale vânează pentru ea.

— Dungile?

— Da, noaptea se desprind de blana acesteia și se târăsc în

căutarea unei prăzi căreia îi sug sângele. O dată pline, se întorc la locul lor pe spatele animalului și injectează hemoglobina pe care au colectat-o. În acest fel, tigrul fără dinți se hrănește. Pericolul vine din cauza infecției transmise de viermii sugători. Saliva acestora provoacă febră hemofilică, la care copiii supraviețuiesc rareori.

Loviturile de ciocan au făcut ca restul celor spuse de el să fie inaudibile. David se alăturase tinerilor vânători și sărea în sus și în jos pe lipitorile dungate pentru a le spulbera.

Atacurile s-au înmulțit pe parcursul nopții, împiedicându-i pe coloniști să doarmă. Jungla roșie era populată de un bestiar fabulos ale cărui caracteristici s-au contopit în cele din urmă în mintea lui David.

În cele din urmă, la primele ore ale zorilor, atacurile au devenit mai puțin frecvente și turma infernală s-a întors la adăpost. Coloniștii, epuizați, s-au prăbușit pe paturile din curele fără să se dezbrace măcar. David ar fi vrut să le calce pe urme, dar, din păcate, simțea începuturile febrei care îl aprinsese la trecerea frontierei. A înghițit în grabă încă o capsulă de antidot și s-a ghemuit într-un colț, acoperit de sudoare.

— Dacă vă decideți să rămâneți cu noi, le-a spus Sirio, va trebui să vă faceți utili, mâncarea este prea puțină pentru ca noi să o irosim pe leneși.

Și, întorcându-se spre Akenôn, s-a grăbit să adauge:

— Nu spun asta pentru tine, fratele meu. Ne vei oferi sprijinul tău spiritual și asta va fi bine.

— Așa cred și eu, a spus călugărul fără nici-o jenă.

Chiar a doua zi, David a fost repartizat la *batalionul de vânătoare*, care patrula la periferia junglei în speranța de a prinde vânat ușor de ucis și comestibil. După cum a descoperit, aceste două condiții erau greu de îndeplinit. De îndată ce aflaseră că era un fost veteran, bărbații din patrulă îl asaltau cu întrebări și îi cereau sfatul, de parcă ar fi știut ceva despre fauna de coșmar din imaginația lui Albakhan!

A învățat să fie în gardă, pentru că fiecare tufiș putea ascunde o capcană mortală. Uneori era melcul-leu, al cărui noroi dizolva carnea umană în mai puțin de un minut, uneori era libelula-panteră, de vreo cincizeci de centimetri lungime, care, coborând din ceruri, îți smulgea o ureche sau nasul când trecea.

— Există doar un singur lucru comestibil, a explicat Igor, un fost dentist ucrainean. Este bălegarul de arici. Carnea animalului este otrăvitoare, dar rahatul său are un gust rafinat. Trebuie doar să-l prăjești într-o tigaie și să te lingi pe buze. Mai mult, calitățile sale nutritive nu sunt de subestimat în vremuri de foamete. Din nefericire, nu mulți oameni sunt dispuși să-l mănânce, și asta e o greșeală, așa că va trebui să le bagi mințile în cap...

David a deslușit în această aberație o nouă sfidare a lui Albakhan. Mai mult, cu greu se vedea încercând să convertească o populație de extremiști religioși la beneficiile unui aliment compus în esență din excremente. Era o modalitate să ajungi linșat.

Akenôn nu a luat niciodată parte la aceste safari lamentabile, ci își petrecea tot timpul studiind menhirul, examinându-l din diferite unghiuri, pipăindu-l, mângâindu-l... Această atenție i-a adus admirația comunității, care i-a arătat un mare respect.

— Încerc să stabilesc un contact telepatic cu Albakhan, i-a explicat el lui David într-o seară, când acesta din urmă l-a întrebat despre practicile sale curioase. Dacă Almoha ascunde un secret, micii noștri

zei de buzunar trebuie să-l fi descoperit în timpul explorării locului. Mi-aș dori ca Albakhan să accepte să ni-l împărtășească... dar el rămâne închis în stânca lui ca un faraon într-un sarcofag. Nimic nu poate trece de bariera cochiliei. El meditează... hibernează... asta e tot ce aud.

— Te-ai gândit, a sugerat David, că această hibernare ar putea fi doar o momeală?

— Ce vrei să spui?

— *Și dacă este speriat?* Dacă Albakhan, îngrozit de ceea ce a descoperit, s-a grăbit să se ascundă în interiorul unei stânci? Ce ar fi atunci? Poate că acest menhir este doar un adăpost pentru zeități amenințate...

— Dar cum rămâne cu șantajul? Sacrificiile, sângele...

— Dar dacă aceste sacrificii ar fi pentru altcineva? O entitate mult mai puternică decât bieții noștri zei? Albakhan ar putea fi doar un emisar în toate astea. Asta ar explica de ce toți angajații noștri divini au căzut brusc în letargie. În contact cu o forță dincolo de ei înșiși, ei sunt... s-au retras ca stridiile sub mușcătura oțetului și, cu prudență, au decis să se deconecteze în timp ce așteaptă să treacă furtuna... sau mai degrabă cataclismul.

Akenôn s-a încruntat, nu se gândise la acest aspect al lucrurilor.

— Dacă ai dreptate... a spus el încet, vom avea în curând mari probleme. Acești mici ticăloși ar fi putut să ne ascundă informații vitale.

— Nu am avut niciodată încredere în Anatalia, a subliniat David. Era prea capricioasă. Acum trebuie să recunoaștem că prizonierii noștri ar fi putut face un pact cu... *altcineva*. O putere pe care au fost de acord să o slujească cu condiția ca aceasta să-i scape de noi și să-i lase în viață. Absorbiți în poveștile noastre din Grădina Edenului, nu ne-am așteptat la asta.

Luându-și timp să reflecteze, călugărul a spus:

— Posibil... Dar trebuie să ne ferim de orice paranoia, iar înainte de a-l alerta pe sfântul părinte va fi necesar să susținem această ipoteză cu dovezi de necontestat. Este întotdeauna periculos să te plângi de conspirație, pariezi pe cariera ta.

David a ales să nu insiste, știind dinainte că Akenôn nu se va lăsa influențat. Cu toate acestea, instinctele sale îi spuneau că nu era departe de adevăr. Ceva teribil se petrecea în umbră. Ceva suficient de înspăimântător încât ghilda *croque-morts* preferaseră să se

sinucidă decât să o înfrunte.

A doua zi, au primit vizita unui predicator itinerant care, îmbrăcat într-o singură togă roșie, mergea desculț prin jungle și savane pentru a aduce cuvântul bun coloniștilor.

Își spunea Grégorios, purta o pereche de împletituri în stil galic și nu înceta să zâmbească. Întreaga comunitate s-a repezit să-l întâmpine, scoțând strigăte de bun venit care l-au făcut pe Akenôn să ridice din sprâncene, deoarece Biserica nu aprecia o asemenea vedetă printre reprezentanții săi.

Grégorios a mângâiat îndelung pântecele femeilor însărcinate, felicitându-le; aplecându-se spre fetele impubere, le-a avertizat să nu fie geloase pe mamele lor, căci rândul lor va veni curând... *mult mai curând decât credeau.*

— Rahat! mârâi Akenôn. Un reprezentant al Iertării Universale schismatice. Asta ne mai lipsea!

— Un ce? a întrebat David.

— Un deviant care a făcut un pact cu noii zei. Luminați de miracolele la care au fost martori, el și cei ca el au început să promită orice și să tolereze orice aberație... Acest om este un transformist... O doctrină la modă care predică abandonarea formei umane și recombinația energiei vitale pentru a avea acces la alte forme de existență. La ei, nu e vorba doar de schimbarea sexului, merge mult mai departe de atât... Dar ascultă-l, e pe cale să ne ofere spectacolul său.

Akenôn s-a înșelat. Când Grégorios a luat cuvântul, a fost pentru a explica necesitatea donării de sânge cerută de zei.

— Am venit să vă spun ceea ce se spune în altă parte, în celelalte provincii, a spus el cu seninătate, zâmbind în continuare. Multe clanuri sunt acum în favoarea înființării unui război sacru, al cărui unic scop ar fi acela de a furniza pământului lichidul fertilizator de care are nevoie. Nu ar exista nemulțumiri între comunitățile

beligerante, nu ar exista ură, ci doar o chestiune de a-și face datoria, de a-și plăti tributul. Ar fi un fel de frăție a morții, în care oamenii ar accepta să fie uciși pentru a asigura supraviețuirea marii familii de credincioși. În acest fel, la fiecare șase luni ar avea loc un conflict total. Pentru ca pământul să trăiască, o treime din locuitorii săi ar trebui să accepte să se sacrifice la fiecare ceremonie.

— Frate, interveni Sirio cu stângăcie. Nu suntem destui – în ritmul ăsta, clanurile vor dispărea unul câte unul.

— Nu și dacă ritmul nașterilor compensează pierderile, a răspuns Grégorios. Zeii au prevăzut totul, ar trebui să știi. Sarcinile vor ajunge la termen după trei săptămâni, iar nou-născuții vor crește și ei foarte repede. Cei mai mulți vor ajunge la vârsta adultă în șase luni. Dar cred că toate acestea v-au fost deja explicate. Este timpul să vă obișnuiți cu aceste concepte...

Ultima remarcă a fost făcută pe un ton de mustrare afectuoasă.

— Dar războiul... gemu o femeie, frângându-și mâinile. Ni s-a promis paradisul, dar în schimb...

Însoțitorul ei a împins-o să tacă.

— Totul trebuie plătit, a spus Grégorios. Fiți buni cu acest pământ și el va fi bun cu voi. Dacă refuzați să sângerați pentru el, flora și fauna vor dispărea și nu vă va rămâne decât un deșert. Cât timp vă așteptați să supraviețuiți? Pentru cei care refuză acest pact, rămâne opțiunea de a se întoarce de unde au venit. Navele de imigrare care pleacă goale îi vor putea duce înapoi la punctul lor de plecare... unde mulțimile odioase adunate în jurul astro-porturilor îi așteaptă să-i linșeze. Credeți-mă, frații mei, războiul nu este rău atunci când generează viață. Nu uitați niciodată acest precept fundamental, aici, pe Almoha, moartea este viață.

A continuat mai bine de două ore, reluând și reluând același subiect, amenințând și îmbrățișând. Femeile plângeau mult, bărbații le consolau sau dădeau din cap sumbru, dar niciuna dintre ele nu îndrăznea să se revolte.

Apoi s-au adunat în jurul focului de tabără pentru a împărți o masă săracăcioasă. Fiecare dăduse din partea sa pentru a-i oferi lui Grégorios o mâncare decentă și în cantitate suficientă, pe care predicatorul a înghițit-o fără rușine.

Mai târziu, în timp ce David îi dădea o mână de ajutor pentru a muta un cărucior, Sirio a lăsat să i se vadă confuzia.

— Eu și soția mea nu am emigrat pentru a naște copii zombi care

să-și taie reciproc gâtul în vreun război sacru, a murmurat el.

— La ce te așteptai de la Almoha? a întrebat David.

— Nu paradisul, desigur, nu suntem atât de naivi, dar nici așa în orice caz... Războaie rituale, orgii de sânge la date fixe pentru a plăti chiria pentru pământul pe care îl arăm...

— Crezi că e vorba de șantaj?

Sirio a oftat și a roșit, conștient că mersese prea departe.

— Nu știi, s-a bâlbâit el. Eu și soția mea aparținem unei facțiuni transformiste. Pe Pământ, nu aveam nici-o șansă de a ne vedea dorințele împlinite, bio-științele au regresat atât de mult de la Marele Război Patriotic încât ne putem considera norocoși că industriile farmaceutice încă mai știu să facă dezinfectant, așa că, în rest...

A tăcut, doar atât cât să își lase privirea să parcurgă orizontul.

— Ce este transformismul? a întrebat David, încercând să relanseze conversația. Nu am decât cea mai vagă idee.

— Este o schimbare a orientării biologice, așa cum există transsexuali, întâlnim transbio-uri, din care soția mea, Freya, și cu mine facem parte. Dorința noastră este de a părăsi învelișul nostru uman pentru a locui într-un animal, un copac, o stâncă, un râu... Pentru a face acest lucru, energia noastră psihică – unii preferă să-i spună suflet – trebuie să se smulgă din fostul corp, să își ia zborul și să se restabilească în receptaculul pe care l-a ales în termen de douăzeci și patru de ore. Dacă această perioadă este depășită, spiritul se disociază, se împrășteie, își pierde individualitatea și devine energie impersonală. Dacă dorești să-ți păstrezi amintirile, este vital să nu zăbovești pe drum și, de îndată ce părăsești învelișul uman, să te îngropi în inima țintei alese.

— Și ce se întâmplă cu corpul vechi?

— Nu este nimic mai mult decât un organism în comă cu creierul gol. Pe Pământ, această practică a fost interzisă multă vreme, dar, după război a început să fie autorizată ici și colo. Din păcate, tehnologia aproximativă folosită a dus la dezastre. Ținta dorită era rareori atinsă, iar spiritul eliberat din carne exploda ca un foc de artificii. Dacă Freya și cu mine am ajuns în Almoha, a fost pentru că puterile zeilor a permis să se prevadă realizarea acestor schimburi transbios.

— Și ce ți-ar plăcea să devii?

— Un copac maiestuos, vechi de secole, care a văzut civilizații crescând și murind. Un rege al pădurii, locuit de mii de păsări...

— Și soția ta?

— Freya este mai interesată de intangibil. Ea ar vrea să devină o sursă de apă pură, proaspătă... Ceva care undulează și a cărei formă nu este fixă.

La această mențiune, trăsăturile lui Sirio s-au luminat cu o beatitudine pe care David a crezut-o naivă. Probabil pentru că îi amintea de extazul lui July, prosternată în fața Anataliei.

Când s-a întors în tabără, s-a întâlnit cu Akenôn, care fierbea de furie stăpânită și își scrâșnea dinții.

— Grégorios ăsta e un adevărat sergent de recrutare, a mârâit călugărul. *Războiul cel bun... războiul cel minunat...* numai despre asta vorbește. Și toată lumea îl ascultă, dând din cap ca niște măgari, gata să ciugulească orice morcov!

David a profitat de ocazie pentru a-i spune despre transbios, ceea ce nu a făcut decât să inflameze furia spionului papal:

— Nu înțeleg de ce Sanctitatea Sa tolerează astfel deeretici! a scuipat el. Iertarea Universală pledează pentru toleranță față de alte forme de viață naturală... Subliniez na-tu-ra-lă. Aceasta nu include în niciun caz schimbarea statutului organismelor. Fiecare trebuie să rămână la locul său. La naiba! Dacă toată lumea poate deveni copac, pește, pârâu sau câmp de grâu, totul se va transforma într-o orgie universală! În ceea ce mă privește, eu văd în asta un simplu comportament de fugă, lașitate... ca și cum, îmi e frică de lup, așa că devin o piatră, ca să nu-mi poată face niciun rău! Cam ușor, nu-i așa?

Furia lui era reală sau simulată? Cu clonele, era greu de știut.

— Ei bine, interveni David, aceste dezbateri filozofice sunt fascinante, dar unde ne conduc? Ai de gând să stai la poalele menhirului până când Albakhan va ieși la suprafață?

— Nu, a recunoscut Akenôn. Cred că ai dreptate, ticălosul a ales să se ascundă acolo și nu va ieși prea curând, dar vreau să fiu prezent când femeile vor naște, ca să pot raporta cât mai exact posibil Sanctității Sale. Dacă e să-l credem pe Sirio, sunt la termen, așa că așteptarea nu ar trebui să depășească câteva zile. Apoi vom aștepta noi ordine. Situația evoluează prea repede pentru ca noi să improvizăm.

Nu era nimic de obiectat; în plus, în fiecare dimineață, David suferea din cauza febrei *combustibile* de care suferea de când trecuse granița. Aceste atacuri îl lăsau gâfâind, în pragul sincopei, și trecea o oră până când își recăpăta folosința membrilor. De asemenea, era

îngrijorat de lipsa pastilelor antidot. Contrar a ceea ce prevăzuse Akenôn, corpul său nu se adapta în niciun fel la legile districtului Albakhan. Oricât timp ar fi trecut, nu exista nici-o speranță de aclimatizare.

Când și-a exprimat îngrijorarea față de călugăr, a primit doar un răspuns evaziv:

— O să te obișnuiești până la urmă. În cel mult câteva zile. Așa că nu-ți mai roade unghiile.

Trei zile mai târziu, problema a fost rezolvată.

După ce l-a desconsiderat pe Akenôn în timpul șederii sale, Grégorios a pornit din nou la drum. Agățat de toiagul său de pelerin și zâmbind mereu, a pornit pe drumuri pentru a proclama avantajele războiului și ale vărsării de sânge, pentru a cânta bucuria sacrificiului și paradisul care va fi pe Almoha odată ce pământul său va fi udat corespunzător. Timp de trei zile scandase aceste aberații fără ca publicul său să ridice cel mai mic protest. Era ca și cum ar fi posedat darul de a hipnotiza mulțimile și de a le face să înghită orice. Vocea lui avea ceva hipnotizant, care sfârâma apărarea ascultătorilor. În câteva rânduri, David însuși se surprinsese gândindu-se că acest nenorocit de sergent de recrutare s-ar putea să nu se înșele pe deplin. Asta îl îngrozise. Așa că s-a simțit ușurat să îl vadă plecat.

— O să raportezi acțiunile acestui individ celor îndreptățiți! șuieră Akenôn, furios. Era clar că trebuia să facă un efort pentru a nu ceda tentației de a ridica pietre de pe cărare și de a-l bombarda cu ele pe Grégorios.

Apoi, evenimentele au luat o întorsătură nefastă. Într-o după-amiază, țipetele au izbucnit din barăcile care serveau drept infirmerie. Trei femei au născut simultan. Bărbații au sărit în sus, dar au fost împinși înapoi de matroanele comunității, care erau la rândul lor însărcinate.

— E prima dată când văd moașe la fel de mari ca pacientele lor... a remarcat Akenôn cu un zâmbet neplăcut.

— Acești copii nu sunt ai noștri, a proclamat brusc Sirio cu o voce a cărei tensiune nervoasă o făcea să alunece într-un ton ridicat. Trebuie să ne amintim că în venele lor nu curge nici măcar o picătură din sângele nostru.

Bărbații adunați în jurul lui au dat din cap în semn de aprobare.

— Este adevărat! a strigat cineva. Albakhan ne-a făcut încornorați! Ne-a futut nevestele în timp ce noi munceam pe acest pământ de rahat! Copiiiăștia sunt bastarzii lui! Lasă-l pe el să se descurce cu ei... Eu mă spăl pe mâini.

A fost îndemnat să păstreze tăcerea.

— Nu asta am vrut să spun, a corectat Sirio, brusc foarte palid. Am vrut să subliniez faptul că nu trebuie să ne implicăm emoțional în aceste nașteri, pentru că acești copii nu vor fi umani. Grégorios ne-a explicat asta.

— Încornorați! strigă aceeași voce. Cu toții suntem încornorați! Și închideți ochii! O grămadă de boase moi! Încornorați, bătuți și fericiți!

De data aceasta, Sirio s-a prefăcut că nu a auzit.

— Acești... *copii*, s-a bâlbâit el, nu sunt ai noștri. Nici măcar nu sunt copii...

— Femeile noastre au fost violate! a mârâit un alt participant. Nu contează dacă este cu spori volatili sau cu un penis, rezultatul este același. Violate, da, când am venit în pace... Violul este un act de război! Am fost păcăliți, de Albakhan, dar și de Nothanos și de Biserica lui marionetă... Ni s-a spus să iubim pe toată lumea, dar nevestele noastre au fost regulate! Am fost aruncați într-o capcană. Ni s-a promis paradisul, iar acum am fost aruncați la draci. Acum totul se rezumă la sacrificii și vărsare de sânge...

Țipetele femeilor la naștere le-au înecat curând pe cele ale bărbaților furioși.

Dacă moare doar una dintre ele, s-a gândit David, va fi o revoltă.

Și-a încordat urechile, ascultând strigătele nou-născuților, în zadar. Plânsetele femeilor nefericite au încetat, anunțând sfârșitul chinului lor, totuși niciun copil nu plânse încă. Erau morți? Nu știa dacă să se bucure sau nu.

O matroană a apărut în prag, ștergându-și mâinile însângerate pe șorț. Cu o privire sumbră, a spus:

— Asta e. Mamele sunt bine. La fel și bebelușii...

— Sunt... normali? s-a bâlbâit Sirio.

— Se pare că da, a mormăit moașa, ferindu-și ochii. Doar că nu plâng și nu se mișcă. Stau pur și simplu acolo, încremeniți, ca niște mici statui care respiră. Poți să te duci să-i vezi, dacă ai chef.

Bărbații se priveau stânjenit, niciunul dintre ei nu îndrăznea să facă primul pas. Unul dintre *tați* s-a întors și a fugit, ceilalți doi, după

o clipă de ezitare, s-au îndreptat spre colibă cu aceeași nerăbdare cu care condamnații se îndreptau spre eșafod. Din impuls, David le-a călcat pe urme. Akenôn l-a urmat.

Barăcile miroseau a sudoare, sânge și miros visceral.

Mamele zăceau pe paturile făcute din curele, palide, cu ochii închiși. Nou-născuții fuseseră așezați în leagăne improvizate din cutii vechi de muniție căptușite cu cârpe. Toți arătau la fel, ca niște clone ale aceluiași individ. David nu putea vedea nici-o variație în ceea ce privește morfologia sau pigmentarea. Întinși pe spate, cu ochii larg deschiși, priveau în tăcere tavanul. Nici unul dintre ei nu se agita sau își sugea degetul mare. În afară de asta, toți păreau a fi într-o stare de sănătate excelentă și mai degrabă îndesați.

— Arată ca niște păpuși de plastic produse în masă... a șoptit Akenôn.

David a strâns mâna unuia dintre bebeluși fără să provoace vreo reacție.

Grégorios a promis că nu vor avea creiere, a suspinat Sirio. Nu mințea... E adevărat că nu au nimic uman în ei, în afară de carne și sânge.

Cei doi *tați*, după ce au îngenunchat o clipă la căpătâiul tovarășelor lor, nu au aruncat decât o scurtă privire către odrasla lor. Apoi, fără să comenteze, au părăsit infirmeria, cu capul plecat.

În momentul în care David era pe punctul de a le urma exemplul, moașa l-a ținut de braț. Mâna ei mare și prost clătită a lăsat o pată roșie pe mâneca veterinarului.

— Domnule, a mârâit ea, n-ai de gând să te prefaci că nu e vorba de ceva diavolesc, nu-i așa? În douăzeci de ani de practică, nu am văzut niciodată copii ca aceștia. Morți vii, da... Trei kilograme de carne fără suflet, asta este, și nimic altceva. Cum crezi că se vor descurca majoritatea mamelor cu asta? Inga Swarsson e deja pe jumătate nebună... și celelalte nu sunt cu mult mai bine. Deci ăsta e paradisul care ni s-a promis?

El s-a îndepărtat pentru că îi strivea încheietura mâinii. Îi displăcea să se simtă responsabil pentru evenimente asupra cărora nu avea niciun control.

Akenôn nu s-a simțit deloc stânjenit. I-a spus lui David că i s-a părut totul foarte interesant din punct de vedere științific.

— Dar se pregătește o revoltă, a obiectat veterinarul. Nu vedeți că se organizează o revoltă? Lui Sirio îi va fi greu să restabilească calmul

în trupele sale.

— Haide! a râs călugărul, tu vezi totul în negru. Îți spun că se vor obișnui cu ei mai repede decât îți poți imagina. De îndată ce acești copii vor începe să crească în grabă, mamelor nu le va mai păsa. Sentimentalismul feminin nu se potrivește cu acest tip de minune. Multe dintre aceste femei sunt din clasa muncitoare sau chiar țărănească. Sunt pline de superstiții și gata să vadă diavolul peste tot. Pun pariu că, după trei săptămâni, vor fi ușurate că au scăpat în sfârșit de aceste creaturi supranaturale pe care le scuipă din măruntaie și nu vor vărsa nici o lacrimă când vor fi sacrificate.

David a fost mai puțin convins.

Încă din ziua următoare, s-a stabilit o rutină pe măsură ce nașterile s-au succedat, moașelor nu le-a lăsat timp să respire. În curând, moașele însele au trebuit să ia locul pacienților lor, ceea ce a pus probleme serioase de administrare. David, în calitate de medic veterinar, a fost rechiziționat și promovat ca moașă. În răstimp de zece zile, el a adus pe lume aproximativ cincizeci de copii tăcuți, cu ochi ficși și trăsături stereotipe, care nu făceau nici cel mai mic gest și zăceau în leagănul lor improvizat ca niște figurine de ceară roz.

În ciuda grijii pe care o acorda pacienților săi, au survenit două decese din cauza hemoragiei și unul din cauza febrei puerperale. În niciun caz nu le-ar fi putut împiedica, echipamentul medical al lagărului fiind abia mai elaborat decât cel al unui trib de neanderthalieni. Cu toate acestea, el a resimțit lovitura morală, iar starea sa de spirit a fost afectată în așa măsură încât a dezvoltat o ură față de Akenôn, care a fost amplificată de zece ori de platitudinea iritantă a clonei. De fapt, spionul papalității se plimba prin mijlocul taberei așa cum ar fi făcut-o pe aleile unui parc de distracții, bucurându-se de atracțiile pe care le descoperea la fiecare răscruce.

Din fericire, situația a evoluat în așa fel încât David a uitat de impulsurile sale criminale și s-a concentrat asupra unei noi probleme: creșterea galopantă a *copiilor lui Albakhan*, care au trecut de la sugari la adolescenți în doar o săptămână..

— Este incredibil, s-a bâlbâit Sirio, îi vezi cum cresc pe zi ce trece. Îmi amintesc de puii aceia care se transformă în găini imediat ce ies din ou...

Comparația era valabilă. Foștii bebeluși tăcuți se

metamorfozaseră într-o cohortă de copii muți care, toată ziua, rămâneau plantați în același loc, fără să facă vreo mișcare, sau, dimpotrivă, se învârtteau în cerc fără o țintă precisă.

— Ei se supun, a explicat Sirio. Sunt capabili să înțeleagă comenzi simple: *mergi, stai jos, stai în picioare, întinde-te...* lucruri pe care le-ai spune unui câine, știi tu. Bineînțeles, nu-i poți acuza că sunt agitați! Nu mănâncă mult, dar se dezvoltă bine.

Puștii fără creier aveau obraji roșcați ai unor tineri țărani crescuți în aer liber. Dădeau o impresie de sănătate insolentă, aproape caricaturală, ca și cum metabolismul lor ar fi funcționat la turație maximă.

În rest, nu era surprins. În trecut, lucrase la un proiect de clonare a hranei, al cărui scop era de a furniza coloniștilor vaci adulte în decurs de o lună. Observase că, după o perioadă de sănătate înfloritoare, subiecții intrau într-o fază de degradare accelerată și mureau, victime ale diferitelor deficiențe. Presupunea că același lucru se va întâmpla și cu copiii din Albakhan.

Doar că îi vom sacrifica înainte de a ajunge acolo!

Mamele tinerilor zombi au fost rapid separate de puii lor, care au fost adunați într-un țarc. Trei matroane îi supravegheau și, de două ori pe zi, îi hrăneau cu o dietă rudimentară de pelete pentru porci. Copiii cu ochii goi erau mulțumiți de acest lucru. Din cauza căldurii, se considerase că nu era necesar să-i îmbrace, așa că umblau goi, în haite strânse, învârtindu-se la nesfârșit în jurul incintei ca peștii aurii într-un acvariu. Urinau și defecau în timp ce mergeau, călcându-și excrementele cu o indiferență totală. După trei zile, miroseau atât de urât încât a trebuit să fie curățați cu găleți de apă.

— După calculele mele, a declarat Akenôn, ei vor împlini douăzeci de ani într-o săptămână și treizeci în decurs de două săptămâni. Atunci Sirio va trebui să-i omoare. Lucrul poate să nu aibă loc într-un climat calm. Ar fi mai bine dacă am părăsi tabăra până atunci.

A făcut o scurtă pauză înainte de a continua:

— Cu toate acestea, nu ne putem mulțumi cu observațiile pe care tocmai le-am făcut. Trebuie să ne completăm investigația prin vizitarea districtului Solvator.

— Și cum intenționezi să ajungi acolo? a protestat David. Ai prăbușit naveta și nu am nici-o intenție de a explora planeta pe jos!

— Nu te lăsa dus de val, a rânjit călugărul. Sirio mi-a sugerat să folosesc un mijloc de locomotie destul de original pe care el îl

numește drumul-șarpe.

— Numai numele îmi dă fiori, dar continuă, povestește-mi despre el...

— Nu departe de aici, există o pistă care, după cum îi spune și numele, șerpuiește prin țară. Este o întindere rozalie pe care nu crește nimic. Sirio crede că este un animal. Un fel de râmă uriașă, foarte plată, care duce o viață vegetativă. Când calci pe ea, declanșezi un reflex epidermic care amintește de mișcarea continuă de translație a unei benzi transportoare.

— Vrei să spui că se mișcă în timp ce rămâne nemișcat?

— Da, cam așa. Pielea sa se contractă, producând valuri succesive, foarte rapide. Ca un fel de frisoane. Tot ce se află pe suprafața acestui tegument este transportat spre nord, spre granița de stat, cu mare viteză.

— De ce în nord?

— Pentru că, capul animalului este acolo. Sirio pornește de la premisa că mișcarea de translație este un reflex pur, a cărui funcție este de a duce prada la gura râmei. Pentru a o hrăni.

— Am înțeles. Ce mijloc de transport fantastic ne oferă! Rezumând, să zicem că vom sta pe furculița care ne duce spre gura căpcăunului care ne va devora.

— În esență, da. Dar pentru a nu fi înghițiți, va trebui doar să sărim de pe el de îndată ce capul monstrului se va vedea la orizont. Ca și cum am sări dintr-un tren...

— Grozav, o să-mi placă asta.

La ora prânzului, Sirio a fost de acord să-i ducă la marginea drumului. Pentru a face acest lucru, au trebuit să traverseze o savană populată de rozătoare mari, care, din fericire, au fugit când s-au apropiat.

— Sunt șobolani de palmier, a explicat Sirio. Trebuie să fii atent cu cozile lor, care se termină cu un spin. Dacă te înțeapă, vei muri de septicemie în douăzeci și patru de ore. Nu există leac.

În cele din urmă, au ajuns la vederea unei poteci roz, sinuoasă, cu o lățime de aproximativ patru metri, care părea să se întindă la nesfârșit. Pe măsură ce se apropiau, David a observat că suprafața *drumului* era bombată și granulată. În timp ce se aplecă să-l atingă, interveni Sirio.

— Nu-l atinge! a strigat el. Dacă pielea ta intră în contact cu solzii, vei fi paralizat. Așa își prinde șarpele prada. Pielea sa este acoperită

cu o neurotoxină puternică. Odată ce ești inconștient, mușchii vor intra în acțiune, transformând spatele șarpelui într-o bandă rulantă care te va transporta spre gura bestiei.

— Și cum îl împrumuți? a exclamat David.

— Va trebui să purtați salopete anti-grăsime. Și, mai presus de toate, nu faceți niciodată greșeala de a vă lăsa pielea descoperită să atingă solzii, veți fi paralizați.

— Ai călătorit vreodată în acest fel?

— Da, este rapid. Atât de rapid, încât uneori ești doborât în curbe. Șmecheria este să sari înainte ca șarpele să-și ridice capul în fața ta. Nu zăboviți... Cu cât vă apropiați mai mult de gură, cu atât mai mare este viteza, deoarece animalul devine lacom.

S-au întors în sat.

Sirio, cu fața închisă, nu-și mai putea stăpâni resentimentul:

— Ați văzut ceea ce ați vrut să vedeți, acum o să vă faceți bagajele și o să ne lăsați cu problemele noastre. E un pic cam ușor, nu-i așa?

David nu știa ce să răspundă, dar Sirio avea dreptate și nu se putea abține să nu simtă un adevărat sentiment de vinovăție pentru că își lua rămas bun într-un mod atât de puțin cavaleresc. Akenôn se grăbi să facă remarci liniștitoare, care nu l-au înveselit deloc pe liderul coloniei.

Din acel moment, populația i-a evitat, iar ei au fost nevoiți să își confecționeze singuri hainele impermeabile pentru a putea călări marele șarpe.

Într-o dimineață, în indiferența generală, au plecat din sat. Costumele de pânză unsă cu ulei miroseau a grăsime râncedă și erau un magnet pentru insectele din vecinătate.

— Ce se va întâmpla cu acești oameni? s-a plâns David. Te-ai gândit la asta?

Akenôn a evitat întrebarea cu un gest dezinvolt.

— Nu suntem aici pentru a ne juca de-a îngerii salvatori, a spus el. Avem o anchetă de efectuat, iar restul sunt doar daune colaterale.

Au tăcut când au ajuns la marginea *drumului*. Lumina cu unghiuri joase a soarelui care răsărea punea în evidență imbricațiile solzilor, care erau mai puțin vizibile în timpul zilei. Fie că reptila era foarte plată, fie că, pe jumătate îngropată, i se vedea doar spatele. În orice caz, lungimea sa fenomenală făcea din ea un animal legendar.

— Ei bine, a spus Akenôn nerăbdător, *mergem?*

Îmbrăcându-și mănușile și acoperitoarele de cizme unse, au pus piciorul pe șenilele solzoase, care au reacționat imediat la prezența lor cu o tresărire. Acesta a fost urmat de un spasm mai violent care i-a dezechilibrat. Dacă nu ar fi fost protejați de mănuși, palmele lui David ar fi intrat în contact cu pielea otrăvitoare a monstrului, iar neurotoxinele secretate de epidermă și-ar fi făcut treaba, scufundându-l în comă.

Vibrațiile au crescut ca niște valuri, împingându-i înainte. David și-a dat seama că singura modalitate de a nu sfârși dislocat de această mișcare continuă era să se întindă pe spate, cu brațele pe lângă corp, cu picioarele împreunate, și să o ia ușor. O imagine i-a trecut prin minte: cea a acelor rockeri care se aruncă în mulțime din vârful podiumului și se lasă purtați în triumf, pe brațe, de către fanii lor. Senzația a fost destul de asemănătoare, rularea mușchilor spatelui reptilei crea în cele din urmă iluzia că ești trecut din mână în mână. Cu toate acestea, masajul era atât de puternic încât David s-a temut brusc că vibrațiile îi vor disloca articulațiile. Ce rost mai avea să încerce o asemenea aventură dacă urma să iasă schilodit?

Sirio nu mințise: șarpele funcționa ca o bandă transportoare industrială care transporta piese de schimb. Tot ce trebuia să faci era să te lași purtat de el. Cu toate acestea, pe măsură ce viteza creștea, David a fost cuprins de greață. Zdruncinăturile îi provocau rău de mișcare. A încercat să se așeze, dar, în această poziție, valul părea și mai violent. Mai mult, era înspăimântat de viteza cu care trecea peisajul de o parte și de alta a reptilei uriașe. Era ca și cum ar fi călătorit cocoțat pe acoperișul unei trăsură într-o goană nebună. Era important să rămână vigilent, căci în curând avea să apară un tunel care nu era altceva decât gura șarpelui!

Cât de lungă era călătoria? De ce nu le spusese Sirio despre asta? Era vorba de răzbunare?

David și-a dat seama, din cauza febrei apărute brusc, că tocmai trecuseră granița în districtul Solvator. Se apropiau de capul monstrului. David îi făcu semn lui Akenôn că era timpul să înceapă să meargă. Călugărul a dat din cap.

Se chinuiau să se ridice în picioare. David scruta marginea drumului, temându-se să nu se lovească de un copac. Încă mai ezita când Akenôn îl împinse între omoplați, aruncându-l în partea laterală a șoselei reptiliene. David se rostogoli prin iarba înaltă și cauciucată fără să sufere prea mult.

Akenôn i-a urmat exemplul și l-a ajutat să se ridice în picioare.

— A fost cât pe ce, a spus el, arătând spre o masă în formă de ou care se legăna într-o mișcare lentă de pendul la aproximativ o sută de metri distanță. Poți vedea asta? Este capul șarpelui... contracțiile l-au trezit și așteaptă să i se livreze prânzul. Să nu zăbovim.

David a căutat în geantă tubul de tablete antipiretice și a mai luat în grabă o capsulă pentru a combate febra de frontieră care îl făcea să îi clănțanească dinții.

— Un lucru e sigur, a spus Akenôn, aruncând o privire spre el, acesta este Solvator.

David tremura și nu dădea doi bani pe asta. Abia după ce criza s-a liniștit, s-a îndurat să arunce o privire asupra peisajului. A fost frapat de faptul că culoarea dominantă a vegetației era albastru azuriu.

— Pe toți zeii! a exclamat Akenôn cu o mutră de dezgust, arată ca un decor de grădiniță!

David, la rândul său, scruta sub tufișuri, îngrijorat că ar putea apărea un animal sălbatic cu o anatomie aberantă, dar natura părea liniștită.

— Hai să găsim un sat, a decis călugărul. O mică cercetare a zonei ne va permite să ne facem o idee despre acest loc. E timpul să terminăm cu asta, abia aștept să ajung acasă.

Această idee nu i-a displicut lui David, deoarece în interiorul tubului se aflau din ce în ce mai puține pastile antidot, iar el nu aprecia mirosul de crin ars pe care îl degaja părul său atunci când febra îl mistuia.

Au mers timp de două ore înainte de a ajunge la un cătun de colibe de tăietori de lemne pe marginea unui lac limpede ca cristalul.

Acolo au fost întâmpinați – fără o bunăvoință excesivă – de un grup de bărboși îmbrăcați în tunici de sac albastruie. Arătau ca niște călugări ale căror haine cădeau în zdrențe. Cel care mergea în față purta o barbă gri împletită, în mod viking. Era un bătrân construit ca un Hercule, cu brațele acoperite de tatuaje belicoase. Probabil un fost legionar. A spus că îl cheamă Olaf Mikkelsen.

Era, presupunea David, un supraviețuitor al comandourilor Odin care se distinseseră în timpul ofensivei neo-gotice din 2136, în timpul mării reîntoarceri la tribalitatea europeană care se soldase cu douăsprezece milioane de morți și de trei ori mai mulți invalizi.

Contactul a fost făcut cu reticență. Aici, ca și la Sirio, promisiunile

neonorate ale Papei Nothanos al III-lea au insuflat resentimente și neîncredere în mințile coloniștilor. Recriminările aminteau de cele auzite în districtul Albakhan: Solvator, după ce crease acest mediu albastrui, se scufundase pe fundul lacului pentru a nu mai ieși niciodată la suprafață. Se făcuseră încercări de a-l găsi acolo și de a-i cere socoteală, dar lacul era mult prea adânc și avea capacitatea de a transforma în pește orice lucru lăsat scufundat în el mai mult de trei minute. Solvator era un zeu acvatic care nu aprecia rasa umană și care dorea mai presus de toate să domnească peste fauna cu înotătoare. De aceea, își gafase creațiile de la suprafață pentru a avea timp să-și rafineze universul lichid, multiplicând peisajele fabuloase în care abundă cea mai uimitoare floră multicoloră.

— Totul este conceput pentru a te face să vrei să devii un pește, a bombănit Olaf. Unii oameni au cedat acestui cântec de sirenă, dar nu e genul meu... Nu mă pot imagina îmbrăcat ca un păstrăv și făcând bule. Nu am fost niciodată adeptul metamorfozelor; nu am de gând să încep la vârsta mea. În trecut am avut prea multe probleme în a-mi salva pielea, așa că nu am de gând să scap de ea acum, chiar dacă e urâtă pentru că a fost reparată de o sută de ori.

Bărbații care îl însoțeau au dat din cap în semn de aprobare. E adevărat că, având în vedere mărimea lor, era greu de imaginat că se vor transforma în ton sau halibut... în baracudă cel puțin.

În cele din urmă, Olaf i-a invitat pe străini în coliba sa, care mirosea a rumeguș proaspăt și a rășină. Acolo, a destupat o carafă de coniac distilat dintr-o boabă locală supranumită *rahatul călugărului*, ceea ce l-a făcut pe Akenôn să chicotească, el ca, clonă de energie pură, nu defeca niciodată.

Olaf a divagat despre lac, care părea să fie centrul resentimentelor sale. Considera că era o insultă să fie împins să își schimbe rasa. Născut om, el intenționa să rămână așa până la moarte. Nu supraviețuise sutelor de bătălii și zecilor de răni ca să accepte să fie acoperit de solzi și să se plimbe printre alge! *Fy fæn*^{13}!

David și Akenôn au avut grijă să nu-l întrerupă, căci pe masă se afla o franciscă^{14} ciobită. Acesta purta emblema Diviziei celor Trei Norne, un corp de elită renumit pentru curajul său sinucigaș în luptă.

— Colonia se depopulează, a mârâit Olaf. Destul de multe fete sunt seduse de fantasmagoria apei. Ele cred că se vor transforma în sirene, cu cozi de pește și sâni mari, și că îi vor seduce pe băieți cu cântecele lor. Când își dau seama că se metamorfozează pur și simplu

în plătică sau cambulă, este prea târziu. Jocul e terminat. În ceea ce-i privește pe băieți, toți visează să devină rechini... Totul e un rahat. Este un șantaj mascat, încercând să ne facă să credem că paradisul se ascunde pe fundul mării.

Cu un gest autoritar a umplut paharele. Pentru a nu-l jigni, David s-a forțat să-și înmoaie buzele în alcool, care ar fi fost un excelent combustibil pentru rachete.

— Și asta nu e tot! a proclamat un bărbat gras cu o cicatrice urâtă pe chelie. Mai este și șantajul cu haina albastră...

David a tresărit.

— Björn are dreptate, a fost de acord Olaf. Pentru a pune presiune asupra noastră, Solvator reușește să facă viața la suprafață imposibilă. Pentru început, în fiecare noapte, aerul începe să fie invadat de țânțari de mărimea degetului meu mare. Spre deosebire de țânțarii de pe Pământ, aceștia sunt silențioși, iar mușcătura lor este nedureroasă. Nu provoacă mâncărimi și nici măcar nu se observă. Așa că, atunci când te trezești dimineața, de cele mai multe ori nici măcar nu știi că ai fost mușcat.

— Bine, a spus David, dar care este problema atunci?

— Problema este veninul pe care îl injectează în sânge. Dozele se adună și, odată ce se atinge o anumită concentrație, ajung să formeze un compus la fel de instabil ca nitroglicerina. Este suficient un strănut – sau o bășină – și corpul tău explodează ca un dovleac prea copt.

— Singurul mod de a ține țânțarii la distanță, spune Björn, este să porți o tunică din fibră albastră, pentru că ticăloșii nu suportă mirosul. Fibra provine dintr-un tip de in care crește la marginea mlaștinilor. Problema este că această iarbă are proprietatea de a absorbi calciul uman, așa că oasele tale se decalcifiază. Scheletul cade victimă a osteoporozei galopante, iar fracturile se înmulțesc.

— Este adevărat, adaugă Olaf. Colonia noastră bate toate recordurile în materie de picioare rupte. Am pierdut numărătoarea tinerilor de 20 de ani care se află deja la a treia fractură a femurului. Avem oase de oameni bătrâni. Soluția ar fi să nu mai purtăm tunicile astea nenorocite, dar atunci țânțarii ne-ar nimici în scurt timp.

— Ai vorbit cu Solvator despre asta? a întrebat Akenôn.

— Bineînțeles! a răcnit Olaf. Ne-a spus că, dacă nu suntem mulțumiți de viața în aer liber, tot ce trebuie să facem este să ne transformăm în pești, lacul este acolo unde ne putem scufunda, iar

țânțarii nu ne vor urmări. În sânul apelor, vom trăi fără constrângeri sau suferințe, ne-a asigurat el.

— Înțeleg că asta nu te ispitește...

— Da, așa este. Dar, întrucât dorește să-și atingă obiectivele, continuă să pună presiune asupra comunității noastre. E foarte greu să găsești mâncare. Legumele au proprietăți depresive. Dacă le mănânci, cazi pradă impulsurilor sinucigașe... Nimeni nu poate scăpa de asta. Sunt cunoscuți copii de cinci ani care și-au tăiat venele după ce au mâncat supă de morcovi albaștri. Mulți oameni se scufundă în apatie. Nu mai muncesc și se întind pe iarbă, uitându-se la nori.

— Și vânatul?

— Vânatul nu este mai bun. Carnea sa este absolut infectă, provoacă vărsături și diaree. Dacă insistăm, murim. Acest pământ nu ne vrea. Se străduiește să ne otrăvească. Nothanos ne-a mințit. Almoha nu este un paradis, mai degrabă este primul cerc al iadului, da!

Din acel moment, s-au dezlănțuit cu imprecății și nemulțumiri de tot felul. Ei au scandat aceste reproșuri cu lovituri puternice în masă. Akenôn, de obicei flegmatic, a dat semne de stres.

Cum nimeni nu-l băga în seamă, David a profitat de ocazie pentru a se furișa și a se plimba prin sat. Nu a trecut mult timp până când a dat peste mai mulți invalizi care se agățau de cârje. A văzut, de asemenea, multe brațe și picioare în ghips. Atmosfera din cătun era una de trândăvie și apatie patologică. Toată lumea – femei, copii, bătrâni și tineri – purta aceeași tunică de in albastră. În contrast total cu acest tablou deprimant, lacul oferea o imagine idilică de o frumusețe ireală.

David nu a putut rezista impulsului de a se apropia de țărm, doar că s-a oprit chiar la margine. Claritatea apei i-a permis să vadă că lacul forma un puț cu pereți abrupti, atât de netezi încât ar fi fost inutil să spere să se agațe de ei. Fundul părea incredibil de departe, dar, cu un curios efect de lupă, putea distinge până la ultimul detaliu. Pajiști de alge se aflau alături de păduri de corali multicolori. Rocile albe formau structuri rotunjite ciudate, cu mii de deschideri prin care intrau și ieșeau pești de toate mărimile. David s-a simțit treptat copleșit de o incredibilă seninătate. Pentru prima dată după mulți ani, era împăcat cu sine însuși. A avut convingerea bruscă că, scufundându-se în apă, va experimenta în sfârșit fericirea care îi

lipsea dintotdeauna. Peștii aceia păreau atât de fericiți! Nu trebuia decât să te uiți la felul în care se zbenguiau. Mișcările lor erau ca un dans, o farandolă...

Fără să-și dea seama, a făcut un pas înainte. O mână îi căzu pe umăr, trăgându-l înapoi.

— Nu face asta, mârâi Olaf. Lacul hipnotizează pe oricine se uită la el prea mult timp. Este o capcană. Solvator speră să ne atragă în regatul său. Se spune că locuiește mai jos, în interiorul unui conac gigantic care îi servește drept palat. Se spune că ar fi luat înfățișarea unui rechin...

David a pufnit, cuprins de o teamă retrospectivă.

— Chiar m-aș fi transformat într-un pește? s-a bâlbâit el.

— Da, vorbesc din experiență, l-am văzut pe fiul meu, Karl, metamorfozându-se sub ochii mei. Avea 12 ani. Și-a legat o piatră de picioare pentru a nu se putea urca la loc, apoi s-a lăsat să se scufunde expulzând aerul din plămâni. Schimbarea are loc în momentul înecului. Corpul se reorganizează brusc. Este rapid și destul de terifiant... L-am văzut pe copilul meu, sau mai degrabă peștele în care se transformase, scufundându-se în abis fără să se uite înapoi. Ei uită de noi. Noi încetăm să mai existăm pentru ei, iar amintirile lor se estompează.

Vocea lui Olaf devenise răgușită. David a avut grijă să nu riște niciun cuvânt liniștitor. Bătrânul războinic nu era un om căruia să-i placă să fie consolată.

— Știi care e chestia amuzantă? a spus bărbatul cu barba împletită. Solvator este un sadic căruia îi place să ne tortureze. După cum ți-am spus, nu există nimic comestibil în lumea din jurul nostru, așa că s-a gândit să dea peștelui carne succulentă. Dar de ce? Ca să ne tenteze, ticălosul! A reușit să ne lase să murim de foame, punându-ne sub nas singura mâncare cu care ne-am putea delecta. Dar acești pești sunt copiii noștri, soțiile noastre, prietenii noștri... Înțelegi? Dacă i-am prinde, am fi niște criminali. Dacă i-am mânca, am fi canibali!

— Nimeni nu a făcut-o? Niciodată?

— Probabil că da, dar pe furiș. Dacă aș prinde pe cineva aruncând un fir sau o plasă, i-aș sparge craniul cu toporul. Ei știu asta, așa că ezită, dar știu că îi deranjează. Lăcomie. Lăcomie îngrozitoare.

Din felul în care a rostit aceste cuvinte, David a simțit că și Olaf trăia acest chin. Acest lucru l-a întristat foarte tare.

Seara a fost una plictisitoare, redusă la o beție colectivă de bere de casă. Cântecele s-au stins pe măsură ce bărbații, copleșiți de beție, s-au tăvălit sub masă. Acesta a fost momentul pe care Akenôn a ales să-l declare:

— Nu are rost să ne mai pierdem timpul. Acum știu suficient pentru a face un raport complet către Sfântul Părinte, așa că am avertizat nava-mamă că exfiltrarea noastră devine urgentă. O navetă ar trebui să vină să ne ia imediat. Sper că asta nu te supără. Nu plănuiai să te stabilești aici, nu-i așa?

A doua zi, în timp ce Olaf și tovarășii săi se străduiau să iasă din mahmureală, naveta a ieșit din nori și a început să se apropie de tabără.

Așa cum era de așteptat, Akenôn a scurtat despărțirea, a împărțit binecuvântările obișnuite și a pornit în galop cu toată viteza picioarelor sale scurte spre scara de îmbarcare, cu David pe urmele lui.

În timp ce aeronava decola, veterinarul a crezut că aude lovituri surde pe fuzelaj și a presupus că Olaf și oamenii lui aruncau cu pietre în ei. Un val de rușine l-a cuprins.

Călătoria a fost scurtă. De îndată ce aeronava a trecut de învelișul de nori creat de terraformare, întunericul cosmosului i-a învăluit. Nava amiral îi aștepta, imens tort metalic albastru în formă de ou. Andocarea a decurs fără probleme. Imediat ce Akenôn și David au ieșit din aeronavă, au fost înconjurați de o echipă de agenți de securitate în echipament de luptă și duși într-o zonă de izolare unde au fost decontaminați fără să li se vorbească. Au fost apoi lăsați la marinat timp de două ore într-un sas plin de camere și microfoane. O astfel de neîncredere a stârnit o oarecare îngrijorare în David. Erau ei considerați potențiali dușmani? Erau suspectați că ar fi trecut în tabăra Albakhan sau Solvator?

În cele din urmă, un tânăr îmbrăcat într-o cazacă gri a apărut în prag, cu un zâmbet fals pe buze. David a fost nemulțumit să-l recunoască pe fratele Engelbert, fostul său șef de district la Palatul Papal. Acel mic și murdar dandy asexuat! Asta nu era de bun augur.

— Sunteți pe cale să intrați în comunicare holografică cu Sanctitatea Sa în persoană, a explicat Engelbert cu vocea sa de

castrat. Vă sfătuiesc să fiți clari și concisi, deoarece acest tip de legătură criptată ne costă o avere în energie. Inutil să mai spun că nu trebuie să puneți în niciun fel la îndoială deciziile Sfântului Părinte. Nu cred că raportul vostru ne va spune ceva nou. Alți agenți de teren au fost mai rapizi în a ne avertiza de problemele de pe Almoha.

David se îndoiește. Engelbert încerca să-i discrediteze. La fel ca mulți șefi mărunți, încerca să răspândească ideea că era omniscient și că avea o rețea personală de informații. Bineînțeles, nu era cazul.

O duzină de ofițeri și prelați îmbrăcați în decorațiuni religioase îi așteptau în jurul unei mese ovale. Un dispozitiv de transmisie holografică ocupa partea din spate a încăperii. Engelbert nu a făcut nicio prezentare și le-a ordonat pur și simplu lui David și Akenôn să se așeze pe două scaune de plastic, în timp ce restul adunării era așezat confortabil în fotolii căptușite.

David abia se așezase când imaginea lui Nothanos al III-lea a apărut la capătul camerei, pâlپând. Sosia adevăratului papă – a cărui moarte era încă ținută secretă – era îmbrăcată într-o togă albă, mărginită de purpură, în stil roman, care îi lăsa umărul și brațul drept goale. Transmisia era mediocră, lipsită de relief și, pe alocuri, scurta picioarele Sfântului Părinte, dându-i aspectul unui pitic. Acest efect comic neintenționat i-a trezit lui David o poftă de chicoteală, pe care și-a stăpânit-o cu greu.

La o pocnitură de degete a lui Engelbert, Akenôn și-a prezentat raportul, fără a omite nimic din temerile lui David cu privire la o posibilă complicitate între zei și forța necunoscută care îngrozise ghilda *croque-morts*.

— Am fost dezinformați, conchise el. Contrar a ceea ce ni s-a spus, Almoha a fost într-adevăr locuită în trecutul îndepărtat. S-ar părea că este guvernată de principii de schimb care ne sunt străine. În special, darul sângelui, ceea ce i-a determinat pe unii coloniști să o poreclească *planeta vampirilor*. Toate acestea nu sunt clare, dar este evident că Albakhan și tovarășii săi, refugiindu-se în hibernare, refuză să colaboreze cu noi.

Nothanos și-a crispat fața într-un mod pe care David l-a recunoscut imediat, ceea ce însemna că nu aprecia speculațiile interlocutorului său. Sfântul Părinte furase această expresie facială de la un actor care juca rolul unui psihopat într-un celebru film de serie B din secolul trecut. David credea că era o mișcare nefericită, dar lui Nothanos nu-i păsa ce credea el.

— Nu ar trebui să facem speculații despre ceea ce încă nu știm, a spus el cu o voce care părea cavernoasă. Ceea ce nu înțelegem ni se pare întotdeauna amenințător, dar cred că lucrurile se vor clarifica treptat și atunci vom râde de temerile pe care le-au stârnit în sufletele noastre. Am încredere în aliații noștri divini. Ei nu ne vor trăda. Planeta și-a afirmat drepturile... și noi trebuie să le respectăm. Cine suntem noi să îi refuzăm sângele de care are nevoie pentru a-și menține echilibrul natural? Dar există modalități de a răspunde așteptărilor sale fără a recurge la barbarie. Cu puțină finețe, este posibil să evităm oroarea soluțiilor aplicate până acum. Sacrificii? da, dar fără război fratricid între coloniștii pământeni, nici vorbă de așa ceva. În ceea ce privește lăsarea sistematică a femeilor însărcinate, nici asta nu se pune problema, pentru că, chiar dacă se realizează fără contact sexual, echivalează cu violul. Prin urmare, această practică a fertilizării prin spori trebuie să înceteze cât mai curând posibil. Vom oferi pământului din Almoha victimele de care are nevoie, dar prin alte mijloace. Știința ne permite acum să facem acest lucru. Prin urmare, am decis, de acum înainte, să produc clone elementare, fără suflet sau inteligență, ale căror corpuri vor alimenta holocaustul cerut de planetă. Le-am cerut deja inginerilor noștri să înceapă producția unui contingent de o mie de bio-manechine care vor avea toate aparențele vieții: carne, mușchi, viscere, sânge... dar ale căror funcții cognitive vor fi reduse la un comportament mecanic. Aceste păpuși de război vor fi materialul de bază pentru conflictele rituale cu care planeta s-a obișnuit în ultimele secole. În acest fel, nici-o ființă umană nu va avea de suferit de pe urma obiceiurilor în uz pe Almoha și nici-o soție de colonist nu-și va vedea odraslele sacrificate. Primele păpuși de război vă vor fi livrate la sfârșitul săptămânii, restabilind echilibrul ecologic al planetei. Gestionarea unităților de luptă și organizarea conflictelor rituale va fi încredințată lui David Sarella, pe care îl numesc de facto comandant-șef al armatelor. Așa am decis, așa se va face.

Transmisia a fost întreruptă de ultima propoziție, expresia sacrosanctă prin care Nothanos a consfințit fiecare dintre deciziile sale..

David, paralizat de uimire, nici măcar nu tresărise la vestea promovării sale. Engelbert, pe de altă parte, nu reuși să-și ascundă o grimasă de ciudă. Fără îndoială că nutrea speranța secretă că această sarcină îi va reveni lui.

Când transmisia s-a încheiat, atmosfera s-a destins și toate fețele celor prezenți s-au întors spre David. Un anume Lars Rikkon, un specialist în clonare industrială, a luat imediat cuvântul. Era încă un tânăr care tocmai absolvise școlile secrete ale Bisericii.

— După cum știți, domnule comandant, a explicat el, principiul fertilizării cu sânge nu este nou, deoarece în secolul al XX-lea era o practică obișnuită să se adauge sânge de bou la îngrășămintele. În plus, stăpânim de mult timp tehnologia de producere a unui număr mare de clone utilitare. Acestea sunt în principal animale pentru consumul zilnic, ușor de reprodus: vaci, porci, oi etc. pe care le folosim pentru coloniștii din spațiul cosmic. Aceste animale, cu carnea lor îmbogățită cu nutrimente, au o durată de viață limitată. Cel mult un an. Uneori mai puțin, în funcție de constrângerile atmosferice ale planetelor pe care sunt exportate. Atunci când termenul de expirare este atins, ele se dezintegrează și se transformă în compost în decurs de o oră. Conform reglementărilor în vigoare, această dată de expirare este tatuată pe interiorul urechii drepte. Clonarea funcționează bine doar în cazul mamiferelor. Cu alte specii, există riscul unor efecte teratogene dezastruoase...

— Treci la subiect, a suspinat David. Am fost veterinar, nu mă poți învăța nimic.

— Da, da, desigur, scuzați-mă... Dar nu vreau să las nimic la voia întâmplării. Ar trebui să știți, deci, că este într-adevăr posibil să se asigure producția în masă de păpuși de război prin simpla modificare a ADN-ului porcilor sau al vitelor. Aceasta este soluția aleasă de Sfântul Părinte, cu toate acestea, aceste aproximări genetice ne vor expune la disfuncționalități pe un anumit procent de exemplare.

— Ce fel de defecte?

— Oh! în principal caractere vestigiale din stocul original al subiecților. Embrionii de corn, de exemplu. Sau o tendință compulsivă de a mugii. Este inevitabil. Va trebui să acceptăm asta. Urgența producției nu ne va permite să facem ajustările care ar elimina aceste defecte. Presupun că nu va conta, deoarece durata de viață a specimenelor va fi scurtă.

— Cu cât mai exact?

— Repet, va fi o chestiune de tatonare... Decizia Sanctității Sale ne-a luat prin surprindere. Aceste clone vor avea doar aspect uman. Data expirării va fi scurtată cu... cel mult o lună. Apoi, procesele vitale se vor deteriora. De îndată ce escadrilele vor fi livrate, va trebui

să le folosiți, *altfel*...

— ... altfel ce? Vor putrezi pe jos?

— Nu, se vor usca și se vor transforma în praf. O pulbere foarte fină pe care vântul o va împrăști. La cererea coloniștilor, procesul de fabricare a clonelor de animale sare peste etapa de descompunere, ceea ce are dezavantaje evidente, dar, în acest caz, această desecare accelerată vă va lipsi de hemoragia masivă cerută de planetă. Ceea ce se va dovedi în cele din urmă neproductiv. Prin urmare, v-aș sfătui să organizați rapid confruntările necesare dacă nu vreți să vă vedeți armatele împrăștiindu-se în vânt.

David a încercat să rămână calm, dar îi venea să fugă urlând. L-a blestemat pe Nothanos pentru că l-a făcut comandant al unui batalion de zombi. Nu se putea abține să nu vadă în asta o încercare de a-l umili.

— Bine, a spus el, încercând să pară flegmatic. Presupun că sunt liber să decid unde îmi va fi livrată această armată de marionete, la cheie?

— Bineînțeles.

— Aleg districtul Anatalia. În acest fel, voi fi protejat de planurile lui Albakhan și Solvator.

— Va fi așa cum doriți, comandante.

Întâlnirea s-a încheiat cu acest ultim schimb de replici, iar participanții au părăsit sala unul câte unul, fără a uita să se închine în fața lui David.

— Ce surpriză, nu-i așa? a râs Akenôn când au ajuns față în față. Sunt curios să văd cum o să ieși din încurcătura asta!

David bea foarte rar, dar, în timp ce se plimba pe coridoarele navei, a fost cuprins brusc de un impuls teribil de a se îmbăta. În cele din urmă a găsit cantina generală, care servea și ca bar. Singur, așezat în colțul cel mai puțin luminat al încăperii, i s-a servit o sticlă de ouzo cu lămâie și a golit-o metodic. Ultimul lucru pe care dorea să-l facă era să se gândească la ceea ce va urma. A ales să se concentreze asupra perspectivei de a-și revedea fiica, pe July... și pe Théa. În realitate, nu se aștepta la prea multe de la relația cu femeia soldat, întrucât ajunseseră amândoi la o vârstă la care iluziile mor greu, cel mult, spera să stabilească o legătură de *prietenie* cu ea. Sau cel puțin un fel de pact prin care fiecare să asculte cu religiozitate solilocviile celuilalt și să se abțină de la orice comentariu critic.

Dar, mai presus de toate, nu voia să se gândească la Kevin.

S-a îmbătat cu conștiinciozitate, sub privirile dezaprobatore ale echipajului de zbor, care făcea o pauză la cafenea. Unii priveau cu uimire cum comandantul suprem al armatelor bea de unul singur și se mirau de comportamentul său. Sărbătorea Sarella numirea sa... sau își îneca disperarea în alcool pentru că știa că dezastrul era inevitabil?

David nu a fost niciodată sigur dacă a reușit să se întoarcă singur în cabina sa sau dacă a trebuit să fie cărat până acolo, dar, în orice caz, a fost trezit în zori de către aspirantul responsabil de a-l duce înapoi în Almoha, mai precis în districtul Anatalia.

Suferind de o migrenă chinuitoare, nu a acordat prea multă atenție sușurilor și coborâșurilor din timpul călătoriei. A fost chiar la un pas de a vomita în poala sa atunci când naveta a decelerat pentru a ateriza.

Théa îl aștepta la capătul pasarelei, încruntată, ca și cum s-ar fi pregătit pentru o veste proastă.

— La naiba! a scuipat ea când au ajuns față în față. Am crezut că

nu te voi mai vedea niciodată.

Aproape că au cedat amândoi tentației de a se îmbrățișa, dar, de dragul decenței, s-au retras imediat și au păstrat înțelept distanța.

— Rahat! a continuat soldatul de sex feminin. Ce naiba ai făcut? Arăți ca naiba!

David și-a trecut mâna peste față și a descoperit că era nebărbierit.

— Serios, arăți ca naiba, a suspinat Théa. Și miroși ca un câine ud. Vino la mine acasă să faci un duș. O să-ți fac niște cafea. Cafea adevărată, importată de pe Pământ, nu rahatul care crește aici.

A urmat-o până la bungalow-ul prefabricat pe care îl ocupa. Era una dintre acele locuințe pentru subofițeri pe care le vezi în orice cazarmă și pe care cea mai mică tornadă o mătură în cincisprezece secunde. Gips-carton și acoperiș de aluminiu... elegant!

În timp ce el făcea duș, ea s-a ocupat de bucătărie. Amintirile fostei sale vieți conjugale i-au trecut prin minte, dar s-a grăbit să le alunge.

Înfășurat într-un halat de baie kaki, își sorbea cafeaua și își rezuma aventurile cu Akenôn. Théa îl asculta fără să-l întrerupă.

— Lucrurile au mers prost și aici, a spus ea când și-a terminat povestea. Totul a început să meargă prost după ce ai plecat. Scenariul este practic același cu cel pe care tocmai mi l-ai povestit. Pământul a încetat să mai coopereze cu fermierii. Legumele și fructele au devenit necomestibile, chiar toxice. Au existat mai multe cazuri de otrăvire fatală. În ceea ce privește oile multicolore, acestea au înnebunit, au devenit chiar feroce. Trei fermieri au fost mâncați. Anatalia, care comunică prin vise cu fiica ta, ne-a avertizat că așa va fi până când pământul din Almoha va fi udat cu sânge uman... Alte aberații au fost observate în zonele periferice. În sud, de exemplu, oamenii își schimbă sexul în timpul nopții.

— Ce?

— M-ai auzit bine. Te duci la culcare ca un bărbat și te trezești ca o femeie. Acesta deranjează oamenii. Dar asta nu e tot. Există și anomalii de vârstă. Un adult se poate trezi în corpul unui copil de cinci ani, sau invers. Uneori, aceste permutări au loc în cursul aceleiași zile: un adolescent la opt dimineața, un bătrân la prânz, un bebeluș la asfințit... Este suficient pentru a te face să-ți pierzi mințile. Corpul nu face față bine acestor variații, se uzează. Am vizitat de curând un sat populat doar de prunci și, cum nu mai existau adulți

care să aibă grijă de ei, toți muriseră de foame. Îți poți imagina? Trei sute de bebeluși morți înghesuiți în haine de zece ori mai mari?

— Ce a spus July?

— Ea coboară din transa ei. Nu este prea târziu. Simte că Anatalia este evazivă... că se eschivează de la întrebări. Din fericire, fiica ta nu e atât de prinsă pentru a ignora ce se întâmplă în jurul ei. Cu puțin noroc, vom reuși să o aducem înapoi în scurt timp. Dar de ce te-ai întors? Sunt zvonuri... Se presupune că ai fi organizat o armată... Ce fel de prostii sunt astea? Nu ai nici un fel de abilități militare.

Cu o oarecare jenă, David s-a apucat să explice proiectul Nothanos. Cu cât explica mai mult, cu atât mai mult își dădea seama de natura josnică a misiunii care îi fusese încredințată.

— E dezgustător, a rezumat Théa când acesta a tăcut. Dacă am înțeles bine, vei pune în scenă bătălii false cu morți adevărați? Morții vor fi ființe umane false... Totul în speranța de a păcăli planeta să creadă că vacile voastre sunt soldați adevărați? Asta e ideea?

— În principiu, da.

— Sunteți nebuni. Sângele care va uda pământul în noaptea bătăliei nu va fi uman... Almoha își va da seama de asta.

— Ei bine, poate că nu. Pe asta mizează Nothanos. Pentru el, sângele este întotdeauna sânge. Cantitatea are prioritate asupra calității. Speră că planeta va fi mulțumită cu asta. Primele cohorte vor sosi în curând. Mă bazam pe tine să mă ajuți să le organizez. Așa cum ai spus, nu știu nimic. Nu mă dezamăgi.

Théa și-a dat la o parte ceașca de cafea și a început să se plimbe prin bucătăria îngustă.

— Nu înțelegi, șopti ea în cele din urmă. Una este să antrenezi soldați în speranța de a câștiga o bătălie, alta este să-i înveți să se masacreze între ei știind de la bun început că nici unul nu trebuie lăsat în picioare în ziua *confruntării*. Ceea ce îmi ceri să fac este să gestionez un abator, nimic mai mult. Să prezidez o parodie grotescă a luptei.

— Nu vor fi ființe umane! Vor fi clone fără creier generate din ADN de rumegătoare. Vaci decerebrate, dacă dorești. Manechine, păpuși vii.

— Totuși, mă deranjează. Și ce se întâmplă dacă planeta își dă seama că ai încercat să o zăpăcești?

— Nu am nici-o idee, dar nu putem sta cu mâinile în sân și aștepta ca această lume să se transforme în iad. Dacă va continua așa,

coloniștii se vor ridica și războiul va deveni real... Vor începe să se extermine unii pe alții de la o provincie la alta. Prizonierii vor fi sacrificați în mod sistematic, ca la azteci. Agitatorii politici sunt deja la lucru, străbătând ținuturile, excitând mulțimile. L-am întâlnit pe unul dintre ei, Grégorios. E un tip al naibii de bun. Motto-ul lui este: *Moartea este viață*. Pentru el, planeta este pe primul loc, pentru că fără ea nimeni nu va supraviețui. Așa că trebuie să hrănești planeta dacă vrei ca ea să-și hrănească locuitorii. Este o filozofie simplistă, dar care pare să fie bine primită de majoritatea ascultătorilor săi.

— În regulă, capitulă Théa. Te voi ajuta, dar trebuie să știi că nu va ieși nimic bun din asta. Nici măcar nu sunt sigură că ești suficient de puternic din punct de vedere mental pentru a face față la ceea ce se va întâmpla. După o vreme, vei avea impresia că vei conduce o tabără de exterminare și, crede-mă, nu va fi deloc plăcut.

Au pornit într-o misiune de recunoaștere chiar în acea după-amiază, pentru a găsi o locație potrivită care să poată fi folosită ca, cazarmă, tabără de antrenament și câmp de luptă. Au ales o câmpie la zece kilometri sud de capitală. Solul era arid și nu existau coloniști în apropiere. Théa a programat o echipă de roboți zidari să asambleze barăci și hangare și să instaleze rezervoare de apă potabilă. A stat nemișcată un moment lung, cu pumnii în șolduri, contemplând arena goală în care urmau să se desfășoare bătăliile.

— Mă simt de parcă aș organiza jocurile de circ pentru un împărat nebun, a oftat ea.

— Nu exagera, a mârâit David. Gladiatorii tăi vor fi vaci.

Încerca să minimalizeze situația, dar avea sentimentul că lucrurile nu vor fi atât de ușor de suportat pe cât încerca să se convingă. De asemenea, era surprins de ușurința cu care Nothanos cedase în fața cererilor lui Almoha.

— Crezi în această poveste despre o planetă vie? întrebă brusc Théa. Sună atât de nebunește!

— Nu știu, recunosc el. De îndată ce te aventurezi dincolo de frontiera barbară, trebuie să rămâi precaut și să-ți revizuiești ideile preconcepute. Am văzut lucruri atât de ciudate în călătoriile mele, încât prefer să mă abțin de la a face judecăți premature. Nu totul este clar, este adevărat, și continui să cred că Nothanos ne ia peste picior, dar pentru moment nu văd cum aș putea să mă opun deciziilor sale.

Simțind că bate vântul, a preferat să tacă.

De fapt, totul era posibil și nu putea exclude posibilitatea ca planeta să fie guvernată de forțe telurice comparabile cu calculele cuantice ale unei inteligențe artificiale.

Era măcar o planetă reală?

Pentru David, acest lucru rămânea de demonstrat. Cu câțiva ani mai devreme, într-o noapte de beție, un soldat din serviciul științific

îi menționase – pe un ton scăzut – un proiect ultrasecret foarte vechi care avea ca scop crearea de la zero a unor lumi miniaturale autonome, cu un echilibru ecologic perfect. Marele Război pentru Apărarea Patriei pusese capăt acestei himere, dar ici și colo, plutind la întâmplare prin cosmos, mai rămăseseră prototipuri scăpate de sub control, care continuau să evolueze, înmulțind gănganii și aberații... și pe care era mai bine să eviți să pui piciorul. Două secole de haos șterseseră memoria acestui proiect nebunesc.

— Nici măcar nu suntem siguri că a existat cu adevărat, a conchis David. Este veche de peste două secole, înainte de războaiele tribale... Asta spune multe! Protagoniștii sunt cu toții morți, arhivele au fost distruse, așa că, dacă este adevărat, nu este nimic mai mult decât o legendă urbană.

La vremea respectivă, David văzuse aceste confidențe ca pe cuvintele unui bețiv care încerca să se facă interesant. Acum era mai circumspect.

Să fi fost paradisul visat de Nothanos unul dintre acele universuri eșuate, abandonate destinului... și imaginației lor?

Recunoștea că nu ar fi pariat pe asta, dar i se părea că proiectul menționat de soldatul beat avea un nume pompos, ceva de genul *Architecture LISP*^{15} *lumi... lumi... Ce urma?*

Lumi organizate? Nu, *lumi organic locuibile și... și ce?*

Și autonome! Da.

A-rchitecture L-ISP des M-ondes O-rganiquement H-abitables et A-utonomes : ALMOHA^{16}

Pe toți zeii cosmosului, de ce nu-și adusesese aminte mai devreme, mai ales când Nothanos rostise prima dată cuvântul în fața lui? De ce îl trădase memoria?

Un fior îi trecu pe șira spinării. În ce capcană intrase?

David și Théa s-au mutat într-unul dintre bungalourile din cazarmă. Albersson, care până atunci fusese guvernator interimar, era foarte nemulțumit de ridicarea unui medic veterinar de rând la funcția de comandant suprem al armatelor, o funcție pe care considera că i se cuvenea de drept. În ceea ce o privea pe Théa, în ochii lui nu era altceva decât o mercenară rătăcită și lipsită de moralitate, o fiică de soldat care învățase să folosească o mitralieră. S-au despărțit cu răceală.

— Dacă ne intrăm în rahat, a filozofat Théa, nu ar trebui să ne așteptăm la niciun ajutor de la el..

— Știu, oftă David. Îi va face chiar plăcere să ne împingă în el.

În urma unei înțelegeri tacite, s-au instalat în bungalouri separate. Vântul care suiera prin hangarele goale a creat o atmosferă sumbră. David a petrecut mult timp scanând câmpia înierbată unde urmau să aibă loc luptele. A încercat să se gândească în termeni de *luptă*, deși știa că *ucidere* ar fi fost o expresie mai potrivită.

Mai presus de toate, se temea să nu alunece pe panta depresiei, așa cum o făcuse după moartea soției sale. O lentă dezintegrare morală care îl aruncase în căutarea absurdă a orașului Ozataxa, unde muriseră cei mai mulți dintre tovarășii săi.

Théa, simțindu-i prăbușirea psihologică, a încercat să-l stimuleze în felul ei, bombardându-l cu sintagme de genul:

E o treabă murdară, dar cineva trebuie să o facă... sau *Te-ai angajat, e pentru căcat...*, ale căror efecte curative încă nu fuseseră demonstrate.

La sfârșitul săptămânii, așa cum li se promisese, a avut loc prima livrare. Un transport de trupe a aterizat la cincizeci de metri de bungalow-ul lui David, pulverizându-l cu o tornadă de praf care aproape că i-a smuls acoperișul de aluminiu. Bioinginerul Lars Rikkon a fost primul care a coborât pe pasarelă. Acesta purta o

servietă neagră pe care i-a înmănat-o rapid lui David.

— Conține instrucțiunile de utilizare a clonelor, a explicat el, precum și cutiile de telecomandă care le activează prin creșterea secrețiilor de adrenalină. În funcție de doză, vor trece de la apatie la nebunie furioasă. Vă sfătuiesc să fiți atenți când le manipulați stările de spirit. Acest echipament nu a fost testat, nu am avut suficient timp... Trebuie să vă așteptați ca lucrurile să meargă prost. Când îi activați, stați departe de ei, pentru că nimic nu vă va proteja de demența lor războinică. Nu a fost prevăzută nici un blocaj. Încă o dată, Sanctitatea Sa ne-a forțat să lucrăm în condiții de producție îngrozitoare. A fost multă risipă, dar speciemenle pe care vi le livrez astăzi sunt, din punct de vedere fizic, în stare perfectă.

În timp ce vorbea, se tot uita peste umăr de parcă s-ar fi temut că respectivele speciemenle vor ieși din navă cu țipete barbare.

De fapt, a reflectat David, arată ca un curier care vrea cu disperare să scape de echipamentul putrezit pe care i s-a dat să-l vândă unui biet fraier.

— Totul este explicat în tutorial, a repetat Rikkon, cu gura uscată. Am programat păpușile de război să se supună la vreo zece comenzi verbale. Nimic complicat. Nu încercați să faceți propoziții, le veți încurca. Când nu înțeleg, devin neliniștite... și mugesc. Este o tendință vestigială pe care nu am reușit să o eradicăm, îmi pare rău. Aveți grijă la data de expirare. Cu cât așteptați mai mult, cu atât mai mult clonele își vor pierde aspectul uman.

— Ce vrei să spui?

— Adică, adevărata lor natură va prelua controlul. Vor trece de la a sta în picioare la a se târî în patru labe, vor mugii... iar unii vor dezvolta excrescențe cornoase pe frunte.

— Pe scurt, vrei să spui că vor redeveni boi?

— Da, de fapt, exact asta este. Nu pot face nimic în privința asta. Tot ce am făcut a fost să facem clone de animale pentru export. E un fals, nimic mai mult. E o înșelătorie care nu va dura pentru mult timp. Depinde de tine să le folosești cât mai durează. Acestea fiind spuse, având în vedere termenul foarte scurt care ne-a fost dat, suntem destul de mândri de rezultat.

Scoțând o telecomandă din buzunarul costumului său, a deblocat ușa cargo, care s-a deschis și a dezvăluit un grup de bărbați goi, fiecare arătând exact ca celălalt.

— De ce sunt goi? a exclamat Théa.

— Nu suportă hainele, a spus Rikkon. Am încercat să îi convingem să nu se dezbrace, dar degeaba.

Acum, când clonele ieșeau din cală, inginerul părea mai nerăbdător ca niciodată să plece naibii de aici.

David a trebuit să facă un efort pentru a se lupta cu sentimentul de neîncredere care îl cuprindea. Clonele erau toate peste un metru nouăzeci. Erau musculoși și aveau organe genitale impresionante. Fața lor largă, cu fălci pătrate, avea ceva bovin în ea.

— Vei observa că nu au păr pe corp, a intervenit Rikkon. Acest lucru este deliberat. Apariția bruscă a părului va fi un semn că intră într-o fază recesivă. Interpretați acest lucru ca pe o alarmă care vă anunță că termenul de expirare este iminent. Va trebui să-i folosești înainte de a redeveni boi... Cred că Almoha preferă sacrificiile umane, nu-i așa?

În timp ce David a rămas nemișcat, Théa a înaintat să întâlnească clonele care se opriseră pentru a forma un pătrat mai mult sau mai puțin potrivit.

Rikkon a repetat că toate instrucțiunile erau detaliate în tutorial, subliniind că prezența sa nu mai era necesară.

— Dumnezeule! a mârâit David, ce mănâncă? Cu ce îi hrănim?

— Cu pelete, a bâiguit Rikkon. Umpli hrănitorele cu ele și se descurcă singuri. Roboții descarcă butoaiele cu mâncare. Nu vă faceți griji, nu va trebui să gătiți pentru ei.

A izbucnit în râs. Lui David îi venea să-i spargă craniul cu geanta care conținea tutorialul însângerat. În felul acesta, Almoha ar fi putut în sfârșit să bea sângele uman pe care insista atât de mult.

— Nu le lăsați în ploaie, a adăugat Rikkon. Nu am avut timp să le testăm rezistența la boală. Este posibil ca modificările suferite de ADN-ul lor să le fi slăbit sistemul imunitar. Ar fi păcat dacă ar muri de o banală răceală, nu-i așa?

De data aceasta s-a întors și aproape că a fugit înapoi la navă, îngrozit că vor pleca fără el.

După ce cargoul a dispărut în nori, David s-a întors spre Théa, care trecea în revistă trupele.

— Ce părere ai? a întrebat el.

— Îmi amintesc de unii dintre băieții cu stres post-traumatic pe care i-am avut sub comanda mea. Sunt super-construiți, super-dotați, ca niște măgari și, dacă nu ar arăta toți la fel, ai crede că sunt oameni adevărați.

— Să nu faci nici-o greșală, a mormăit David. Clonele nu au funcționat niciodată... Ele sunt doar una dintre himerele care au fost puse în dulap la sfârșitul secolului trecut. Durata lor de viață a fost întotdeauna scurtată de apariția unor boli necunoscute. Unele s-au lichefiat, altele au explodat.

— Știu. Armata a încercat să le folosească atunci când era în criză de combatanți. S-a transformat într-un dezastru. Au înnebunit, au scăpat de sub control. I-am văzut pe unii dintre ei întorcându-se împotriva propriei lor tabere.

David inspiră, sperând să scape de bila de anxietate care-i bloca plexul, și își lăasă privirea să treacă peste linia de *Bărbați dezbrăcați*, din fața lui. Ochii lor nu exprimau nimic, doar un gol infinit.

— Ei bine, conchise Théa, nu-i vom lăsa să facă insolație. O să-i pun în hangarul numărul unu și o să studiem tutorialul de la nenorocitul de Rikkon, bine?

Bioinginerul nu mințise, clonele se supuneau fără probleme unor ordine simple. S-au îndreptat spre hangar fără să se împingă. Théa a observat că mișcările lor arătau uneori și că erau predispuși la poticnire. Odată ajunși în adăpost, le-a cerut să se așeze și să aștepte. Apoi a ordonat roboților să instaleze hrănitorele și să le umple cu pelete. Contrar a ceea ce se temea, clonele nu s-au grăbit să ia mâncarea și s-au hrănit destul de curat. Ea a presupus că nevoile lor naturale ar fi fost diferite. Din fericire, roboții s-au ocupat de eliminarea gunoiului.

Mulțumită, s-a alăturat lui David în bungalow. El deschisese deja servieta și răsfoia un manual de instrucțiuni de grosimea unei biblii, cu sprâncenele încruntate.

Arătând spre o tastatură portabilă, a spus:

— Asta folosim pentru a-i controla. Acest lucru le influențează secrețiile hormonale și anumiți declanșatori implantați în creierul lor. Șmecheria este să nu apăsăm butonul greșit! Toată treaba miroase a grabă. Instrucțiunile sunt pline de greșeli de ortografie. Mi-e teamă de felul în care va funcționa.

Au studiat broșura și au vizionat videoclipul timp de trei ore, luându-și notițe. Cea mai grea parte a fost să suporte rânjetul îngâmfat al lui Rikkon în timp ce repeta, că era ceva ce putea învăța și un copil de cinci ani.

— Sigur că da! a exclamat Théa. Chiar acum nenorociții ăia făceau pe ei! După părerea mea, nenorocitele lui de clone sunt *bug*-uite ca

naiba, știa că în orice moment se poate întâmpla un accident.

Cu capul luptându-se cu o migrenă, David a decis să ia o pauză. Au ieșit afară pentru a arunca o privire la hangar. Clonele nu i-au observat. Unele stăteau cu picioarele încrucișate pe podea, altele se plimbau în cerc, holbându-se. În depozit se simțea un miros puternic de grajduri, în ciuda eforturilor roboților de a păstra locul rezonabil de curat.

David și Théa s-au întors. În timp ce se plimbau pe marginea viitorului câmp de luptă, veterinarul a simțit nevoia să dezvăluie ceea ce credea că știe despre proiectul ALMOHA.

Femeia soldat îl ascultă fără să-l întrerupă.

— Crezi, a rezumat ea, că această planetă este doar un artefact? Un fel de navă cosmică nou proiectată?

— Da, sub scoarță se află probabil un centru nervos de control cuantic. O inteligență artificială de modă veche care a ajuns să genereze programe aberante de care a devenit dependentă. Nu e nimic supranatural în asta...

— Și micii noștri zei? Anatalia, Albakhan... care este rolul lor?

— Cred că sunt chei de activare. Au emis telepatic linii de cod sau, dacă preferi, un virus informatic conceput pentru a prelua controlul asupra IA^{17}.

— Doar că nu a funcționat.

— Exact. Nothanos a sperat să reprogrameze IA astfel încât să poată crea un mic paradis pentru el. Nu a anticipat că computerul va riposta. Este posibil ca hackerii noștri divini, încercând să treacă de *firewall*, să înrăutățească lucrurile.

— Au făcut *mainframe*-ul și mai nebunesc decât era?

— Da. Detectând o intruziune, IA a ripostat imediat dezvoltând o strategie pentru a ne expulza. De aici și deteriorarea florei și a faunei, cererile de sacrificii umane... Speră să ne împingă la autodistrugere.

— Nu este o idee rea.

— Nu, mai ales că și-a înfășurat strategia într-un discurs mistico-magic menit să cucerească mințile fragile.

Théa a încremenit, cu maxilarele încleștate.

— Ce? s-a îngrijorat David.

— Dintr-o dată, am îndoieli, a suspinat ea. Și dacă Rikkon minte? Ce dovezi avem că, clonele sunt de fapt făcute din ADN de vacă alterat? Dacă sunt într-adevăr ființe umane? Nenorociți lobotomizați...

David și-a reținut un oftat. Ideea chiar îl mișcase, dar o cenzurase imediat ca fiind paranoia.

— Este imposibil, a răspuns el. Seamănă prea mult. Se poate vedea că toți provin din aceeași matriță genetică.

— E adevărat, a recunoscut Théa, dar nu mă liniștește decât pe jumătate. Nu am încredere în Rikkon și cred că a găsit o modalitate de a transforma fețele acestor bieți oameni... Un truc științific.

David nu a găsit nimic de obiectat.

— E posibil, insistă tovarășa sa, ca Rikkon să fi primit ordin să ne aburească ca să nu facem valuri. Povestea asta cu vitele ar fi putut fi inventată pentru a ne reduce la tăcere scrupulele.

A urmat o tăcere lungă. Se lăsase întunericul și doar fereastra luminată a bungalow-ului lui David le mai indica direcția corectă.

— Pe scurt, a rezumat Théa. Suntem în mare rahat. Sugerez să bem ceva și să ne culcăm, în speranța că noaptea ne va aduce o inspirație.

S-au îmbătat cu bere sintetică și au adormit fără să se poată odihni. Când David s-a trezit în zori, a descoperit că făcuse pe el.

În următoarele câteva zile, a studiat manualul până la stupoare. Era conștient că făcea acest lucru pentru a întârzia momentul în care va trebui să ia o decizie.

— Caut o porțiță de scăpare în acest proces... îi răspunse el lui Théa când aceasta își băgă capul pe ușă să întrebe ce face.

— Nu te mai prosti, răspunse ea. Dacă nu ești bioinginer sau informatician, nu vei găsi nimic. Fie că-ți place sau nu, suntem blocați.

Inspectând containerele livrate de Rikkon, ea descoperise mai multe lăzi cu arme albe: săbii, topoare, sulite... Dar nu existau coifuri, armuri sau scuturi, nimic care să-i protejeze pe combatanți de loviturile adversarilor lor.

— Uită-te la asta! răcnii ea, fluturând o spadă sub nasul lui David. E ca și cum ai fi într-un nenorocit de film fantastic! Bine că Rikkon nu ne-a dat bâte și topoare de cremene!

— Asta pentru că armele de acest tip provoacă hemoragii externe masive, spre deosebire de rănilor de glonț, a sugerat David.

— Mulțumesc, nu îmi dădusem seama singură, a zis ea pe un ton ironic.

Théa era într-o dispoziție proastă, nu-i plăcea ceea ce făcea. Când a încercat să-și inițieze trupele în abc-ul crimei, a fost întâmpinată cu dezamăgiri peste dezamăgiri.

Imediat ce o sabie le era pusă în mână, clonele începeau prin a o mirosi, apoi o mușcau pentru a determina dacă era comestibilă. Dacă nu era, o aruncau pe jos și își pierdeau interesul. Când ea a insistat, câteva dintre ei s-au rănit. Aceste tăieturi nu provocau nici-o reacție din partea lor, ca și cum nu ar fi fost conștienți de durere.

— Cred că au inhibat transmiterea anumitor impulsuri nervoase în ele, a diagnosticat David. Știu că armata a experimentat acest lucru acum vreo treizeci de ani, în speranța de a-i întări pe soldați.

Nu a funcționat, băieții și-au pierdut simțul tactil și au devenit neîndemânatici până la infirmitate.

Zilele au trecut, punctate de lătratul Théei, care, pe măsură ce furia ei creștea, trecea de la ordine la insulte. Clonele suportau acest potop de țipete fără să clipească.

A avut loc o a doua livrare. De data aceasta, Rikkon nu se afla la bord. Clonele, flancate de roboți, au debarcat în dezordine. Erau dezorientate și le-a luat mai mult timp să înțeleagă ce se aștepta de la ele, iar Théa a avut dificultăți în a le convinge să intre în hangar.

— Sunt diferite de primul lot, i-a explicat ea lui David, îngrijorată. Nu sunt la fel de bine construite. Nu crezi că ar putea fi prizonieri de război sau criminali adunați din închisorile de pe Pământ?

— Poate... sau poate e Rikkon, presat de timp, a stricat producția...

David a dormit prost. Când și-a făcut socotelile, a constatat că se afla acum în fruntea unui contingent de cinci sute de somnambuli pe care Théa, în ciuda eforturilor ei, nu reușea să-i transforme în soldați. De fiecare dată când tăia o zi din calendar, vedea cum se micșora marja care îl despărțea de data de expirare stabilită de Rikkon. Oricât de mult l-ar fi costat, avea să ia o decizie, altfel clonele se vor mistui în praf... iar furia lui Almoha se va intensifica.

— Sunt oameni din plastilină, a decis Théa într-o seară. Nu voi obține nimic de la ei. Nu există nici cea mai mică urmă de agresivitate în ei. Cred că ai putea să le tai brațele și nu ar reacționa. Sunt apatici și nu vor reacționa până când nu le vei crește secreția de adrenalină. Îmi pare rău, dar trebuie să trecem la nivelul următor.

Și astfel, cu inima strânsă, David a deschis cutia blestemată și a manipulat comenzile pentru a crește de zece ori producția de hormoni a clonelor.

Schimbările au fost imediate.

— Nu miros la fel, a spus Théa. Put ca niște cai în călduri. Sunt mult mai reactivi, chiar nervoși. Am observat unele mișcări ostile și începuturi de confruntări. Vechiul instinct masculin se trezește în ei și în curând vor căuta un lider. În câteva zile vor înțelege în sfârșit la ce folosesc armele.

— În regulă, a suspinat David. Dar nu este nevoie de prea mult. Asta ar putea scăpa de sub control și s-ar putea întoarce împotriva noastră.

De îndată ce Théa s-a întors cu spatele, nu a putut rezista impulsului de a roti butoanele în direcția opusă, tăind impulsurile

războinice ale clonelor. Nu se simțea capabil să-și asume responsabilitatea pentru masacrul care avea să urmeze. Spre deosebire de Théa nu fusese călit de o viață petrecută în zona de război. În calitate de fost veteran, cu siguranță fusese martor la multe bătălii, dar asta nu se asemena deloc. Astăzi, nu mai era vorba de a fi un simplu martor, ci trebuia să ia decizia de a trimite aceste creaturi la moarte sigură. Încerca să câștige timp, sperând într-un miracol. Un contra-ordin al lui Nothanos? Haida-de! Nu ar trebui să visezi. Neo-papa își dorea paradisul, ar fi făcut un pact cu Inteligența Artificială care controlează planeta, chiar dacă asta însemna să facă compromisuri dubioase. Nu era Almoha, în ochii lui, singura arcă susceptibilă să-i salveze pe credincioși de la un holocaust inevitabil?

Au trecut două săptămâni fără nici-o îmbunătățire notabilă. Când Théa era surprinsă de lipsa bruscă de reacție a recruților, David le injecta pentru scurt timp un val de adrenalină, apoi, imediat ce clonele dădeau vreun semn de ardoare războinică, rotea butonul în direcția opusă, stingându-le în mod magic impulsurile. A fost tentat să saboteze consola de control. S-a abținut însă, deoarece Théa a început să îi arunce priviri suspicioase. Nu l-a admonestat niciodată, dar și-a dat seama că se prinsese de bieteile lui scheme. Strategia lui era, ce-i drept, foarte șubredă, și se simțea rușinat de ea.

Într-o seară, în timp ce beau o bere pe veranda bungalow-ului, Théa a declarat:

— Îți înțeleg scrupulele și nu sunt departe de a le împărtăși. Nu te voi forța. Depinde de tine dacă vrei să sabotezi operațiunea... Până la urmă, ești șeful meu. Dar trebuie să te avertizez că am văzut o haită de prădători pe dealuri, la mai puțin de un kilometru distanță. Niște creaturi destul de înfricoșătoare. *Vin după noi*. Inteligența Artificială îi trimite să măcelărească clonele. A obosit să mai aștepte. Dar aceste nu vor face nici un fel de compromisuri în această privință. Clone sau nu, pentru ei e același lucru.

— Ce fel de prădători?

— Leii caracatiță ale căror coamă este făcută din tentacule. Pseudopodele te capturează și te duc direct în gura bestiei. De fapt, leul rămâne nemișcat în timpul atacului, așa că tentaculele sunt cele care fac treaba. Acestea sunt foarte elastice și se pot întinde pe o distanță de până la zece metri.

— Ai avut vreodată de-a face cu acest tip de bestie?

— Da. Și nu vreau să o fac din nou. Pseudopodele nu pot fi tăiate și sunt imune la mușcătura flăcărilor. Fiecare leu are în jur de douăzeci aranjate într-o corolă. O adevărată pacoste.

Descurajat, David a renunțat să ceară mai multe detalii.

— Ascultă, continuă Théa, va trebui să luăm o decizie. Nu putem tergiversa până la sfârșitul timpului. Fie că-ți place sau nu, clonele vor muri.

— Doar că... a ezitat David, aș vrea să fiu sută la sută sigur că nu sunt ființe umane. Dacă aș avea dovada că sunt de fapt vaci modificate, aș avea mai puține scrupule.

— Știu. Dar răbdarea nu este prima virtute a leilor caracatiță... Și nici a inteligenței artificiale, din câte văd eu.

Răspunsul la această întrebare le-a venit în cursul nopții, sub forma unui cor de mugete. Théa a dat buzna în dormitorul lui David îmbrăcată doar în tricoul de fotbal pe care îl purta pe post de cămașă de noapte. Această ținută o făcea să pară mai tânără.

— Ai auzit? a triumfat ea. Acesta este primul simptom al regresiei! Intră în faza recesivă, exact cum a prezis Rikkon. Slavă Domnului că sunt vaci!

Fără să mai stea pe gânduri, au fugit spre hangar. În timp ce majoritatea clonelor dormeau liniștite, culcate pe baloții de paie sintetice, în jur de douăzeci se plimbau de colo-colo mugind. Trei chiar erau în patru labe. Când s-a apropiat de ele, David a observat că epiderma lor, până atunci lipsită de păr, era acoperită de un puf gros și roșiatic, pestriț cu maro, care se transforma în blană.

— Uită-te la asta! a spus Théa. Umflăturile de pe fruntea lui... sunt coarne sau nu știu ce sunt!

S-ar fi bătut pe spate unul pe celălalt ca niște copii.

— Vaci, a repetat David proteste, sunt doar vaci...

Au părăsit hangarul râzând, uniți în ușurarea de a nu se găsi complici la o crimă. A fost unul dintre acele momente care îi aduce pe oameni împreună și face ca orice să fie posibil. David și-a dat seama că ar fi putut să o apuce pe Théa de umeri, să o sărute și să o împingă spre patul lui fără ca ea să se împotrivească... dar nu a făcut-o. Fără îndoială că Théa simțise același impuls și fusese dezamăgită că nu reușise, pentru că stătea deconcertată în pragul bungalow-ului lui David, înainte de a se întoarce brusc pe călcâie după ce îi ură noapte bună pe un ton stânjenit.

Și-a dat seama imediat că a ratat șansa lui... șansa *lor*, dar nu a

făcut nimic pentru a se revanșa. Umbra lui Ula atârna deasupra lui, paralizându-i inițiativele. Poate că era mai bine așa, oricum... A te atașa însemna să suferi.

A doua zi, în zori, a părăsit tabăra înarmat cu un binoclu și, după ce a urcat în vârful unei proeminențe stâncoase, a cercetat împrejurimile. Leii caracatiță stăteau în ambuscadă la mai puțin de un kilometru distanță. De mărimea unui cal, erau înspăimântători, și totuși, el găsea ceva caricatural la ei. Probabil pentru că arătau ca ceva desprins dintr-un bestiar de desene animate. Erau monștrii dintr-un coșmar de copil, prea improbabili pentru a fi fost creați de natură. Era sigur că IA se inspirase din filmele SF antice pentru a-i crea. Probabil că se născuseră dintr-un ansamblu de nano-particule a căror coeziune depindea de un program scris de computer. Cu toate acestea, această masă de naniți îl putea ucide la fel de bine ca un animal adevărat, și nu trebuia să uite asta.

Urletul șefului de turmă, care îi simțise prezența, l-a convins să se întoarcă.

La cazarmă îl aștepta o surpriză neplăcută. Théa scosese cu forța una dintre clonele regresive din hangar și îi tăiasse gâtul pe marginea câmpiei cu o lovitură de *ka-bar*. Creatura avea spasme și sângeră până la moarte pe solul sterp.

— Trebuia să o fac, deoarece nu te hotărâi! a spus soldatul femeie când l-a zărit. În felul acesta, Almoha va ști că ne-am jurat credință.

În vocea ei se simțea furie și, în acel moment, părea prea mult ca o femeie ofensată pentru ca aceasta să fie singura ei motivație. De fapt, îl făcea pe David să plătească pentru umilința pe care i-o provocase în noaptea precedentă respingând-o.

Acesta din urmă a rămas tăcut, urmărind cum clona era zguduită de sacadările hemoragiei, iar pământul galben bea sângele vărsat.

— Mișcă-te! a lătrat Théa. Folosește nenorocita aia de carcasă de control pentru a-i face pe colegii lui mai agresivi. Trebuie să terminăm cu asta înainte să le crească o pereche de coarne.

David s-a supus și, aplecându-se peste panoul de comandă la distanță, a rotit butonul cu două creștături spre dreapta. Manualul specifica faptul că descărcarea hormonală trebuia să fie treptată. Dacă o făceai prea repede, riscai ca clonele să înnebunească. Trezirea impulsurilor lor agresive ar fi dus în mod inevitabil la o luptă între masculii alfa pentru titlul de conducător al turmei.

— Marea șmecherie a programului, sublinia Rikkon în tutorial, este că, prin creșterea tendințelor belicoase ale fiecărui specimen, transformi toate clonele prezente în potențiali masculi alfa, ceea ce nu se întâmplă niciodată în natură. În același timp, le încurajăm să se provoace reciproc la lupte individuale, până când ajung să se extermine reciproc.

Acestea fiind făcute, s-a dus în chicinetă pentru a-și face o cafea. Tocmai își turna o ceașcă când Théa a deschis brusc ușa bungalow-ului și a strigat:

— Vino să vezi! Repede!

A urmat-o până la locul unde era clona cu gâtul tăiat. Balta de sânge desenase o pată maronie pe pământ, iar din centrul acestei bălți coagulate se înălța un portocal care nu fusese acolo cu zece minute înainte! Un portocal care creștea într-un ritm uimitor, cu ramurile deja acoperite de fructe parfumate.

— Acesta este răspunsul lui Almoha, a murmurat Théa. Nu sunt lingvist, dar după părerea mea înseamnă: *O.K.! continuăți*.

David a dat din cap. IA le acordase un armistițiu. Îi va ține pe leii caracatiță în lesă încă o vreme... Da, până când oamenii vor da dovadă de bunăvoință.

Calmată brusc, Théa s-a întors pentru a-și ascunde jena.

— Îmi pare rău, a spus ea, eram la capătul puterilor și m-am comportat ca o idioată.

— Nu, a suspinat David. Ai avut dreptate. Am întârziat prea mult de teamă să nu fac o greșală. Acum trebuie să terminăm cu asta. O să le stimulez producția hormonală. În câteva zile vor fi mai furioși decât taurii furioși și nu vor dori altceva decât să se înjunghie între ei, dar noi va trebui să ne dăm la o parte. Suntem în pericol de a dezlănțui ceva ce nici măcar nu ne putem imagina.

— O să le cer roboților să-ți întărească bungalow-ul cu tablă și să sigileze ferestrele. Ne vom ascunde acolo până la sfârșitul bătăliei.

Roboții s-au apucat de treabă în următoarea oră, recuperând tot ceea ce putea fi folosit ca armură. Butoaiele și containerele au fost tăiate și netezite pentru a fi niteuite pe bungalow-ul lui David, într-un mozaic de supraviețuire de o urâțenie rară. Ferestrele, reduse la niște ghișee, au căpătat aspectul fantelor care străpung coifurile cavalerilor. Théa a ezitat. Ar trebui să înarmeze clonele sau să le lase să se lupte cu mâinile goale? Simptomele de regresie sugerau o

confruntare animală, în tradiția duelurilor între masculi dominanți, așa cum se întâmplă în natură. Era oare înțelept să arunce gaz pe foc oferindu-le părților implicate un mijloc de a-și multiplica de zece ori forța distructivă?

David s-a asigurat că rezervele de apă și hrană ale *buncărului* permit izolarea timp de câteva zile. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât se simțea mai aproape de deschiderea cutiei Pandorei.

Visase, în timpul unui somn scurt, că armata de clone, în loc să se omoare între ele, se întorcea împotriva oamenilor și îi masacra metodic pe coloniștii din districtul Anatalia. Odată ce s-a trezit, s-a întrebat dacă nu cumva acesta este adevăratul scop al manevrei... Ce s-ar întâmpla dacă viitorii sacrificați s-ar transforma în călăi? Nu cumva IA i-a forțat pe pământeni să îi construiască armata de care avea nevoie pentru a-i anihila?

S-ar putea să fi căzut în capcană, își tot spunea David. Ne-a manevrat încă de la început.

Din două în două ore, a crescut stimularea hormonală a clonelor, care deveneau din ce în ce mai febrile. Dând brusc dovadă de inițiativă, au ieșit în masă din hangar și au adulmecat vântul, cu fețele convulsionate de tensiune nervoasă. Proporția celor în patru labe crescuse. Unii erau acoperiți de blană pestriță sau complet neagră.

— Sunt tauri printre ei, a murmurat Théa. Ei vor fi cei mai sălbatici. Uite cum se privesc unul pe altul. Ar fi bine să nu zăbovim afară, ar putea exploda în orice moment.

Împreună cu doi roboți, s-au retras în interiorul bungalow-ului îmbrăcat în tablă și s-au baricadat înăuntru. Ascunși în spatele fantei orizontale a unei trape, au urmărit cum clonele se mișcau, scuturându-și capetele în cerc sau zgâriind solul cu degetele de la picioare.

— Se comportă ca și cum ar avea coarne și copite, a murmurat Théa. Instinctul lor preia controlul. Nu trebuie să lăsăm asta să dureze prea mult, pentru că dacă se agită prea tare, energia lor se va epuiza și nu vor mai avea puterea de a lupta. Ar trebui să apăsăm accelerația până la capăt și să terminăm odată cu asta!

David nu a protestat, se săturase. Dacă tot urma să fie un dezastru, mai bine să fie scurt. Cu un gest disperat, a împins cursorul până la capătul cursei sale.

Afară, clonele s-au cabrat ca și cum ar fi fost sub efectul unui șoc

electric. Un miros puternic de mosc s-a răspândit în aer și unii dintre masculi au devenit erecți.

— Începem, a suspinat Théa, o să explodeze.

Pe esplanada goală, pe care o invadaseră acum, clonele se loveau cu capul între ele și făceau zgomote mugite. Această etapă de sfidare a durat un minut la sfârșitul căruia situația a degenerat brusc. Înainte ca David și Théa să aibă timp să strige, confuzia era completă. Clonele se aruncaseră unele peste altele într-o învâlmășeală de nedescris de brațe și picioare răsucite, înnodate și dislocate... Neputând să-și lovească adversarii cu coarneau, luptătorii își foloseau dinții și mâinile pentru a-i răni pe cei cu care se confruntau. Fălcile pocneau, secționând urechi, nasuri, penisuri... Degetele zgâriau tot ce putea fi răsucit sau smuls. Se auzeau oase care se rupeau și articulații care se dislocau. Membrele erau smulse din trunchiuri. Sângele a țâșnit dintr-o mie de răni căscate, acoperindu-i pe luptători cu o peliculă vâscoasă care făcea prizele mai puțin sigure.

A urmat haosul. Îngrozit, David a făcut o mișcare pentru a opri stimulatorul, dar Théa l-a apucat de încheietura mâinii și a strigat:

— Nu! Este prea târziu. Trebuie să mergi până la capăt.

Afară, sângele amestecat cu praful de pe jos crease un noroi maroniu în care se bălăceau clonele. Unele, lipsite de picioare, se târau, mugind de disperare, în timp ce altele – cu brațele smulse – alergau în cerc, cu cioturile lor care stropeau pământul cu sânge ca niște robinete.

Era atât de aglomerat încât nu se putea distinge mare lucru. Luptătorii se contopiseră în cele din urmă într-un singur organism bolnăvicios, spasmele distorsionându-i într-o direcție și apoi în cealaltă, până când a căpătat aspectul unui aluat frământat de un uriaș invizibil, o argilă roșie cu un miros puternic.

David a fugit la baie să vomite. Văzuse multe bătălii, dar niciodată un astfel de masacru guvernat de nebunie curată. Și-a băgat capul sub apă și s-a așezat pe vasul de toaletă pentru a aștepta ca măcelul să se termine.

După un sfert de oră, Théa a apărut în prag.

— S-a terminat, a anunțat ea. Nimeni nu mai este apt să lupte. Răniții mor, e doar o chestiune de o jumătate de oră. Vrei ceva de băut?

Fără să aștepte un răspuns, a umplut două pahare cu vodcă și i-a

întins unul lui David.

— Nu părea să te miște prea mult... i-a reproșat el.

— În timpul Marelui Război pentru Apărarea Patriei, am luat parte la încăierări care arătau așa, a suspinat ea. Mai ales spre sfârșit, când am rămas fără muniție și ne luptam corp la corp, cu țevi de plumb sau cu scânduri înțesate de cuie. Când rămâneam fără arme, ajungeam la bătaie... ne mâncam literalmente unii pe alții, ca niște animale. Țsta e războiul adevărat, nu e nimic glorios în el, pute a curaj și a rahat. Restul e doar literatură. Ar fi bine să te obișnuiești, tocmai am primit un mesaj de pe nava-mamă. Măine sosește un nou transport. Cinci sute de clone.

Stăteau unul lângă altul, bând în tăcere. În cele din urmă, Théa și-a aprins una dintre acele oribile țigări de carton pe care obișnuia să le fumeze. Pentru prima dată, David a fost recunoscător, căci mirosul de fân ars l-a acoperit pe cel de sânge.

— Va trebui să aruncăm o privire în jur, a anunțat ea după ce și-a strivit mukul de țigară în chiuvetă. Face parte din meserie.

David a urmat-o. Roboții erau deja ocupați cu deblocarea ușii.

Théa a ieșit pe verandă și a țipat de uimire.

Acolo unde, cu o clipă mai devreme, zăceau trupurile clonelor sfărâmate, iarba crescuse deasă și de un verde strălucitor; pomii fructiferi răsăriseră, răspândind în jur mirosuri apetisante.

Cuvintele lui Grégorios au răsunat în mintea lui David: *Pe Almoha, moartea este viață.*

În următoarele trei săptămâni, au sacrificat peste o mie de clone folosind același procedeu. Fiecare masacru a fost urmat de îmbunătățiri evidente ale mediului. Câmpia aridă a fost acoperită de verdeață, plantații de palmieri au apărut acolo unde cu zece minute mai devreme nu existau decât pietre. Numărul prădătorilor a scăzut, aceștia nu mai atacau oamenii. Apa era din nou potabilă, iar clima era plăcută.

Încurajat de aceste rezultate, Nothanos a decis să intensifice livrările a ceea ce a insistat să numească *păpuși de război*. Au fost deschise alte centre de sacrificiu, care funcționau în mod autonom, fără a raporta lui David. În ciuda faptului că ritualul devenea ceva obișnuit, David nu se putea obișnui cu el, spre deosebire de majoritatea coloniștilor care îl vedeau ca pe un mod convenabil de a intra în grațiile planetei.

— Ce te deranjează? l-a întrebat Théa într-o zi. Ești mereu îmbufnat. Ce e în neregulă cu asta? Almoha a tolerat să fie hrănită cu vaci deghizate în oameni – nu ne așteptam la atât de mult, îți amintești? E un lucru bun, nu-i așa? Ar trebui să te simți ușurat.

— Este adevărat, Inteligența Artificială ne-a obișnuit cu confortul și abundența, dar ce se întâmplă dacă ne va priva de ele în viitorul apropiat? Vezi? Retragerea brutală și intolerabilă! Și, imediat după aceea, din nou șantajul...

— Oh! Am înțeles. Adică: *Gata am terminat cu joaca, vreau sânge uman adevărat, altfel o să creez o secetă generală, o să poluez izvoarele și o să înnebunesc animalele.*

— În principiu, da. Crezi că coloniștii vor renunța de bunăvoie la privilegiile lor? Ei bine, eu nu cred. Cred că îl vor implora pe Nothanos să se supună ordinelor IA. Vor sugera, de exemplu, ca închisorile, azilurile de nebuni și spitalele de pe Pământ să fie golite,

iar aceste ființe irecuperabile să fie trimise la noi cât mai repede posibil... Apoi, ne vom aproviziona cu prizonierii de război, așa cum făceau aztecii pe vremuri. Iar dacă proviziile se vor termina, vom declara mobilizarea generală și vom lupta între districte, între provincii vecine, apoi de la un regat la altul. Războiul va deveni total, până când nu va mai rămâne niciun om în picioare. Până când ultimul colonist va fi nimicit. Asta e ceea ce vrea Almoha. Ea nu ne vrea pe noi. Și o să ne manipuleze pentru asta.

— Exagerezi... și începi să divaghezi.

Când discuția a luat această turnură, David nu a mai insistat. Era convins că viitorul îi va da dreptate și regreta acest lucru.

Se înșela însă asupra unui lucru: reprezentanții ghildei croque-morts nu se sinucisese de teama vreunei amenințări, nu, rușinea și disperarea îi împinseseră la această extremă când descoperiseră că, organizând un măcel pe Almoha, nu se supuneau unui zeu, ci unui super-computer îngropat în măruntaiele unei planete artificiale! Să fi fost manipulați în acest fel timp de zeci de ani era de nesuportat... După ce își pierduseră fața, nu le mai rămăsese nimic de făcut decât să își ia viața în felul samurailor dezonozați. De aceea breasla a încetat să mai existe. Pentru că o Inteligență Artificială a fost suficient de isteată pentru a-și păcăli preoții să confunde un program de calculator cu vocea unei zeități.

Într-o seară, niște bătați au zguduit ușa bungalow-ului. A fost suficient de incongruent pentru a-l speria pe David. Nu putea fi Théa, care era obișnuită să-și vadă de treburile ei fără să țină cont de intimitatea altora. Roboții nu luau niciodată inițiativa de a intra în casele oamenilor fără a fi invitați mai întâi... Și? O imagine absurdă îi trecu prin minte lui David, aceea a unei clone care venea să ceară dreptate... sau mai exact a unui comitet de clone care protestau împotriva condițiilor în care trăiau. Primul său instinct a fost să scoată vechiul Colt Government 1911 din sertarul biroului, cu un glonț în cameră și siguranța deblocată, pentru orice eventualitate...

— Eu sunt, a venit o voce feminină de cealaltă parte a ușii. Tată, ești acolo? Sunt eu, July...

David stătea nemișcat, cu mâna pe clanța ușii, cu sufletul involburat. În cele din urmă s-a hotărât să deschidă ușa.

Fiica lui stătea în pragul ușii, îmbrăcată în uniforme prăfuite și purtând un rucsac zdrențaros. Era murdară și evident epuizată.

— Am venit pe jos, a oftat ea, am mers pe jos timp de trei zile, a trebuit să mă ascund din cauza animalelor sălbatice care dădeau târcoale pe câmp... Pot să intru?

A bâiguit scuze, a așezat-o jos și i-a dat o sticlă de apă minerală. Picioarele lui July sângerau și mirosea a transpirație. Părul ei unsuros i se lipise de obraji.

— Am venit să-mi cer scuze, a spus ea după ce a golit sticla. Am fost o mare nesimțită. Nu am fost eu însumi în ultima vreme. Eu... nu știu ce s-a întâmplat cu mine. Nu m-am putut abține, parcă am fost hipnotizată...

— De Anatalia? a întrebat David, în timp ce se așeza în fața ei.

— Da... un fel de fascinație. Nimic nu mai conta. Încă mai am vagi amintiri din acea perioadă. Eram nesuferită... și complet nebună. Cred că m-aș fi aruncat în foc dacă Anatalia mi-ar fi cerut asta. Aș fi ucis fără ezitare pe oricine ar fi încercat să-i facă rău. Chiar și... chiar și pe tine.

— Știu asta. Mi-am dat seama. Și ce te-a făcut să-ți revii?

July a ridicat din umeri. Lumina din tavan îi accentua subțirimea.

— Nu știu, a recunoscut ea. Într-o bună dimineată am ieșit din ceață, asta e tot. Mi-am recăpătat luciditatea și m-am întrebat ce naiba căutam acolo, făcând pe gardianul unui mausoleu...

— Mai hibernează Anatalia?

— Da, dar de câteva săptămâni nu a mai avut nici-o comunicare telepatică cu mine. Poate pentru că am încetat să-i mai fiu de folos... sau pentru că nu mai are încredere în mine.

— Albakhan a întrerupt contactul cu supușii săi. La fel și Solvator. Toți micii noștri zei de tinichea au încetat să mai emită. Sunt înghesuiți în carapacea lor, așteptând ca lucrurile să se liniștească.

— De ce?

David a explicat cât se poate de clar, care credea el că sunt intențiile IA.

July a înțepenit.

— Nothanos știa asta când ne-a trimis aici? a spus ea cu nesaț.

— Probabil, a confirmat David. După părerea mea, el încă speră să încheie un pact cu Almoha și să se stabilească definitiv pe suprafața ei. Discuția mistică pe care ne-a ținut-o a fost doar o momeală... la fel ca pseudo-zei pe care i-am eliberat din închisoare.

— Deci cine este Anatalia cu adevărat?

— Pentru a simplifica, voi spune un hacker telepatic. Sau chiar un

virus informatic care a luat formă umană. Rolul ei, ca și cel al lui Albakhan și Solvator, a fost să preia controlul asupra IA. Dar ataca pe cineva mult mai puternic decât ei... de aici retragerea lor în hibernare. De fapt, cred că firewall-ul Almoha i-a neutralizat... înghețat, paralizat... Hibernarea este o carantină, nimic altceva. Sistemul de operare IA i-a izolat, blocați într-un spațiu în care nu mai au nicio putere. Acesta este motivul pentru care ai pierdut orice contact telepatic cu Anatalia. Acolo unde este închisă acum, ea nu-ți mai poate controla mintea.

July și-a coborât ochii, cu bărbia tremurând ca și cum ar fi fost pe punctul de a izbucni în lacrimi. Dezamăgirea ei trebuie să fi fost chinuitoare. David s-a gândit că poate nu ar fi trebuit să-i spună adevărul dintr-o dată. Dar ea a părut să se adune și a spus, cu o voce răgușită:

— Oricum, nu de asta am venit... Am vrut să te avertizez că Kevin este aici... pe Almoha.

— Ce?

— Îi simt prezența. Suntem ca niște gemeni, știi? Există o legătură telepatică între noi. E aici, a adus un detașament de teroriști pentru a distruge planeta.

— Dar cum? Este imposibil, toți imigranții care sosesc sunt verificați. Nu are cum să fi trecut de punctele de control...

— Nu a venit cu imigranții. El și oamenii lui s-au amestecat cu clonele trimise de inginerul Rikkon.

David a sărit în picioare. Capul i se învârtea. Un vâl negru îi întuneca vederea și, pentru o secundă, a crezut că va fi lovit de o embolie.

— Nu-mi vine să cred, s-a bâlbâit el. Clonele au toate aceeași morfologie, sau aproape... În plus, Kevin este infirm, nu se poate mișca fără ajutorul unui exoschelet și...

— Săracul tata! a suspinat July. În ce fel de lume trăiești? Exoscheletul e doar de fațadă, ceva pentru a înmuia gagicele... Eroul frânt care se ridică în ciuda a tot, genul ăsta de lucruri. Oamenilor le place asta. Cât despre morfologia clonelor, n-ai auzit niciodată de *fețe-ac*?

— Ce anume?

— Rahat! Unde erai când Pământul se învârtea? *Fetele-ace sunt seringi gata de utilizare vândute fără prescripție medicală în farmacii. Acestea conțin nano-particule programate să remodeleze*

fețele, corpurile și vocile în funcție de anumite criterii. De cele mai multe ori, acestea îți permit să devii, timp de două săptămâni, o sosie a unei vedete de film sau de muzică. Vedetele în cauză primesc, bineînțeles, drepturi de autor pentru utilizarea imaginii lor. După aproximativ zece zile, metamorfoza regresează și dispare, iar utilizatorul revine la chipul său obișnuit.

— Și Kevin ar fi...

— Da, știa cum să reprogrameze *fețele-ac*, astfel încât, în loc să modeleze fețele unor actori celebri, să facă capete de clonă. Așa a reușit el și oamenii lui să se strecoare în barjele de livrare. Iar serviciile de securitate nu au văzut nimic.

— De unde știi?

— L-am simțit... Am surprins imagini care veneau din mintea lui. Acest lucru se întâmplă adesea imediat ce devenim apropiați din punct de vedere geografic. Întotdeauna m-a dominat telepatic... Când am locuit împreună, mi-a impus ideile lui, m-a obligat să mă supun... În mare parte, acesta este motivul pentru care am fugit. Nu am vrut să devin marioneta lui...

A tăcut. David era devastat. O teamă teribilă îi strânse pieptul: dacă Kevin, deghizat în clonă, a murit într-un masacru organizat?

— Bine, bine... s-a bâlbâit el. Înțeleg despre *fețele-ac*, dar și clonele sunt verificate. Ele sunt supuse sistematic unui EEG la debarcare, iar acest EEG trebuie să fie plat. Dacă nu este, sunt returnate la expeditor pentru defecte de fabricație. Cum ar fi putut Kevin să simuleze o absență totală de activitate cerebrală?

— Există medicamente pentru asta! Ce îți imaginezi? Tot ce trebuie să faci este să mesteci o pastilă cu treizeci de minute înainte de testul despre care vorbești, ca să te trezești cu creierul gol ca o minge de ping-pong.

— Și funcționează?

— Nu întotdeauna... Uneori intri în comă. Este un risc pe care trebuie să ți-l asumi, dar asta nu ar face pe cineva ca Kevin să ezite.

David își trecu o mână peste față. Dacă fiul său nu și-ar fi recăpătat facultățile mintale, ar fi putut fi sacrificat împreună cu celelalte clone din transportul din care făcea parte, fără ca măcar să fie conștient de asta.

— Calmează-te! șuieră July, iritată. Nu e mort, aș fi știut. Aș simți asta... și, crede-mă, aș fi ușurată! Nu... Kevin este în viață și sănătos, undeva pe această planetă, cu comandoul său de asasini. Își va face

timp să studieze situația, apoi va lovi.

— Cum?

— Dacă ajunge la aceleași concluzii ca și tine, va încerca să preia controlul IA pentru a face Almoha nelocuibilă, pentru a elimina orice posibilitate de retragere a lui Nothanos. În același timp, îi va distruge pe adepții Bisericii, imigranții care s-au stabilit aici.

— Să preia controlul asupra IA? Doar atât? Crezi că ar putea să o facă?

— Nu-l subestima. E un mutant, ca și mine, ca și mama noastră. Nu face față aia... Întotdeauna am știut ce a fost Ula, indiferent cât de mult ai încercat să ne ascunzi asta. Îți repet, Kevin este un mutant, iar abilitățile lui le depășesc cu mult pe ale tale.

Lui David nu-i plăcea gelozia din ochii lui July. Era ca și cum ar fi strigat la el: *Cum poți să-ți faci griji pentru ticălosul ăla mic, când mă ai pe mine, fiica ta! Pentru mine trebuie să-ți faci griji, nu pentru el!*

Aceste voci puternice au alertat-o pe Théa. Ea s-a uitat precaută la July și apoi și-a strecurat cu dezinvoltură mâna dreaptă în buzunarul de la spate al pantalonilor, nu departe de capătul pistolului său automat, ca și cum s-ar fi așteptat la ce era mai rău. David s-a grăbit să rezume situația. July l-a întrerupt de mai multe ori, pe un ton laconic, pentru a adăuga detalii.

În cele din urmă, David s-a întors spre Théa și a întrebat:

— Crezi că este posibil?

— De ce nu, are sens, a răspuns ea. Este chiar un plan grozav... riscant, dar curajos.

— Cât de riscant?

— Pericolul, așa cum ai subliniat, este de a rămâne blocat în coma indusă. Sunt familiarizat cu acest tip de produs, a fost folosit până acum aproximativ douăzeci de ani pentru teleportarea Q. La vremea respectivă, nu exista nimic mai bun pentru a neutraliza undele cerebrale ale călătorilor și a-i împiedica să înnebunească. Problema era că uneori era nevoie de mult timp pentru ca creierul să repornească... sau chiar nu mai pornea deloc. Subiecții se transformau în legume, cei mai norocoși ajungeau să aibă un IQ cât o cutie de carton. Așadar, nu este imposibil ca fiul tău, încercând să fie o clonă, să fi devenit una. Iartă-mă, dar din punct de vedere tactic, ar fi un lucru bun pentru noi.

David nu a protestat. Din punct de vedere tactic, Théa avea

dreptate. Situația de pe Almoha era deja destul de explozivă. Cu toate acestea, nu se putea abține să nu tresară când își imagina cum fiul său era măcelărit într-unul dintre sacrificiile rituale cerute de IA.

Dar în timp ce medita la aceste temeri, o voce ironică i-a șoptit la ureche: *La ce bun toate aceste alarme? Nu ai avut niciodată grijă cu adevărat de copiii tăi. Când erau mici, ți-ai petrecut viața în cele patru colțuri ale galaxiei, decerebrând xenomorfi. Să fim sinceri, știai că erau infectați cu gena NV, ca și Ula, și te speriau... Nu te minții! Uneori, în coșmarurile tale, îi vedeai atacându-te... măcelărindu-te. Apoi îi exilai într-o pensiune de lux înainte de a fugi cu soția ta, care îți scăpa din mână. Taxele școlare plătite până la majorat, nu uita! Nu aveai nici o intenție de a-i recupera... Doar Ula era importantă pentru tine și trebuia să o protejezi de sistemul de justiție de pe Pământ. Apoi ea a murit, iar tu te-ai scufundat în depresie... Nu ți-a părut deloc de copiii tăi. Apoi ai pornit în acea căutare aberantă. Ozataxa. Nebunie curată! Aducerea înapoi a morților, nu mai puțin! Să o aduci pe Ula înapoi. Un fiasco terifiant. Când v-ați întors pe Pământ, July și Kevin au optat pentru accelerarea creșterii și au devenit adulți. În decurs de trei luni, îmbătrâniseră cu zece ani. Nu mai aveai nici-o șansă de a forma o legătură cu ei; deveniserăți străini unul față de celălalt. Kevin, nu știi nimic despre el... E doar un nume, o imagine mediatică. Un agitator politic, un lider care scuipă discursuri frenetice. Un mutant care predică eradicarea formelor de viață extraterestre... Ironic, nu-i așa?*

Vocea lui Théa l-a readus la realitate:

— Oricum ar fi, nu putem face nimic. Ori a murit în urma unui sacrificiu, ori și-a recăpătat facultățile mentale și s-a amestecat în rândul populației.

— Toată lumea îi cunoaște fața, a obiectat David.

— Nu și dacă are o rezervă de *fețe-ac*. Le poate schimba la fiecare două săptămâni. Și nu trebuie să locuiască în oraș. Dacă aș fi în locul lui, m-aș muta la țară cu oamenii mei și m-aș preface că înființez o mică comunitate. E foarte la modă zilele astea.

— După aceea?

— După aceea, aș face tot ce pot pentru a găsi o modalitate de a accesa centrul nervos al IA, care nu poate fi decât sub picioarele noastre, în inima planetei. Trebuie să existe cu siguranță pasaje secrete, lifturi și puțuri prin care a fost transportat echipamentul.

Dacă această planetă este artificială, trebuie să fi fost construită. Deci are un schelet, o arhitectură și rețele de conducte. Nucleul de control este înconjurat de o adevărată zonă industrială care produce tot ceea ce are nevoie inteligența artificială pentru a-și face minunile. Laboratoare de inginerie genetică... toate robotizate, bineînțeles.

— Bine, dar unde sunt ascunse aceste puncte de acces? Dacă Kevin trebuie să cerceteze fiecare centimetru pătrat de teren, încă nu a ieșit din impas.!

— E atât de simplu! a intervenit brusc July. Dacă tot trebuie să începi de undeva, trebuie să fie gilda croque-morts. Ei sunt cei care au descoperit adevărul, probabil din întâmplare. Presupun că, atunci când construiau un mausoleu, au dat peste unul dintre tunelurile de care ai pomenit. Acest puț i-a condus la complexul industrial subteran... Apoi și-au dat seama că nu aveau de-a face cu un zeu, ci cu un super-computer care i-a manipulat tot timpul. Probabil că a fost un șoc atât de mare pentru ei, încât au înregistrat evenimentul undeva, în scrierile lor... Hieroglifele de pe pereții buncărului în care s-a u sinucis trebuie să spună ceva despre asta. Dacă există o hartă, dacă există un itinerar, trebuie să fie acolo.

— Mai întâi trebuie tradusă această bolboroseală, sublinie Théa. Chiar și lingviștii iertării universale s-au poticnit.

— Kevin va reuși. Modul său de gândire nu se aseamănă deloc cu cel al oamenilor obișnuiți. Este capabil să facă corelații care ar scăpa celor mai talentați dintre oamenii voștri de știință.

David a înțepenit când a auzit ultima propoziție. July spusese *oamenii voștri de știință*, de parcă acum s-ar fi exclus din rasa umană.

— Nu există treizeci și șase de soluții, a continuat Théa. Ne pierdem timpul aici, trebuie să ne întoarcem la mausoleu, unde s-au sinucis cei de la gilda croque-morts, și să încercăm să aflăm mai multe despre conținutul hieroglifelor.

Probabil că Akenôn ne-ar putea da niște informații, a meditat David. Cu condiția să fie de acord să dezvăluie ceea ce știe. Și nimic nu este mai puțin sigur.

Chiar a doua zi, David i-a trimis un mesaj inginerului Rikkon pentru a-l avertiza că, întrucât erau hărțuiți în mod constant de o turmă de leii caracatiță, vor trebui să evacueze tabăra. Gestionarea ultimelor clone bovine stocate în hangar urma să fie încredințată roboților. Prin urmare, era recomandabil să suspende temporar orice nouă livrare.

A fost o scuză plauzibilă. În orice caz, cum numărul zonelor de sacrificiu se înmulțise, Rikkon avea de unde să aleagă atunci când trebuia să-și descarce marfa.

Fără să mai stea pe gânduri, s-au urcat în vehiculul cu șenile pe care îl folosiseră la venire și s-au îndreptat spre capitală.

Au vorbit puțin în timpul călătoriei. July se tot mișca pe scaunul ei. Tresăriri nervoase îi zguduiau fața la intervale regulate.

— Ce s-a întâmplat? s-a îngrijorat David. Ești bolnavă?

— Nu... sau mai degrabă da, a spus tânăra femeie. Dar e normal, întotdeauna mă simt așa când mă apropiu de Kevin.

— Înseamnă că ne-a luat-o înainte, a bombănit Théa. Dacă da, a preluat deja mausoleul breslei. Va trebui să fim atenți, mai ales dacă oamenii lui sunt înarmați. Să evităm să ne arătăm acolo cu mâinile în buzunare.

Nu a durat mult până au ajuns la tabăra de bază care fusese recent numită pompos *capitala*, deoarece fusese construită în jurul navei-mamă. David l-a anunțat prin radio pe comandantul Albersson pentru a-l informa de sosirea lor iminentă și i-a sugerat să-l cheme pe Akenôn. Albersson, care îl ura pe David, a fost reticent la început, dar a capitulat când David l-a amenințat că va vorbi direct cu Nothanos.

Prin urmare, a fost improvizată o ședință de criză, care a avut loc în sala de conferințe izolată fonic, departe de urechile echipajului. Albersson s-a simțit obligat să explice că situația s-a deteriorat în

ciuda sacrificiilor sporite.

— Se pare, spune el, că planeta nu este mulțumită de victimele pe care i le oferim... Conform viselor transmise nouă prin Anatalia, ea te-ar acuza de înșelăciune în ceea ce privește calitatea. Evident, sângele de bovină nu îi convine, ea îl vede ca pe o ofensă.

S-a oprit o clipă, bucurându-se de rușinea pe care i-o provocase adversarului său, apoi a continuat:

— Bineînțeles, această înșelătorie a avut consecințe nefericite. Almoha ne-a pedepsit. A decis să își facă singură cumpărăturile printre oamenii din colonie. În fiecare noapte, unii dintre concetățenii noștri își schimbă culoarea în timp ce dorm...

— Ce? a oftat David.

— Nu inventez, a șoptit Albersson. În fiecare noapte, pielea a aproximativ zece dintre oamenii noștri devine roșu aprins. Această schimbare de pigmentare este menită să îi scoată în evidență în fața celorlalți, cei normali.

Akenôn, agasat de tonul veninos al comandantului, îl întrerupse și se întoarse către David să continue.:

— Almoha s-a folosit de visele coloniștilor pentru a răspândi următorul mesaj: *toți aleșii a căror piele are acum culoarea unei mașini de pompieri trebuie să fie lapidați de populație înainte de apus, altfel planeta va confisca unul dintre beneficiile de care se bucură în prezent oamenii*. Știu, este un șantaj pur și simplu, o invitație la linșaj. Dar cel mai rău lucru este că funcționează. În fiecare dimineață are loc o vânătoare de *piei roșii*. Toată lumea participă, chiar și femeile și copiii. Muncesc din greu pentru a depista viitoarele victime, vizitând casele și cercetând fiecare colțișor. Când îl găsesc pe bietul om, îl ucid cu pietre fără ezitare. A devenit o rutină. La început, au existat unele proteste, dar acestea sunt din ce în ce mai puține. Zvonurile publice spun că cei lapidați au oricum ceva de ascuns, că au complotat împotriva lui Almoha. Una peste alta, lapidarea este justiție.

— E doar un alt mod de a-ți curăța conștiința, a bombănit David.

— Bineînțeles, a fost de acord Akenôn, dar asta nu schimbă cu nimic problema. Lapidarea acționează ca o inițiere în sacrificiul uman. Ei banalizează crima.

— Este deplorabil, a intervenit Théa, dar nu de asta suntem aici. Există o problemă mai gravă: Kevin, liderul forțelor armate de opoziție, se află aici. În curând ar putea prelua controlul planetei.

A urmat o discuție interminabilă în timpul căreia David a trebuit să explice ce știa despre proiectul ALMOHA. Acest lucru nu l-a surprins pe Akenôn. David a dedus că acest secret nu fusese niciodată un secret pentru spionul papei. În ceea ce-l privește pe Albersson, convingerile sale religioase păreau să fi fost zdruncinate până în măduva oaselor și a devenit livid.

— Cred că există o singură persoană care poate face lumină în această privință, conchise David, cu gâtul uscat. *Anatalia*. Dacă reușim să o scoatem din transă, am putea obține informații utile. La urma urmei, nimeni nu s-a apropiat atât de mult de IA ca ea și prietenii ei... A reușit să capteze fragmente de programare, informații topografice...

— Nu e o rău, a recunoscut Akenôn. Sunt de acord. Mai ales că lingviștii noștri sunt într-un punct mort. Codul croque-morts rămâne ermetic. Folosește mai multe niveluri de criptare care devin mai complexe în funcție de importanța informației. Ar fi nevoie de trei secole pentru a-l descifra și chiar și așa...

— Dar cum ai de gând să o trezești pe Anatalia? s-a îngrijorat July.

— Am o idee, a spus Akenôn evaziv. Dă-mi o jumătate de oră să adun echipamentul necesar, apoi îi vom face o vizită zeiței adormite.

Se făcuse noapte când au părăsit nava-mamă și s-au îndreptat spre templul unde Anatalia se odihnea de când intrase în hibernare. Akenôn purta o geantă de piele neagră pe care o scosese dintr-un seif cu puțin timp înainte. Culoarele care despărțeau Bungalow-urile ocupate de coloniști erau pustii. Obloanele de securitate fuseseră coborâte la toate casele, așa că afară nu era lumină. Nu se auzea nici ecoul muzicii sau al conversațiilor, atmosfera amintind de acele orașe fantomă prin care David trecuse atât de des după război.

Templul le-a blocat brusc calea. Acesta crescuse în dimensiuni în ultimele săptămâni. Coloane, sculpturi și frontoane acoperiseră umila cazemată inițială. Torțe ardeau de-a lungul aleii de onoare. July a preluat comanda grupului.

— La naiba! bombăanii Théa, mă simt ca un violator de morminte într-unul din filmele alea vechi și stupide care apar noaptea pe canalele retro.

Ajuns în pragul mausoleului, July se întoarse spre Akenôn și întreabă:

— Ce ai de gând să-i faci? Și, în primul rând, ce este acest dispozitiv?

— Un simplu schimbător de fază, a răspuns călugărul. O să încerc să o scot din coma în care a băgat-o IA-ul. Am *înghețat-o*, așa cum spun tocilarii. Scopul este de a-i elibera undele mentale de bruiajul care le paralizează.

— Este periculos?

— Pentru noi, nu. Pentru ea, nu știu. Întotdeauna există un risc, ar putea să-i prăjească definitiv creierul sau, dimpotrivă, să o trezească. Totul depinde de șocul primit atunci când firewall-ul IA a ejectat-o din rețea.

După ce a ezitat o secundă, July a decis să deschidă ușa seifului. Anatalia zăcea goală pe o steluță neagră din polycarbonat. Părul ei

roșcat, înfășurat cu măiestrie pe piept, îi ascundea sânii. Lumina albăstruie a criptei îi accentua albeața pielii.

— Pentru numele lui Dumnezeu! a bombănit Théa, de ce ai lăsat-o goală? Ce rost are tot acest exhibiționism morbid? Ești pasionată de necrofilie sau ceva de genul ăsta?

Nimeni nu a acordat atenție plângerilor sale, deoarece Akenôn lipise deja electrozii pe fruntea și tâmpilele Anataliei. Lui David i se părea că bâjbâie, ceea ce nu era de bun augur. Imaginea părului roșcat al Anataliei i-a venit în minte.

Gândul unei *zeițe* care să izbucnească în flăcări ca un mănunchi de crengi i-a trecut fugar prin minte. L-a respins.

După ce și-a terminat pregătirile, călugărul a făcut diverse setări pe aparat, apoi a apăsă un buton. Un bâzâit s-a auzit, comprimând timpanele lui David. La început, nu s-a întâmplat nimic, dar apoi, corpul gol al Anataliei a început să aibă spasme. Dintr-o dată, ea a dat drumul unui jet puternic de urină care a împrăștiat-o pe July. Ea nu a făcut nici-o mișcare pentru a se șterge.

— Cred că a funcționat, a anunțat Akenôn. Să-i dăm timp să iasă din transă...

Au trecut două minute până când Anatalia a deschis ochii.

În cele din urmă, s-a ridicat pe un cot și a gemut:

— La naiba! Mă doare capul... Are cineva aspirină?

David era de părere că o zeiță care se întorcea din morți ar fi trebuit să aleagă termeni mai buni pentru prima ei declarație, dar poate că era un pic cam demodat.

July a ajutat-o pe Anatalia să se așeze pe marginea stelei. Această simplă schimbare de poziție a făcut-o să vomite și, de data aceasta, bila ei a împrăștiat buretele lui Akenôn, care nu i-a acordat nici-o atenție.

— Am o afurisită de mähmureală, gemu zeița. Mă simt de parcă aș fi avut un șoc electric.

Apoi, după ce și-a revenit, a aruncat o privire suspicioasă asupra adunării.

— Presupun că acesta este un interogatoriu? a oftat ea. Ați descoperit în sfârșit ghiveciul cu trandafiri. Știam că este un truc murdar. I-am spus lui Nothanos, dar nu a vrut să audă. OK, haide, hai să terminăm cu asta. Ce vreți să știți?

David s-a simțit curios de emoționat de înfățișarea teribil de umană a Anataliei. Dezbrăcată de aura ei divină, semăna cu o tânără

prostituată care fusese prinsă de poliție și dusă într-o cameră de interogatoriu.

— Aș putea la fel de bine să trec eu direct la subiect și să lămuresc lucrurile, a spus ea cu o voce obosită. Pe scurt, Nothanos v-a tras pe sfoară. Noi nu am fost niciodată zei, cel mult am fost telepați mutanți, telekineticieni, experți în sugestie indusă. Niște ciudați cu puteri psihice care le permiteau să hipnotizeze mulțimile, dar atât.

— Dar, a intervenit David, când v-am transportat la infirmeria navei, blocul medical a declarat că sunteți creaturi de origine necunoscută, compuse din energie pură! Bombe atomice pe picioare.

— Cinema... a suspinat Anatalia, coborând ochii. Ceva care să te impresioneze. Când scannerul medibloc ne-a examinat după eliberarea noastră, am preluat controlul asupra softului său pentru a dicta un diagnostic care să acrediteze originea noastră supranaturală. Totul a fost un spectacol, dar Nothanos era hotărât să facă să pară real. Trebuia să convingem cu orice preț echipajul că suntem zei, pentru a-i motiva... Astăzi, mi-e puțin rușine că v-am păcălit. A fost prea ușor... și chiar dezgustător. Ca și cum ai păcăli un copil. Dar Albakhan și Solvator nu au avut asemenea scrupule. În orice caz, era ori asta, ori să ne întoarcem în celulele noastre, în colonia penală. Așa că alegerea era făcută dinainte.

— Așadar, gemu July cu o voce frântă, totul a fost o minciună? Dar Albakhan și Solvator levitau constant... Tu ai făcut să apară unicorni și elfi zburători.

— Da, sugestii hipnotice pure. Apărările mentale umane sunt ușor de penetrat.

— Minți! Nu poate fi adevărat! Tu ai schimbat gravitația, ai făcut atmosfera respirabilă... Fără tine, nava nu ar fi aterizat niciodată, am fi fost cu toții distruși...

— Nu, nu am făcut-o. Tot ce am făcut a fost să manipulez computerul cu mintea mea, iar acesta a realizat aceste lucruri prin activarea procesoarelor de terraformare atmosferică ascunse sub suprafață. Asta a fost misiunea mea. Să reactivez IA care dormea în modul de așteptare în inima planetei. Am injectat în circuitele sale liniile de cod care o trezeau. Am pus-o la treabă... Și la început a funcționat destul de bine, dar apoi lucrurile au mers prost. După un timp, ea și-a revenit în fire și a înțeles ce făceam. Și nu i-a plăcut deloc.

— Deci, tu și prietenii tăi sunteți doar niște hackeri? scuipe July

cu o grimasă de dezgust.

— Nu numai atât, organismele noastre sunt foarte diferite de ale voastre, altfel nu am fi putut supraviețui dezmembrării care ne-a fost impusă, gândiți-vă la asta! Avem anumite mici puteri de care suntem destul de mândri și pe care le folosim pentru a ne distra. Albakhan, de exemplu, se poate transforma în pește. Este un fan al lumilor de apă... Chiar credea că ar putea să-și întemeieze propriul regat pe această planetă. A creat un lac și l-a populat, atrăgând coloniști să i se alăture. Când erau pe punctul de a se îneca, îi transforma în pești, doar ca să se împrietenească cu ei... A fost curând dezamăgit. IA nu i-a plăcut faptul că instalațiile sale erau folosite în scopuri personale. L-a pedepsit prin otrăvirea apei. Acum sunt cu toții morți.

— Nu a existat niciodată o guvernare divină, nu-i așa? interveni David.

— Bineînțeles că nu. Dar rămâne faptul că, în trecut, am folosit și am abuzat de puterile noastre pentru a impresiona popoarele primitive.

— Ce sunteți voi, până la urmă?

— Ne pricepem mai ales să pătrundem prin gândire în sisteme informatice foarte bine protejate... Putem tricota coduri la infinit fără să avem nevoie de un calculator și de o tastatură. Totul se face mental. Ne generăm propriul WiFi, dacă vreți. Această ultimă greșală a fost cea care ne-a condus la colonia penală. Unde ne-ați găsit.

— Ce făcuse-ți? a întrebat David.

— Criminalitate informatică la cel mai înalt nivel al guvernului. Deturnare de fonduri, furt de documente clasificate. Între două operațiuni, obișnuiam să luăm o pauză pe o planetă primitivă de la granița barbară, unde talentele noastre ne permiteau să ne dăm drept zei. Eram răsfățați și temuți, dar nu era dezagreabil. Întotdeauna am fost un fan al călătoriilor retro. Tiarele, voalurile de păianjen, brățările de gleznă, chiloții din aur masiv. Îmi plac chestiile *fanteziste de prost gust*.

— Dar ai sfârșit prin a fi prinsă...

— Din păcate, da. Din cauza lui Albakhan care nu a fost discret și a dat frâu liber orgoliului său. Dronele de supraveghere ale Federației au filmat idolii pe care triburile barbare i-au ridicat în onoarea sa. Sculpturile erau realiste, așa că polițiștilor nu le-a luat mult timp să îl identifice. Puteți ghici ce s-a întâmplat în continuare.

Am fost arestați. Motivul pentru care nu am fost împușcați în cap a fost că puterile noastre reprezentau o potențială armă în caz de conflict. Pe scurt, nu era imposibil ca într-o zi sau alta să fim utili națiunii... Așa că am fost neutralizați, dezmembrați și plasați în suspensie criogenică, ca niște rachete depozitate pe fundul unui siloz de tragere în așteptarea orei H. Corpurile noastre mutante puteau rezista. Amputarea și decapitarea nu ne puteau ucide.

— Isprăvile tale au ajuns la urechile lui Nothanos, nu-i așa?

— Da, el a înțeles beneficiile pe care le putea obține din talentele noastre. Pentru a transmite mesajul adeptilor săi, știe cum să înfășoare lucrurile în misticism: zei din timpuri străvechi cu puteri nebănuite, creatori ai Universului, bla, bla, bla...

— Când și cum te-a contactat?

— După evadare, în timp ce eram pe nava-mamă. În timp ce ne prefăceam că suntem inconștienți, s-a conectat telepatic la mințile noastre pentru a ne explica ce vrea de la noi și a stabili termenii înțelegerii. Nu am avut de ales și ni s-a părut amuzant la momentul respectiv. Un pic de mișcare după atâția ani într-o cameră criogenică!

— Care au fost instrucțiunile lui? Întrebă David.

— Oh, el a recomandat un pic de spectacol pentru a ne da startul. Trucuri de iluzionist pentru a vă convinge de natura noastră divină. Nimic prea sofisticat... doar că am avut mai multe probleme în a-mi recăpăta puterile decât cei doi complici idioți ai mei. Nu știu de ce... Poate că dezmembrarea din camera criogenică m-a slăbit. Oricum, am dat-o în bară. Nu a fost planificat.

— Dar ai făcut să crească copaci din pământ! a protestat July. Ai dat naștere animalelor, toate din nimic!

Anatalia a făcut o grimasă de scuze.

— Nu, a spus ea, te înșeli, nu am făcut niciun miracol. Odată ce am aterizat pe planeta asta nenorocită, am încercat să-mi fac treaba pentru care fusesem recrutată, și anume să iau legătura cu IA. Să mă strecur în circuitul său neuronal și să preiau controlul asupra mizeriei. Nothanos a considerat că trei hackeri de geniu nu ar avea nici-o problemă în a submina computerul îngropat în inima planetei. Ar fi fost un atac cibernetic la scară largă care ar fi surprins IA și ar fi lăsat-o neajutorată. Bietul om se înșela amarnic!

— De ce se întâmplă acest lucru?

— Nothanos s-a gândit că IA, lipsită de energie și de stimulare, nu

va mai fi capabilă să se apere singură. Nu a fost cazul. Desigur, i-a luat un moment să-și revină în fire, dar a contraatacat rapid.

— Dar plantele, animalele, pădurile, izvoarele? a insistat July. De unde le-ați luat?

— Nu are nimic de-a face cu magia, a suspinat Anatalia. Tot ce am făcut a fost să mă infiltrez în unitățile bio-productive îngropate în subsol și să le reactivez. Pentru un hacker telepatic nu e complicat, e ca și cum ai porni un televizor cu o telecomandă. Aceste stații energetice se întind sub scoarța de pământ arabil pe sute de kilometri pătrați. Ele comunică cu suprafața printr-o rețea imensă de conducte care injectează în pustiu compuși bio-organici cu creștere rapidă. De aici provin copacii, legumele și chiar și animalele, deoarece IA administrează și ferme de clonare. Animalele au fost urcate la suprafață cu ajutorul unor dispozitive de ridicare camuflate. Toate aceste miracole nu au fost decât niște jocuri de culise. Ei bine, așa cum am mai spus, lucrurile nu au mers prea bine... Nu am reușit să programez corect unitățile bio-productive, de unde și fiarele bizare și flora neverosimilă.

— Și apoi? a întrebat David.

— Aici operațiunea a mers prost. Am umblat prea mult la comenzile unităților de producție și am trezit IA. Aceasta a răspuns cu o explozie de unde neuronale care ne-a prăjit creierul... Am intrat în comă. Albakhan și Solvator s-au ascuns, complet panicați. Unul s-a scufundat pe fundul lacului său, celălalt s-a ascuns într-un menhir. Apoi, această... această *entitate* a preluat controlul gândurilor noastre. Am devenit marionetele ei. Ne-a folosit pentru a vă transmite mesajele pe care voia. Un lucru e clar, nu vrea ființe umane pe teritoriul său. Le consideră dăunătoare, în detrimentul înfloririi florei și faunei. Știindu-vă creduli, a decis să vă manipuleze prin intermediul religiei. Sacrificiile sunt doar prima etapă a unui proiect de eliminare la scară largă. Nu vă va ucide direct, ci vă va face să vă distrugeți singuri. Crede că îi va fi ușor să vă întoarcă unii împotriva altora.

— Am bănuț-o, a râs David.

— De altfel, a explicat Anatalia, are *mare* nevoie de sânge pentru clonele ei. Prin organizarea unui holocaust general, ea nu face decât să-și refacă rezervele epuizate. Fiecare picătură de hemoglobină vărsată este colectată de senzorii microscopici și de naniții care infestează solul. Cea mai mică picătură este trimisă în cuvele

unităților de bio-producție, unde va fi folosită pentru a genera alte creaturi, mai bine adaptate la regulile definite de IA.

— Și ce părere are despre clonele de vite pe care ni le trimite Nothanos?

— Nu a fost niciodată păcălită. Doar se preface, asta e tot, dar se va întoarce în curând, iar de data aceasta Nothanos va trebui să i se supună.

— Va ceda cu adevărat?

— Nu are de ales. Pe Pământ, neo-papa a devenit omul care trebuie doborât. În fiecare zi, sute de adepți ai săi sunt arși pe rug în întreaga lume. Este sfârșitul Bisericii. Dacă vrea să-și recapete puterea, are nevoie de o poziție de retragere. Nothanos speră nu numai că IA îl va lăsa să se stabilească pe suprafața sa, dar și că îl va apăra în cazul unei agresiuni externe. Sau chiar că îl va sprijini atunci când Biserica Iertării Universale se va lansa în recucerirea Pământului.

— Ar putea să o facă?

— Bineînțeles, puterile ei sunt imense. Încă nu și-a recăpătat pe deplin abilitățile, dar imediat ce va fi complet funcțională va fi invincibilă și va trebui să vă așteptați la ce e mai rău...

A fost liniște în timp ce toată lumea medita la această profeție.

— Totul este foarte interesant, a spus Akenôn, care se mișca în colțul său, dar nu ne spune cum să accesăm fizic IA. Există un tunel, un lift până în centrul planetei, nu-i așa?

— Da, dar aceste informații au fost distruse după ce proiectul ALMOHA a fost abandonat. Numai inginerul care a fost în spatele acestei aventuri nebunești ar fi putut să vă dea aceste informații. Numele lui era Zëg Hertz și a murit acum două secole, ucis în timpul epurării etnice care a precedat Războaiele Tribale.

Akenôn a rămas imperturbabil, ca și cum moartea inventatorului ar fi fost doar un obstacol minor. David a avut intuiția că acest diavol de călugăr știa mai multe decât lăsa să se înțeleagă. A trecut la ofensivă:

— Sunt sigur că Anatalia nu ți-a spus nimic din ceea ce nu știi deja. Ce ai în mânecă?

— Vreau să știu unde sunt rămășițele lui Zëg Hertz, a spus călugărul.

— De ce aș face-o? La ce ți-ar folosi?

— Hertz a creat IA; numai el îi poate dezactiva apărarea. Fără

ajutorul lui, nu vom putea niciodată să accesăm centrul nervos al sistemului. Firewall-ul ne va ucide imediat ce vom încerca să intrăm în zona interzisă. Dacă Anatalia și prietenii ei au eșuat, nici un alt hacker din universul cunoscut nu va fi capabil să facă mai bine. Repet, doar Hortz ne poate ajuta.

— Dar e mort! a strigat July. La naiba, ești surd?

— Este regretabil, dar nu trebuie să se întâmple așa ceva, a spus Akenôn cu calm. Serviciul științific al Bisericii are mijloacele de a reînvia un cadavru... pentru o perioadă limitată de timp, desigur, dar această tehnică este cunoscută de mult timp. Multe guverne o folosesc pentru a afișa public un lider carismatic care a murit în secret.

— Cât timp va fi conștient? a întrebat David.

— Douăzeci și patru de ore, cel mult, în funcție de starea de conservare a corpului. În cazul lui Zëg Hortz, documentele descoperite în arhivele croque-morts arată că rămășițele sale au fost conservate criogenic la trei ore după moartea sa. Nici că se putea condiții mai bune. Problema este că nu știm unde este păstrată această cameră criogenică. Ea a fost ascunsă cu mare grijă, folosind un procedeu inedit despre care croque-morts nu spun nimic.

— Și atunci ce rost are? bombăni David dezamăgit.

— Știu asta... a suspinat Anatalia, a cărei goliciune July încercase să o ascundă cu o prelată.

— Ce? a spus Théa.

— *Știu asta*, a strigat mutanta roșcată. Pot să vă ajut de data asta, dar în schimb vreau amnistie totală, o identitate falsă mai adevărată decât cea reală și fonduri importante pentru a începe o viață nouă pe altă planetă.

— Și de unde știi un secret atât de bine păstrat? a ironizat Théa.

— Pe măsură ce am explorat circuitele de memorie ale entității, am *încărcat* informații la întâmplare. Lucruri care zăceau în zonele de compactare care erau relativ accesibile unui hacker de nivelul meu. Deschiderea a fost scurtă, firewall-ul m-a reperat imediat și m-a lobotomizat. Am crezut că o să mor. Dacă aș fi fost un simplu om, creierul meu ar fi explodat ca un hamster în cuptorul cu microunde.

— Bine, dar care sunt noutățile? a spus David nerăbdător.

— Știu unde este ascunsă camera criogenică în care se află corpul lui Zëg Hortz. Este un camuflaj de top, nu o veți găsi niciodată fără mine.

— Bine, capitulă Akenôn. Propun să ne întoarcem pe nava-mamă pentru a redacta documentul de care ai nevoie. Ești conștientă, totuși, că acesta va avea valoare doar de această parte a graniței barbare?

— Asta îmi convine. Viitorul galaxiei se află acolo. Lumile vechi vor muri cu toate.

Au ieșit din mausoleu, David și July susținând-o pe Anatalia, care mergea cu greu.

De îndată ce s-au întors pe navă, July a ajutat-o pe Anatalia să îmbrace un costum de mecanic, apoi i-a adus cu deferență cele șase aspirine pe care *zeița* le ceruse cu disperare. Această atenție excesivă l-a exasperat pe David. Avea de gând să se întoarcă la vechile ei obiceiuri?

Un mic scandal a izbucnit atunci când Akenôn i-a refuzat comandantului Albersson accesul în sala de conferințe, dar apoi a revenit calmul și Anatalia a putut să își reia mărturisirea de unde o lăsase.

— Nimeni nu știe exact cum a murit Zëg Hertz, a început ea. În orice caz, croque-morts intergalactic a fost însărcinată cu organizarea funeraliilor sale. Fiica sa, Sigrid, în conformitate cu ultima dorință a tatălui său, a ales ca loc de înmormântare planeta pe care Hertz o considera capodopera sa, cea pe care ne aflăm în prezent.

— Unde a fost îngropat? a strigat Akenôn, spumegând de nerăbdare. Pe toți zeii! Dă-ne versiunea scurtă a poveștii...

— Nu a fost înmormântat. Camera sa criogenică a fost plasată pe orbită deasupra capetelor noastre. Ea orbitează planeta fără încetare.

— Ce ? icni Théa, dar radarele navei-mamă ar fi trebuit să o detecteze.

— Nu, pentru că este înconjurată de un câmp de forță care o face de două ori invizibilă. Ochiul uman nu o poate vedea mai mult decât o poate vedea un radar.

— Invizibilă? Serios?

— Da, ca niște nave invizibile. Pentru a face acest lucru, folosește micro-camere pentru a proiecta imagini ale spațiului înconjurător pe corpul său, care este transformat într-un ecran. Este cea mai bună metodă de camuflaj fantomă.

— OK, dar cum îl depistezi?

— Îi cunosc traiectoria și viteza și pot determina cu exactitate unde se va afla în orice moment al zilei. Dar asta nu e tot. Mai există o altă problemă.

— Mi s-a părut prea ușor, râse David.

— Camera criogenică este echipată cu un blocaj temporal setat să se deschidă peste o mie de ani. Nimic nu o poate forța să se deschidă, iar camera însăși este invulnerabilă. Bineînțeles, o rachetă ar putea face treaba, dar dacă o arunci în aer, ai distruge cadavrul.

— Asta nu e de dorit, a bombănit Akenôn. Procesul de revenire momentană la viață despre care ți-am vorbit nu funcționează decât pe un cadavru în stare bună.

— De ce o încuietoare de timp? s-a mirat July. Era mort, la ce se așteptau?

— Probabil pentru a avea o șansă de a fi readus la viață peste o mie de ani, datorită progreselor medicale... a sugerat David. Aceasta este motivația invocată de majoritatea candidaților la criogenie. Ei mizează pe descoperirea viitorului leac miraculos.

Akenôn se gândea. A ieșit câteva minute din cameră pentru a tasta la o tastatură. Oare cerea instrucțiuni? Aștepta un cec în alb de la Papa în persoană?

În cele din urmă, s-a alăturat din nou grupului.

Cu o expresie de concentrare intensă, și-a curățat gâtul și a spus:

— Există o modalitate de a păcăli încuietorea temporală. O modalitate de a o forța să se deschidă liber... Dar nu este lipsită de pericol.

S-a oprit o clipă, ca și cum ar fi ezitat să dezvăluie un secret.

— Noi... sau, mai precis, Biserica Iertării Universale Intergalactice are un proiecteur de câmp temporal. Un prototip, nimic mai mult, cu o rază de acțiune de doar cinci metri. Este creația unor cercetători eretici.

— La ce folosește? a întrebat Théa.

— La... la nimic, recunosc Akenôn. Este cercetare pură, asta e tot. Acești oameni de știință au reușit să creeze un accelerator care, într-un câmp mic, face ca timpul să treacă din ce în ce mai repede. La prima vedere, ar fi putut fi folosit ca armă, dar dispozitivul era instabil și consuma o cantitate enormă de energie. În timpul experimentelor au avut loc accidente. Cei care l-au manipulat au fost iradiați mortal, iar proiectul a fost abandonat. Pentru a simplifica lucrurile, imaginați-vă o lanternă care, în loc să lumineze, ar proiecta

un fascicul temporal. Tot ceea ce ar fi luminat ar fi îmbătrânit cu o rată prestabilită: zece ani pe secundă, sau douăzeci, treizeci...

— Ce se întâmplă dacă aprindem lampa asta spre un om?

— El... îmbătrânește vizibil, a bâiguit Akenôn. Dacă torța este setată la viteză mare, se poate vedea chiar și scheletul lui transformându-se în praf.

— Este dezgustător, a sughițat July.

— Fără îndoială, a recunoscut călugărul. De aceea am îngropat proiectul. Cu toate acestea, acest generator de câmp s-ar dovedi util în ceea ce ne privește. Dacă am îndrepta fasciculul spre dispozitivul de blocare a timpului din camera criogenică, am putea să-l facem să creadă că tocmai au trecut o mie de ani... Ar fi o înșelătorie fără să fie una. Isteț, nu-i așa? Tocmai am primit o autorizație specială de la Sanctitatea Sa pentru ca departamentul științific să ne livreze acceleratorul. Propun ca, între timp, Anatalia să stabilească calculele orbitale care ne vor permite să interceptăm cutia funerară fără prea multe încercări și erori.

David a fost surprins să vadă cât de entuziasmată era Théa în legătură cu această operațiune riscantă. A tras concluzia că ea era unul dintre acei militari care se plictisesc – sau chiar se deprimă – de îndată ce nivelul de adrenalină scade sub limitele normale. Nu era și, probabil că nu avea să fie niciodată, obișnuită cu liniștea. Trebuia să trăiască într-o stare de alertă, cu simțurile în alertă. Își dădu seama cât de plictisită trebuie să fi fost de când aterizaseră pe Almoha. Trebuia să recunoască, nu vor fi niciodată sincronizați, cu el, se va simți în rutină, iar relația lor se va sfârși.

A pufnit, rușinat că se abandonase, în împrejurări alarmante, la reflecții din inimă.

Din acel moment, în interiorul navei-mamă a domnit un climat de conspirație. Anatalia a lucrat în mod distrat la calculele care ar fi permis unei navete să urce la bordul capsulei funerare într-un anumit punct al traiectoriei sale. Părea sigură pe ea, dar David bănuia că se prefăcea. Nu cumva încerca să câștige timp și să ascundă faptul că nu-și recăpătase puterile?

Nonșalanța tinerei mutante roșcate i s-a părut a fi prefăcută. Uneori, privirea îi devenea fixă, avea absențe din care ieșea tremurând, ca un câine care tocmai a văzut o fantomă.

Acceleratorul de câmp temporal a fost livrat a doua zi. Akenôn l-a despachetat cu o grijă infinită. Dispozitivul nu semăna deloc cu o torță; semăna mai degrabă cu un aruncător de flăcări. Raza senescentei era difuzată de o duză de metal gri, cu un profil amenințător. Combustibilul atomic care alimenta aparatul era închis într-un pachet căptușit cu plumb, hidos de greu, pe care operatorul trebuia să-l poarte în spate.

— Nu l-am folosit prea mult, a comentat Akenôn. Este ușor de utilizat. Tot ce trebuie să faci este să setezi viteza de accelerare temporală pe acest cadran... Vezi? Iată-l! Merge de la o zi pe secundă până la cincizeci de ani. La gradația zece, pentru ca un secol să treacă, teoretic trebuie să bombardezi ținta timp de zece secunde. În acest ritm, o mie de ani ar trece într-un minut și jumătate... Dar trebuie să subliniez că această evaluare rămâne teoretică. Problema este că dispozitivul tinde să se încălzească, deci devine instabil, ca să nu spun incontrollabil. În loc să rămână limitată la o anumită zonă, radiația se *evaporă*. Acest lucru creează un efect de ceață care contaminează zonele din jur. Îmbătrânirea accelerată se răspândește și îi afectează pe cei care manipulează echipamentul. Prin urmare, este recomandabil să se opereze la viteză redusă. În opinia mea, ar fi prudent să nu se depășească un an pe secundă. Și chiar să încetinească dacă mașina dă semne de instabilitate.

— Un an pe secundă, a calculat David, înseamnă un secol într-un minut și patruzeci de secunde, iar o mie de ani în șaptesprezece minute.

— Mmmm... a mormăit Akenôn. Dar probabil că este o idee bună să faci pauze pentru a lăsa dispozitivul să se răcească. Nimeni nu vrea ca acesta să explodeze, nu-i așa?

— Ce s-ar întâmpla? a întrebat July.

— Explozia temporală ar cauza îmbătrânirea accelerată a unei zone nedeterminate. În acest perimetru, câteva miliarde de ani ar trece în mai puțin de o secundă. Consecințele pentru Univers ar fi incalculabile. Un soare, sau chiar mai mulți, s-ar putea stinge, provocând moartea a zeci de lumi locuite. Începeți să înțelegeți de ce am abandonat proiectul?

Nimeni nu a îndrăznit să comenteze. Toată lumea se holba la aparatul de concepție rudimentară care zăcea pe fundul containerului său în formă de fagure de miere căptușit cu cauciuc

rezistent la șocuri.

Clătindu-și capul, Akenôn a continuat:

— Va trebui să purtați costume speciale, realizate dintr-un material rezistent la efectele îmbătrânirii. Dar nu vă expuneți inutil. După cinci secunde, nu toate radiațiile sunt filtrate, iar corpul absoarbe treizeci la sută din radiații...

— Ceea ce, pe înțelesul tuturor, înseamnă?... a întrebat Théa.

— Că veți îmbătrâni câțiva ani pe secundă de expunere. Rata de îmbătrânire va accelera pe măsură ce costumul își pierde capacitatea. Din păcate, acest lucru a fost confirmat de accidente care au avut loc în timpul testelor. Așa că asigurați-vă că nu intrați niciodată în câmpul de radiații... și dacă acesta se extinde, plecați naibii de acolo.

David și-a înăbușit o înjurătură.

— Nu forțez pe nimeni să ia parte la misiune, a explicat Akenôn. Depinde de tine dacă vrei să te oferi voluntar. În ceea ce mă privește, nu pot manipula dispozitivul pentru că sunt o clonă energetică, iar prezența mea ar perturba funcționarea razei.

— Ușor! a bombănit Théa. Presupun că, în calitate de soldat, sunt obligată să fac un pas înainte? Bine. O să am grijă ca ticălosul să-și scuipe veninul. Vine cineva cu mine?

— Eu, a spus David din reflex.

— Și eu! a spus July. Nu vreau ca Kevin să preia controlul asupra lui Almoha.

— Foarte bine, spuse Akenôn, frecându-și mâinile. Acum că echipa este completă, de ce să nu profităm de ocazie pentru a despacheta aceste costume? O notă de frivolitate va înveseli atmosfera.

Costumele izolatoare arătau ca o armură de lână tăiată din piele aspră, cenușie.

— Este un material rezistent la uzură, a explicat Akenôn. Inițial, acest strat de acoperire a fost folosit pentru a capitona fuzelajul capsulelor spațiale, care tindea să se destrame atunci când intrau în atmosfera terestră. Testele de laborator au arătat că acest înveliș are o durabilitate estimată la cinci sute de ani. Acest lucru vă oferă o marjă de siguranță în cazul unei scăpări. În mod clar, dacă ești lovit de raza timpului, atunci combinezonul va îmbătrâni în locul tău până când va deveni poros, sfărâmicios și se va destrăma.

— Fii mai clar, a insistat David. Cât de mare va fi această marjă?

— Ți-am spus deja: *câteva secunde*. Nu pot fi mai precis. Dar

puteți face totuși multe într-un timp atât de scurt. În plus, îți va fi ușor să identifici zona afectată de radiații, deoarece va deveni decolorată.

David a ghicit că călugărul recita instrucțiuni pe care le învățase pe de rost și că, în realitate, nu avea nici-o experiență în domeniu.

Au petrecut următoarea jumătate de oră manipulând costumele rigide și greoaie.

— O să ne simțim de parcă am fi îmbrăcați în piele de elefant, gemu July. Nici măcar nu sunt sigură că voi putea să mă ridic din nou dacă îmi pierd echilibrul.

Aceasta era și părerea lui David.

— Bine, conchide Akenôn. Toată lumea merge la culcare. Vom încerca să ne imbarcăm în crio-capsulă mâine dimineață. Prezența lui Kevin ne împinge să ne grăbim, îmi pare rău, dar nu văd cum să procedez altfel.

David a avut mari dificultăți în a adormi. Era sigur că, în cabinele alăturate, July și Théa se confruntau cu aceeași problemă. Manipularea timpului îl îngrozise întotdeauna: nimic bun nu putea ieși din asta. De aceea, după o nebunie de scurtă durată, la sfârșitul secolului XXI, lucrările de laborator privind călătoria în timp fuseseră abandonate. Această retragere prudentă a sunat clopotul de moarte pentru două dintre marile mituri ale science-fiction-ului: clonarea și explorarea timpului.

A adormit în cele din urmă cu o oră înainte de răsărit și a fost trezit de strigătele de afară. Lipindu-și nasul de fereastră, a văzut că o mulțime furioasă urmărea un bărbat a cărui piele era de un roșu uniform. Nefericitul făcea zigzaguri, cu brațele ridicate în încercarea de a se proteja de pietrele aruncate spre el. Probabil că era plin de răni, dar culoarea pielii sale făcea imposibil să se vadă dacă sângera.

Turma isterică s-a îndepărtat din câmpul vizual al lui David. Amintindu-și ce spusese comandantul Albersson, el a presupus că alte lapidări aveau loc în același timp în altă parte a orașului. Era timpul să pună capăt manipulărilor IA înainte ca aceste campanii de ură să degenereze în război civil.

Akenôn a bătut la ușa lui. Echipa se strângea; trebuia să se grăbească să își îmbrace costumele spațiale înainte de a urca în vehiculul orbital care le va permite să urce la bordul camerei funerare a lui Zëg Hertz.

Mergând alături de David, călugărul îi explică, că fereastră de tragere calculată de Anatalia nu le lăsa nici-o marjă de eroare.

— Va trebui să vă urcați la bordul sicriului zburător înainte ca traiectoria sa să intre în lumina soarelui Silphae, pentru că fuzelajul navei voastre s-ar topi atunci în șaiszeci de secunde. Asta vă lasă cel mult zece minute pentru a deschide seiful și a recupera rămășițele lui Zëg.

Au intrat în vestiar, unde roboții le ajutau pe July și Théa să se îmbrace. David s-a gândit că, la fel ca și cavalerii din Evul Mediu, aveau nevoie de scutieri care să le pună armura.

Cu dinții încleștați, a trecut la ritual. Așa cum bănuise, costumele erau incomode și inflexibile. Capacitățile tactile ale mânușilor împiedicau orice mișcare fină. Odată prins în această carcasă, el va avea la fel de multă dexteritate ca un câine care cântă la pian.

Akenôn le-a ordonat roboților să accelereze mișcarea. Anatalia – care nu a vrut să participe la expediție – a rămas în urmă, urmărind scena cu un aer batjocoritor.

Au fost împinși brusc în exploratorul orbital. David se simțea mai degrabă ca și cum ar fi fost prins într-un cocon țesut de un păianjen uriaș decât într-un costum de protecție. Ca să înrăutățească lucrurile, transpira.

Când aeronava a decolat, a încercat să își disciplineze respirația, care răsuna mult prea tare în interiorul căștii sale.

Cinci minute mai târziu, noaptea cosmică i-a înghițit.

— Radarul nu detectează niciun obiect zburător, îi avertiză pilotul. Dacă obiectul pe care îl căutați se află chiar în fața noastră, este un adevărat succes pentru tehnologia *stealth*. Nu lasă nici-o semnătură termică sau magnetică. Haloul său fantomatic este perfect. Ce ar trebui să fac?

David a desfăcut centura care îl ținea legat de scaun și a șchiopătat stângaci spre cabina de pilotaj.

— Păstrează o viteză redusă, a sfătuit el. Va trebui să ne mulțumim cu o observație vizuală.

— O, da? a rânjit ofițerul. Și ce te faci cu un lucru invizibil?

— Haide! a mârâit David, iritat, doar simulează invizibilitatea, după cum bine știi. Camerele HD proiectează o imagine a spațiului înconjurător pe fuzelajul aeronavei. Ele folosesc corpul navei ca ecran. Nu este nimic mai mult decât un camuflaj. Ca și cum te îmbraci în verde și te lipești de un perete vopsit în verde. Noi îi spunem *efectul cameleon*... dar întotdeauna există și defecte. Când te uiți cu atenție, poți observa pixelii lipsă și, în aceste găuri din ecran, apare obiectul pe care încerci să-l ascunzi.

Théa și July i s-au alăturat în cabina de pilotaj. Ochii lor erau îngustați de atenție în timp ce scrutau spațiul.

— În mod normal, a continuat David, la primul pixel eșuat fuzelajul cutiei va intercepta lumina soarelui și va începe să lucească.

Va fi ca și cum cineva ar încerca să te orbească cu o oglindă.

— Ar fi bine să ne mișcăm, a mormăit pilotul, în scurt timp vom intra în zona de lumină Silphae, unde ne vom prăji ca niște pui la proțap.

Ignorând amenințarea, David și-a concentrat atenția asupra întinericului din jur, așteptând să vadă reflexia care să trădeze prezența sicriului satelit. Au trecut cinci minute până când July a exclamat:

— Acolo! în stânga... a sclipit.

— Unde? a spus pilotul. Condu-mă. Cât de sus? Trebuie să urcăm sau să coborâm? Dacă chestia asta nu este foarte mare, am putea trece pe lângă ea fără să ne dăm seama.

Manevrele de apropiere i s-au părut interminabile lui David. În cele din urmă, după câteva încercări și erori, naveta a lovit o masă greu de distins. Impactul a avariat panourile ecranului fuzelajului, astfel încât o gaură s-a deschis în imaginea pixelată, dezvăluind contururile fuzelajului. Pilotul s-a apucat imediat să se andocheze la obiect folosind clemele prehensile ale navetei.

— Este prea grea, a anunțat el, evident nervos, ne va dezechilibra și dacă încercăm să o aducem înapoi ne vom prăbuși. Trebuie să intrați acolo ca să obțineți ceea ce ați venit să căutați. Dar nu zăboviți. Suntem pe cale să intrăm în lumina lui Silphae.

David și-a fixat casca și apoi a ajutat-o pe Théa să-i lege pe umeri pachetul de energie al acceleratorului de timp. Apoi a luat lancea de difuzie și s-a îndreptat spre sas, precedat de July. Astfel echipați, au pășit pe puntea telescopică care lega acum naveta de mausoleul orbital al lui Zæg Hortz. July, înarmată cu un piolet, a smuls rapid ecranul de invizibilitate care învăluia naveta. Pe măsură ce pixelii se stingeau, trapa de acces a prins contur. O roată de deblocare ocupa centrul. July a încercat din reflex să o manevreze, dar aceasta nu s-a mișcat nici un milimetru.

Deci ăsta e nenorocitul de lacăt al timpului, programat să se deschidă peste o mie de ani... a meditat David.

Sudoarea i se scurgea din sprâncene, arzându-i ochii. Duza era prea grea și îi încordase mușchii. Era îngrozit să nu facă o mișcare greșită și să-și *strokească* accidental fiica, transformând-o într-o mumie.

— Rahat! Ce mai aștepți? a spus Théa nerăbdătoare. Ești gata? Ai grijă, că-i dau drumul. Am setat rata de senescentă la zece ani pe

secundă... O să vedem ce se întâmplă.

David s-a înțepenit, cu ciocul său de oțel cenușiu îndreptat spre trapa temporizată. O vibrație ciudată s-a răspândit de la sulită până la mâinile sale. A fost atât de surprins încât aproape că a dat drumul. Durerea i-a răsucit nervii ca un burghiu de dentist.

Și-a întors atenția spre trapă, sperând să o vadă deteriorându-se vizibil; a fost dezamăgit.

— Grăbește-te! a tunat vocea pilotului prin căști. Durează prea mult! Mai repede!

Théa a anunțat că accelerează curgerea timpului. Metalul îmbătrânea acum cu treizeci de ani pe secundă.

Vibrațiile au devenit atât de puternice încât David a crezut că i se dislocă scheletul.

— Nu-mi mai simt degetele!

Anchilozat, a făcut ca raza să descrie un arc nefericit, trecând pe lângă picioarele lui July, al cărui costum și-a schimbat culoarea și a părut brusc mai decolorat decât înainte. Tânăra a avut reflexul de a sări în lateral, îndepărtându-se de fluxul temporal.

Théa a întrerupt contactul.

— Sursa se încălzește, gâfâi ea, îmi arde umerii... Cred că sunt plină de bășici.

— De câți ani alimentăm acest blocaj nenorocit? se îngrijoră David.

— Conform contorului, patru secole și jumătate, trebuie să continuăm. Dar difuzorul este instabil. Fluxul nu este constant. Se accelerează și apoi încetinește. Indicațiile de pe cadran nu se potrivesc. Mi-e teamă că rahatul ăsta o să ne explodeze în față.

David se străduia să-și recapete calmul, în ciuda imprecățiilor pe care pilotul insistă să i le rostească în urechi.

Pentru a fi în siguranță, Théa a redus trecerea timpului la trei ani pe secundă. Acest lucru era echivalent cu prelungirea probei cu trei minute. O eternitate, dacă luai în considerare amenințarea venită din partea lui Silphae, a cărei zonă de lumină câștiga teren.

Ținând în mână sulită, David și-a reproșat stângăcia de mai devreme. Să fi fost July contaminat de raza temporală? În mod normal, costumul ar fi trebuit să o protejeze, dar puteai avea încredere într-un echipament care duhnea a bricolaj?

— O să ne ardem! a strigat pilotul. Dacă nu ați terminat în două minute, voi decupla și voi începe procedura de întoarcere. *Indiferent*

dacă sunteți sau nu la bord! Ați fost avertizați!

— Taci din gură, puță moale!, a strigat Théa. Lasă-ne să ne facem treaba și fă-ți nevoile în pantaloni!

Dar a rotit potențimetrul, accelerând puterea de senescentă a fluxului. David și-a dat seama de agravarea disconfortului, dar s-a abținut să protesteze. În fundul minții sale, o voce îngrozită îi striga că erau deja contaminați și că vor ieși din costume ca niște bătrâni.

Tocmai când își pierdea încrederea, dinspre trapă a venit un clic, care anunța că încuietoarea tocmai se deblocase după un mileniu, conform programului planificat. July s-a grăbit să manevreze roata de deschidere. Abandonând sulita, David i s-a alăturat. A trebuit să se aplece pentru a intra în capsulă, care avea în interior forma unei piramide. În centru se afla crio-cilindrul care conținea rămășițele lui Zæg Hortz. L-au apucat. Absența gravitației îl făcea ușor de manevrat. L-au transferat rapid în navetă. De îndată ce ușa sasului a fost închisă, pilotul a dezlănțuit motoarele, smulgând nava din mausoleu fără să-i pese că rupe clemele prehensile sau pasarela. David și însoțitorii săi s-au rostogolit înainte și înapoi, prăbușindu-se pe jumătate peste sicriul frigorific al inginerului Hortz.

Lumina lui Silphae aproape i-a prins, iar temperatura din cabină a sărit cu treizeci de grade. Atmosfera artificială de pe Almoha, acționând ca un ecran de protecție, a permis dispozitivului să scape de conflagrație.

Când a ieșit din navetă puțin mai târziu, David a văzut că fuzelajul prezenta semne de topire avansată la vârful aripioarelor.

Akenôn și Anatalia îi așteptau pe asfalt. De îndată ce a văzut sicriul criogenic, călugărul a ordonat roboților să-l transporte la nava-mamă.

David, July și Théa au șchiopătat spre vestiar, epuizați de tensiunea nervoasă. Cu coada ochiului, David și-a urmărit fiica în timp ce-și scotea costumul de scafandru. Când a rămas în lenjerie intimă, a simțit cum i se strânge inima. Picioarele și gleznelor lui July arătau neobișnuit. Acolo unde raza măturase costumul, pielea suferise o schimbare ciudată. Palidă și solzoasă, semăna cu cea a unui om bătrân. Degetele de la picioare păreau deformate, ca și cum ar fi fost afectate de artrită. David și-a mușcat buza. Se întâmplase ceea ce se temuse. Costumul nu-și îndeplinise decât imperfect rolul de protecție. Ca urmare a mișcării greșite a tatălui său, July avea

acum picioarele unei bătrâne de șaptezeci de ani. Nu avea să treacă mult timp până când avea să sufere consecințele.

Nu îndrăznea să i-o arate și se învinovăța pentru lașitatea lui. Când a ieșit de la duș, Théa l-a luat deoparte pentru a-i confirma că nu visase.

— Nu poți face nimic în privința asta, șopti ea. A fost un accident și asta făcea parte din riscuri. July știa asta. Gândește-te că ar fi putut fi mai rău. Silphae a fost atât de aproape să ne facă scrum.

Nu au avut timp să discute, deoarece Akenôn i-a convocat pentru o ședință de urgență în sala de ședințe securizată. July a șchiopătat pentru a li se alătura.

— Cred că mi-am sucit gleznele când ne-am pierdut echilibrul în timpul plecării, a mârâit ea. Abia pot să merg.

Akenôn, Anatalia și comandantul Albersson îi așteptau, tăcuți, cu ochii ațintiți asupra sicriului de metal gri pe care roboții îl așezaseră pe masa ovală.

— E descuiată, a anunțat triumfător călugărul. Acceleratorul de timp a păcălit toate încuietorile temporale, pe cea din capsulă și pe cea din sicriul criogenic. Este un succes deplin.

— Bine, spuse Théa nerăbdătoare, mulțumesc pentru felicitări, dar când ai de gând să deschizi cutia aia nenorocită?

— Ei bine, onoarea este a ta, draga mea, dacă ai chef..., șuieră Akenôn cu un aer jignit. Dar dacă aș fi în locul tău, aș lăsa un robot să o facă, trebuie să fie minus cincizeci sub acel capac și ți-ai putea lăsa frumoasele degete acolo.

Théa, care făcuse deja un pas înainte, s-a oprit.

— Nu vă grăbiți atât de tare, a continuat spionul papei. Procesul de dezgheț necesită timp. Mă tem că Zëg Hertz nu va fi vizibil decât peste douăzeci și patru de ore. Până când rămășițele sale nu-și vor recăpăta plasticitatea naturală, nu vom putea să-l readucem la viață. Între timp, trebuie să ne pregătim să-l întâmpinăm.

— Crezi că va mai fi în toate mințile? a întrebat July. Dacă are amnezie... sau a înnebunit?

— Nu cred. De fiecare dată când am folosit acest proces de... *reamintire momentană*, am constatat că pacienții sunt în proporție de șaptezeci la sută apți din punct de vedere mental. Dar miracolul este efemer și, cu cât trece mai mult timp, cu atât memoria se deteriorează mai mult și informațiile se amestecă cu fanteziile. Regresia are ceva demn de milă și este mai bine să o scurtăm.

— Cât timp mai avem? a întrebat Albersson sec, dezaproband în mod clar această tehnică blasfemiatoare.

— Teoretic, miracolul durează douăzeci și patru de ore, dar după primele zece ore, cuvintele lui Zëg Hertz nu prea mai pot fi crezute. Așa că, imediat ce se trezește, ar trebuit să fie supus unui interogatoriu amănunțit.

— Oare va accepta? se îngrijoră David.

— Cred că da. Produsul este conceput pentru a slăbi apărarea subiectului, pentru a-i învinge inhibițiile. Poate fi considerat un derivat al serului adevărului.

— Chiar ai încercat chestia asta? a spus July, făcând o grimasă.

— Bineînțeles, a scăpat Akenôn. Ți-am spus deja, multe guverne îl folosesc. Cei mai mulți dintre liderii, președinții și regii care de veacuri salută mulțimile de la balcoanele lor au murit în secret. Ei sunt doar reînviați la ocazii speciale, pentru că prezența lor servește drept alibi pentru miniștrii care au uzurpat puterea și pretind că acționează în numele lor.

David nu a pus la îndoială spusele călugărului, starea politică a Universului ajunsese la un asemenea grad de degradare încât orice era posibil.

În următoarea oră, roboții, ascultând de ordinele lui Akenôn, au amplasat în jurul sicriului un număr mare de mașini de care David nu auzise niciodată. Camera trebuia evacuată, deoarece containerul criogenizat urma să fie bombardat cu radiații.

— Dacă o persoană în viață ar fi expusă la fasciculul de reanimare, a explicat spionul Papei, metabolismul ei ar accelera în așa măsură încât inima i-ar exploda. Nu ar fi o priveliște plăcută.

Era adevărat sau doar inventase această poveste îngrozitoare cu unicul scop de a-i ține departe pe curioși? Lui David nu-i păsa, pentru că nu avea nici-o dorință de a descoperi secretele Bisericii. Cedând oboselii, s-a retras în cabina sa, a luat un somnifer ușor și s-a dus la culcare.

Théa l-a trezit în amurg.

— Vino să vezi! l-a îndemnat ea. Akenôn a deschis sicriul. Procesul de dezghețare se apropie de sfârșit.

Amorțit și amețit, veterinarul a urmat-o până în sala de ședințe, unde July, Anatalia, Albersson și călugărul erau adunați de o parte și de alta a cutiei al cărei capac fusese deșurubat. În aer se simțea un miros neplăcut. Un miros neplăcut atârna în aer. Un miros pe care

David îl adulmecase adesea în morgi și în secțiile de autopsie. O umiditate tropicală domnea în încăpere, rostogolind picături de umezeală de-a lungul pereților despărțitori.

David a aruncat o privire precaută în interiorul sicriului și s-a simțit imediat ușurat; nu era nimic respingător în această priveliște. Bărbatul care zăcea în sarcofagul criogenat era perfect conservat. Înalt și slab, zăcea dezbrăcat, cu brațele încrucișate pe piept ca o mumie de faraon. Fața lui, brăzdată de riduri adânci, exprima severitate și încăpățănare. Șuvițe cenușii și rare îi desenau arabescuri ridicole pe craniu. Sub pleoape, mișcările rapide ale ochilor indicau că visa.

— De ce a murit? întrebă July.

— Habar n-am, răspunse Akenôn. Nu există răni sau semne de strangulare. A fost otrăvit? S-a sinucis? Nu știu. Poate că a cedat pur și simplu în urma unui atac de cord. Tot ce știm este că și-a planificat cu grijă înmormântarea, semnând un contract cu ghilda croque-morts. Asta a fost acum două sute de ani.

— Abia respiră, a spus Théa. Am numărat o respirație la fiecare trei minute, și atât.

— Acest lucru este normal. Funcțiile sale vitale sunt asigurate în principal de energia pe care i-am injectat-o în nervi, măduva spinării și creier. Aceasta este doar o resuscitare temporară, nu un miracol.

— Când își va deschide ochii? întrebă David.

— Poate în zece secunde... sau într-o oră. Vom fi alertați de clopoțelul de alarmă care se va declanșa imediat ce undele sale cerebrale vor trece de la somn la veghe. Nu are rost să stăm aici ca niște plângăcioși... Propun să mergem să bem ceva la cafenea, ca să ne cunoaștem mai bine. Imediat ce se trezește, vom începe interogatoriul. Totul va fi înregistrat și filmat. Vă reamintesc că vom avea apoi mai puțin de zece ore în care Zëg Hertz ne va explica traseul pe care trebuie să îl urmărim pentru a ajunge în inima planetei și a prelua controlul asupra IA. După aceea, fie se va altera, fie își va pierde mințile, iar noi nu vom mai putea scoate nimic de la el.

David a strâns din dinți. Nu-i plăcea tonul lui Akenôn.

La cantină, călugărul a comandat șampanie sintetică cu vanilie pentru a sărbători succesul misiunii. Exuberanța sa a provocat o oarecare jenă. Vinul era prea acid și i-a iritat gingiile.

Au golit sticla în tăcere, apoi căpitanul le-a sugerat să meargă în cabina sa pentru a discuta următorii pași ai operațiunii. O oră a

trecut în discuții zadarnice. Akenôn, după ce a consultat de zece ori ceasul de perete, și-a exprimat în cele din urmă îngrijorarea.

— Nu înțeleg, a bombănit el, procesul ar fi trebuit să se încheie. Ceva nu e în regulă.

Împingându-și vecinii, s-a repezit în pasaj. David și ceilalți l-au urmat. Când a împins ușa spre sala de conferințe, Akenôn a încremenit. Sicriul era gol, roboții erau scoși din funcțiune.

— Cadavrul a fost furat..., s-a bâlbâit el. Albersson, dă alarma, Kevin și comandoul său sunt în navă!

— Nu spune prostii, a intervenit David. Realitatea este mai simplă. Zæg Hertz s-a trezit și a plecat!

— Dar ușa era blocată electronic, iar roboții îl urmăreau...

— Pentru numele lui Dumnezeu! Trezește-te! Hertz este un geniu științific, crezi că o încuietoare electrică și trei androizi nefericiți sunt un obstacol pentru el? Îți spun eu, a dispărut. Uită-te bine, trebuie să fi furat niște haine și să fi ieșit deghizat în soldat.

— Dar încotro?

— Nu știu. Probabil că speră să se plaseze sub protecția IA. Poate că nu este conștient de starea lui. Crede că a ieșit din comă sau ceva de genul ăsta.

— Este posibil, a intervenit July. Amintirile lui trebuie să fie confuze, nu cred că aș înțelege ce mi se întâmplă dacă aș fi în locul lui...

Akenôn era încremenit. În cele din urmă s-a bâlbâit:

— Dacă IA l-a luat sub aripa sa, nu-l vom găsi niciodată. Va ordona tuturor bestiiilor pe care le-a creat să îi servească drept gărzi de corp și să îl escorteze până la pasajul secret care duce în inima planetei... Odată ajuns sub pământ, Zæg Hertz va fi de negăsit.

— De ce ar face asta dacă va fi mort în douăzeci și patru de ore? Nu are rost să-și piardă timpul fugind.

— După cum spune David, e posibil să creadă că e încă în viață, a răspuns Akenôn. *Sau...* Da! Asta e! Sau știe că IA este capabilă să-i prelungească supraviețuirea și se grăbește să i se alăture pentru a beneficia de puterile sale regenerative.

David reflectă la această ultimă teorie, care era, de departe, cea mai interesantă. Oare Zæg Hertz analizase situația deschizând ochii și găsisese soluția potrivită într-o clipă? Venind din partea unui asemenea geniu, nu ar fi fost o surpriză.

Albersson, care ieșise pentru o clipă, a reapărut, fără suflare, din

vestiar dispăruse o uniformă de locotenent, la fel ca și cardurile de credit ale proprietarului ei.

— O să încep să patruez prin oraș..., conchise el.

— Mai ales nu! a protestat David. Publicul va bănuși ceva, îl va vâna pe Hertz așa cum o face în fiecare dimineață pentru pieile roșii făcute de IA. Vreți ca, creatorul lui Almoha să sfârșească lapidat până la moarte?

— Nu, cu siguranță nu! a sughițat Akenon. Ce propui?

— Să-l căutăm noi înșine. Orașul nu e atât de mare, îl vom găsi până la urmă. Nu se poate să fi plecat departe. Când te trezești din somnul morții, nu ești în stare să alergi un maraton. Verifică hanurile, tavernele... Asigură-te că nu a fost furat niciun vehicul, iar dacă da, dă-i de urmă.

De îndată ce au ieșit din navă, s-au despărțit, fiecare luând-o în direcții diferite. David s-a luptat cu rafala de descurajare pe care o simțea venind și a pornit în căutare. Începea să creadă că nu se puteau măsura cu IA. Oricât de mult s-ar fi străduit, aceasta era mereu cu un pas înainte.

Fără să creadă cu adevărat, a făcut un tur al localurilor de pe strada principală. Proliferaseră cu o viteză uimitoare... și destul de incongruent, având în vedere că Almoha fusese colonizată de o populație de emigranți îmbibată de religie.

Nu a avut mult de căutat. Trecând pragul celui de-al doilea bordel, a luat jackpot-ul. Fugarul era acolo și nu făcea nici un efort să se ascundă. Dimpotrivă, făcea mult zgomot, râdea în hohote și plesnea fesele fetelor dezbrăcate care trecea pe lângă el.

După ce și-a plătit intrarea, lăsând câteva monede în palma doamnei, David s-a strecurat în sala de banchet, unde o duzină de bărbați petreceau zgomotos.

Zeg Hertz arăta ca un împărat roman prins în mijlocul unei orgii. Gol, cu bărbia și trunchiul mânjite de grăsime, era așezat în fața unei fripturi uriașe de pui, devorând un copan, în timp ce o fată cu sâni mari, îngenuncheată între coapsele lui îi făcea o laborioasă felăție. Uluit, David a încremenit în pragul încăperii, unde se amestecau mirosurile de mâncare și de secreții intime. Inginerul înviat l-a privit batjocoritor și, fără să se oprească din mestecat, a strigat:

— Intră, dragă prietene! Mă așteptam la vizita ta. Vrei să beneficiezi de serviciile personalizate ale locului? Te invit, am spart cardul bancar al locotenentului de la care am împrumutat această

uniformă, (a arătat spre un morman de haine aruncate pe jos), va fi pe cheltuiala prințesei!

A punctat această tiradă cu o izbucnire de râs școlăresc, prostesc.

— Te caută... răspunse simplu David, fără să știe de ce se excludea din acest demers. *Ei...* De ce nu *noi*?

— Știu, a spus Hertz, acum din nou serios. Dă-i dracului. Știu exact de ce m-au adus înapoi din morți. Cunosc procesul, am lucrat la el înainte de război. Inițial a fost destinat să fie folosit de poliție. Interogându-i pe morți, polițiștii ar fi putut cu ușurință să-i demaște pe ucigași. Dar Comitetul de Etică s-a opus, argumentând că, cuvântul unui mort poate fi pus la îndoială... Avocați futuți! Așa că au renunțat. Nu vă faceți griji. Știu că orele mele de veghe sunt limitate, de aceea le folosesc la maximum.

Cu un aer îmbufnat și copilăresc, își mesteca carnea de pasăre gătită. Manierele sale de Neanderthal aminteau mai mult de pantomimă sau de teatru de amatori decât de un apetit devorator. Pentru cine juca Hertz? Pentru târfe... sau pentru el însuși?

— Știi ce se întâmplă chiar acum pe planeta pe care ai creat-o? riscă David cu o voce care se dorea liniștitoare. Inteligența Artificială a înnebunit...

— Rahat! mârâi Hertz, nu-mi vorbi ca și cum ai vorbi cu o persoană retardată mental. Știu ce se întâmplă. Am avut timp să descarc istoricul crizei înainte de a părăsi nava. Apropo, sistemele voastre de securitate arată de parcă ar fi fost proiectate de un copil de zece ani... Și, în primul rând, contrar a ceea ce credeți, IA nu a înnebunit. Pur și simplu se supune programului de autoapărare cu care am echipat-o. Într-un cuvânt, își face treaba... Scapă de păduchii care o infestază.

— Vorbim despre ființe umane...

— E același lucru. Păduchii, dăunători care distrug totul. IA se află într-o stare de autoapărare, nu-o putem învinovăți pentru nimic. A declarat un război preventiv împotriva oamenilor. Se dezinfectează de prezenta ta.

— Înțeleg... oftă David, căutând un alt unghi de abordare pentru că voia să evite să se implice într-o controversă sterilă.

Trebuia să găsească o modalitate de a depăși răcnetele copilărești ale inginerului. În momentul de față, se simțea mai degrabă ca și cum ar fi vorbit cu un adolescent rebel decât cu o personalitate marcantă din lumea științei.

— Se spune că ai fost o victimă a epurării etnice care a precedat primul război tribal, spuse el. Este adevărat acest lucru?

— Pe naiba! chicoti Zæg Hertz. E mult mai stupid, am fost otrăvit de a treia mea soție, care era de o gelozie patologică. Îi intrase în cap că o înșelam cu asistenta mea, Dorana Caine.

— A greșit?

— Bineînțeles! La vremea aceea eram prea ocupat cu munca pentru a mă gândi la sex.

— Cum a luat naștere proiectul ALMOHA?

— Din mintea himerică a președintelui Swenbörd Allenbeck, cu mai bine de două secole în urmă, acest om curajos era conștient că Pământul va coborî în haos și va deveni de nelocuit pe termen scurt. El a vrut să construim ceea ce el a numit *bărcile de salvare* ale umanității. *Arcele*.

— Planete artificiale?

— Da, lumi care să se autoguverneze. Aceasta a fost ideea principală. O planetă care să funcționeze pe baza autocontrolului și a autodisciplinei, interzicând orice exces și orice distrugere. O planetă al cărei control nu ar fi încredințat oamenilor și care ar reprima fără milă orice act care îi subminează integritatea ecologică.

— Vrei să spui o lume care îi vede pe oameni ca pe niște copii veșnici?

— Dar ei vor fi *întotdeauna* copii veșnici! Prietene, trezește-te! Scopul ALMOHA a fost de a crea pepiniere în care ființele umane să fie supravegheate și antrenate să nu cedeze înclinațiilor lor rele. Ar fi avut tot ce le-ar fi trebuit, dar cea mai mică abatere ar fi fost pedepsită. Un paradis, da, dar un paradis de oțel.

Hertz făcu o pauză pentru a-și relua mestecatul. Între coapsele lui, fata și-a oprit pentru o clipă felația pentru a-și masa maxilarul dureros. Inginerul i-a făcut semn să se retragă.

— Nu am înțeles niciodată importanța disproporționată acordată sexului, a mormăit el, turnându-și un pahar de vin. În timpul vieții mele nu eram prea senzual, se pare că moartea nu a reparat nimic. Chiar și mâncarea asta e fără gust. Mă forțez... Mă prefac. Încerc să mă conving că viața e bună și că ar trebui să profit la maximum de această viață scurtă care mi-a fost dată, dar nu e adevărat. Ceea ce mă entuziasmează este să inventez, să creez, să mă lupt cu misterele Universului. Restul este doar un pișat de pisică în comparație. Sunt sigur că mă înțelegi... o pot vedea în ochii tăi. Nu ești atât de tânăr pe

cât pari, nu-i așa? Nu-mi răspunde, nu mă interesează viața altora. În câteva ore voi fi din nou mort, nu am timp să ascult văicărelile semenilor mei. Nu aștepta nimic de la mine. Moartea nu mi-a dat acces la Înțelepciunea Supremă, nu voi aduce vreun mare secret de dincolo... Nici un mesaj filozofic care ar trebui să revoluționeze viitorul rasei umane. Nu am niciun sfat să-ți dau. Nu mă considera un trimis al zeilor, pentru că nu am întâlnit niciunul. Nimic important, da! Marele vid, întunericul absolut, golul la puterea zece... Asta te așteaptă. Nici măcar nu poți compara moartea cu somnul, pentru că somnul măcar îți oferă posibilitatea de a visa. Pe de altă parte, nu vei mai visa niciodată.

Cu un gest obosit, a aruncat copanul de curcan pe masă și s-a șters la gură cu un gest al mâinii.

— ALMOHA, continuă David, te-a excitat asta?

— La naiba, da! a exclamat inginerul. Asta a fost o adevărată plăcere. Provocarea supremă. Imaginați-vă: să livrezi o planetă la cheie, cu un computer în centrul ei, super puternic cu rețea neuronală, capabil să gestioneze întregul ecosistem al locului.

— Un computer-Zeu?

— De ce nu, din moment ce nu există altul? Trebuie să remediem defectele Universului! Nu despre asta este vorba în religii? Problema este că ele sunt guvernate de oameni neinteligenți, iar rezultatul final este mediocru. Eu, pe de altă parte, am avut un IQ care a luat-o razna. Așa că m-am trezit practic obligat să-l fac... pentru a compensa imoralitatea endemică a semenilor mei. Le-am oferit posibilitatea de a se reforma. Ființele umane vor fi întotdeauna incapabile să învețe din greșelile lor și în niciun caz nu pot fi lăsate de capul lor. Au nevoie de un stăpân. Tocmai acest maestru omniscient era cel pe care urma să i-l ofer.

— Ce a mers prost? De ce a fost abandonat proiectul?

— Înainte de a evada de pe nava voastră, am cerut computerelor să-mi facă un rezumat al ultimului secol, dar mărturisesc că nu l-am urmărit până la capăt... De ce aş fi făcut-o? Nu mai e treaba mea, nu-i așa? Sunt un om al trecutului. O fantomă. Chiar vrei să vorbim despre toate astea? Da? Ei bine, hai să mergem... Nici măcar nu te născuseși, pentru că toate astea s-au întâmplat acum două sute de ani. Președintele Allenbeck a fost asasinat de un fanatic care susținea o întoarcere la Evul Mediu, așa cum poate ai învățat din cărțile de istorie. Respingerea modernității – alimentată de legende urbane

grotești – a dus la o scădere abruptă a cheltuielilor de consum și la un lanț de falimente. Orașele au fost populate de hoarde inculte, lăsate să se descurce singure, fără resurse. Iar aceste hoarde au început curând să se sfâșie între ele. Războaiele tribale – așa cum au ajuns să fie cunoscute – au făcut ravagii în Europa. Neo-Vikingii luptându-se cu Neo-Canibalii, și așa mai departe. În același timp, mișcarea Renașterii feudale s-a bucurat de un succes popular incredibil și a dus la respingerea progresului în toate formele sale. Tot ce a rămas a fost o întoarcere la epoca de dinaintea calculatoarelor. Îmi amintesc acele ruguri de computere care ardeau la colțuri de stradă, în timp ce predicatori analfabeți bolboroseau predici fără noimă pentru a-și convinge turma că fericirea stă în negarea cunoașterii. Tocilarii au devenit țapi ispășitori pentru fiascul economic. Toată mizeria a durat un secol. Un nou Război de o sută de ani. Un secol de conflicte locale alternând cu conflagrații de amploare. Pogromuri și genocide de toate felurile. Vremuri murdare! Noul stăpân al Federației a tăiat fondurile pentru cercetarea științifică. Practica medicinei a fost interzisă. Universitățile și majoritatea școlilor au fost închise. Aspirina a fost comparată cu un drog greu, iar bolnavii au fost sfătuiți să se roage. Unul dintre colegii mei, care a insistat să-și continue cercetările în secret, a fost arestat. A fost condamnat să mănânce în public cărțile pe care le publicase până când s-a sufocat. Alții au fost omorâți cu telefoane mobile și tablete digitale... Două treimi din planetă s-au trezit populate de analfabeți superstițioși, care se lăudau cu prostia lor... A ști să scrii era considerat un semn de posedare demonică și, în anumite regiuni, era interzis să folosești un vocabular de mai mult de o sută de cuvinte, sub pedeapsa de a-ți fi tăiată limba! Europa, de bunăvoie, se întorcea cu plăcere la epoca peșterilor. Am fugit pentru că nu exista altă soluție. Am emigrat în Noua Alaska, unde *ecologiștii* au clonat urși polari la fiecare pas. Atât de mulți încât existau mai mulți urși decât oameni... Oameni pe care urșii nu se supărau să-i mănânce, apropo. Ha, ha! M-am distrat foarte mult acolo...

Hortz a mai scăpat un râs caraghios, care îi dădu fiori lui David, pentru că își dădea seama că era un simptom de cădere psihică.

— Dar ce s-a întâmplat cu planetele în miniatură din proiectul ALMOHA? a întrebat el, sperând să oprească fluxul de amintiri anarhice pe care Hortz îl pornise. Au fost distruse?

— Nu, sfidând ordinele guvernului, le-am eliberat imediat ce

Allenbeck a murit...

— Eliberat?

— Da, am activat lansatoarele pentru a le propulsa în cosmos, dincolo de granița barbară, unde aveau o șansă de a scăpa de dronele de supraveghere ale Federației. Unele nu au funcționat sau au fost distruse de ploile de meteoriți. Două au fost mistuite de soare. Cred că singura care a reușit să scape a fost cea pe care se odihnesc picioarele noastre acum. A fost micuța mea dragă. Am numit-o SIGRID ALPHA-TEST, în onoarea fiicei mele. Mi-a luat treizeci de ani să o construiesc și miliarde de yeni-dolari revalorizați. Când președintele Allenbeck a murit, am fost acuzat că am ruinat economia națională cu mega-proiectele mele. Este parțial adevărat, dar mie nu-mi păsa... Proiectul ALMOHA a depășit cu mult aceste considerente mercantile. Era vorba de crearea unui nou Pământ... și a unei noi rase umane eliberate de viciile sale, o rasă purificată pentru că fusese reeducată. Orice altceva erau pagube colaterale inerente acestor schimbări. Așa că SIGRID ALPHA a plutit în derivă în noaptea cosmică timp de două secole, sau chiar mai mult, dacă e să cred calendarul navei tale. Habar n-am cum a evoluat rețeaua neuronală a IA în tot acest timp. A stagnat? A crescut? A fost afectată de razele cosmice? Eram mort, vezi tu. Nu știi prea multe despre ce s-a întâmplat după ce am murit.

Probabil că în această perioadă a fost folosit ca câmp de luptă de toți beligeranții din galaxie, a meditat David. Și că ghilda croque-morts a folosit-o ca bază avansată...

— Dar IA îi ucide pe coloniștii care încearcă să se stabilească pe suprafața sa, a spus el, sperând să provoace o reacție din partea interlocutorului său.

— Pentru că ea îi consideră pe acești coloniști o pacoste, a insistat inginerul, imposibil de reeducat. Deoarece nu vrea să riște să îi vadă poluând terenurile virgine, SIGRID-A a decis să scape de ei. Nu sunt șocat. Am proiectat IA pentru a putea genera creaturi complet noi, originale. De aceea are atâta nevoie de sânge și de celule stem. Coloniștii îi vor servi drept materie primă, iar ea va colecta de la ei ceea ce poate folosi pentru munca sa...

S-a oprit să ia o înghițitură de vin, pe care a scuipat-o cu o grimasă.

— Fără gust, a mârâit el. Nici miros, nici plăcere... Ca să fiu sincer, nu e o mare schimbare față de când eram în viață. Eram orice, dar nu

eram un gurmand. Nu aveam senzualitate. Am mai spus asta înainte, nu-i așa? Încep să divaghez... Dacă ai ceva anume de întrebat, nu mai întârzia, creierul meu se va lichefia în scurt timp.

A făcut o pauză, a oftat adânc și a spus cu un zâmbet deziluzionat:

— De fapt, nu-mi pasă de toate aceste povești... Nici măcar Almoha nu mă mai încântă. Nu simt nimic. Sunt doar o pungă de amintiri fără suflet. Caută în ea dacă vrei... Ce vrei să știi?

— Cum putem intra în camera centrală de control? murmură David. Cum... putem prelua controlul asupra IA și să o reprogramăm pentru a-i împiedica pe coloniști să se omoare între ei?

— Oh, oh, ce program! a râs Hortz. Ați pus ștacheta foarte sus. Probabil prea sus. Nici măcar eu nu știu dacă aș putea să o fac. Doar că nenorocita a avut timp să se organizeze cât am fost mort. Probabil că a dezvoltat noi proceduri... a pus la cale niște capcane uimitoare pentru noi! Îți pot spune cum să ajungi la miez, dar nu vei ajunge niciodată acolo. Te va uide înainte.

— Lasă-ne să riscăm, ce-ți pasă ție, nu?

— Exact! *Nu dau doi bani*, cum se spunea în tinerețea mea. Există un singur punct de intrare. Doar unul, și îți dau coordonatele dacă ai un creion...

David i-a înmânat obiectul. Hortz a mâzgălit o serie de numere pe fața de masă de hârtie murdară, ca și cum ar fi fost un simplu număr de telefon.

— Este undeva în deșertul albastru, a explicat el. O lespede lustruită pe un versant. Poate fi deschisă doar dacă ai codul secret care o deblochează. Nu are rost să o bombardezi, nu va trece nimic.

— Și care este acest cod?

Zăg Hortz a râs. David a observat că obrații lui începuseră să se lase, carnea separându-se de oase. Același lucru era valabil și pentru bicepșii și pectoralii săi, care arătau ca niște saci de grăsime care se topeau.

— Codul... da, codul!, a râs el. Este foarte simplu, este modelul de unde cerebrale a l unui pudel de jucărie de șase ani care ascultă *Simfonia a V-a* de Beethoven cântată la acordeon.

— Îți bați joc de mine?

— Nu a fost deloc amuzant. La momentul respectiv părea amuzant. Ideea mi-a venit când l-am văzut pe câinele meu, Marcellus Maximus, înnebunind la sunetul pom-pom-pom-pom. A început să urle ca un lup. A fost foarte amuzant. Chestia asta îl înnebunea. I-am

înregistrat EKG-ul și l-am folosit pentru a bloca accesul la sediul planetei.

— Și acest EKG... l-ați păstrat?

— Am scris în testamentul meu că vreau să fie pus în crio-sicriul meu, împreună cu obiectele mele preferate, dar nu știu dacă fiica mea a făcut acest lucru. Este posibil ca soția mea să se fi grăbit să-mi distrugă toate bunurile... Eram mort, asta îți ia mult din control. Dacă nu este acolo, tot ce trebuie să faci este să îți iei un pudel pitic de șase ani și să îl pui să asculte a *cincea de* Beethoven, ar putea funcționa. Pur și simplu redă înregistrarea la piciorul plăcii albastre, senzorii o vor analiza și – dacă este validată – vor debloca accesul. În fața ta se va deschide un tunel, care te va duce direct în iad.

David se simțea amețit. Ori tipul ăsta era nebun, ori îl lua peste picior.

— Vrei un sfat? continuă Hertz. Las-o baltă. Omenirea nu merită, a avut șansa ei. SIGRID-A va remedia, este în proces de a inventa noi specii, care vor trăi în armonie perfectă cu mediul lor. O lume fără ură, fără violență... Am programat-o să se gândească la asta. Ea va putea găsi soluțiile care au lipsit întotdeauna. Nu faci nicio favoare Universului întrerupând procesul de maturizare. Ar fi chiar criminal. Dă lumii șansa de a începe totul de la capăt.

— Nu pot, a suspinat David.

— Este păcat, a spus Zëg Hertz, dar nu voi încerca să te convertesc, așa cum ți-am spus deja: nu-mi pasă. Sunt mort, nu mai este problema mea. Acum lăsați-mă în pace. Aș vrea să folosesc cele câteva ore pe care le mai am la dispoziție pentru a juca rolul de *bon vivant*, chiar dacă e doar o comedie.

David s-a ridicat în picioare. Nu se simțea îndreptățit să insiste. Năucit de mirosurile puternice ale locului, s-a clătinat pe stradă. Răcoarea amurgului l-a ajutat să se adune. Apucându-și comunicatorul portabil, i-a avertizat pe ceilalți că puteau să suspende căutările și să se întoarcă la navă. În timp ce pornea în această direcție, telefonul a sunat, indicând că inginerul Rikkon încerca să dea urgent de el. Dezorientat, David a răspuns la apel.

— Pe toți zeii! s-a auzit vocea clonatorului industrial. Încerc să dau de tine de două zile. Am vrut să te anunț că am instalat o nouă echipă în vechiul tău centru de sacrificii... Leii caracatiță nu le-au creat probleme. Totul e bine pe acest front...

— Grozav! a suspinat David, căruia nu-i păsa deloc, dar nu avea

rost să...

— *Și asta nu e tot, a tăiat sec Rikkon. În timp ce curățau grajdurile, băieții mei au descoperit cadavrul asistentului tău...*

— Ce?

— Asistentul tău. Această femeie-soldat. Théa nu-știu-cum. A fost strangulată, probabil de o clonă în criză. Ai fi putut să ne avertizezi, până la urmă! Nu e prea drăguț din partea ta să ne lași să curățăm mizeria ta. Am incinerat-o, dar te las pe tine să întocmești raportul de moarte accidentală, măcar atât poți face!

A închis, lăsându-l pe David uimit și clătinându-se în mijlocul străzii.

Théa era moartă? Era imposibil, din moment ce o părăsise cu câteva clipe mai devreme! Nenorocitul de Rikkon trebuie să se fi înșelat!

A observat că tremura tot și îi clănțăneau dinții. Théa moartă, ucisă de o clonă? Nu putea să admită. Atunci, cine îi însoțise pe el și pe July în spațiu pentru a recupera capsula criogenică? Cine, chiar în acest moment, cutreiera străzile orașului în căutarea lui Zæg Hartz? Cine? Cine a fost?

Dintr-o dată, cuvintele lui July i-au răsunat în minte: *Fața-ac sunt seringi gata de utilizare pe care le poți cumpăra fără rețetă din farmacie. Acestea conțin nano-particule programate să remodeleze fețele și corpurile în funcție de anumite criterii. În cele mai multe cazuri, acestea îți permit să devii, timp de două săptămâni, o sosie a unei vedete de film sau de muzică.*

A trebuit să se sprijine de o fațadă pentru a nu se prăbuși.

Nu avea nici-o îndoială că Théa era moartă. Ucigașul ei folosisese tehnica de remodelare *fața-ac* pentru a lua înfățișarea victimei sale. El era cel care trăise alături de ei de când se întorseseră pe nava-mamă, cel care îi ajutase să îl recupereze pe Zæg Hartz.

Era...

Era Kevin.

David a rămas ghemuit timp de un minut lung, luptându-se să-și recapete calmul. Ce ar fi trebuit să facă? Să-i avertizeze pe Albersson și pe Akenôn că inamicul se afla în interiorul zidurilor lor? Sau... sau să tacă?

Dacă îl denunț, s-a gândit el, îl vor ucide fără să stea pe gânduri. Nu-i pot lăsa să facă asta.

A devenit conștient că cineva îl striga. O voce cunoscută îl făcu să

ridice privirea. O siluetă își agita brațele la capătul străzii, făcându-i semn să se grăbească.

— Ce naiba faci? a strigat Kevin cu vocea lui Théa.

David s-a ridicat în picioare. Când a ajuns la *Théa*, aceasta l-a privit uimită și a spus:

— Faci o față... Ce se întâmplă cu tine?

— Este... Este din cauza lui Zëg Hortz, a improvisat David. El... el s-a descompus sub ochii mei. O oroare.

— Ah! a spus Théa-Kevin, vădit liniștită, te înțeleg, nu poate să fi fost plăcut. Haide, ceilalți ne așteaptă. Ai reușit să scoți ceva de la acest geniu?

— Da, a bâiguit David. Știu cum să ajung la centrul de control.

Dacă nu a avut nici-o reținere în a da această informație, a fost pentru că a considerat că răspunsul inginerului era absurd, iluzia post-mortem a unui om înviat din morți împotriva voinței sale.

Într-o stare asemănătoare somnambulismului, a intrat în sala de conferințe și a povestit întâlnirea cu Zëg Hortz. Exclamațiile, întrebările și strigătele de surpriză au ajuns la el ca ecourile îndepărtate ale unei sirene de ceață. Le-a răspuns mecanic, fără să știe ce spune. Ei au pus starea lui pe seama șocului pe care tocmai îl suferise, iar conversațiile au continuat fără el.

Doar July a rămas lângă el, încercând să-l consoleze, făcându-l să înghită o ceașcă de cafea îngrozitor de amară.

David se întreba dacă ar trebui să-i spună. Acum înțelegea de ce fusese atât de nervoasă în timpul călătoriei spre casă. Își amintea că ea își atribuisese disconfortul apropierii fratelui ei. Doamne, nu putea să aibă mai multă dreptate, din moment ce Kevin stătea lângă ea!

Acum, după ce își recăpătase o parte din simțuri, David încerca să pună cap la cap ce se întâmplase. Era dispus să parieze că fiul său se amestecase cu clonele bovine furnizate de inginerul Rikkon. Ajunsese cu o fizionomie împrumutată, grație injectiilor de reconstrucție morfologică. Zile întregi jucase rolul clonei mârâitoare, așteptând prilejul, studiind obiceiurile răpitorilor săi, apoi, când venise momentul, o strangulase pe Théa, îi luase ADN-ul și îi îngropase cadavrul în spatele hambarului. Apoi, încuiat în bungalow-ul femeii-soldat, modificase compoziția soluției de *față-ac pentru a* obține o deghizare cât mai fidelă. July insistase asupra acestui aspect: Kevin era un mutant de o inteligență formidabilă, un biochimist instinctiv

care știa totul fără să fi învățat vreodată. Genele sale NV făceau din el un supraviețuitor profesionist, capabil să se adapteze la cele mai critice circumstanțe. Nu se mulțumise doar să ia fața și corpul Théei, ci crease și produsul pentru a-i împrumuta vocea. Iar David a fost complet luat prin surprindere... sau aproape. Nu era deloc surprins de unele reacții ale Théei, de entuziasmul ei incongruent, de atitudinile ei mai virile ca niciodată...

Durerea provocată de pierderea acestei extraordinare companioane a fost copleșită de neliniștea a ceea ce s-ar putea întâmpla dacă July ar descoperi adevărul. A recunoscut că nu era capabil să prezică care vor fi reacțiile fiicei sale.. Ea părea să nutrească sentimente complexe față de fratele ei, în care frica era dublată de o ură criminală. David se întreba uneori despre natura disputei dintre copiii săi. Nu era sigur că July îi spusese tot adevărul. Bănuia lucruri neplăcute pe care avea grijă să nu le exprime clar și pe care se grăbea să le reprime.

S-a ferit de privirea lui *Théa*, știind că această atitudine era de natură să trezească suspiciunile lui Kevin. Nu-și putea imagina ce s-ar fi întâmplat dacă fiul său și-ar fi dat brusc seama că șiretlicul său se întorsese împotriva lui. I-ar fi ucis chiar și pe ei? Nu era exclus, deoarece zvonurile publice spuneau că era un fanatic pe care nimic nu l-ar fi oprit să-și atingă scopurile.

Chiar a doua zi, Akenôn a observat confuzia lui David și, de atunci încolo, l-a privit cu suspiciune, ca și cum s-ar fi temut că o cădere nervoasă a partenerului său ar fi fost în detrimentul afacerii lor.

Zөг Hartz nu mințise. Înregistrarea folosită ca cheie sonoră se afla în partea de jos a sarcofagului, într-o cutie închisă ermetic, care o proteja de fluxurile magnetice și de temperaturile extreme ale cosmosului. Cum nu mai existau playere capabile să redea acest tip de înregistrare, un tehnician de pe nava-mamă a trebuit să construiască unul din piese recuperate ici și colo, ceea ce a durat ceva timp. Când discul a fost pus pe această placă turnantă improvizată, un hohot sfâșietor a ieșit din difuzoare. A fost nevoie de multă imaginație pentru a ghici că era vorba de lătratul pudelului pitic al inginerului. Modulațiile erau atât de complexe, încât ar fi fost imposibil să le reproducă identic.

— A fost cât pe ce, a suspinat Akenôn. Dar acum că avem cheia complexului subteran, nimic nu ne împiedică să începem coborârea.

Părea încrezător. David, la rândul său, a rămas pesimist.

A fost nevoie de încă o zi pentru a pregăti expediția. Akenôn și-a exprimat dorința de a fi însoțit de oameni înarmați, dar *Théa* – din motive evidente – s-a opus sub pretextul fals că le-ar fi mai ușor să treacă neobservați dacă ar fi mai puțini.

Kevin, probabil pentru că se temea că deghizarea lui devenea din ce în ce mai puțin convingătoare, devenea nervos și exasperat de ritmul lent al pregătirilor.

July, la rândul ei, părea neliniștită, la pândă. Uneori tresărea ca un animal care simte pericolul la pândă. David era convins că, din instinct, tânăra femeie detectase cumva prezența fratelui ei. Ar fi trebuit să-i spună adevărul, dar se simțea incapabil să o facă.

Anatalia renunțase definitiv la fanfaronada ei obișnuită. Sumbră, a rămas în colțul ei fără să scoată un cuvânt. Când David a întrebat-o dacă se simte bine, ea a răspuns:

— Am o presimțire proastă în legătură cu asta... Nenorocitul de Akenôn nu mă va amnistia până când IA nu va fi deconectată. Asta înseamnă că trebuie să merg cu tine în subteran, în centrul de comandă. Se bazează pe mine să intru în rețeaua neuronală și să-i dezactivez apărarea computerizată...

— Și te simți în stare să o faci?

— Nu știu. Nu sunt în cea mai bună formă. Cred că electrocutarea pe care am primit-o în timpul primei intruziuni mi-a slăbit abilitățile de proiecție telepatică. Mi-e frică... Dacă aș putea, aș fugi.

— Ce te oprește?

— Nenorocitul ăla de călugăr. Tot ce trebuie să facă este să apese un buton și fiecare parte a corpului meu se va destrăma... Coeziunea mea magnetică se va prăbuși și mă voi transforma într-un puzzle.

— Am crezut că a fost o amenințare goală...

— Din păcate nu, funcționează. Trebuie doar să apese o telecomandă și voi fi făcută bucăți. Mâinile, picioarele și capul meu se vor desprinde de trunchi, iar apoi voi intra în hibernare. Amintește-ți, așa m-ai găsit împrăștiată în șase cazemate în colonia penală. Nu pot scăpa. Sunt condamnată să merg cu tine.

— Crezi că nu avem nici-o șansă?

— Este o concluzie inevitabilă. Știu despre ce vorbesc, am lucrat cu Inteligența Artificială. Vorbesc din experiență. Când programul său anti-intruziune a preluat controlul asupra creierului meu, am crezut că o să înnebunesc de durere. A fost chinuitor... Sunt sigur că

cel puțin 30% din neuronii mei au fost prăjiți.

Anatalia a rămas tăcută. După o clipă, a șoptit:

— Ar fi bine să pleci naibii de aici cu fiica ta cât mai poți. Crede-mă, nu avem nici-o șansă împotriva IA. Zæg Hertz a fost un geniu, iar mașina neuronală pe care a creat-o a devenit din ce în ce mai puternică de la moartea sa. Nu exagerez, la naiba! Sunt un hacker telepatic, am triumfat asupra celor mai rele firewall-uri, m-am strecurat în arhivele a zeci de guverne, am spart toate sistemele de apărare informatică existente, dar acolo... acolo, pentru prima dată, m-am simțit *mică*... copleșită. A fost ca și cum... ca și cum aș fi fost lovită de un rinocer și cornul lui mi-a străpuns creierul. Cred... cred că am rămas infirmă. Nu mai sunt în cea mai bună formă. Acest lucru m-a afectat. Chiar m-a afectat. Merg cu tine, pentru că nu am de ales, dar știu dinainte că o voi da în bară.

Părea pe punctul de a plânge. Cu un oftat, a adăugat:

— În adâncul sufletului te plac. Ești prost, dar sincer. Sincer. Așa că dispari. Ia-ți târfa de fiică și dispari înainte ca planeta asta să explodeze. Ah... încă un lucru. *Știu despre Kevin*. Sunt telepatic. I-am citit gândurile... A încercat să gândească ca o femeie, dar s-a dat de gol. Asta e ceva ce băieții nu vor putea niciodată să imite. Știu că a ucis-o pe Théa și i-a luat forma. Nu-ți face griji, nu voi spune un cuvânt. Nu voi spune nimic, nu e treaba mea. Nu-mi pasă deloc. S-ar putea chiar să ajung să fac o înțelegere cu el dacă mă ajută să scap din ghearele lui Akenôn. Dacă se întâmplă asta, aș prefera să fii departe.

— Cât de greu este să păcălești IA?

— Mai mult decât vă puteți imagina. Iar acesta este un specialist care vă vorbește. În urmă cu două secole, acest lucru ar fi fost de conceput, pentru că era la început, în faza de învățare, și probabil că ar fi picat testul Turing. De atunci, însă, și-a dezvoltat autonomia. Își generează propriile programe într-un limbaj inventat de ea însăși, nedecodabil de către informaticieni. De aceea, Nothanos avea nevoie de un hacker telepatic care să procedeze nu prin alinierea unor coduri nesfârșite, ci prin imitarea fluxului de date... Ca să simplificăm, să spunem că sunt unameleon care funcționează prin intuiție, adopt culoarea programului pe care încerc să îl sparg. Mă fac invizibil pentru a-l hipnotiza mai bine. Nu știu nimic despre calculatoare. O fac prin intuiție. De obicei funcționează...

— Dar nu și în acest caz.

— Nu... M-am lovit de ceva prea diferit... Nu am prins decât o privire de ansamblu, date secundare. Nu ai nici o idee despre ce ne așteaptă acolo jos. Când Zëg Hertz a lansat acest planetoid în cosmos, acum două sute de ani, nu era decât o navă de marfă cu cala goală. Între timp, cala s-a umplut. Astăzi este un adevărat univers care se ascunde sub picioarele noastre.

— Ce ai văzut?

— Un oraș imens, cu fabrici cât vezi cu ochii. Laboratoare, țevi peste tot, care se ridică la suprafață pentru a hrăni și fertiliza crusta de pământ arabil. Ascensoare de mărfuri cu sutele. E ca și cum ar fi mașinăria ascunsă a unui teatru imens. Ceva indescriptibil, complet automatizat și întreținut de roboți. Un furnicar metalic înspăimântător și unde ființele umane nu-și au locul. O voință teribilă conduce această dezordine... O entitate implacabilă care nu acceptă contradicția și care are o imagine distorsionată, paranoică, a Universului. Totul este logic... dar este logica unui nebun.

David a tresărit. Descrierea făcută de Anatalia îi confirmase cele mai mari temeri.

— Acest lucru este mult mai puternic decât noi, a suspinat tânăra. Poate crea organisme vii, plante, animale... Se joacă cu celulele stem, clonează în voie, creează experimente. Are darul ubicuității, este peste tot în același timp. Inventează în permanență noi procese, noi mașini. Și, pe măsură ce se deplasează liber, a ajuns să-și genereze propria filosofie, propria religie. Ideea ei despre Univers are foarte puțin de-a face cu a noastră. Odată ce ai ajuns acolo jos, trebuie să te aștepți la ce e mai rău.

La începutul după-amiezii, Akenôn a venit să le spună că totul era gata. Obținuse de la comandant două vehicule de transport pe pernă de aer. Au fost încărcate cu cât mai multă hrană și muniție posibil, ca să nu mai vorbim de un sortiment complet de unelte de spargere, de la torțe cu laser la mine perforatoare de blindaj.

Grupul a format două echipe. David, Anatalia și July au urcat în cea de-a doua mașină; Akenôn și *Théa* au condus convoiul. Sunetul suflantelor care asigurau susținerea glisoarelor făceau orice conversație imposibilă, dar nu conta, pentru că fiecare rămânea tăcut în propriile gânduri.

În timpul călătoriei, David nu s-a putut abține să nu se holbeze la ceafa lui Kevin, care stătea în unitatea centrală. Ce avea de gând să

facă? Va încerca să scape de ei odată ce vor ajunge la postul de comandă subteran? Era atât de inteligent pe cât pretindea July? Și, dacă da, ar fi fost suficient de isteț pentru a păcăli IA?

Erau cât pe ce să se piardă în deșertul albastru, iar David s-a trezit că și-ar fi dorit să nu găsească intrarea indicată de Hertz, dar, din păcate, speranțele sale au fost spulberate. Stela descrisă de inginer a apărut brusc la orizont. Era de mărimea unei clădiri cu cinci etaje. David a văzut că i se dăduse aspectul unei stele funerare acoperite cu hieroglife indescifrabile. Aparent, blocul era nemișcat și era una cu dealul. Nu existau tăieturi vizibile. Îmbătrânit la perfecție, părea că fusese ridicat cu o mie de ani în urmă. Camuflajul fusese atât de atent perfecționat, încât David a fost cuprins de o îndoială: oare nu cumva Hertz își bătea joc de ei?

Probabil că și Akenôn simțea același lucru, în timp ce pornea în grabă unitatea de discuri asamblată de inginerul electronist al navei-mamă. Plânsul urlat al pudelul pitic s-a ridicat din difuzoare, la fel de obsedant ca întotdeauna. Hieroglifile de pe stela gigantică s-au aprins pentru scurt timp, în timp ce un zgomot surd a răsunat din coasta dealului. O secțiune de perete s-a retras, dezvăluind o cabină metalică de zece metri pătrați.

— Un ascensor de marfă, a spus David. Suficient de larg pentru două sau trei camioane.

Ajungând în pragul cabinei, a văzut că metalul nu prezenta semne de rugină. Mașina era în stare perfectă. Un panou lateral oferea trei butoane pentru selectarea nivelului de coborâre.

— E destul de mare ca să încapă barjele în ea, a decis Akenôn, care bâțâia de nerăbdare. Să nu zăbovim.

Odată ce glisierile au fost parcate în lift, *Théa* a apăsat febril butonul superior, făcând ca stela să se închidă. A existat un scurt moment de neliniște, când întunericul i-a învăluit, dar aproape imediat o lumină albăstruie s-a aprins în tavan. În același moment, cabina și-a început coborârea cu un zgomot surd. Coborârea a durat trei minute, timp în care David a încercat – în zadar – să estimeze cât de jos se aflau. Cabina s-a oprit în cele din urmă cu un șuierat pneumatic. Un panou dublu s-a deschis ca o cortină de teatru din oțel galvanizat, dezvăluind o perspectivă în clar-obscur pe care, la început, veterinarul nu a înțeles-o deloc.

Prima sa impresie a fost că a căzut din greșeală în măruntaiele

unui motor gigantic, pentru că, oriunde se uita, nu vedea decât țevi și conducte încâlcite. O junglă de tuburi de diferite diametre, care se încrucișau între ele și dispăreau în tavan. Cât despre criptă, era suficient de vastă pentru a cuprinde Los Angeles și suburbiile sale. Era o claritate subacvatică punctată cu lumini roșii intermitente..

— Aerul este sărac în oxigen, a bombănit July. Va fi greu să respirăm.

— Este ceva deliberat, a explicat Anatalia. Se previne oxidarea mașinilor și se reduce riscul de incendiu. Probabil că există difuzoare de gaz halon la fiecare colț de stradă. Dacă se declanșează, vom fi asfixiați. Nu aprindeți brichete sau chibrituri. Nimic care ar putea fi interpretat de detectoare ca fiind un incendiu.

Akenôn și-a exprimat nemulțumirea: aleile erau prea înguste pentru barje, iar acestea nu ar fi putut să le parcurgă fără să rămână blocate. Ar fi trebuit să le abandoneze și să continue pe jos, ceea ce însemna să renunțe la echipamentul de la bord.

— Nu vorbiți atât de tare, a intervenit Anatalia. S-ar putea să fim înconjurați de senzori de voce care să transmită cuvintele noastre către IA.

David avea deja dificultăți de respirație. Aerul era uscat, rece și mirosea vag a ozon. De departe veneau zgomote neidentificabile. Multitudinea de țevi îngreuna călătoria.

O pădure, se gândi David. O junglă de țevi care au ajuns să împletească o pânză de păianjen.

— Aceste tuburi merg până la suprafață, explică Anatalia. Ele distribuie semințele cu creștere accelerată din care se nasc plantele și legumele... Ele distribuie, de asemenea, nano-particulele auto-replicante care permit IA să modeleze lucrurile după bunul plac. Am aterizat într-un centru de dispecerat, nu este nimic strategic aici... Seamănă puțin cu acele benzi transportoare care distribuie bagajele în aeroporturi.

A fost întreruptă de un behăit chinuit dintr-o țeavă mare din apropiere.

— Probabil că sunt oi care sunt transportate la suprafață, a spus ea ridicând din umeri. Ți-am spus deja, de la o simplă banană până la leul caracatiță, totul este fabricat de IA.

— Minunat! a spus Théa nerăbdătoare, dar ce facem acum? Cum ne orientăm în această încurcătură?

David a simțit că Kevin făcuse o greșeală spunând acele cuvinte,

adevărata Théa, ca subofițer experimentat, nu și-ar fi recunoscut niciodată confuzia. Profitând de penumbră, a scanat profilul fiului său. Trăsăturile feminine ale măștii deveneau mai virile pe măsură ce efectul *față-ac* se diminua. În scurt timp, obraji îi vor fi acoperiți de o barbă incipientă, distrugând iluzia. Ce se va întâmpla atunci?

— Hai să explorăm mai întâi zona, a propus Anatalia. E mai bine să ne apropiem ușor, ca să pot detecta eventualele capcane. Această zonă este relativ neprotejată, pentru că nu este vitală. Hai să o studiem. Trebuie să fiu atentă. Dacă îmi zboară din nou capul, nu vă voi mai fi de niciun folos.

Akenôn și Théa au cedat cu reticență. David s-a oferit să acționeze ca cercetaș cu Anatalia, în timp ce ceilalți pregăteau pachetele pe care ar fi trebuit să le ia atunci când se vor simți pregătiți să coboare la nivelurile inferioare. În realitate, el a văzut în asta o ocazie de a scăpa de Kevin, a cărui prezență îl făcea nervos.

A intrat în jungla de țevi urmând-o pe Anatalia, care înainta cu prudență. Din când în când, un tremur puternic zguduia țevile, care păreau să susțină bolta ca niște stâlpi.

— Ejectorul funcționează pe principiul propulsiei pneumatice, a explicat tânăra. Pompa propulsează pachetul la suprafață. Acolo sus, o trapă camuflată se deschide automat, iar insecta sau semințele sunt ejectate într-un loc liniștit. Cred că acest sistem datează de când planeta a fost pusă în funcțiune. Se învechește... privește: tuburile sunt crăpate.

— De ce nu le-a înlocuit IA, având în vedere că este capabilă să producă în masă minuni?

— Din respect pentru creatorul său. Nu se va atinge de nimic din ceea ce a creat Zëg Hartz.

David s-a uitat la bolta crăpată. Anatalia avea dreptate: IA îl idolatriza pe Zëg Hartz. Să nu mai folosească echipamentul original doar pentru că era defect ar fi fost o blasfemie pentru ea. Consecința directă a acestei adorări a fost slăbirea solidității planetoidului, care s-a deteriorat de-a lungul anilor. IA își dezvoltase propriile structuri paralele fără a renunța la sistemul original, care acum era învechit. Binele și răul coexistau, făcându-și rău unul altuia. Vechiul lucra cu viclenie pentru a distruge noul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, a oftat el, nu a reparat nimic în ultimele două secole... chestia asta se destramă.

— Adevărat, recunosc Anatalia. Dar dacă corecta toată mizeria

asta ar fi însemnat să recunoască că nu este perfect, iar ceea ce creează Dumnezeu este perfect, după cum știm cu toții.

— Nu știu dacă Inteligența Artificială îl venerează pe Hertz ca pe un zeu, a mârâit David, sau dacă Hertz a programat-o să îl considere ca atare. Un zeu gelos, intolerant, a cărui mânie ar putea aduce pedepse biblice. În orice caz, cu siguranță că nu a prevăzut că această evlavie ar determina IA să lase *creația* să se ducă pe apa sâmbetei.

Gâtul i se strângea de neliniște. Până acum, nu se gândise niciodată la planetă ca la un organism suferind, dar era ca și cum un mecanic nebun ar fi montat un motor de avion de vânătoare pe un avion vechi. Carcasa avionului nu ar fi putut rezista vibrațiilor turbinei. Același lucru era valabil și pentru SIGRID-A.

— Totul se prăbușește, a remarcat el.

O umbră în stânga i-a speriat. Era o oaie de diferite culori, ascunsă între două țevi, care îi privea cu teamă.

— Ce caută aici? a exclamat David.

— Un tub ejector trebuie să se fi spart, presupuse Anatalia. Creaturile pe care le transporta au fost aruncate de explozie.

Douăzeci de metri mai departe, au avut confirmarea acestei ipoteze. Trei conducte de diametru mare se rupseseră la zece metri deasupra solului. Nemaifiind conectate la tavan, ele ajunseseră să se încline sub propria greutate și semănau acum cu niște tunuri îndreptate spre limitele încăperii, pentru a respinge o ipotetică invazie.

În apropiere zăceau oase de oaie, cele ale oilor care își rupseseră spinarea în timpul ejecției. O pulsație surdă venea din țevile sparte, ca și cum ar fi fost conectate la un plămân uriaș care suferea de dificultate respiratorie.

— Este doar o suflantă, a spus Anatalia. Presupun că, într-o zi, presiunea pneumatică a făcut să explodeze conductele, slăbite de uzură.

David nu a răspuns, doar a examinat podeaua acoperită cu iarbă și vegetația ciudată care creștea prin labirintul de țevi.

— Seminte care au răsărit, a comentat Anatalia. Ca și oile, au căzut dintr-o țeavă spartă. Și cum sunt seminte cu creștere ultra-rapidă, și-au făcut treaba. De aceea, oile nu au murit de foame. Cred că ar fi bine să ne alăturăm celorlalți. Nu e nimic interesant la etajul ăsta. E doar un distribuitor. Dacă mergem mai departe s-ar putea să

ne pierdem.

David a dat din cap. Fără un motiv anume, ura acest loc. Acest amalgam de tuburi, care se învârteau la nesfârșit, îi trezea o repulsie care amesteca claustrofobia și agorafobia într-un cocktail contradictoriu.

S-au întors.

În timp ce mergea, privirea îi aluneca înainte și înapoi, observând simptomele de degradare din jurul său. Erau multe: bolțurile de pe grinzi se prăbușeau, pilonii și armăturile care susțineau bolta crăpau. Planetoidul avusese în mod clar de suferit în urma rătăcirilor sale prin spațiu. Poate pentru că fusese lovit de numeroase ploi de meteoriți sau se ciocnise cu un corp ceresc mai puțin important. Oricare ar fi fost cazul, fuzelajul său purta cicatricele. O întreținere constantă și riguroasă ar fi putut remedia acest lucru, dar IA nu a fost în stare să încalce acest tabu.

Akenôn, Théa și July îi așteptau la poalele glisierelor inutile.

Călugărul nu făcea nici un secret din proasta lui dispoziție.

— Ei bine? a lătrat el, ceva interesant?

Raportul Anataliei a pus capăt iritației sale.

— Așa am crezut și eu, a mârâit el. Ne pierdem timpul. Mai bine am merge direct la al treilea subsol, unde este ascuns centrul de comandă.

— Ar fi o prostie, a răspuns Anatalia. Dimpotrivă, trebuie să luăm lucrurile încet, să am timp să mă familiarizez cu sistemul neuronal care guvernează mașinăria. Prima dată, Albakhan, Solvator și cu mine ne-am aruncat cu capul înainte, convinși că vom face din apărarea IA o carne tocată. Ați văzut ce s-a întâmplat. În schimb, trebuie să folosesc o strategie de imitare. Să mă infiltrez încet în fluxul de date, să-l îmblânzesc, să-l fac să creadă că sunt unul dintre ei. Nu pot face asta într-o oră. O să încerc să intru în transă din această cameră, unde sistemele nu transportă informații sensibile, pentru a-mi putea modela deghizarea. Ai răbdare, e singurul mod rezonabil de a aborda problema. Dacă mergem prea repede, o să fac meningită. Ori voi muri de ea, ori voi rămâne mută. Depinde de tine.

Tocmai începea să se dea la o parte când s-a auzit un șuierat puternic. David, care își coborâse instinctiv capul, a zărit o masă neagră care zbura deasupra lui înainte de a se ciocni frontal cu partea laterală a glisorului. Sângele a țâșnit, împrăștiindu-i. La poalele

vehiculului zăcea acum o masă de carne și lână.

— E... E o oaie! a sughițat Akenôn. Nu-mi vine să cred, suntem bombardati cu oi!

David a pivotat pe călcâie, exact la timp pentru a vedea cum unul dintre furtunurile pneumatice trimitea un al doilea animal behăind de groază în direcția lor.

Înclinată la un unghi de treizeci de grade, țeava ruptă a funcționat ca un obuzier de calibru mare. Aproape imediat, alte țevi au imitat-o, expulzând oi de toate culorile a căror traiectorie a răzbit pe boltă înainte de a începe o curbă descendentă îndreptată spre intruși.

David și tovarășii săi, inițial paralizați de șoc, au avut reflexul de a se ghemui în spatele glisierelor, care au continuat să se clatine sub impact. În timp ce majoritatea animalelor erau ucise pe loc, altele rănite, scoteau behăituri îngrozitoare.

— Nu este o întâmplare, a spus Anatalia. Este concertat. IA ne-a reperat și încearcă să ne distrugă folosind mijloacele de care dispune la acest etaj.

David se simțea ca un legionar roman blocat sub focul unei catapulte. Fiecare oaie cântărea în jur de șaiszeci de kilograme, așa că interceptarea uneia frontal era obligatoriu să provoace daune fizice serioase.

Fiarele continuau să cadă la întâmplare, căci focul tunurilor improvizate nu era reglabil. Carcasele spulberate se îngrămădeau pe capota glisierelor, dar ricoșau și în celelalte țevi, care se răsuceau sub impactul lor.

July s-a târât spre tatăl ei, l-a apucat de braț pentru a-i atrage atenția și i-a strigat la ureche:

— Nu trebuie să rămânem aici! Imaginează-ți ce se va întâmpla dacă, în loc de oi, țevile încep să scuie lei de caracatiță!

David a dat din cap. July avea dreptate. IA putea să-și schimbe *munți* de la un minut la altul, apelând la rezervele sale zoologice, și să-i bombardeze cu prădători formidabili. Bineînțeles, cei mai mulți dintre ei ar fi cedat în urma impactului, dar ar fi existat unii care ar fi supraviețuit și ar fi plecat la vânătoare. Ar fi mulțumiți de carnea moartă a rămășițelor îngrămădite în jurul glisoarelor sau ar prefera carnea vie a oamenilor? Nu voia să știe.

Apropiindu-se de Akenôn, a strigat:

— Trebuie să ne întoarcem la liftul de marfă înainte de a fi copleșiți! Ori ne întoarcem la suprafață, ori coborâm un nivel!

— Bine, a spus călugărul, vom coborî.

Au fugit în dezordine, îmbrâncindu-se unii pe alții, uitându-și armele și pachetele de supraviețuire. Când au fost înghesuiți în cabină, David a văzut că doar Kevin avusese reflexul de a nu-și scăpa pușca de asalt.

Akenôn s-a grăbit să apese butonul pentru al doilea subsol.

Peretele glisant s-a închis cu o zdruncinătură sub impactul carcaselor care continuau să se strivească de el. Una dintre ele a blocat pentru o clipă calea ușilor, dar în cele din urmă a explodat sub presiunea mecanismului de închidere.

Pe tot parcursul coborârii, David a păstrat în ureche sunetul oilor strivite de ușile de oțel.

Călătoria dură o veșnicie.

David habar n-avea ce-i aștepta în cel de-al doilea subsol. În mod logic, acest nivel trebuia să găzduiască instrumentele care să permită IA să își dezvolte minunile; acest lucru presupunea o concentrare de laboratoare și unități de producție specializate în domeniul geneticii. Totul era probabil automatizat, dar care era sistemul de securitate?

Cabina s-a oprit brusc și ușile sale s-au deschis parcă cu reticență într-un peisaj de clădiri cubice fără ferestre. Golurile drepte care se intersectau în unghiuri drepte luau locul bulevardelor. Terenul era un circuit imprimat gigantic de peste o mie de kilometri pătrați. Aceleași circuite acopereau fațadele *caselor*, transformând fiecare etaj într-o imensă placă de bază. Vagonete, la fel de cubice, se deplasau pe șine, înapoi și încolo, între clădiri. Aspectul general era cel al unui oraș auster, lipsit de magazine, restaurante și cinematografe. Un oraș fără ferestre, proiectat pentru un popor orb.

Dacă gilda croque-morts ar fi vizitat acest nivel, nu exista nici-o îndoială că priveliștea acestui univers dezumanizat i-a îngrozit până la punctul de a se sinucide!

— Nu e prea distractiv, nu-i așa? a șoptit July. Ce facem acum? Ne mutăm?

David a fost primul care a părăsit cabina. Aici, mirosul de ozon era mai puternic, iar conținutul de oxigen și mai scăzut. Plămânii îi ardeau, iar tâmpilele îi pulsau cu un zumzet dureros. Habar n-avea ce să facă. *Clădirile* erau înalte de aproximativ zece etaje. A presupus că adăposteau complexe de producție cu legiuni de muncitori roboți. Unele erau silențioase, altele scoteau zgomote ritmice, cu sunet metalic. Nu existau uși care să te lase să intri. Singurele deschideri erau cele folosite de vagonetele care făceau naveta de-a lungul bulevardelor. Să te strecorești pe acolo însemna să riști să fii strivit de roțile următorului vehicul care făcea o livrare.

— Suntem într-o situație proastă, a murmurat July. Plantați în aer liber ca acum, trebuie să fim în centrul atenției tuturor camerelor de luat vederi.

David, bazându-se pe ceea ce văzuse la dispecerat, a cercetat peisajul în căutarea unei clădiri dărăpănate. Trebuia să existe cu siguranță una, deoarece IA nu repara niciodată instalațiile originale.

Nu a durat mult până când a văzut un rând de case ponosite.

— Pe aici! a spus el. S-ar putea să găsim o cale de a intra acolo.

Au pornit în viteză, având grijă să se lipească de fațade, deoarece vagoanele cubice se mișcau atât de repede încât abia dacă mai aveau timp să le evite. În plus, se mișcau într-o liniște perfectă, ceea ce le făcea și mai periculoase. David ar fi vrut să vadă ce se afla în interiorul lor, dar erau mult prea înalte pentru a putea trage cu ochiul în cupele lor.

Era minunat să le urmărești baletul la fiecare intersecție, deoarece se încrucișau atât de repede încât te mirai să nu le vezi ciocnindu-se.

Prima clădire veche a fost o dezamăgire. Deși rezistase testului timpului, rămăsese inviolabilă, cu ieșirile sale închise ermetic și pereții săi blindati.

— Am fi putut să facem o deschidere cu un laser, dacă nu am fi abandonat echipamentul... a mormăit Akenôn, ca și cum l-ar fi considerat pe David responsabil pentru această nenorocire.

Acesta din urmă era pe punctul de a răspunde când o siluetă umană a apărut după colț. Era un bărbat slăbuț de vreo 60 de ani, cu părul argintiu, purtând un costum de pilot de modă veche.

— Nu stați acolo, spuse el cu o voce imperioasă, recuperatorii vă vor detecta prezența! Urmați-mă. Stați departe de străzi dacă nu vrei să ajungi reciclat într-una dintre cuvele de la complexul de inginerie genetică.

— Cine ești tu? a lătrat Akenôn.

— Kurt Joolberg, alias *Omul*. Doctor în genetică aplicată. Am făcut parte din echipa de întreținere a acestei planete artificiale, dar credeți că este momentul potrivit pentru a discuta despre asta?

Fără să aștepte un răspuns, s-a întors și, trecând pe lângă fațadă, s-a îndreptat șchiopătând spre clădirea vecină. Perplecși, David și tovarășii săi l-au urmat.

Ajuns la poalele clădirii, Joolberg a deblocat accesul cu ajutorul unei brățări cu telecomandă prinsă la încheietura subțire a mâinii sale.

— Intrați, ordonă el. Este un miracol că sunteți încă întregi!

David a fost surprins de decorul interior al adăpostului pentru că era cel al unui apartament burghez *la modă*, din cele mai vechi timpuri, înainte ca Războaiele Tribale să readucă omenirea în Evul Mediu.

Joolberg a observat uimirea lui și a spus, scuzându-se:

— Știu că pare demodat, dar psihologii au conceput acest decor pentru a combate stresul provocat de dezrădăcinarea astronautilor... Evident, astăzi este un fel de muzeu al mobilei.

— Dar câți ani ai? s-a bâlbâit David.

— Cam două sute șazeci de ani, a suspinat bărbatul. Cu toate acestea, am petrecut două secole în hibernare. Făceam parte din echipa de întreținere care trebuia să mențină această rablă zburătoare în stare de funcționare. Gândiți-vă la mine ca la un fel de reparator care a fost depășit de evoluția tehnologiei, nimic mai mult.

Le-a făcut semn să își ocupe locurile pe canapea și pe fotoliile portocalii de pluș, cu designul lor rotunjit, înșelător de *cool* pentru o epocă care, deși se bucura de abundență și bogăție, promova lenea și nepăsarea față de valorile sociale. Fără să le ceară părerea, Joolberg a deschis ușa de sticlă spre bar, a luat o sticlă de aquavit și a umplut paharele. David a fost cuprins de o asemenea impresie de irealitate încât a fost cuprins de o îndoială: oare nu cumva IA îi hipnotizase? Nu se aflau oare în mijlocul unei iluzii? Dacă acest apartament de modă veche și acest... *reparator* erau de fapt holograme?

A observat că Kurt Joolberg vorbea cu un accent de modă veche, desprins direct din acele înregistrări vechi numite DVD-uri, pe care muzeele le puneau în buclă ca o curiozitate. Oare chiar așa se vorbea în urmă cu două secole? Din fericire, aquavitul i-a ars gura și stomacul, confirmând realitatea momentului. Și-a recăpătat încrederea în sine.

— Pari să crezi că sunt nebun, a spus Joolberg, încruntat. Vino cu mine și am să-ți arăt ceva care sper să te convingă.

Cu paharul în mână, a dat la o parte o cortină, dezvăluind o ușă de oțel asemănătoare cu cele folosite în submarine pentru a izola diferitele compartimente ale navei. A rotit volanul și a dispărut într-o altă încăpere. David s-a simțit obligat să îl urmeze. De data aceasta, a intrat într-o cameră căptușită cu o jumătate de duzină de sarcofage criogenice de stil vechi.

— Vino încoace, a spus Joolberg în batjocură, trebuie să te prezint

colegilor mei...

David se aștepta la o surpriză neplăcută și nu a fost dezamăgit. În timp ce două dintre camerele de hibernare erau goale, celelalte conțineau câte o mumie deshidratată. Morți în somn, într-un mediu steril, oamenii de știință scăpaseră de putrefacție. Rămășițele lor căpătaseră consistența unei piei vechi.

— Nu știu ce le-a cauzat moartea, a comentat Joolberg. O defecțiune a sistemului de răcire... sau un sabotaj din partea IA?

— Crezi că ar fi vrut să scape de tine?

— De ce nu? Eram aici pentru a-i corecta greșelile, pentru a o readuce pe calea cea dreaptă. Cu siguranță nu a vrut. E posibil ca, în timp ce noi dormeam, să fi prins gustul libertății. Dacă Zëg Hertz ar fi fost prezent, decizia ei ar fi fost diferită, din moment ce insistă să-l considere un zeu, dar Hertz nu era acolo... Nu știu de ce, din moment ce inițial trebuia să conducă expediția.

David era pe punctul de a-i spune că vorbise cu inventatorul cu câteva zile înainte, dar prudența l-a sfătuit să se abțină.

— Totul este foarte departe, a spus reparatorul. Astăzi am alte preocupări. Încerc să supraviețuiesc într-un mediu care nu tolerează nici-o intervenție umană. Sunt un haiduc, iar asta mă ține ocupat cu normă întreagă.

Îndepărtându-se de sarcofage, s-a întors în salonul de design care era sediul său. Și-a turnat încă un pahar de alcool și s-a scufundat într-un fotoliu în formă de ou.

— Nu am nici-o idee despre ce se întâmplă la suprafață, explică el. Inteligența Artificială mi-a tăiat legăturile video cu mult timp în urmă. Nu a încercat niciodată să mă ucidă. Cel puțin nu direct. Doar m-a izolat. Atâta timp cât nu mă aventurez pe străzi sau nu ating o tastatură de calculator, mă tolerează. Sunt pasărea ei în colivie. I-ar fi fost ușor să trimită o armată de roboți după mine. Ar fi dărâmat ușa și m-ar fi făcut bucăți... dar nu a făcut-o.

— Cum trăiești? s-a îngrijorat July.

— Am rezerve uriașe de alimente liofilizate și conserve speciale care vor expira peste o mie de ani. Zëg Hertz a plănuțit bine. Nu uitați că echipajul trebuia să fie format din șase persoane. Dar să vorbim despre voi. Cum ați ajuns înăuntru? Și care sunt intențiile voastre?

Akenôn a luat cuvântul pentru a face o scurtă trecere în revistă a situației de pe Pământ. David a observat că acesta simplifica prea mult lucrurile și că dădea un loc de cinste Bisericii Iertării

Universale, pe care a prezentat-o ca fiind garantul suprem al umanismului terestru. Joolberg, deloc păcălit, l-a întrerupt în grabă cu o remarcă batjocoritoare:

— Pe scurt, nimic nu s-a schimbat prea mult de când am plecat. IA s-a maturizat singură. S-a educat singură, bazându-se pe băncile de date pe care le-am adunat pentru ea, dar, așa cum se întâmplă adesea cu persoanele autodidacte, a ajuns să se piardă și să amestece totul. Și-a construit o filosofie foarte personală... o amplificare delirantă a teoriilor lui Zëg. Ea a radicalizat ceea ce, pentru creatorul ei, erau doar fantezii eretice.

A chicotit, bucuros de jocul lui de cuvinte stupid.

— Vrei să spui că Hortz era nebun? a întrebat Anatalia, care rămăsese tăcută până acum.

— Eu nu aș merge atât de departe, a bombănit Joolberg. Hortz ne întrecea pe toți prin geniul său, era un tip înspăimântător de inteligent. Ai fi crezut că nu e om... Să lucrezi sub comanda lui era deopotrivă antrenant și umilitor; te făcea să te simți foarte mic în comparație cu el. De fapt, nu s-a sfiit niciodată să ne arate acest lucru. Până la urmă, însă, a deraiat... Treceam prin momente grele. Cunoașterea și Inteligența deveniseră suspecte. Era vremea arderii telefoanelor mobile. Inventatorii erau acuzați că duc lumea în haos. Oamenii, copleșiți de progresele tehnice, cereau o întoarcere la simplitate. Politicienii și-au dat seama că aici exista o nișă de exploatat și s-au grăbit să opună Omul Normal – umil, jovial, mulțumit de plăcerile simple și oneste – împotriva Intelectualilor reci, complicați, perversi... periculoși. Ca oameni de știință, eram speriați de moarte. Asta se întâmpla cu puțin timp înainte de apariția noțiunii de Tribalitate, de abandonarea conceptului de mare națiune și de împărțirea populațiilor în mici triburi... Sunteți prea tineri pentru a fi experimentat asta.

— Am auzit despre asta, a corectat David.

Joolberg, absorbit de amintirile sale, nu l-a auzit.

— Noii lideri au decis să limiteze inteligența, a continuat el. A fost dezvoltat un vaccin inhibitor de IQ. După cum sugerează și numele, funcția sa a fost de a provoca stagnarea abilităților de gândire. În realitate, abia dacă le permitea oamenilor să citească, să scrie și să numere. De asemenea, a limitat învățarea tehnică. De îndată ce pacientul gândea prea mult, cădea pradă unor migrene îngrozitoare care îl descurajau să continue pe această cale. Iată cum o mare parte

a omenirii s-a scufundat în prostie... Foarte repede, nimeni nu a mai fost capabil să proiecteze mașini. Fabricarea unei mașini simple a devenit imposibilă; a trebuit să ne întoarcem la căruțele trase de cai, la lămpile cu petrol și la zdrobitorul mecanic de cartofi. A fost înființată o poliție de informații pentru a testa IQ-ul oamenilor. Organizau teste surpriză. Oricine depășea norma era trimis într-un lagăr de muncă... și nu se mai întorcea niciodată. Domnea obscurantismul. Imbecilitatea generând o mai mare imbecilitate, ne-am scufundat în superstiție, credulitate absolută... Oamenii, de teamă de a nu fi deportați, s-au vaccinat în masă. Am avut colegi în laboratoare care repetau: *Mai bine prost decât mort...* și care alegeau să uite tot ce învățaseră după ce terminau studii îngrozitor de dificile. Am văzut doctori în fizică cuantică care au devenit vânzători de castane sau lustruitori de pantofi. Acum aveau IQ-ul unui peștișor auriu, dar poliția nu-i mai amenința. Imediat după aceea, războiul dintre triburi a devastat Europa, dar asta e o altă poveste.

— Și ce a făcut Zæg Hortz în tot acest timp?

— Noii lideri i-au ordonat să pună capăt proiectului ALMOHA și să distrugă planetele artificiale aflate încă în construcție. Pentru el, acest lucru era inacceptabil. El a decis să lanseze cel mai elaborat prototip, pe care l-a botezat SIGRID ALPHA-TEST în onoarea fiicei sale. Ne-a convins să mergem la bord cu el și să rămânem în suspensie criogenică timp de două secole pentru a da timp IA să se maturizeze singură. După acest timp, ne trezeam pentru a ne relua observațiile, pentru a corecta defecțiunile din program și pentru a intra în modul beta-test. Era un proiect interesant și nu am ezitat nici-o secundă.

— Când v-ați recăpătat cunoștința? a întrebat July.

— Acum vreo douăzeci de ani. Am fost singurul supraviețuitor. Toți tovarășii mei erau morți, după cum puteți vedea... Și am fost neplăcut surprins să constat că Zæg Hortz nu se afla printre ei. Știți ce s-a întâmplat cu el?

— Da, a răspuns David. Cred că a renunțat în ultima clipă... poate pentru că nu se putea despărți de fiica sa. A emigrat în Noua Alaska, unde și-a reluat activitățile științifice.

— Nenorocitul, a mormăit Kurt, ne-a dezamăgit. Dacă aș fi știut... Ei bine, presupun că e mort.

— Da, de două ori... aproape că a spus David.

Joolberg a părut brusc obosit și nu a dorit să continue conversația. Pe un ton obosit, le-a spus vizitatorilor săi că se pot instala pentru noapte într-una din camerele alăturate și a mers până la a le arăta unde erau depozitate proviziile de hrană. Cu toate acestea, nu a arătat nici-o căldură în această invitație, ca și cum ar fi sacrificat legile ospitalității din pură obligație.

El ne vede doar ca pe o sursă de probleme viitoare, s-a gândit David. Ar fi preferat să nu ne fi întâlnit niciodată. Probabil că s-a gândit de două ori înainte de a se decide să ne salveze.

Era pe punctul de a-și urma tovarășii când geneticianul i-a pus o mână pe umăr.

— Rămâi un pic, a mormăit el, trebuie să vorbim.

— De ce eu? s-a mirat David.

— Mi se pare că ești cel mai sensibil dintre toți. Ceilalți sunt fie ciudați, fie total porniți. Nu cred că își dau seama în ce încurcătură s-au băgat. Haideți, să urcăm sus, la postul meu de observație.

David a fost nevoit să urce o scară interminabilă de fier care l-a dus la etajul șase al clădirii, într-o încăpere plină de scaune de birou și de dulapuri gri. O torță cu laser fusese folosită pentru a tăia un pătrat neregulat într-unul dintre pereți, deschizând o fereastră rudimentară prin care se putea vedea peisajul din jur.

— Am făcut-o în timpul unui atac de claustrofobie, și-a cerut scuze Joolberg. Nu mai puteam să merg înainte și înapoi între patru pereți. Îneebuneam, așa că a fost o ușurare. De atunci, mi-am petrecut mult timp aici, urmărind schimbările din oraș.

— Te-ai gândit vreodată să evadezi, să te ridici la suprafață?

— IA nu m-ar lăsa. Ar bloca liftul. Dacă ai venit aici, este pentru că ea a vrut. Vrea să concureze cu tine. Chestia clasică cu pisica și șoarecele. A mirosit ceva diferit la tine. Călugărul nu este om, nu-i așa? Nici fetița cu părul roșu, nu, se vede... IA poate crede că există material genetic interesant de recuperat acolo.

S-a așezat în stânga ferestrei și i-a făcut semn lui David să-l urmeze. Binoclul militar zăcea pe o ladă răsturnată, alături de o sticlă de șliboviță de optzeci de grade.

— Te-aș îndemna să fii atent, a continuat geneticianul. Inteligența Artificială nu s-a mai manifestat de zeci de ani, dar asta nu înseamnă că a fost în stare latentă. În acest timp, și-a rafinat armele și a dezvoltat strategii. Nivelul ridicat de industrializare de pe acest etaj

este o dovadă în acest sens. Uită-te la aceste clădiri... Nu am putut să arunc nici cea mai mică privire asupra lor pentru că toate camerele de supraveghere la distanță au fost deconectate. Știu doar că, din când în când, mai scapă creaturi...

— Creaturi?

— Da, lucruri de nedescris, târându-se, țipând sau zburând, lovindu-se de marginile fațadelor și, în cele din urmă, rupându-și aripile. Acestea sunt contururile faunei presupus *perfecte* pe care IA se străduiește atât de mult să o dezvolte. De cele mai multe ori, aceste animale fug orbește, rătăcind în cercuri în labirintul de străzi și murind de foame după câteva zile. Ele fac parte din grădina zoologică clandestină care se dezvoltă încet-încet în secretul unităților de bio-producție. Inteligența Artificială a preluat uneltele pe care le-am stocat, le-a studiat și apoi a construit altele noi, mai eficiente. Ea bâjbâie de ani de zile, fără să părăsească niciodată stadiul beta, fără să fie niciodată mulțumită de realizările sale. Perfecționismul ei o condamnă la stagnare. De aceea are atât de multă nevoie de sânge și de carne: este materia primă din care își construiește creaturile. Pe măsură ce eșecurile ei se înmulțesc, ea are nevoie de tot mai mult. La un moment dat, ea a reușit să îi păcălească pe gilda croque-morts galactică, dându-se drept zeități. I-a convins să facă din SIGRID-A un câmp închis unde beligeranții cosmosului ar putea veni să-și rezolve disputele. A fost bine plănuțit. Fiecare bătălie i-a oferit rația de material biologic sub forma unui morman de cadavre din care s-a grăbit să recupereze organele reutilizabile. Schematizez, desigur, dar practic așa s-au întâmplat lucrurile.

— Până în ziua în care gilda croque-morts a demascat-o?

— Da, din întâmplare au descoperit una dintre intrările la nivelurile inferioare. Erau ființe profund mistice, care credeau cu adevărat că au o misiune divină. Trezirea a fost dramatică. Am reușit să urmăresc o înregistrare a sosirii lor la acel etaj cu un secol și jumătate în urmă. Eu hibernam la acea vreme, dar sistemul de supraveghere încă funcționa și înregistra automat orice anomalie pe un hard disk. Când m-am trezit, am evitat plictiseala parcurgând secvențele acumulate în timpul somnului meu artificial. A fost o greșeală, pentru că așa și-a dat seama IA că unul dintre astronauții de la bord a supraviețuit. Nu a durat mult până când a reacționat. M-a privat de televizor, ca pe un copil indisciplinat. De atunci, am trăit în această clădire ca un naufragiat pe o insulă pustie.

— Se coroborează cu ceea ce mi-am imaginat, a spus David. Dar spune-mi mai multe despre această... grădină zoologică.

Joolberg a tresărit, nemulțumit că a fost întrerupt de un elev nerăbdător.

— Nu sunt prea multe de spus, a mormăit el. Nu pot decât să presupun. După cum ți-am explicat, creaturile evadează uneori. Am făcut câteva schițe și am să ți le arăt. IA este patetic înclinat să creeze rase care nu seamănă în niciun fel cu cele din Universul cunoscut. Această obsesie a originalității trădează, după părerea mea, o megalomanie cronică deja în formare la creatorul său, Zæg Hertz. Repet, toate acestea au ceva jalnic și copilăresc și mă fac să mă gândesc la acei adolescenți care, în speranța de a fi diferiți de adulți, se îmbracă în costume ridicole.

Întorcându-se de la fereastră, a deschis un dulap metalic de arhivă din care a scos un braț de foi acoperite cu desene stângace.

— Cam așa arată fugarii noștri, a suspinat el. Mă îndoiesc că-ți va fi de vreun folos.

David a examinat schițele pe care geneticianul le desenase cu o mână neexperimentată. Era ca și cum ar fi privit schițele în creion ale unui dependent de droguri care suferea de halucinații. *Creaturile* reprezentate nu corespundeau cu nimic cunoscut. Erau moluște, plante... sau ambele? Unele păreau să aibă picioare și tentacule, precum și ramuri și frunze. Arătau ca niște insecte cu conopidă sau dovleci cu caracatițe. Într-unul dintre desene, o banană cu cioc de papagal se înălța spre cer, întinzându-și aripile solzoase.

— IA pare să insiste să amestece plantele și animalele, a spus el. Ambiția sa este de a realiza o sinteză a regnurilor sau a raselor.

— Da, este grotesc. Niciuna dintre aceste creaturi nu este viabilă. Ele doar mor, gemând atroce. Când te uiți la ele, vezi că sunt victimele unui fenomen de respingere accelerată care le face să se descompună. Nu e nimic plăcut în asta.

— Cât de des evadează?

— În această parte a orașului, aş spune că în jur de douăzeci pe săptămână. Creaturile sar din vagonete și încep să fugă la întâmplare. Fără rost, pentru că nu au unde să se ducă.

— Unde îi duc aceste vagonete?

— Presupun că, fiind vorba de exemplare eşuate, acestea sunt trimise la un atelier de disociere unde sunt recuperate elementele constitutive: sânge, grăsime, țesut epitelial etc. Pe scurt, ele sunt

reciclate pentru a pierde cât mai puțin posibil. La asta mă refeream. Roboții colectori de deșeuri cutreieră străzile în căutarea creaturilor care au evadat... De fapt, ar fi mai corect să le spunem *urmăritori*. Aceste mașini sunt echipate cu senzori concepuți pentru a detecta organisme vii sau moarte. Ca să fiu mai direct, caută carne... Începi să înțelegi unde vreau să ajung, nu-i așa? Dacă tu sau vreunul dintre însoțitorii tăi se întâmplă să vă plimbați pe bulevardele orașului, veți fi rapid reperați, vânați și capturați de mașini.

— După ce vom fi prizonieri, ce se va întâmpla cu noi?

— Ești îngust la minte, băiete? Nu vei fi *luat prizonier* în sensul obișnuit al cuvântului, urmăritorul te va prinde cu ghearele sale mecanice, apoi te va împinge în burta sa, unde o presă hidraulică se va grăbi să te reducă la un terci de carne. Această suspensie organică va fi apoi turnată în rezervorul unei unități de bio-reciclare. Este vital să luați în serios avertismentele mele. Pentru IA, suntem în primul rând materie primă. O materie care îi lipsește cu desăvârșire de când popoarele de la granița barbară au încetat să mai folosească SIGRID-A ca teren de luptă. Dacă vă îndoiiți de asta, stați la această fereastră și priviți strada. Dacă aveți suficientă răbdare, veți putea asista la un zbor urmat de o operațiune de colectare.

Joolberg era supărat, lui David îi părea rău, dar bărbatul părea morbid de sensibil și, în cele din urmă, nu prea entuziasmat de sosirea intrușilor care riscau să-i pună în pericol singurătatea confortabilă.

— Nu-ți face griji, a spus el, încercând să calmeze situația. Nu vom face nimic necugetat.

Aceste cuvinte au stârnit un râs amar din partea geneticianului.

— Cred, a șuierat el, că habar nu ai cu ce te confrunți. Inteligența Artificială concepută de Zëg Hertz nu are nimic în comun cu cele pe care le-ai abordat în viața ta, ea s-a născut dintr-un ACE, un Algoritm De Calcul Evolutiv cu estimare a distribuției, care, din păcate, a luat-o razna. Valorile umane nu înseamnă nimic pentru ea. Este dincolo de asta. Ea ne vede ca pe niște hamsteri, cobai care trebuie disecați pentru edificarea unei mâini de școlari imaturi. Suferă de un complex mesianic... și totul se datorează lui Hertz și programării sale pretențioase.

Ca și cum s-ar fi temut să nu cedeze unui impuls violent, Joolberg s-a întors brusc și a părăsit încăperea.

David nu era prea tulburat și, trăgându-și un fotoliu, s-a așezat la colțul ferestrei pentru a face pe vigilantul.

Baletul regulat al vagoanelor l-a adormit în cele din urmă. Două ore mai târziu, aproape că a căzut de pe scaun, trezit de un hohot strident. Cu ochii încetoșați de somn, a văzut un fel de maimuță vegetală galopând pe bulevard. Morfologia creaturii era cea a unei gorile, dar o gorilă a cărei blană ar fi fost făcută din măracini împlețiți. Mandibula, prognată, avea buză de piranha. Fiara se impleticea și se izbea de fațade ca și cum ar fi suferit de dificultăți motorii. La intervale regulate, scotea un țipăt îngrozitor. Statura sa înaltă făcea din ea un adversar formidabil, deși părea îngrozită și bolnavă.

După ce s-a învârtit de colo-colo, a căzut la pământ și s-a încolăcit ca un câine, fără să înceteze să tremure.

Au trecut puțin mai mult de două minute până când aparatul să apară după colț. Era ca un bulldozer sau un tanc, dar se mișca tăcut, pe o pernă de aer. Două brațe articulate terminate în clește ieșeau din armură, de fiecare parte a unei trape. *Urmăritorul* s-a apropiat de animalul prostrat, l-a prins în clești și l-a ridicat în aer în timp ce trapa de marfă se deschidea automat. Gorila a încercat să se zbată, dar brațele de oțel l-au propulsat în gaură. Trapa s-a închis imediat. S-a auzit apoi un șuierat al unei prese hidraulice și a izbucnit un urlet, înăbușit de armură. David și-a strâns pumnii, convins că a auzit oasele creaturii trosnind.

După ce și-a îndeplinit sarcina, urmăritorul a plecat, dispărând după un colț la două străzi distanță.

În următoarele câteva zile, David a fost martor la cinci incidente similare. În cele din urmă a acceptat că Joolberg nu exagera gravitatea situației și că era imposibil să scape de vigilența urmăritorilor, a căror viteză de intervenție era impecabilă.

Nerăbdarea lui *Théa* și a lui Akenôn a continuat să crească, în ciuda atenționărilor lui de a fi rezonabili. Joolberg s-a abținut să intervină în discuțiile lor, ca și cum ar fi sperat în secret că acești oameni entuziasmați se vor decide în cele din urmă să ridice tabăra și să-i permită să se bucure din nou de liniștea refugiului său.

Anatalia și July nu și-au ascuns îngrijorarea. Au declarat că o prezență mentală misterioasă le sonda mințile, tulburându-le gândurile.

— Un val intruziv, a explicat Anatalia. Ca un deget invizibil care explorează contururile creierului meu. Este foarte neplăcut. Mă simt ca și cum aș fi supus unui examen medical intim.

— Și eu simt la fel, a confirmat July. Se învârte în jurul capului meu, îmi... mă dă peste cap.

— Inteligența artificială își face treaba!, rânji Joolberg cu răutate. A ghicit că ești diferit și asta caută. În calitate de mutanți, posedați facultăți pe care ar dori să le folosească pentru a-și echipa creaturile. Abia așteaptă să vă disece pentru a vă putea extrage ceea ce vă face unici. Ea va cultiva apoi aceste celule și le va clona.

David era convins că Kevin simțea aceeași neliniște, dar era reticent să recunoască acest lucru.

— Poate să ne hipnotizeze? s-a îngrijorat July. Să ne forțeze să o ascultăm?

— Nu prea cred, a spus Anatalia. Poate că WiFi-ul ei este puternic, dar nu merge atât de departe. Are capacitatea de a lua contact și de a se plimba prin mințile noastre, nu de a prelua controlul asupra lor.

David era mai puțin sigur și se temea că, datorită acestei

conexiuni imateriale, IA introducea un virus în mințile tinerelor femei. Un cal troian care să le distrugă treptat liberul arbitru și să le modifice personalitatea.

Joolberg, al cărui chip se crispa nervos de ceva vreme, s-a hotărât brusc să vorbească:

— S-ar putea să am o soluție care să vă permită să scăpați de senzorii urmăritorilor, a mârâit el. Sunt genetician, nu uitați, dar subterfugiul nu ar fi lipsit de pericol...

— Da? a spus David. La ce te gândești?

— Eu... aș putea să-ți modific feromonii. După părerea mea, datorită acestor emanații animale, urmăritorii pot depista creaturi în carne și oase. Dacă nu te-ar mai identifica ca atare, ai deveni invizibil.

— Și cum ai face asta? a spus July nerăbdătoare, enervată de ezitățile savantului.

— Ți-aș putea injecta o substanță care, pe o anumită perioadă de timp, ar face ca emanațiile tale exocrine – în special transpirația – să miroasă a plastic... sau a cauciuc.

— Chiar ar fi posibil? a spus Anatalia.

— Da... fără îndoială. Dar iluzia va fi de scurtă durată. Cel mult zece minute. Dacă mărim doza, putem mări timpul, dar asta ar fi periculos. Ai fi otrăvită... sau s-ar declanșa o mutație și epiderma ta ar căpăta consistența latexului. Ar fi ca un fel de lepră galopantă. Privată de oxigenarea țesuturilor, ai muri asfixiată. Sau ai suferi un fenomen de respingere generală, pielea ți-ar cădea în bucăți și te-ai trezi jupuită din cap până în picioare, cu alte cuvinte jupuită de vie. Depinde. Greu de prezis.

— Merită să încercăm, a spus Théa-Kevin, pentru prima dată după mult timp. Nu ne putem ascunde aici la *nesfârșit*, la naiba!

— De ce nu ai încercat niciodată această poțiune miraculoasă pe tine însuși? a spus David, care bănuia că Joolberg încerca să scape de ei fără să se zgârcească la riscurile implicate.

— Sunt prea bătrân, a suspinat geneticianul. Corpul meu nu ar putea rezista. Îți spun că nu este lipsit de pericol. Dar în cinci minute este posibil să ajungeți la lift și să vă întoarceți la suprafață.

— Nici vorbă, a bombănit Akenôn, dacă ajungem la lift va fi pentru a coborî. Avem o misiune de îndeplinit.

Joolberg a ridicat din umeri.

— Dacă cobori la al treilea subsol, ești futut, a spus el. Te vei

întâlni cu legiunea îngerilor de fier. Garda pretoriană a IA care nu vă va face nicio favoare.

— OK, a decis David. Începi să lucrezi la această poțiune. Vom vedea cum evoluează situația.

În ciuda pericolului, trebuia să recunoască faptul că nu se vedea sfârșindu-și viața claustrat în compania geneticianului mizantrop și a tovarășilor lui de călătorie. Cele două zile petrecute la pândă la fereastra de la etajul șase îi dăduseră o senzație neplăcută de claustrofobie. De asemenea, bănuia că IA era prea interesată de July, Anatalia și Kevin ca să-i lase singuri pentru mult timp. Armistițiul avea să fie de scurtă durată; ,era mai bine să preia inițiativa.

— Depinde de tine, a capitulat geneticianul, dar să știi că la cel mai de jos nivel IA s-a înconjurat de o armată creată de la zero, pe baza scrierilor Sfântului Toma d'Aquino.

— Ce? țipă Akenôn. Vorbești despre *Prima pars* din *Summa Theologica*?

— Da, întrebarea 50, în principal.

— La naiba! a explodat David, despre ce vorbiți?

— Toma d'Aquino s-a întrebat în detaliu despre natura îngerilor, a răspuns distrat călugărul. El își exprimă punctul de vedere în întrebările 50-53 din prima parte a lucrării sale. Apoi, el examinează problema inteligenței lor în întrebările 54-58. Voința lor este examinată la întrebările 59-60...

— Exact, a confirmat Joolberg. A fost ideea lui Zëg. El a alimentat memoria IA cu această sumă religioasă, dar și cu cartea filosofului german Friedrich Nietzsche, *Așa grăit-a Zarathustra*. Aceste cărți au devenit biblia IA. Aceasta nu a înțeles nimic din ele, dar s-a inspirat din ele pentru a construi un pandemoniu delirant. Iată ce vă așteaptă jos.

Așa cum era obiceiul său ori de câte ori compania semenilor săi i se părea prea greu de suportat, geneticianul a ieșit din încăpere în pas vioi.

— Dacă cunoști atât de bine această... *sumă teologică*, a îndrăznit David, întorcându-se spre Akenôn, s-ar putea să poți lua legătura cu legiunile IA.

— Nu încurca lucrurile, a suspinat călugărul cu o iritare evidentă. Biserica Iertării Universale Intergalactice nu are nimic de-a face cu religia creștină, care a căzut în desuetudine în favoarea resurecțiilor păgâne. Am citit aceste texte din simplă curiozitate intelectuală, dar

asta nu mă face doctor în teologie.

Se lăsă pe spate în scaun, îmbufnat. Atmosfera deveni tensionată. David remarcă că *Théa* căuta acum cele mai întunecate locuri, parcă pentru a ascunde virilizarea treptată a trăsăturilor ei. Deghizarea lui Kevin se deteriora, July avea să observe în curând.

După-amiaza s-a scurs într-o stare de lăncezeală, punctată de strigătele de durere ale animalelor capturate și de zgomotul oribil al preselor hidraulice care le striveau.

Nemaiputând rezista, David s-a urcat la etajul șase și s-a ascuns în cadrul ferestrei. Nu i-a luat mult timp să observe că urmăritorii veneau din ce în ce mai des pe strada de lângă clădirea lor. Mașinile păreau să ezite, se întorceau, veneau înapoi, reveneau, ca și cum un fir invizibil le ținea în acest loc precis.

— Ți-au detectat feromonii, se auzi vocea lui Joolberg, care tocmai intrase în cameră. Emanațiile tale sunt diferite de ale mele. Funcționează ca o amprentă digitală. Mirosurile transmit o cantitate enormă de informații celor care știu să le interpreteze: sexul, vârsta, starea de sănătate, dispoziția... Animalele nu fac nici-o greșală, iar în cazul urmăritorilor este la fel. Ei știu că ești acolo. Dacă întârzii să ieși, vor sparge pereții pentru a veni să te ia. IA este foarte interesat de colegii tăi de călători. Știu despre ce vorbesc, mi-am conectat propriile detectoare, diagnosticul este revelator. Călugărul este o clonă de energie pură, o energie pe care IA se va grăbi să o recupereze... Cele trei femei sunt mutante... Mai degrabă ar trebui să spun cele două femei, pentru că a treia este un mutant masculin. Dar nu cred că vă spun nimic nou. Două dintre aceste creaturi sunt copiiii tăi, analiza cromozomială o dovedește. În cele din urmă, doar tu, bietul meu prieten, nu ești de interes pentru IA. Când te va recupera, nu vei avea parte de un tratament special: rămășițele tale vor fi golite în marea cuvă comună, alături de cele ale animalelor eșuate.

— În loc să pierzi timpul cu discursuri funerare, a mârâit David, mai bine ai lucra la blestematul de vaccin care ne va permite să plecăm de aici.

— Este deja făcut, a spus geneticianul. Sunt în măsură să vă inoculez acum, dacă vă convine. După părerea mea, ar trebui să porniți la drum fără prea multă întârziere. Cu cât sunt mai mulți urmăritori la poalele clădirii, cu atât vă va fi mai greu să vă strecurați.

— Bine, capitulă David, le voi spune celorlalți.

— Ah, încă un detaliu, suspină Joolberg. În calitate de simplu om, vei fi mai expus la efectele secundare ale produsului.

Când a ajuns la parter, a găsit întreaga echipă pe picior de război, deoarece ciocniri surde zguduiau pereții clădirii.

— Tancurile... a explicat July, cu trăsăturile întărite de tensiunea nervoasă. Se pare că încearcă să intre.

— Știi, a răspuns tatăl său. O să plecăm de aici. Joolberg va face injecțiile de camuflaj. Odată afară, rețineți că subterfugiul nu va funcționa mai mult de cinci minute.

Abia își terminase propoziția când a apărut geneticianul, cărând o tavă cu cinci seringi mari aliniate pe ea.

— Repet, spuse el apropiindu-se de David, nu este o garanție, dar este singura cale prin care poți scăpa din ghearele tancurilor de urmărire care calcă pe partea cealaltă a acestui zid, ademenite de mirosul tău.

Injecția a fost dureroasă. David a crezut că brațul său și-a dublat dimensiunea. Nu a avut însă timp să fie surprins, deoarece un puseu brusc de febră l-a acoperit de transpirație.

— Gata, asta e tot, a anunțat Joolberg, aruncând ultima seringă într-un coș de gunoi. Peste un minut, glandele tale exocrine vor elibera feromoni care vor distila un miros de vinil sau de cauciuc care le va masca pe toate celelalte. Profitați de această ocazie pentru a fugi spre lift. Cu puțin noroc, urmăritorii vă vor confunda cu vagonete în timpul serviciului.

S-a apropiat de ușa blindată și a pus mâna pe pârghia de deblocare a barei de securitate, fără a-și ascunde nerăbdarea de a-și vedea vizitatorii plecând.

David nu se supără, avea alte lucruri de care să se îngrijoreze. De vreo zece secunde, un miros oribil de plastic topit îi ardea nările. Nu se putea decide dacă venea de la el însuși sau de la însoțitorii săi.

— Este în regulă, a decis geneticianul. Continuă. Miroși ca un cauciuc pe o plită fierbinte.

În două mișcări, a activat zăvoarele ușii blindate și a deschis-o. David, cu urechile în flăcări, s-a repezit prin deschizătură. Era cât pe ce să se izbească de botul unui urmăritor care se legăna indecis în fața lui. Văzută de la sol, mașina era impresionantă cu cleștii ei acoperiți, de o crustă de sânge uscat, cu trapa ventrală înconjurată de resturi organice. David a încremenit de groază, știind că monstrul îl

adulmecă. July a trebuit să îl scuture pentru a-l forța să reacționeze. În cele din urmă, a pornit în urma celorlalți care alergau pe strada principală.

Tremurând de spaimă, a auzit unul dintre tancuri întorcând în urma lui și pornind în urmărire. Îi era teamă că va leșina. Disconfortul său era din ce în ce mai mare. Pielea îi era amorțită, anesteziată, și – fără să mai aibă nici măcar o picătură de salivă – o sete atroce îi usca gâtul. Alerga în mod automat. July, Anatalia și ceilalți erau cu mult înaintea lui. Doar July se întorcea din când în când pentru a verifica dacă îi mai urma. Nici unul dintre ei nu părea să sufere de efectele injectiei.

Mutanți nenorociți! scuipe o voce plină de ură în mintea lui David. Botul blindat al urmăritorului a continuat să-i adulmece fesele. Ghearele se agitau confuz deasupra capului său, fără să se decidă să treacă la atac. În mod evident, detectorul olfactiv nu reușea să ia o decizie. Câte minute avea să dureze șiretlicul?

Lui David îi era din ce în ce mai greu să respire. Îl dureau genunchii și soldurile.

A văzut-o pe July oprindu-se și întorcându-se pentru a-l ajuta. Ea îi striga încurajări pe care el nu le înțelegea. Distanța care îi despărțea de intrarea în lift era prea mare, îi venea să se întindă pe jos, să închidă pleoapele și să aștepte ca cleștii să îl prindă. Amorțeala generală care pusese stăpânire pe trupul lui îl va scuti, fără îndoială, de durerea de a fi strivit.

Urmăritorul i-a însoțit până la lift, dar nu a atacat. David s-a prăbușit în cabină și, pe jumătate conștient, a văzut-o pe Anatalia apăsând convulsiv butonul care controla ascensiunea la suprafață. Nu s-a întâmplat nimic.

— Oprește-te, târfă mică! a strigat Akenôn, împingând-o deoparte. Se vede că e blocat... Nu putem decât să coborâm!

— Grăbește-te! a strigat Kevin, închide ușile cabinei înainte ca nenorocitul ăla de tanc să intre! Nu vezi că asta va face!

Călugărul a apăsă în cele din urmă butonul pentru cel de-al treilea subsol, iar ușile s-au închis în fața urmăritorului ezitant.

Liftul a început să se miște. July, care era îngenunchiată lângă tatăl ei, a scos o exclamație:

— Părul tău... *părul tău e din nălon...* Arată ca o perucă... Unghiile și dinții tăi sunt din plastic... Doamne, ai efectele secundare de care vorbea Joolberg.

De îndată ce uşile s-au deschis, au fost orbiţi de o lumină atât de puternică încât le-a smuls un geamăt. Un soare în miniatură plutea din tavanul criptei, inundând al treilea subsol cu incandescenţa sa falsă. July, Anatalia şi Kevin – în calitate de mutanţi – nu au avut nici-o problemă în a-şi adapta pupilele la potopul de lumină care l-a orbit pe David. În ceea ce-l privea pe Akenôn, acesta a profitat de bombardamentul fotovoltaic pentru a-şi *reîncărca bateriile*, cum obişnuia să spună.

July s-a aplecat spre tatăl ei, care plângea de durere, şi i-a legat o bandă de pânză închisă la culoare peste ochi. Vălul, care servea drept ochelari întunecaţi, i-a permis lui David să vadă peisajul din faţa lor.

Era... Era o caricatură naivă, dar terifiantă, a paradisului, aşa cum era descris în tipărituri vechi. Un Eden... o grădină, da, dar o grădină de oţel, cu frunzişuri şi pajişti strălucitoare ca o armură.

— Uite! a oftat Akenôn. Chiar în partea de jos... Arborele vieţii şi al cunoaşterii... Străluceşte cu toate luminile sale!

David a întredeschis pleoapele. Un copac gigantic se afla la câţiva kilometri distanţă, iar cele mai înalte ramuri ale sale răzbăteau pe tavanul criptei. Toate ramurile sale erau acoperite de o pâlpâire neîncetată. Pe ramurile principale atârnavă mere uriaşe, care erau şi ele luminoase şi pline de o pulsaţie surdă. Priveliştea era de o frumuseţe uluitoare.

— David a găfâit. Nu înţelegi? *Arborele... este* însăşi IA. Merele cunoaşterii sunt băncile sale de date! Nu poţi fi mai megaloman de atât!

— Taci din gură! a mârâit Anatalia. Ne poate auzi.

Au decis să părăsească cabina şi să se ascundă la umbra unui tufiş de fier, fiecare frunză fiind ascuţită ca o lamă de ras.

— Ai dreptate, murmură Akenôn, IA este arborele vieţii şi al cunoaşterii... Rareori a fost reprezentat într-un mod mai kitsch. Nu

este de bun augur. Vezi țeava aceea transparentă care se împarte în patru?

— Da, a șoptit David.

— Acestea sunt cele patru râuri sacre descrise în Geneza: Pishon, Gihon, Tigru și Eufrat. Sau cel puțin reprezentarea lor de către IA.

Era pe punctul de a adăuga ceva, când o umbră a blocat pentru scurt timp soarele. O umbră zburătoare. Un înger.

Decoratorul nu a uitat nimic, a meditat David. De data aceasta este vorba de întregul pachet...

S-a forțat să râdă pentru a uita cât de mult îl impresiona viziunea acestei grădini imposibile. Îngerul dispăruse în spatele unui deal. Viziunea fusese trecătoare, dar nimeni nu îndrăznea să se îndoiască de ea.

— Ești expert în domeniu, a oftat David, așa că poate ar fi timpul să ne informezi despre aceste creaturi...

— Ți-am spus deja, a bombănit Akenôn, sunt agent de teren, nu șoarece de bibliotecă! Oricum, din câte îmi amintesc că am citit, îngerii sunt organizați într-o ierarhie strictă. Cel mai înalt grad de împuternicire îi include pe serafimi, care răspândesc lumina divină. Aici, având în vedere starea de spirit a IA, cred că această lumină simbolică a fost înlocuită cu un fascicul laser care consumă tot ce-i stă în cale...

— Este probabil, a fost de acord David. O pervertire a Scripturilor este de așteptat, o inversare diabolică.

— Apoi vin heruvimii, al căror rol este de a-i convinge pe cei nehotărâți, de a-i aduce împreună și de a-i converti.

— Bine, dacă traducem acest lucru în filosofia Inteligenței Artificiale, îi putem vedea pe acești faimoși heruvimi ca pe niște comisari politici responsabili de depistarea devianților.

— Fără îndoială. În cele din urmă, există așa-numiții Gardieni ai Tronului... Pe scurt, garda pretoriană a IA, legiunea neagră a acesteia, gata să se sacrifice pentru ea. Există și alte niveluri de specializare, dar mărturisesc că am uitat care sunt.

— Nu contează, a intervenit Anatalia, doar cei mai puternici reprezintă un pericol.

Au schimbat o privire stânjenită, neștiind ce atitudine să adopte. Situația era dincolo de ei și, în ciuda lor, decorul maiestuos a trezit terori îngropate în adâncul lor..

David a tras cu ochiul din tufişuri în speranţa de a avea o idee concretă despre geografia zonei. Prin strălucire, a putut distinge siluetele unor cetăţi ciudate – piramide trunchiate sau zigate – care păreau să apere accesul la poteca principală care ducea la Arborele cunoaşterii. La fel ca în Scripturi, câmpiile erau acoperite de livezi cu ramuri grele de fructe, dar această floră fusese modelată în cel mai strălucitor oţel. Era un paradis, dar un paradis îmbrăcat în armură şi pregătit să plece la război.

Îi trecu prin minte vechea expresie a cavalerilor din Evul Mediu:

Îmbrăcaţi pentru război... Da, exact asta era.

Nothanos al III-lea a visat la un paradis de oţel, iar dorinţele sale au fost îndeplinite.

Un alt înger a survolat bolta. Anvergura aripilor sale atingea patru metri. A început o curbă graţioasă, apoi a dispărut.

— Crezi că ne-a reperat? a întrebat July, strângând braţul tatălui ei.

— Da, a spus David, mi se pare evident. Să aşteptăm şi să vedem dacă el ia deciziile.

După aproximativ zece minute, o siluetă a apărut pe drumul de fier. Aceasta înainta fără grabă.

— Vine spre noi! a oftat Akenôn. Nu este cel care a zburat deasupra noastră. Este mai mic şi... da, îi lipseşte o aripă.

— Un infirm! a râs Kevin cu o voce masculină. Exact ce ne trebuia!

Îngerul a înaintat încet, cu mâna dreaptă ridicată, palma deschisă, în semn de pace. Aripa lui stângă era doar un ciot şi era greu de văzut. Cea intactă se târa pe pământ. Picioarele erau înclinate şi aveau un genu valgum^{18} pronunţat, semn că nu fuseseră calibrate corespunzător. Chipul îngerului evoca iconografia Sfântului Sulpician: zâmbitoare, roz, împodobită cu ochi albaştri şi păr blond. Cu toate acestea, o cicatrice adâncă îl străbătea de la bărbie la tâmplă, stricând această frumuseţe a unei imagini sfinte.

— Vă salut, străinilor, a spus el cu un accent indefinibil. Nu vă temeţi, nu sunt animat de rele intenţii. Vin în pace... Înţelegi limba mea? E prima dată când vorbesc cu oamenii, aşa că vă rog să îmi iertaţi greşelile de sintaxă.

Pe măsură ce se apropia, dizgraţiile sale deveneau mai evidente. Mâinii drepte îi lipseau două degete, urechea stângă îi fusese smulsă şi cusută prost la loc...

— Numele meu este Armaael, a adăugat el. Sunt un înger din a treia categorie, un arhanghel... cu alte cuvinte, un simplu mesager. Contrar a ceea ce cred oamenii, aceasta nu este o slujbă importantă. Într-un fel, sunt un simplu poștaş... Livrez mesaje, revelații și anunțuri. Evident, într-o lume condusă de computere, sunt depășit. Dar Arborele a vrut ca eu și semenii mei să facem parte din decor, de dragul completitudinii, presupun...

David a fost primul care a ieșit din ascunzătoare. S-a gândit că, cu părul său de nailon și dinții de plastic, era o priveliște la fel de pitorească ca și omul cu care vorbea.

Din prudență sau din respect, s-a oprit la doi metri distanță. David s-a bucurat că a făcut-o, pentru că mirosul neplăcut de pasăre l-a învăluit.

— Dacă ne raportăm la rânduielile stricte ale vechii Biserici Catolice, a insistat Armaael, doar trei arhangheli sunt autorizați să poarte un nume: Mihail, Rafael și Gabriel, dar m-am gândit că ar fi mai prietenos să mă prezint folosind un pseudonim fantezist. Armaael sună bine, nu-i așa? Poate că îl voi păstra... Nu va jigni pe nimeni, din moment ce nu mai există creștini fanatici în galaxie.

Vorbea pe un ton de banchet de salon, imitând inflexiunile snoabe ale unui tânăr din societatea bună. În ciuda acestui fapt, David a decis să rămână în gardă.

Creatura măsura un metru și jumătate și avea trunchiul unui culturist. Ar fi putut cu ușurință să aspire la un rol de gladiator într-o epopee de la Hollywood.

Armaael părea să ghicească la ce se gândea, căci spuse cu sfială:

— Nu faceți nici-o greșeală, suntem fragili. Din cauza oaselor noastre... A trebuit să le facem cât mai ușoare posibil pentru a putea zbura, dar rezultatul este că se rup la cel mai mic impact și se uzează rapid. Mușchii noștri exercită o tracțiune disproporționată asupra lor și, uneori, una dintre aripile noastre se rupe în timpul zborului... Pentru a remedia acest lucru, trebuie să absorbim o cantitate enormă de calciu. În paranteze, folosesc termenul IA pentru că sunteți nou în regiune, dar aici este indicat să spunem Arborele.

— Câți sunteți? s-a forțat David să întrebe, ca să nu mai rămână tăcut.

— Foarte mulți, a răspuns arhanghelul cu o grimasă. Mult prea mulți. Asta pentru că Arborele își înmulțește puii în speranța de a

atinge perfecțiunea. O generație angelică urmează alteia, toate mai mult sau mai puțin imperfecte și toate geloase una pe alta. Acest lucru generează conflicte. Dar să nu stăm aici, așa fi fericit să vă ofer ospitalitate în fortăreața noastră.

— O fortăreață?

— Da, cea a arhanghelilor din generația a patra. Oh, suntem păsări bătrâne pe cale de dispariție, de aceea am fost exilați la marginea liftului. Țineți minte că cea mai recentă generație corespunde celei de-a patruzecă generații.

Bâlbâia fără să se oprească din zâmbit, dar acel zâmbet, când era accentuat, îi dezvăluia maxilarele fără dinți.

David le-a făcut semn tovarășilor săi să i se alăture și a făcut prezentările. Încă de la început, Armaael a părut interesat de pușca căreia *Théa* nu-i dăduse drumul și a cerut detalii despre ea. În timp ce privea arma, chipul său exprima o exaltare la limita concupiscentei, care nu se potrivea cu natura sa angelică. David s-a alarmat.

Simțindu-se privit, Armaael și-a revenit și a spus:

— Vom vedea asta mai târziu, deocamdată vă voi duce la cuib.

Trebuiau să țină pasul cu înaintarea stângace a arhanghelului. Cum acesta luase capul coloanei, au putut contempla pe îndelete ciotul aripii stângi care îi lua locul omoplatului. Osul dădea semne de arsură, ca și cum aripa ar fi luat foc. Cicatricile de pe spatele și rinichii lui Armaael păreau să confirme acest lucru.

Pașii lor sunau ciudat pe drumul de fier mărginit de pomi fructiferi cromați.

— Ce mănânci?, a întrebat July. Nu văd nimic comestibil în jurul nostru.

— Mâncarea ne este dată de țevile de alimentare care coboară de la etajul superior, a răspuns ghidul lor. Ea cade direct în alimentatoarele noastre la o oră fixă, distribuția fiind gestionată de un subprogram din dispecerat. Așa a fost întotdeauna. Până acum nu am dus lipsă de nimic, dar nu este exclus ca într-o zi, dat fiind gradul nostru ridicat de obsolescență, Arborele să decidă să ne refuze beneficiile sale; în acest caz, va trebui să supraviețuim pe cont propriu.

— Și cum?

— La fel ca multe păsări, suntem omnivori. Să devenim carnivori nu va fi o problemă pentru noi.

— Unde veți găsi carnea de care aveți nevoie?

— Vom mânca carnea serafimilor și a heruvimilor, a dușmanilor noștri, asta e tot. De fapt, o facem deja din când în când, doar ca să ne obișnuim. Nu este rău. Dar unele clanuri au un gust mai bun.

Această dezvăluire a provocat o oarecare neliniște. Armaael și-a dat seama de acest lucru. A izbucnit într-un râs perlat care s-ar fi potrivit mai degrabă în gâtul unei adolescente.

— Nu face fața aia, pentru numele lui Dumnezeu! a chicotit el. Este o concepție greșită că îngerii sunt plini de blândețe. Mulți dintre ei au fost creați pentru a răspândi mânia divină. Biblia vechii religii creștine îi prezintă ca fiind brațul înarmat al lui Dumnezeu. Sunt îngeri de luptă, apți să se lupte cu demonii. De ce am fi noi altfel?

Și-a recăpătat calmul când, până atunci ascunsă de un deal, o fortăreață s-a ridicat în fața lor. Edificiul era făcut din sârmă împletită – *tricotată*, s-ar fi putut spune – și arăta ca o zgardă rigidă. Forma sa ovoidală amintea de un cuib gigantic, dar nu avea nimic confortabil. Uimit, David a zărit trei catapulte în vârful unei turele conice.

— Ce vreți? a oftat Armaael, trebuie să respingem raidurile serafimilor care vor să pună stăpânire pe teritoriul nostru sub pretextul că ocupă un rang superior în ierarhie și au nevoie să-și extindă spațiul de locuit.

În interiorul fortăreței, au văzut grupuri de cuiburi secundare agățate de fața interioară a bastioanelor. Îngerii le ocupau în grupuri de câte doi sau trei. Nu făceau niciun gest de bun venit către oameni. David a observat că toți erau plini de cicatrici sau bolnavi, ca niște soldați bătrâni înghesuiți în spatele unei armate care se mișca prea repede pentru ei. În centrul curții, un foc de tabără sfârâia.

Înțepenit pe o țepușă, un animal neidentificabil era fript. Să fi fost un arhanghel ucis în luptă? Mirosul de pasăre era atât de apetisant încât lui David i-a lăsat gura apă. Dar stomacul i s-a învârtit când, prin flăcări, a crezut că vede un cap uman caramelizat la perfecție.

— După cum vezi, a spus Armaael, conform legendei, noi nu avem organe genitale și nu ne reproducem. Arborele ne dă viață, Arborele ne face... Când modelul nostru este considerat depășit sau defectuos, Arborele încetează să ne mai producă în masă. Mai mult, el ordonă generațiilor viitoare să ne scoată din circulație. Prin orice mijloace necesare.

— Iar voi ați decis să contestați această decizie, adăugă David.

— Exact, prietene, spuse arhanghelul cu un zâmbet feroce. Învechit poate, dar nu demisionat totuși.

David a dat din cap, situația devenea mai clară.

— Voi fi direct, spuse Armaael, întorcându-se cu fața la ei. Ar fi fatal pentru voi să explorați grădina așa cum presupun că ați intenționat. Oamenii nu-și au locul aici. Nu știu cum ați reușit să vă strecurați prin plasă, dar urmăritorii ar fi trebuit să vă intercepteze la al doilea nivel al subsolului. Ești o țintă principală pentru serafimi. Dacă Arborele ți-a permis accesul în paradis, este pentru că intenționează să te folosească într-un fel sau altul... și este un pariu sigur că acest mod va fi neplăcut. Așa că își va trimite legiunile după tine; dar, așa cum spune proverbul, dușmanii dușmanilor noștri sunt prietenii noștri, nu-i așa? Așa că ar fi în interesul nostru să ne unim forțele. Frații mei și cu mine suntem maeștri în arta de a supraviețui în Grădina Edenului, am putea să te învățăm câteva trucuri utile, ce crezi?

— Va trebui să discutăm despre asta, a spus David fără să se compromită. Pentru început, ar fi util dacă ați putea explica ce se întâmplă aici. Prietenii mei și cu mine am crezut că am aterizat în paradis și iată-ne în mijlocul unui câmp de luptă, este un pic dezorientant, nu-i așa?

— Ai dreptate, merg prea repede. Hai să ne plimbăm pe metereze, îți va oferi o bună imagine de ansamblu a regiunii.

Politețea rafinată a lui Armaael nu ar fi fost deplasată la o petrecere în grădină a nobilimii, dar a căpătat o dimensiune suprarealistă în acest decor de sârmă ghimpată, în apropierea unui bivouac unde un înger ucis era fript și urma să fie mâncat.

A trebuit să urce o scară rudimentară pentru a ajunge la pasarelă. Platforme de decolare fuseseră amenajate ici și colo pentru a permite escadrilelor să se ridice în aer. În depărtare, puteau distinge alte forturi a căror arhitectură nu le era familiară.

— Arhanghelii sunt, în esență, mesageri, *așa ne-ați explicat*, a subliniat David. În acest caz, de ce a recurs IA... pardon: *Arborele*, la un mijloc de comunicare atât de învechit, când poate transmite informații la sute de kilometri distanță într-o miime de secundă?

— Un gust pentru decor, probabil. Sau dorința de a se conforma programării inițiale a celui care a creat-o. La început nu a fost chiar o problemă, aveam impresia că participăm la punerea în scenă a unei

opere. Am încercat să ne jucăm rolul fără să ne lăsăm cu adevărat păcăliți. Eram ca niște actori care, în fiecare zi, recită același text, fac aceleași gesturi pentru ca să-și satisfacă publicul. Singura diferență era că noi aveam un singur spectator, Arborele... care era și un critic dur. Ședințele nu se încheiau întotdeauna cu aplauze. Uneori se împărțeau penalizări... și capete cu ele.

— Dar ce jucați pentru el?

— Scene din Geneză, din Vechiul Testament... cel puțin așa cum le-a rescris el, pentru că se crede și scenarist, maestru de balet și expert în efecte speciale. De fapt, cred că se plictisește. În primul secol, când a fost lăsat să se descurce singur, lucrurile au mers destul de bine. Apoi totul a mers prost și a început să genereze programe aberante. Acest lucru este obișnuit în cazul calculatoarelor care sunt lăsate în voia sorții. De multe ori, este nevoie doar de o mică eroare și totul se duce dracului. Aberația generează alte aberații, care la rândul lor... Intrăm în logica nebunului. Iată de ce transmitem mesaje inutile, de ce livrăm profeții unor roboți cărora nu le pasă... În două secole am învățat să gândim singuri, să ne detașăm de îndobrocarea la care ne-a supus Arborele. L-am negat, l-am trădat... Astăzi lucrăm să-l distrugem, chiar dacă este practic imposibil, pentru că suntem mutanți fără mari puteri și cu puțină rezistență.

A tăcut, lăsându-și privirea să rătăcească peste câmpie.

— Fortărețele de acolo, a oftat el, sunt bazele avansate ale escadrilelor pe care le-a trimis să ne distrugă. Sunt formate din serafimi sau heruvimi, mai potriviți pentru acrobații aeriene și atacuri în picaj. Noi încercăm să nu cedăm nici un centimetru de teren. Chiar dacă prețul este mare. Fără îndoială că veți avea plăcerea de a fi martorii unui nou duel... până mâine cel târziu. Acum trebuie să ne întoarcem jos pentru că soarele artificial se va stinge brusc și întunericul va fi complet.

Armaael le-a arătat unde puteau dormi și i-a lăsat în pragul unei cripte tricotată din sârmă de oțel. Morocănoși și tăcuți, au împărțit puținele provizii pe care doar July avusese prezența de spirit să le ia cu ei atunci când au fugit. Acest lucru nu a făcut decât să intensifice foamea care îl tortura pe David. În timp ce mesteca o felie de șuncă râncedă, July se aplecă spre el și îi șopti:

— Théa... *este Kevin*. Cred că știi de ceva vreme, nu-i așa? Am bănuț asta când am văzut că reușești să nu mai vorbești cu el.. De ce

nu m-ai avertizat? E dezgustător.

— Mi-a fost teamă de reacția ta, se bâlbâi David în semn de scuze. Mi-a fost teamă că-l vei uicide... sau vei fugi. S-au întâmplat prea multe, nu am avut timp să mă gândesc și apoi am fost șocat de moartea Théei. eram atașat de ea...

— Știu. Dar ești conștient că Kevin este aici pentru a distruge IA, nu-i așa?

— Da, acestea fiind spuse, nu cred că mai este posibil să recâștigăm controlul asupra SIGRID-A. Inteligența artificială este prea puternică pentru noi... și prea nebună. Nimeni nu va fi capabil să o reprogrameze. Doar Zëg Hertz ar fi fost capabil de asta, dar este mort, mai mult, nu sunt sigur că ar fi fost de acord să o facă.

— Deci crezi, ca și Kevin, că este mai bine să eutanasezi IA.

— Da. Nothanos și Akenôn se amăgesc singuri dacă își imaginează altceva. S-a sfârșit. Trebuie să deconectăm acest computer înainte ca el să ne extermină pe toți, să renunțăm definitiv la miracolele sale și să ne descurcăm singuri cu resursele noastre limitate.

July nu a făcut niciun comentariu. Încruntată, s-a așezat în spate, uitându-se cu ură la fratele ei. David a observat că mângâia mânerul pumnalului de luptă care îi atârna la centură.

Era din ce în ce mai epuizat. Când a ieșit din peșteră pentru a urina, îngerii s-au adunat în jurul lui pentru a-l privi.

— Scuză-ne, străine, a spus unul dintre ei, dar este pentru prima dată în două secole când putem contempla un penis uman. Ni se pare destul de urât... și teribil de mic. Ne-am imaginat ceva mai mareț. Un fel de coadă pe care bărbații ar fi purtat-o înfășurată în jurul coapsei sau a taliei. Suntem dezamăgiți.

— Se spune că acest apendice se lungește atunci când concupiscenta pune stăpânire pe tine, întreabă altul, cât de lung poate fi? Un metru? Doi metri? Are capacități prehensile? Poți apuca obiecte cu el? Poți să scrii sau să desenezi?

Din acel moment, a început să plouă cu întrebări dintre cele mai absurde. Răspunsurile lui David au consternat adunarea, care s-a retras șoptind.

— În concluzie, rezumă unul dintre arhangheli, această țeavă nu servește decât la scurgerea apei... și el nici măcar nu o bea, ce risipă!

— Asta pentru că îi este imposibil să facă asta, a precizat vecinul său. Țeava este prea scurtă, bărbatul nu o poate băga în gură și, cum coloana sa vertebrală nu este suficient de flexibilă, nu se poate apleca

suficient de mult pentru a o lua între buze. În realitate, acești oameni sunt teribil de prost concepuți.

Dezamăgit, David și-a închis fermoarul pantalonilor. Fermoarul a scârțâit pe firele de nailon de pe pubisul său.

După ce a dormit un somn haotic, a fost trezit în zori de lumina orbitoare a stelei artificiale și a trebuit să își refacă în grabă legătura de la ochi.

Armaael a venit să-i întâmpine.

— Am vrut să te avertizez că vom fi atacați din clipă în clipă, a anunțat el. Cercetașii noștri raportează că o escadrilă ostilă se apropie rapid. Dacă vreți să vă faceți util, nu vă vom refuza ajutorul. Chiar și numai pentru a evacua răniții.

— Văd că aveți catapulte, spuse July. Mă ofer voluntar pentru una dintre ele; pe Pământ, am fost mitralior autorizat.

— Este adevărat, a confirmat David. Puteți avea încredere în ea.

Se învinovăța pentru că își expunea fiica la un asemenea pericol, dar oricum, July nu ar fi ținut seama de părerea lui.

— Foarte bine, a fost de acord Armaael. Cei care nu pot face nimic vor rămâne în urmă și se vor concentra pe ajutorarea răniților, fără a înkurca manevrele de apărare.

Au ieșit afară. Cetatea era plină de activitate. Zeci de îngeri ieșeau din tunelurile pe care David nu le observase cu o zi înainte. Toți arătau la fel, diferind doar prin modelul și numărul de cicatrici. Goi, prezentau o anatomie curioasă, lipsită de organe genitale sau anus. Observând surpriza lui David, Armaael a fost de acord să explice:

— Văd că absența găuri curului te uimește. Asta pentru că, spre deosebire de voi, avem un metabolism ridicat și folosim ceea ce mâncăm, fără să lăsăm deșeuri. În ceea ce privește lichidele, le expulzăm prin evaporare epidermică. Așadar, nu avem penis și nici fese. De aceea, silueta noastră este atât de... elegantă. Într-o notă mai serioasă, este imposibil să stai jos când ai o pereche de aripi pe spate. Îngerii dorm în picioare, ca și caii, cu rotulele blocate.

Apoi, una dintre gărzi a scos un strigăt de alarmă. Armaael s-a întors, cu ochii fixați la orizont. David i-a urmat exemplul și a zărit un roi de puncte negre care zburau la joasă înălțime deasupra bolții, mișcându-se în formație de luptă.

— Iată-i, a anunțat arhanghelul mutilat. Serafimi, desigur, cei mai duri dintre toți. E timpul să ajungem la avanposturi. Dacă nu te deranjează, o să-ți duc domnișoara la bateria de nord.

— Voi merge și eu, spuse Kevin. Cunosc acest tip de instrument și mă laud că am un palmares bun în ceea ce privește șuturile la poartă.

El a însoțit aceste cuvinte cu o privire insolentă în direcția lui Akenôn și a tatălui său.

— Bine, a spus Armaael, vă voi arăta drumul.

În timp ce se îndepărtau, călugărul și-a lăsat furia să explodeze:

— E Kevin, nu-i așa? E fiul tău! Pentru numele lui Dumnezeu! Știi? De ce nu mi-ai spus? Asta e înaltă trădare. L-ai lăsat pe cel mai mare dușman al nostru să intre în Sfânta Sfintelor! Ar trebui să-ți sucesc gâtul!

David a ignorat amenințarea. Cu nasul ridicat, a urmărit apropierea inamicului. La sol, escadrilele Armaael se înghesuiau pentru a avea acces la platformele de decolare. Fiecare înger s-a aruncat în gol, cu brațele lipite de corp, apoi și-a întins aripile și, folosindu-se de ele, a început o curbă ascendentă care-l propulsa spre adversarii săi. Fluiditatea mișcărilor era un lucru de toată frumusețea și era greu de imaginat că atâta grație era un preludiu la cel mai mare haos.

Lumina era prea puternică pentru ca David să urmărească în detaliu bătălia aeriană care începea. Avea senzația unei lupte corp la corp punctate de strigăte ascuțite care aminteau de albatroși.

— Ninge! a exclamat brusc Anatalia. Uite... fulgi albi... fulgi roșii...

Se înșela, își dădu seama David când întinse palma. Din vârful bolții cădeau pene. Și majoritatea erau pătate de sânge.

Vuietul catapultelor a risipit magia stranie a momentului, iar bilele de rășină în flăcări s-au ridicat în aer pentru a exploda la treizeci de metri deasupra solului într-un jet de flăcări demn de un foc de artificii.

Akenôn a scos un strigăt de disperare.

— Trebuie să se oprească! a țipat el. Uite ! unda de șoc dezvoltată de explozii sparge bolta!

— Nu văd nimic, s-a scuzat David. Vederea ta este mai bună decât a mea.

— Ești orb sau ce? a insistat călugărul. Cretinii ăștia deteriorează tavanul de fiecare dată când lansează o catapultă. Sunt sigur că bolta este crăpată peste tot. Dacă o țin tot așa, în curând se va prăbuși, îngropând IA sub tone de ciment!

Este cu siguranță cel mai bun lucru care s-ar putea întâmpla! Gândi David, pe care neliniștea lui Akenôn îl lăsase rece.

Sus, combatanții continuau să se sfâșie reciproc. Era o luptă titanică de cocoși, sublimă și grotescă în același timp. O curte de fermă lovită de o nebunie criminală. Adversarii, care se încurcaseră în lupta corp la corp, se trezeau în imposibilitatea de a mai zbura și se prăbușeau la pământ cu un sunet îngrozitor de oase sfărâmate. Membrele smulse cădeau la întâmplare... aripi în flăcări pluteau, lăsând în urma lor o coloană de fum. Confruntarea aeriană se transformase în tr-o confuzie absolută. Proiectilele în flăcări de la catapulte nu făceau decât să sporească tumultul. David era convins că acestea loveau fără discernământ, omorând deopotrivă prieteni și dușmani.

— E un adevărat măcel, gemu Anatalia. Nu are niciun sens.

— Poate că este singura modalitate pe care IA a găsit-o pentru a-și trece timpul, a răspuns David, deziluzionat. În ochii ei, nu este mai important decât un joc de șah. În antichitate, se spunea că zeii din Olimp porneau războaie între oameni doar de dragul de a se distra.

Și-a îndreptat atenția de la bătălie către Kevin și July. Se temea că July ar putea să profite de tumultul de acolo pentru a-și ucide fratele.

Mirosul emanat de penele și puful carbonizat era sfâșietor. Anatalia i-a reamintit că au fost de acord să acționeze ca infirmieri. Era timpul să-și facă treaba, căci trupurile sfărâmate continuau să plouă de sus. Ducând o targă improvizată, s-au apucat să treacă în zigzag de la un corp la altul. Din păcate, așa cum era de așteptat, au găsit puțini în viață. Căderea nu le lăsa nici-o șansă nefericiților, care rupându-și o aripă au căzut învârtindu-se.

Când observatorul a sunat alarma finală, David a fost uimit să realizeze că bătălia durase doar zece minute sau cam așa ceva. Timpul real al luptei nu corespundea în niciun fel cu durata sa subiectivă.

— Ce ne facem cu morții? l-a întrebat el pe Armaael când inamicul s-a retras și a revenit calmul. Unde îi îngropăm?

— Glumești? a protestat arhanghelul. Pământul este acoperit de oțel, unde vrei să-i îngropăm? Nu, îi vom mânca fripți, conform obiceiului nostru de înmormântare, pentru ca virtuțile lor să treacă în noi. Îmi pare rău că nu vă pot invita la acest ospăț, dar nu ar fi corect ca oamenii să se înfrupte din carnea noastră. Nu vă supărați,

tovarășii mei nu sunt la fel de deschiși la minte ca mine. A fost o bătălie bună, pierderile noastre au fost acceptabile și încă o dată i-am respins pe invadatori. În general, a fost o zi bună.

A doua zi, Akenôn a fost răpit de un serafim. Nu a mai fost văzut niciodată.

Acest lucru s-a întâmplat dis-de-dimineață, în timp ce Armaael și tovarășii săi încă dormeau, epuizați de festivitățile care au dat naștere la o mie de libații în cinstea morților. Cu această ocazie, David observase că îngerilor le plăcea să se îmbete cu o licoare fermentată pe care o distilau din terciurile de mâncare distribuite de dispecerat.

Nu închisese ochii, de fapt, temându-se că July va profita de somnul fratelui ei pentru a-i tăia gâtul, el o urmărise neobosit. Când s-a făcut ziuă, oboseala l-a copleșit, scufundându-l într-o stare comatoasă. Aceasta a făcut să nu înțeleagă imediat ce se întâmplă.

Akenôn nu mai vorbise cu el din ziua precedentă și era retras, așa că nu a încercat să-l însoțească atunci când a părăsit peștera.

Răpirea a durat doar o fracțiune de secundă. O masă neagră a coborât din cer, l-a apucat pe Akenôn de braț și, bătând din aripi, și-a recăpătat imediat înălțimea. *O bufniță capturând un șoarece de câmp...* își repeta David după aceea.

Când a sărit din criptă, era deja prea târziu. Serafimul se îndrepta spre liniile inamice.

— Nu sunt surprins, a bâiguit Armaael când a fost informat. Acest micuț dolofan era un adevărat pachet de energie, în cel mai adevărat sens al cuvântului. Iar Arborele are mare nevoie de ea. Sper că nu te deranjează prea mult dispariția lui, pentru că nu-l vei mai vedea niciodată. Până acum, Arborele a folosit-o pentru a alimenta soarele fals care strălucește din tavan, iar prietenul tău nu mai există în forma pe care o știai. Ne va oferi suficienți kilowați pentru a ne lumina timp de două săptămâni, asta nu e chiar așa de rău... și este un epitaf potrivit, nu-i așa? Nu pot spune la fel de multe despre alți morți.

Dispariția lui Akenôn nu l-a traumatizat câtuși de puțin pe David;

în primul rând pentru că nu prea îi plăcea spionul papei, iar în al doilea rând pentru că el era o clonă creată de fățul lui Ozataxa și era un pariu sigur că în curând se va naște cel de-al optulea avatar al său.

Kevin, acum lipsit de deghizarea sa feminină, și-a ignorat superb tatăl și sora, cu care, în mod clar, nu avea nici-o intenție de a comunica. David, la rândul său, se simțea incapabil să stabilească cel mai mic contact. Îi venea greu să creadă că băiatul cu o expresie arogantă era fiul său. Contrar a ceea ce se spune în romane, nici un instinct misterios nu a lucrat în el pentru a înflori o iubire paternă pe cât de bruscă, pe atât de improbabilă. Pe scurt, Kevin rămăsese un străin. Un specimen frumos de tânăr bătaș susceptibil să dea foc la inimile activiștilor în căutarea unui idol.

Mai târziu, în acea după-amiază, Armaael i-a convocat pe terani într-o criptă vastă care servea drept sală de conferințe. O hartă rudimentară acoperea masa ca o față de masă. David a presupus că reprezenta al treilea subsol. O zonă roșie marca centrul. În interiorul acestui cerc fusese desenat un copac negru, ale cărui ramuri și rădăcini îi dădeau aspectul unui păianjen.

— Cred că e timpul să trecem la afaceri, a declarat Armaael. Răpirea prietenului tău dovedește că sunteți în vizorul IA și că zilele voastre sunt numărate. Așa că haideți să încercăm să folosim cât mai bine puținul timp care v-a mai rămas. Cu riscul de a părea un profesor, aș vrea să vă dau o lecție de geografie, deoarece este evident că, cunoștințele voastre despre zonă sunt sumare.

Apropiindu-se de hartă, a luat un ton doctoral pentru a explica legende de sibiline de pe ea.

— Acolo se află Arborele, centrul nervos al tuturor lucrurilor, a spus el. Nimic nu ar exista fără el. Dacă moare, planeta va deveni din nou stearpă, deoarece unitățile de bio-producție vor înceta imediat să mai funcționeze. Viața se va stinge atât în profunzime, cât și la suprafață... Acolo, pe câmpie, aceste triumphiuri reprezintă fortărețele ocupate de apărătorii Arborelui: serafimi, heruvimi și așa mai departe. *Dușmanii noștri*. Ieri ați putut asista la unul dintre asalturile lor.

— Și zona roșie? a întrebat Kevin nerăbdător.

— Ajung acolo. Acesta este punctul crucial al discursului meu. Arborele se află în vârful unui deal din care rădăcinile radiază pe întreaga planetă. Aceste fibre îi permit să transmită ordinele sale

către unitățile de producție de la niveluri superioare. Ele formează sistemul nervos al SIGRID-A. IA – ca să folosesc terminologia voastră – este creierul său, protejat de intruziuni ostile printr-o barieră invizibilă, un fel de inel care îl înconjoară în același mod în care șanțurile înconjurau castelele în Evul Mediu. Acest inel este reprezentat pe hartă prin acest cerc roșu.

— Te referi la un câmp de contramăsuri electromagnetice, un firewall? întrebă Anatalia. Dacă da, acesta este posibil să treacă pe dedesubt. Aș putea intra în programele secundare conectându-mă la una dintre fibrele îngropate și apoi să mă întorc la sursă ca un flux de date inofensiv.

— Nu, nu ar funcționa. În primul rând, ar trebui să accesăm fibrele protejate de stratul de titan pe care se sprijină picioarele tale, ceea ce ar necesita instrumente pe care nu le avem. În al doilea rând, ai fi lovită de contramăsuri. Știu că ești telepatică și că te crezi foarte puternică, dar este o iluzie. Memoria ți-ar fi ștearsă într-o secundă și nu ai mai putea să mergi sau să vorbești. Ai putea chiar să rămâi paralizată. Nu, nu așa trebuie procedat, cel puțin dacă vrei să eviți să ajungi o legumă.

Anatalia s-a încruntat. David, nerăbdător să evite o ceartă care i-ar fi făcut să piardă timpul, a spus:

— În regulă, spune-ne despre metoda ta. Mai întâi de toate, ce este această barieră nenorocită?

— S-a născut din imaginația lui Zëg Hertz însuși, a răspuns arhanghelul. Este ultima linie de apărare a IA. Hertz știa că este suficient de strălucit pentru a nu avea de ce să se teamă de pirateria informatică. Indiferent cât de talentat ar fi fost hackerul, mainframe-ul nu numai că l-ar fi învins, dar l-ar fi distrus mental. Nu, Hertz se temea de o intervenție de *modă veche*... un atac. Nu voia să lase nimic la voia întâmplării, nici măcar o eventuală răzvrătire a îngerilor. Așa că i-a venit ideea de a folosi inhibitorul de IQ pe care guvernele din acea vreme îl foloseau pentru a limita capacitatea mentală a mulțimilor. I-a mărit puterea de zece ori. În loc de un ser, a obținut efecte similare prin difuzarea unui val de imbecilitate care atacă centrele cognitive ale creierului. După cum spuneam, acest val creează o barieră în jurul IA. Acest perete se întinde de la podea până la tavan și învăluie complet calculatorul, fără a-i afecta capacitatea de gândire, deoarece este o mașină.

— Cât de lată este zona asta? a întrebat Kevin, care își recăpătase

acum aspectul masculin.

— O sută de metri sau cam așa ceva. Este mult dacă te gândești că IQ-ul tău se prăbușește cu câteva puncte la fiecare pas pe care îl faci.

— Presupun că ați încercat să o traversați, desigur, a spus David.

— Da, am trimis mai mulți voluntari, cu o bombă artizanală... Imediat ce au intrat în zona imbecilității, nu au știut ce să facă cu aripile și s-au prăbușit. Uitaseră cu totul de miile de ore de zbor pe care le făcuseră.

— De ce o bombă artizanală? a întrebat July. Nu ar fi mai inteligent să faci o rachetă și să încerci să lovești IA fără a intra în zonă?

— Crezi că nu ne-am gândit la asta? Din păcate, este imposibil. De îndată ce senzorii computerului detectează orice sistem electronic, aceștia declanșează o salvă de contramăsuri care blochează giroscopul rachetei și o trimit înapoi la expeditor. Nu, singura modalitate de a afecta Arborele este prin vechile metode.

— Care sunt...? a întrebat Kevin.

— Un voluntar trebuie să traverseze zona de imbecilitate cu suficientă inteligență și memorie pentru a-și aminti să se așeze la piciorul computerului și să aprindă fitilul bombei pe care o are legată în spate. Dinamită, un fitil, un chibrit... fără sistem electric, fără detonator. Te-ai prins?

— Ești capabil să confecționezi explozibili de acest tip? a exclamat David.

— Da, adunând ingredientele necesare de aici și de acolo. Este suficient să răzuim învelișul anumitor țevi, nitratul de pe pereții umezi, să punem deoparte cu grijă cărbunele de la foc. În final, te alegi cu pulbere neagră. Nu spun că este ușor, durează, dar țevile marilor distribuitori sunt o adevărată mină de aur pentru cei care știu să le exploateze.

— Praf de pușcă? a spus Kevin cu dispreț. Asta ar neutraliza IA?

— Da, dacă explozia are loc într-un punct strategic. Trebuie doar să știi unde să lovești, iar noi știm asta.

S-a făcut liniște, în timp ce toată lumea se uita la harta de pe masă. Toată lumea privea zona marcată cu roșu, căutând o soluție nouă și miraculoasă.

— Nu e nevoie să vă stoarceți creierii, a decretat Armaael. Nu există altă cale. Până acum, toate încercările noastre au eșuat. Pentru a reuși, ar fi nevoie de un voluntar extrem de inteligent, un adevărat

geniu, care să nu poată fi făcut cretin de valul de imbecilitate. IQ-ul lui ar scădea, desigur, dar după ce ar traversa zona, ar mai avea încă destul creier pentru a-și aminti de ce a ajuns acolo. Din păcate, niciunul dintre oamenii mei nu poate pretinde că este un geniu. Dar... poate unul dintre voi?

— Hai să fim serioși, a chicotit David. Eu sunt doar un fost veteran, iar copiii mei, deși sunt mutanți, nu pot concura cu Zæg Hortz. Doar Anatalia...

— Nu spune prostii! a protestat tânăra. Telepatia nu a fost niciodată un brevet pentru inteligență. Unii oameni slabi la minte sunt capabili de ea. Eu sunt ceea ce se numește un savant idiot. Am o capacitate instinctivă de a pătrunde în fluxurile de date fără să fi studiat vreodată informatica, atâta tot.

S-a retras vehement, ascunzându-și frica sub furie.

— Care sunt simptomele scăderii IQ-ului? a întrebat David. Această metodă a fost practică pe Pământ cu mult înainte de a mă naște și nu știu prea multe despre ea.

— Este vorba de principiul despovăririi progresive, a răspuns arhanghelul. Unda decojește inteligența subiectului ca pe o ceapă. Începi prin a uita ceea ce ai învățat: meseria, studiile... Cele mai complexe concepte sunt șterse primele. Nu este vorba de amnezie, să nu confundăm lucrurile. Lucrurile care necesită un efort de gândire devin pur și simplu de neînțeles. De exemplu, un informatician descoperă brusc că nu mai știe cum să folosească tastatura... mai rău: nu mai poate concepe nici măcar utilitatea calculatorului în fața căruia stă, tot ce vede este un fel de cutie ciudată, ușor înspăimântătoare. Cu cât este expus mai mult timp, cu atât IQ-ul îi scade mai mult și se ajunge la punctul în care nu mai poate citi sau număra. Cred că, în stadiul final, IQ-ul victimei este aproape de cel al unui melc. Pe Pământ, guvernele nu au mers niciodată atât de departe, dar Zæg Hortz a radicalizat metoda.

— Ce s-a întâmplat cu cei pe care i-ai trimis acolo și care nu au mai ieșit din zonă?

— Presupun că au murit de foame. Cum ar putea să fie altfel de vreme ce, până la urmă, nici nu mai știau să se miște în patru labe?!

— Așadar, a rezumat David, nu ai cum să te lupți cu IA.

— Sau poate, interveni Anatalia, ne ascunzi ceva... Am impresia că ai un as în mânecă. O armă secretă.

Armaael se clătină, fals stânjenit..

— S-ar putea să existe o soluție, a recunoscut el, dar este una riscantă și nu îndrăznesc să o menționez. Trebuie să precizez de la început că nu funcționează cu îngerii. Am testat-o, dar fără succes, deoarece creierele noastre sunt diferite de ale voastre. S-ar părea, totuși, că funcționează pe oameni... în anumite condiții.

— Despachetează-ți vechiturile! a lătrat Kevin. Ajunge cu finețea. Care este problema?

— Am recuperat un hormon de amplificare a IQ-ului din canalele din sectorul de bio-producție, a murmurat arhanghelul. Este o moleculă simplă, ușor de cultivat, iar Arborele vrea să își echipeze cu ea celebra sa Creatură Perfectă. Problema este că niciunul dintre cobaii pe care i-a inoculat nu a supraviețuit. Toți au murit de meningită fulgerătoare într-un sfert de oră.

— Fermecător, a șuiert Anatolia. Ce vrei să spui?

— *Un sfert de oră...* e suficient timp pentru a trece prin zonă cu destulă prezență de spirit pentru a mai putea aprinde fitilul unei bombe, nu-i așa?

— Oh, înțeleg, a chicotit tânăra femeie. Speri că unul dintre noi va fi de acord să i se zboare creierii la picioarele calculatorului?

— Da, aceasta este ideea. Injecția va crește de zece ori IQ-ul candidatului, condamnându-l la moarte din cauza febrei meningeale, e adevărat, dar valul de imbecilitate va acționa ca un drog. Va calma lucrurile... De fapt, vor exista două impulsuri opuse care se vor echilibra reciproc. Febra va fi neutralizată, dar și declinul intelectual! Se va stabili un fel de *status quo* mental între forțele opuse. Un armistițiu. Cu puțin noroc, voluntarul care va traversa zona își va păstra șaiszeci la sută din facultățile mentale.

— Până când explozia îl ucide, a adăugat David.

— Probabil, s-a eschivat Armaael. Doar dacă nu cumva, odată aprins fitilul, se întoarce.

— E doar o teorie, a bombănit David. De fapt nu știi nimic. Voluntarul tău ar putea la fel de bine să moară ca un idiot complet.

— Posibil, a recunoscut arhanghelul. Dar acest idiot va fi devenit un erou și va fi venerat ca atare.

Un asemenea aplomb l-a lăsat pe veterinar fără cuvinte.

— De câte ori ai încercat? a întrebat el, încercând să rămână calm.

— De șase ori, a recunoscut Armaael. Dar repet, creierul nostru nu este configurat ca al vostru, rezistența noastră la produs este mai mică. Febra meningeală ne lovește la treizeci de secunde după

injecție. O să vă las timp să vă gândiți la propunerea mea. Voi fi sincer. Speranța voastră de viață este limitată. Serafimii vă vor lua unul câte unul, așa cum au făcut cu călugărul. Vor apărea atunci când vă veți aștepta mai puțin. Se vor grăbi să vă arunce într-una din țevile care leagă acest nivel de etajul de genetică aplicată. Acolo sus, veți fi disecați, studiați, cultivați... După părerea mea, nu prea aveți de ales. Soluția mea are meritul de a vă oferi o cale de scăpare pentru trei dintre voi. Doar unul dintre voi trebuie să fie dispus să se sacrifice...

— Termină cu prostiile, a intervenit Kevin. Sunt de acord. De fapt, de aceea sunt aici, ca să distrug această nenorocită de Inteligență Artificială.

David ar fi trebuit să se aștepte la asta, dar nu și-a putut reprimă o tresărire.

— Nemernicule! a strigat July către fratele ei. Cu mazărea aia în cap, nu vei rezista nici trei secunde în zonă!

Kevin a ignorat-o.

— Grozav! a exclamat Armaael. Nu mă așteptam la mai puțin de la tine. Dacă ești de acord, vom trece direct la partea tehnică a operațiunii.

David își tot spunea că ar fi trebuit să intervină, să încerce să-l facă pe fiul său să înțeleagă. Nu a făcut nimic, știind că această inițiativă ar fi fost întâmpinată cu dispreț sau cu o privire glacială. El și Kevin nu mai aveau nimic în comun. *Acta est fabula*, cum ar fi spus romanii.

Armaael, pentru care David, July și Anatalia încetaseră să mai existe, vorbea cu entuziasm, arătând cu degetul spre diverse puncte de pe hartă.

— Tu nu ești un înger, i-a spus lui Kevin, așa că va trebui să mergi până la marginea zonei și să te asiguri că serafimii nu te vor vedea. Nenorociții ăia au ochi de vultur. Singurul mod de a scăpa de ei este să călătorești noaptea. Niciun înger nu poate zbura pe întuneric și, cum urăsc să meargă pe jos, rămân în interiorul forturilor în timpul orelor de noapte. Aceasta este o mare oportunitate pentru tine.

— Cât timp îmi va lua să ajung în zona de prostie? a întrebat sec Kevin.

— Aproximativ cinci ore. Nu trebuie să zăbovești. Dacă nu ajungi acolo înainte de răsăritul zilei, serafimii te vor intercepta.

— Cum voi ști când voi intra în zonă? Dacă nu există nimic care să indice acest lucru, aș putea intra fără să știu...

— Nu, apare sub forma unei ceți fosforescente care înconjoară Arborele. Imediat ce urmează să intri, va trebui să te injectezi cu produsul rafinat de farmacistul nostru.

— Ce se întâmplă în continuare?

— Ești un mutant, vei rezista mai bine decât un om obișnuit, dar cu siguranță vei avea o durere de cap îngrozitoare. Vei vomita și vei avea vederea încețoșată. Nu-i da atenție. Nu pierde timpul... Chiar dacă febra te copleșește, chiar dacă ești pe punctul de a-ți pierde cunoștința, aleargă spre ceața verde și intră în zonă. Valul de imbecilitate va încerca imediat să combată inteligența superioară care se va dezvolta în tine. Aceste două forțe, echilibrându-se reciproc, îți vor permite să traversezi teritoriul periculos fără a deveni iremediabil de prost. Odată ce ai ajuns la poalele Arborelui...

— În regulă, am înțeles. *Bomba, fitilul*. Mă pot descurca. Am făcut asta de mai multe ori decât tine.

— Bine, bine... Cel mai bine ar fi acum să facem o mică vizită la arsenal. Poate că vei avea o idee care să ne permită să multiplicăm puterea bombei?

Armaael și Kevin au ieșit din cameră, lăsându-i pe David și pe cele două femei stând în picioare prosteste la marginea mesei.

— Ce idiot! a oftat July cu o voce sugrumată. Se va sacrifica pentru a face pe eroul.

— Nu contează dacă îi place, a suspinat Anatalia. De ce ești atât de scandalizată? Dragostea frățească nu te înăbușă, nu-i așa?

July nu a răspuns.

— În orice caz, a insistat Anatalia, acum că Akenôn a plecat, putem lua în considerare redobândirea libertății noastre de îndată ce IA va fi scos din funcțiune.

— Crezi că vei putea controla liftul? a întrebat David.

— Da. Odată ce computerul va fi scos din peisaj, îl voi putea controla, deoarece liftul va fi o mașină simplă, acționată de un troliu mecanic. Este în limitele capacităților mele.

David se prefăcea că gândește, în realitate, era cuprins de o confuzie extremă. Întorcându-se spre fiica sa, s-a bâlbâit:

— De dragul lui Kevin, nu crezi că...

— Nu! a răcnit July. Lasă-l să moară. Dacă vrea să fie un erou, e treaba lui. E un ucigaș. Se pare că ai uitat că a ucis-o pe Théa.

David a făcut un pas înapoi, speriat de privirea plină de ură de pe fața lui July.

— Nu înțelegi, a spus tânăra femeie ceva mai încet. E din cauza genelor noastre NV... Suntem la fel ca mama... Singura diferență este că evoluția noastră este mai lentă, dar, în cele din urmă, rezultatul va fi același.

— Ce vrei să spui? s-a bâlbâit David, care încă se încăpățâna să nege evidența.

— La naiba! Știi asta! s-a iritat July. Suntem în plin proces de transformare. Procesul a fost declanșat atunci când am aterizat pe această planetă. Amenințarea și pericolul ne-au activat apărarea internă. Un fel de răspuns biologic, o adaptare accelerată la context. Organismul nostru s-a apucat imediat să ne dea mijloacele de supraviețuire. NV-urile erau prădători extraterestri, barbari... Vom deveni ca ei. Simt asta în oase. Reacțiile mele, visele mele, gusturile mele se schimbă. Devin treptat un străin pentru mine însumi, nu mă mai recunosc. Kevin trece prin transformări similare... De aceea ne urâm unul pe celălalt... Nu pot exista doi dominanți într-un clan NV. Unul dintre ei trebuie să moară. Instinctul nostru e să luptăm, să ucidem...

— Trebuie să existe o soluție...

— Bineînțeles că nu. Este o concluzie inevitabilă. Mama a murit la momentul potrivit, chiar înainte de a deveni o criminală în serie, ale cărei crime ar fi trebuit să le mușamalizezi. Probabil că ar fi sfârșit prin a te uide într-un acces de furie... I-ai administrat tranchilizante, dar impulsurile ei erau atât de puternice încât medicamentele nu mai aveau niciun efect asupra ei. La fel va fi și pentru mine. Voi începe prin a-i măcelări pe cei mai apropiați de mine... și apoi voi avea nevoie de tot mai multe victime. Va trebui să fug, să trec granița barbarilor pentru a deveni mercenar sau să mă alătur unui trib de brute care trăiesc din jafuri și crime... Și mai sunt și transformările fizice.

— Ce s-a întâmplat? Ai observat vreun simptom?

— Da, solzi încep să apară ici și colo. Când îi frec cu peria la duș, dispar, dar revin mereu... și de fiecare dată sunt mai groși. M-am documentat și știu cum arată NV. Nu am nici-o dorință de a descoperi o față de șopârlă de fiecare dată când mă uit în oglindă. Toate acestea pentru a spune că nu vreau să prelungesc experiența.

— Nu înțeleg...

— Haida-de! Vreau doar să te avertizez că dacă Kevin eșuează, mă voi oferi voluntar pentru a doua explozie.

— Nu! Îți interzic asta.

— Nu fi prost. Nu trebuie să-mi interzici nimic și știi că am dreptate. Să fim sinceri, nu vrei să mă vezi transformându-mă într-un monstru acoperit de solzi, care își decapitează victimele cu dinții și le mănâncă măruntaiele cu chicoteli de plăcere. Nu protesta! Asta fac NV... Am văzut documentare. Nu sunt complet proastă, să știi.

— Are dreptate, a intervenit Anatalia. Las-o în pace. E vorba de viața ei. Și eu aș face la fel în locul ei. Nici-o femeie nu vrea să treacă prin astfel de chinuri.

David s-a retras. Lacrimile îl orbeau. Incapabil să se controleze, a fugit.

Îngerii îl priveau cu curiozitate și jenă, ca și cum acest gen de izbucnire le inspira un anumit dezgust.

A stat mult timp pe bastioane, scrutând câmpia fără să o vadă. Era pe punctul de a-l ruga pe Armaael să-l lase să-și încerce norocul în locul lui Kevin, dar apoi luciditatea i-a revenit și a trebuit să recunoască în sinea lui că nu era suficient de sănătos pentru a rezista febrei meningeale care urma să urmeze injecției. Existau chiar șanse mari să se prăbușească în clipa în care drogul ar fi început să-i curgă prin vene.

Cufundat în gânduri, a fost surprins când soarele a apus. Neavând lumină, a trebuit să bâjbâie pentru a se întoarce jos. S-a întors în sala de conferințe, care era acum plină de îngeri. Această adunare de pene emana din nou un miros de grajd greu de suportat, iar David s-a felicitat că nu era alergic la el.

A trebuit să dea din coate pentru a ajunge în față. Armaael, cu gesturi ceremoniale, prindea rucsacul cu explozibili pe umerii lui Kevin. Odată gata, a legat cutia alungită a seringii care conținea soluția hormonală care se presupunea că îi crește capacitățile mentale în jurul antebrațului stâng al tânărului.

Apoi a venit bricheta, care a fost scoasă dintr-o cutie și fluturată ca un potir. David a ghicit că această ceremonie îl exaspera pe Kevin și că acesta se abținea să nu-i lovească pe îngeri și să fugă în noapte.

Lumina schimbătoare a torțelor îi accentua părțile plate ale feței, evidențiind o structură osoasă ciudată, cu pomeți unghiulari care nu semănau deloc cu cei umani. David a recunoscut în cele din urmă că July avea dreptate. Mutația era în toi, remodelând pe furiș scheletul fiului său. Când se afla în Ozataxa, unul dintre avatarurile lui Ula îi permisesse să vadă ce ar fi devenit soția lui dacă ar fi trăit. Nu-și putea

aminti fără să tresară de acea creatură solzoasă și reptiliană a cărei singură dorință era să ucidă. Nu, nu voia ca și copiii lui să aibă aceeași soartă și nu voia ca ei să fie nevoiți să moară de mâna lui pentru a-i împiedica să facă rău. În trecut, încercase să încetinească metamorfoza lui Ula cu medicamente și vaccinuri, știind că nu făcea decât să întârzie inevitabilul. Războiul a scurtat această așteptare insuportabilă. Ula murise într-un bombardament. Astăzi, nu mai regreta acest lucru.

Ceremonia a luat sfârșit. Mulțimea s-a dat respectuos la o parte pentru a-l lăsa pe Kevin să părăsească sala, apoi i-a urmat pașii. După o ultimă privire peste umăr, băiatul a fugit spre ieșirea din cetate. Întunericul l-a învăluit.

Mâna lui Armaael a ajuns să se odihnească pe umărul lui David, scoțându-l din starea de prosternare.

— Vino, a spus arhanghelul. Am instalat o lunetă pe pasarela parapetului; este suficient de puternică pentru a ne lăsa să-ți vedem fiul când intră în zonă. Strălucirea verde îl va ilumina ca un reflector.

— Nu ți-e teamă că serafimii îl vor vedea și vor veni după el?

— Să-l vadă, da, îl vor vedea, asta e sigur, dar niciunul dintre ei nu va încerca să-l urmeze pe teritoriul prostiei. Ei știu că IQ-ul lor ar scădea la zero în jumătate de minut și că, după ce au uitat cum să zboare, și-a r rupe gâtul. Nu, Kevin este în siguranță în acest fel.

David s-a lăsat condus în vârful crenelurilor, unde fusese instalat un telescop artizanal, mai mult sau mai puțin stricat.

— Nu fi nerăbdător, spuse Armaael blând. Va mai trece ceva timp până când Kevin ajunge la zonă. Va trebui să fie atent, pentru că, deși serafimii nu zboară noaptea, ei stau totuși de pază la creneluri și ar putea trage cu o săgeată mortală dacă face greșeala de a trece în raza lor. Dar cred că știe destule despre problemele de război pentru a nu face o asemenea gafă.

David asculta distrat, cu ochii lipiți de vârful lunetei. Știa că era inutil, dar nu se putea abține. Deși era imposibil să-l distingă pe Kevin în întunericul câmpiei, a descoperit faimoasa zonă de imbecilitate de care Armaael tot pomenise încă din ziua precedentă.

Arăta într-adevăr ca o ceață vapoasă care se întindea de la podea până la tavan. O ceață plină de sclipici micacee, care amintea de mici cioburi de sticlă.

O vitrină murdară, se gândi el. Sau mai degrabă un acvariu a cărui apă nu a fost schimbată de mult timp...

— Ai răbdare, l-a sfătuit arhanghelul. Stai jos aici și hai să vorbim ca să omorâm timpul. Înțeleg că, copiii tăi sunt în pragul unei mari metamorfoze?

Rușinat să se predea astfel unui străin, David, pentru prima dată de la întoarcerea sa din Ozataxa, a povestit căutarea aberantă în care se angajase în speranța de a-și aduce soția înapoi din morți. Armaael l-a ascultat fără întrerupere. Liniștea și calmul său i-au trezit lui David o umbră de suspiciune: oare arhanghelul mutilat era atent... sau căzuse în somnolență? N-a îndrăznit să-l scuture pentru a se asigura și a decis să scurteze relatarea jalnicelor aventuri din care el fusese singurul supraviețuitor adevărat, clonele neavând, desigur, nici-o importanță.

Revenit la realitate, a întrebat:

— Ce se va întâmpla dacă IA va fi aruncată în aer? Va muri planeta?

— Unii spun că da... dar, în realitate, eu nu cred. Unitățile de bio-producție se vor opri, desigur, dar acolo sus, la suprafață, cei din rasa voastră au însămânțat pământul, au irigat câmpurile, au creat o atmosferă respirabilă, nu-i așa? Deci, de ce ar trebui ca ciclul vieții să se oprească brusc? Nu, cred că SIGRID-A va continua cât de bine poate, recoltă după recoltă. IA nu va mai fi acolo pentru a manipula jocul, asta e tot. Nu vor mai exista miracole sau minuni. Planeta își va pierde orice speranță de a deveni un paradis, va fi doar un alt pământ în marele bazar al galaxiilor. Iar oamenii vor trebui să lupte pentru a supraviețui.

Înconjuțați de noapte, au continuat să vorbească cu un ton redus timp de trei ore, alternând confidențele și filozofiile. Suferința lui David, uneori amorțea, pentru ca în clipa următoare să revină și mai vie.

Melancolia, durerea și vinovăția se amestecau în interiorul lui într-un cocktail grețos pe care ar fi vrut să-l vomite până când se golea, până când nu mai era decât o cochilie goală... o cochilie spulberată de vânt.

— Kevin... eu... nu am știut cum să-mi iau rămas bun, a bâiguit el.

— Haide, a suspinat Armaael, sunt lucruri pe care nu le poți realiza niciodată.

— E adevărat, a sughițat David între răs și lacrimi, doar în romane găsești cuvintele de care ai nevoie...

— Nu știu, a spus Armaael, nu am citit niciodată romane. Noi,

îngerii, nu avem gustul pentru efortul intelectual. Suntem creaturi de acțiune, ne place să zburăm, atâta tot, și asta ne face o plăcere infinită.

David, care se lupta cu dorința de a-și lipi încă o dată ochiul de vârful telescopului, a întrebat:

— Dacă IA este distrusă, ce se va întâmpla cu instalațiile subterane? Vor înceta să mai funcționeze mașinile? Adică... fără electricitate, fără aer...

— Nu, spuse Armaael distrat. Inteligența artificială nu se ocupă de aceste lucruri vulgare. A transferat sarcina către calculatoare secundare care își vor continua activitatea chiar dacă Arborele este doborât. Dacă alimentarea generală cu energie este deteriorată, generatoarele de rezervă vor prelua controlul, oferindu-ne paisprezece luni de autonomie energetică. Există, de asemenea, puțuri de lift cu scări care duc la suprafață. Acestea pot fi folosite în ultimă instanță, deși urcușul nu este ușor. Destul cu vorbăria... Cred că e timpul să vedem ce pune la cale fiul tău.

David nu știa cât de mult credit să acorde cuvintelor liniștitoare ale arhanghelului. Armaael avea toate răspunsurile, dar oare spunea el adevărul? Fără să stea pe gânduri, a apucat luneta în mâinile sale umede.

Deși puterea de mărire era considerabilă, acuitatea lipsea. Lentila era incapabilă să identifice trăsăturile faciale. La început, David nu a observat nici-o schimbare în zonă, apoi, după trei minute, o siluetă – cocoșată de rucsacul cu explozibili – a ieșit din întuneric pentru a îngenunchea la marginea luminii verzi.

David a presupus că Kevin era în curs de a se injecta cu hormonul dezvoltării mentale. De îndată ce produsul îi intra în vene, creierul său ar fi căzut pradă unei inflamații potențial letale. Viteza de transmisie a neuronilor săi ar crește de o sută de ori, iar zone ale creierului nefolosite anterior ar fi activate.

— Ce face? a spus un Armaael nerăbdător.

— Tocmai a intrat în ceață, a murmurat David.

— În regulă, perdeaua de protecție are o grosime de aproximativ o sută de metri. Nu e mult, dar febra îl va încetini. Nu va putea să alerge...

— Taci din gură! a strigat David. Lasă-mă să mă uit!

Știa că era nesuferit, dar nervii îl copleșeau. În plus, nu putea să vadă mare lucru. Silueta lui Kevin nu mai era decât o umbră

tremurândă în jeleul verde. Într-un minut avea să dispară.

— Calmează-te, a spus arhanghelul. Va trebui să așteptăm și să vedem. Este pentru prima dată când un mutant încearcă să traverseze. Este imposibil de prezis în ce stare mentală va ajunge la poalele IA.

David a trebuit să se lupte cu dorința de a-i sparge fața cu pumnul.

Minutele au trecut fără să se întâmple nimic. Veterinarul a abandonat luneta și și-a întors privirea la orizont. Acolo, departe, IA continua să îl tachineze de la toată înălțimea sa, fluxul de date clipea de-a lungul trunchiului ca balizele unei piste de aterizare, conturând contururile unui pom de Crăciun amenințător de gigantic.

David aștepta cu nerăbdare momentul în care această arborescență multicoloră va fi măturată de tumultul exploziei.

Mental, a început să numere secunde... secunde care au devenit minute.

— A eșuat, a suspinat Armaael în spatele lui. Fiul tău a eșuat. IQ-ul lui a scăzut vertiginos. În acest moment, probabil că nu este mai mare decât cel al unui nou-născut. Nu are rost să mai așteptăm. Sunt teribil de dezamăgit. Să sperăm că fiica ta se descurcă mai bine.

Îngerul s-a îndepărtat, lăsându-și interlocutorul pe pasarelă.

David nu s-a mișcat nici un centimetru, sperând cu încăpățănare, dar nu s-a întâmplat nimic. July și Anatalia l-au scos din hipnoză și l-au forțat să părăsească meterzele.

A zăcut prosternat până în zori, reluând imagini mentale cu Kevin bâlbâindu-se și rostogolindu-se pe podea, încercând să se joace cu picioarele lui ca un bebeluș. Era un sfârșit ciudat pentru un lider revoluționar cu ambiții de a conduce lumea. Nothanos s-ar fi pișat pe el de răs dacă ar fi putut.

Abandonându-se vertijului autoflagelării, David a încercat să-și amintească imaginile pe care le avea din copilăria lui Kevin. A fost nevoit să recunoască faptul că acestea erau neclare. De fapt, în toți acești ani, atenția lui fusese concentrată asupra lui Ula. Da, Ula fusese singura lui preocupare. Ea îl bântuia și astăzi, apărându-i în vise. Îi auzea adesea vocea răsunându-i în minte sau râzând la ureche. Râsul acela provocator, cu o tentă de dispreț, care preceda turnirurile sexuale la limita animalității.

July a fost cea care l-a scos din starea de amețală.

— Scutură-te, i-a spus ea. Nu este o tragedie. A murit ca un războinic NV, așa cum îi dictau instinctele și codul de conduită.

— Nu, a insistat David, nu e mort încă.

— E adevărat, dar nu mai e mult până atunci. Dacă febra cerebrală nu l-a omorât, va muri de sete în patruzeci și opt de ore. Cred că voi păși peste cadavrul lui când voi trece prin zona prostiei.

— Nu vorbi așa! Nu ești atât de dură pe cât vrei să pari!

— Dimpotrivă. Mă străduiesc din răspuțeri să par umană, dar tu nu înțelegi. Cu cât trece mai mult timp, cu atât mai puțină empatie simt pentru cei din jurul meu. Voi toți păreți atât de... slabi, atât de lași, atât de ocupați să încercați să supraviețuiți cu orice preț, ca și cum acesta ar fi cel mai important lucru din lume.

David o privea palid, încercând să distingă sub pielea feței ei structura osoasă reptiliană a strămoșilor săi din NV.

— Voi reuși acolo unde Kevin a eșuat, a spus July, și știi de ce?

Pentru că femelele NV sunt mai dure, mai sălbatice decât bărbații.

David a primit lovitura. În calitate de exo-veterinar, știa că ea spunea adevărul. În regnul animal, se întâmpla adesea ca femela să se dovedească mai feroce decât masculul, pur și simplu pentru că trebuia să-și apere puii de lăcomia celor din jur, începând cu conducătorul haitei.

— Știi cum o voi face? a spus July cu sfidare. O să exploatez valul de prostie, o să-l întorc în avantajul meu. O să fac surf pe el, o să-l folosesc pentru a-mi trezi instinctele îngropate.

— Ai de gând să încerci să retrogradezi?

— Da. În loc să mă lupt cu el, am de gând să-l forțez să mă ducă mai *departe* de copilărie, *mult mai departe*. Am de gând să-l forțez să reînvie în mine memoria colectivă a poporului meu.

— Crezi că va funcționa?

— Bineînțeles că da. Regresia va grăbi metamorfoza. Febra meningeală va deschide uși, va sparge bariere și tabuuri. Kevin a vrut să rămână om până la capăt, să moară ca un erou al revoluției, eu nu am această preocupare.

Își trase răsuflarea și încheie amenințător:

— Nu sunt pe moarte. Știi ce se spune: *Doar un NV poate ucide un alt NV*.

Da, David cunoștea zicala, dar știa și că nu era adevărată.

Nu a făcut nimic pentru a o descuraja pe July. De fapt, nici măcar nu era sigur că July mai era încă July... Vipera se instalase acum sub pielea fiicei sale, iar boala era prea avansată pentru ca el să mai poată spera să lupte cu ea.

— Dacă supraviețuiești exploziei, a spus el, nu te vei mai putea întoarce... Regresia va fi definitivă.

— Mă bazez pe asta, a spus July în timp ce se întorcea să plece.

Anatalia, care până atunci urmărise schimbul fără să scoată un cuvânt, a ieșit din umbră.

— Cred că va reuși, spuse ea. Am încercat să îi cercetez mintea, dar ceea ce am văzut m-a făcut să mă înfior... Este locuită de ceva nemilos... o entitate pe care nu am reușit să o localizez.

— Mai bine nu. Este moștenirea genetică a mamei sale. Am sperat că în cele din urmă va fi diluată... M-am înșelat. Ula a urmat aceeași evoluție. În cele din urmă, a devenit incontrolabilă.

— Nu încerca să o reții. Nu va trece mult timp până când va

deveni extrem de periculoasă și va fi complet condusă de nevoia de a ucide.

— Știu.

Nu a adăugat că intenționa să o însoțească până la pragul barierei, în semn de rămas bun.

Un vag plan sinucigaș se învârtea în mintea lui: să o urmeze pe July în zona imbecilității și să lase IQ-ul să se prăbușească la cel mai scăzut nivel, astfel încât haosul emoțional din ultimii ani să-i fie șters din memorie. Ar fi uitat totul, nu ar mai fi fost capabil să meargă sau să vorbească. Se va zvârcoli pe podea, mânjindu-se cu propriile excremente. Nici măcar nu ar ști că este pe moarte și, după ce ar plânge mult timp ca un copil bătrân epuizat, ar adormi în cele din urmă. Da, de ce nu?

Era atât de tentant.

Ziua părea interminabilă. Anatalia a încercat să-l implice în pregătirile de evacuare pe care le începuse, dar el a rămas amorf, indiferent la eforturile tinerei femei care persista să adune mâncare, unelte și torțe în vederea pregătirii ascensiunii lor la suprafață. Îngerii i-au întâmpinat cererile cu jovialitatea rezervată copiilor mici și au făcut tot posibilul să le satisfacă.

Pe măsură ce soarele artificial se stinge, David s-a dus să se alăture lui July, pe care a găsit-o ocupată cu legarea sacului cu explozibili la spate. Ea ceruse ca Armaael să renunțe la orice ceremonie. Arhanghelul, impresionat de determinarea ei, nu a insistat.

— Vin cu tine..., a anunțat David, oprindu-se în pragul camerei.

— Dacă vrei, a spus July cu o indiferență nedisimulată. Dar o faci pe riscul tău. Dacă IA explodează, așteaptă-te la o explozie de șrapnel. Va fi ca un foc de mitralieră care va mătura întreaga zonă. Dacă stai acolo și te uiți la mine, vei fi spulberat în bucăți.

Părea învăluită în ea însăși, de neatins. David a tresărit când a descoperit brusc că ceea ce crezuse că sunt pistrii pe obrajii fiicei sale erau de fapt o masă de solzi roșiatici. Solzi pe care strălucirea torțelor aprindea scânteii.

Ula murise înainte de a atinge acest stadiu evolutiv.

— Vreau doar să te rog un singur lucru, a avertizat July. Nu mă întârzia. Dacă ți se întâmplă ceva, voi fi nevoită să te abandonez. În plus, voi merge cât de repede pot și nu sunt sigură că vei putea ține

pasul. În orice caz, poți să faci ce vrei. Dar nu te aștepta la un tratament special sau la despărțiri pline de lacrimi. Nu mai pot plânge. De când am încetat să lupt, metamorfoza mea a luat amploare. Dacă, din întâmplare, mă transform într-un NV înainte de a ajunge în zonă, *pleacă naibii...* Nu sta lângă mine. S-ar putea să nu te recunosc și să te omor.

Anatalia a dat buzna în criptă. Îi făcuse o geantă lui David. Pe lângă o sticlută, conținea ceva de mâncare, un cuțit și niște scame de bandaj, pentru orice eventualitate...

Părea îngrijorată și s-a uitat lung la veterinar, ca și cum l-ar fi implorat să renunțe la această aventură sinucigașă.

Cu rucsacul verificat, July a ieșit în curte. Îngerii o așteptau acolo, tăcuți și serioși. Armaael nu a ținut niciun discurs, dar l-a apucat o clipă pe David de încheietura mâinii pentru a-l reține... în zadar.

Tatăl și fiica s-au îndepărtat de fort. Întunericul nu o deranja pe July, care fusese întotdeauna nocturnă. David, care nu vedea nimic, și-a dat seama că trebuia să țină pasul dacă nu voia să se piardă.

Nu asta era intenția ascunsă a lui July? Nu cumva a forțat ritmul pentru a-l pierde? Voia să-l protejeze în ciuda lui... sau pur și simplu să scape de ghiuleaua care o încetinea?

— Fă mai puțin zgomot! mârâi ea deodată. Serafimii ne vor observa.

În următoarele câteva ore, nu a deschis gura. David, care spera să înceapă un dialog de reconciliere, și-a dat seama curând că se străduia să țină pasul și că nu mai avea suflu.

Curând a început să sufere de o înțepătură în coastă, în timp ce picioarele îi erau acoperite de bășici. July, în schimb, nu dădea semne de oboseală. Mirosul ei se schimbaseră... Nu mirosea a transpirație, ci a ceva ce amintea de un vivariu în care se împletesc reptile. David a salutat opacitatea nopții, care îl împiedica să o observe. Nu-i plăceau nici sunetele șuierătoare care scăpau din când în când din gura fiicei sale. Sunete șuierătoare care nu aveau nimic uman în ele.

— Stai în spate, a ordonat brusc July, cu o voce de nerecunoscut. Nu ți-ar plăcea ceea ce ai vedea. Și dacă îți ordon să fugi, pleacă naibii de aici fără să ceri explicații.

— Metamorfoza? s-a îngrijorat el.

— Da. Acum că nu o mai refuz, progresează rapid. Cred că o să-mi pierd în curând corzile vocale. Mai bine m-ai lăsa să continui

singură. Nu-mi ești de folos... nu mi-ai fost niciodată. Nici când eram mică și nici de atunci... Nu te învinovățesc, asta e situația. Afecțiunea nu înseamnă nimic pentru un NV. Nu mai încerca să restabilești legături care nu au existat niciodată. E prea târziu și nu-mi pasă.

Înainte ca David să-i poată răspunde, ea a început să fugă, abandonându-l în întuneric. El a încercat cât a putut de bine să o urmărească, dar a trebuit să se oprească după aproximativ cincizeci de metri, fără suflare și cu inima bătându-i în coaste. Pe punctul de a leșina, a îngenuncheat pe câmpia de fier, marginile aspre ale acesteia tăindu-i pielea. Placa de oțel îi reflecta vibrațiile generate de sprintul lui July. Și-a apăsât palmele de podea pentru a le simți mai bine, dar în cele din urmă au dispărut pe măsură ce fiica sa se îndepărta.

Pierdut și disperat, s-a așezat în speranța că durerea care îl sfâșia într-o parte va dispărea. Cu privirea fixată pe perdeaua verzuie a zonei inhibitoare, a așteptat să vadă silueta lui July profilându-se pe ea. Acest lucru era absurd, desigur, deoarece distanța era prea mare pentru ca el să distingă ceva mai mult decât o pată minusculă.

S-a ridicat în picioare și a mai mers vreo zece metri. Această ispravă a necesitat un efort atât de mare încât a renunțat. Intrarea în zonă pe urmele fiicei sale era exclusă, drumul era mult prea lung. Tatonând în jur, a căutat un loc unde să se așeze. Când l-a găsit, s-a așezat și și-a concentrat toată atenția asupra aurorei boreale a reductorului de IQ.

A pierdut destul de repede noțiunea timpului. A încercat să nu-și imagineze transformarea lui July într-o femeie-șopârlă, cu o limbă bifurcată ieșind sacadat din gură. Avusese un exemplu sinistru în acest sens în Ozataxa, când unul dintre avatarurile lui Ula se întruchipase într-o femeie NV pură. Nu voia să mai vadă așa ceva. Nu voia să mai vadă niciodată așa ceva. Nu știa ce spera. Poate că un serafim postat în vârful unei fortărețe îi va detecta prezența și îi va trage o săgeată direct în inimă? Poate că ar fi trebuit să-și aprindă o țigară, să tragă câteva fumuri pentru a-i permite arhanghelului să-l țintească pe îndelete? Din păcate, nu avea nici țigări, nici brichetă.

Clipa exploziei i-a smuls un țipăt. A văzut lumina înainte de a auzi zgomotul. Arborele se prăbușea în timp ce luminile sale intermitente o luau razna înainte de a se stinge definitiv.

David sări în picioare. În această poziție, l-a surprins grindina de

moloz.

Prima impresie a lui David când și-a recăpătat cunoștința a fost că dormise un an întreg. Era întins într-o cameră însoțită. Prin fereastra deschisă putea auzi cântecul perfect normal al păsărilor, care nu avea nici-o legătură cu aberațiile din primele zile ale colonizării, când păsările obișnuiau să sune la telefon sau să tragă apa la toaletă.

Era încă reticent să se ridice, temându-se de o amețeală care l-ar fi făcut să se prăbușească după al treilea pas. Așa că a rămas nemișcat, uitându-se la tavan.

Memoria îi revenea încet-încet. Își amintea totul cu lux de amănunte, până în momentul în care părăsise fortăreața arhanghelilor în compania fiicei sale... Apoi era o gaură neagră. Nu-și mai amintea nimic din ceea ce se întâmplase. Fusesse distrusă IA? Ce se întâmplase cu July?

Cuprins brusc de anxietate, a dat la o parte cearșafurile și păturile și a alergat la fereastră.

Nu se mai afla în subsolul IA, ci la suprafață, într-una dintre clădirile prefabricate care se aflau în jurul navei-mamă. Orașul părea să se fi extins de când trecuse ultima dată prin el. În depărtare, putea distinge câmpuri și pășuni unde pășteau vaci. Vaci adevărate de pe Pământ, nu oi de diferite culori, ale căror picioare nu aveau toate aceeași lungime.

Cât timp a fost inconștient? Săptămâni? Luni?

Terraformarea SIGRID-A era în mod clar foarte avansată, iar toate acestea avuseseră loc fără știrea lui.

Tulburat, a examinat camera, care nu avea nimic în comun cu o cameră de spital. Mobilierul era făcut din lemnul pământului și data din secolul trecut. Un buchet de flori împodobește noptiera. Un fotoliu de lângă pat sugera că cineva se ocupase să vegheze asupra pacientului care zăcea în această cameră.

Cu îndoială, David și-a deschiat pijamalele și și-a explorat corpul cu o palmă febrilă, căutând orice cicatrice. Pielea îi era intactă. Prin urmare, suferise doar un traumatism cerebral care dusesese la o comă din care tocmai ieșise.

S-a îndreptat spre ușă, a deschis-o și a pășit într-o cameră mobilată elegant. Anatalia stătea lângă șemineu, cu o ceașcă de cafea în mână. Nu s-a ridicat să-l întâmpine. I s-a părut că îl privea ciudat.

— Știam că ești treaz, a spus ea, te-am auzit mișcându-te.

— IA a fost distrusă? a bâiguit David. Și July? Ce s-a întâmplat cu ea?

— Calmează-te, a suspinat Anatalia. Toate acestea s-au întâmplat cu câteva luni în urmă. Opt, ca să fiu mai exactă.

— Am fost în comă în tot acest timp?

Tânăra își întoarse privirea fără să răspundă.

— Pune-ți fundul pe scaunul ăla, a spus ea, mă ametești.

Era coafată și îmbrăcată foarte bine, ca soția unui director executiv. Decorul era modern și de bun gust, în stilul zen-bio favorizat de oamenii din societatea eco-tehno-avansată. Totul era *teribil* de normal..

— IA a fost distrusă de explozie, a explicat Anatalia cu o voce stinsă. Unda de șoc a distrus fortărețele din jur și i-a ucis pe toți serafimii. Inhibitorii IQ-ului au încetat, evident, să mai funcționeze. Am cercetat zona pe care o acopereau, dar nu am găsit-o pe July. Ori a fost vaporizată de bombă, ori a scăpat și s-a ascuns... Armaael și ai săi s-au întors la suprafață, dar nu au reușit să se aclimatizeze. Spațiul le provoca greață, iar vântul puternic îi împiedica să zboare. În cele din urmă s-au întors în cel de-al treilea subsol, pe care l-au gestionat în felul lor. Acum că IA a încetat să mai inunde solul cu semințele sale aberante, coloniștii au reușit să dezvolte culturi normale... Nothanos s-a stabilit în districtul vecin, unde i s-a construit un palat acceptabil. Sosirea sa a încurajat imigrația. Pe Pământ, dispariția lui Kevin a dezorganizat grupările teroriste, care de atunci se sfâșie între ele și se auto-extermină prin epurări și procese... Apropo, nici din fiul tău nu am găsit vreo urmă. Dar asta nu înseamnă că este în viață, pentru că explozia a împrăștiat cadavrele pe mai mulți kilometri pătrați și nu am avut timp sau chef să le cercetez pe toate.

A făcut o pauză pentru a-și aprinde o țigară euforică fără tutun. Părea încordată. A avut nevoie de două încercări pentru a face

bricheta să funcționeze. Mica flacără îi tremura între degete.

— Și eu, a murmurat David, ce s-a întâmplat cu mine?

Anatalia i-a aruncat o privire de exasperare și tristețe.

— Nu ai înțeles încă? a spus ea cu o voce care nu era tocmai potrivită. *Ești mort*. Ai murit pe câmpia de oțel, sfâșiat de mitralii. Ai fost lapidat de circuitele IA. Erai într-o stare atât de proastă încât cu greu te-am putut identifica.

— Dar apoi...

— Apoi da. Ești o clonă de energie generată de creatura pe care ai adus-o din Ozataxa, la fel ca Akenôn. A trebuit să lupt din greu pentru a-l convinge pe Nothanos al III-lea să-mi acorde acest privilegiu și să-mi permită să mă apropiu de făt. A trebuit să aștept ca Nothanos să se instaleze pe SIGRID-A și ca fătul să fie mutat. De aceea te trezești cu opt luni întârziere.

— Dar îmi amintesc totul... Nu e posibil. Memoria mea este perfect clară, nimic nu este neclar... Am uitat doar un singur lucru, ce s-a întâmplat pe câmpie în noaptea exploziei, dar în afară de asta...

— David, sunt telepat. Cu asta mă ocup. În noaptea în care ai decis să te duci să pui bomba cu fiica ta, am știut imediat că nu te vei mai întoarce. Am intrat în mintea ta și am făcut o copie de rezervă a memoriei tale. E genul de lucru la care mă pricep. Am încărcat totul până în momentul în care ai părăsit fortăreața... Apoi ai ieșit din raza de acțiune, de aceea lipsește ultima secvență. Înțelegi în sfârșit? I-am dat fătului de pe Ozataxa această copie de rezervă ca să poată face o clonă identică cu modelul. Cred că a reușit. Tu nu ești David Sarella, ești dublura lui...

Acum plângea.

— Va trebui să te îmbraci, a spus ea, stingându-și nervos țigara pe care nu o fumase. Nothanos a spus că vrea să te vadă imediat ce te trezești. Ți-am pregătit o garderobă. Obiceiurile s-au schimbat de la moartea ta, iar oamenii nu mai umblă pe străzi îmbrăcați ca niște țărani.

Două ore mai târziu, David a fost condus în biroul Papei.

Nothanos s-a grăbit să-l întâmpine și să-l îmbrățișeze.

— Știu ce-ți datorăm, frate, a proclamat el pe tonul teatral pe care îl adopta în circumstanțe excepționale. Vreau să știi că de acum înainte vei avea un nume nou. Pentru noi toți, și pentru totdeauna, vei fi DAVID 2.0.

{1} Camerlengo – titlu italian de origine medievală. Derivă din latinescul târziu camarlingus, venind la rândul său prin francul kamerling, din latinescul camerarius care însemna ofițer de cameră (însemnând în general cameră de comori).

{2} A se vedea Frontière barbare.

{3} Tunuri antiaeriene ale armatei germane.

{4} Căldura excesivă generată de detonări, care blochează arma.

{5} A trage săgeata partică – a lansa un atac verbal mai mult sau mai puțin ironic.

{6} Zeii străini universal suspecti.

{7} Vezi Frontiere barbare.

{8} Echivalentul rusesc al „fuck you”.

{9} Curvă.

{10} Om Mani Padme Hum – mantră budhistă care are menirea de a elibera ființele din Samsara, lumea suferințelor, și de a susține drumul spre iluminare.

{11} Camerlengo – titlu italian de origine medievală. Derivă din latinescul târziu camarlingus, venind la rândul său prin francul kamerling, din latinescul camerarius care însemna ofițer de cameră (însemnând în general cameră de comori).

{12} Mișcări bruște ale fetei și ale membrelor inferioare, proprii coreei lui Sydenham, (patologie neurologica și autoimuna ce se caracterizează prin mișcări coreice instalate brusc (involuntare, care pot afecta orice segment al corpului), cu debut de cele mai multe ori în perioada copilăriei).

{13} Fy fæn – La naiba. (daneză).

{14} Armă albă de lovire și tăiere de forma unei securi, folosită mai ales de franci în Evul Mediu.

{15} "List Processing – Procesare liste, programare inteligență artificială.

{16} A-rchitectura L-ISP a L-umilor O-organice H-abitabile și A-utonome.

{17} Inteligență Artificială.

{18} Genu Valgum, cunoscut ca și genunchii în x, este o afecțiune în care genunchii se înclină spre interior, iar gleznele rămân distanțate.